தமிழ் நூல் தொகுப்புக் கலை

[History of Tamil Anthology]

— முதல் தொகுதி —

ஆசிரியர் :

'அகராதிக் கலை' ஆசிரியர்

புலவர் சுந்தர சண்முகனார்

தமிழ்ப் பேராசிரியர், புதுச்சேரி.

GOVT. OF

விற்பனை உரிமை :

பாரி நிலையம்

59.பிராட்வே • சென்னை-1.

தமிழ் நூல் தொகுப்புக் கலை.

ஆசிரியரின் ஐம்பத்து நான்காவது நூல் (1972)

இந் நூல்,

ஆசிரியரின் ஐம்பதாம் ஆண்டு நிறைவு விழா

வெளியீடாகும்.

விலை ரூ. 12

மெட்ரோபாலிடன் பிரிண்டர்ஸ்,
சென்னை-2.

தமிழ் நூல் தொகுப்புக்கலை

அணிந்துரை

உயர்திரு. டாக்டர் ந. சஞ்சீவி, எம். ஏ., எம். லிட்.,
பி எச். டி., டிப். மானிடவியல், டிப். அரசியல்— ஆட்சியியல்,
தமிழ்ப் பேராசிரியர்,
சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்; சென்னை.

புலவர் — புதுவை — சுந்தர சண்முகனார் தலைசிறந்த ஆக்க வேலை அறிஞர் — ஆராய்ச்சியாளர். அவருடைய ஆராய்ச்சி நூல்கள் பலவும் பலர் புகழ் பாராட்டுப் பெற்றவை. ‘ தமிழ் அகராதிக் கலை ’ தமிழக அரசின் தனிப் பரிசு பெற்றது.

‘ நூல் தொகுப்புக் கலை ’ என்னும் இந்நூல் முதன்மை வாய்ந்த ஆராய்ச்சி நூல். செந்தமிழ்ச் செல்வத்தையே ‘ தொகுப்பு நூற் செல்வம் ’ என்று போற்றலாம். எனவே தமிழிலக்கியச் செல்வத்தை ஆராய்தல், தமிழ்த் தொகுப்பு நூற் செல்வத்தையே ஆராய்தலாகும். இப் பணியை

ஆசிரியர்—சுந்தர சண்முகனுர் தமது 419 பக்க நூலில் திறம் பெறச் செய்துள்ளார்.

நூல் தொகுப்புக் கலை என்ற முதலியல் 33 பக்கங்களைக் கொண்டது. இதில் ஆசிரியர் இயலின் தலைப்பை விளக்கும் அடிப்படைச் செய்திகள் பலவற்றை இயம்புகிறுர். இப் பகுதியில் Anthology என்ற சொற்பொருள் பற்றி ஆசிரியர் நிகழ்த்தும் ஆராய்ச்சி அருமை பெருமை சான்றது.

'உலக மொழிகளில் நூல் தொகுப்புக் கலை' என்னும் முதன்மை வாய்ந்த இரண்டாவது பகுதி ஆசிரியர் ஒப்பியல் இலக்கிய அறிவை ஒளிவீசச் செய்யும் ஒன்ருகும்.

'இலத்தீன் தொகை நூல்கள்' என்ற இயல் சிறிய தாயினும் சிறப்புடையது. இப் பகுதியில் காணப்படும் செய்திகள் "இலத்தீன்—தமிழ்ப் பாலம்" கட்டிய ஆசிரிய ரிடம் நாம் எதிர்பார்க்கத் தக்கதே.

'பிரெஞ்சுத் தொகை நூல்கள்', 'ஆங்கிலத் தொகை நூல்கள்' ஆகிய இரு பகுதிகளும் இரு பெரும் ஐரோப்பிய இலக்கியங்களில் காணப்படும் தொகை நூல் செல்வத்தையும் செல்வாக்கையும் துலக்கும்.

'சம்சுகிருதத் தொகை நூல்கள்' என்ற தலைப்பில் ஆசிரியர் எழுதியுள்ள பகுதியில் தெரிவித்துள்ள அரிய பல கருத்துக்களுள் ஒன்று வருமாறு :

"ஐரோப்பிய மொழிகளுள் தொன்மைப் பெருமை யுடைய கிரீக் மொழியில் கி. மு. முதல் நூற்றுண்டிலும், அதற்கு அடுத்த தகுதியுடைய இலத்தீன் மொழியில் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றுண்டளவிலும் முதன் முதலாகத் தொகை

நூல்கள் தோன்றின என்று கண்டோம். இந்த மொழிகளைப் போலவே தொன்மைப் பெருமையுடையதும் இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிக் குடும்பத்தைச் (Indo - European Languages) சேர்ந்ததுமாகிய சம்சுகிருத மொழியில், கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் முதல் தொகை நூல் தோன்றியதாகச் சொல்லப்படுகிறது. பதினைந்து பதினாறும் நூற்றாண்டளவில் முதல் தொகை நூலைப் பெற்ற - உலகப் பொது மொழிகளாகக் கருதப்படுகின்ற பிரெஞ்சு, ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகட்கு முன்பே, சம்சுகிருதம் பத்தாம் நூற்றாண்டிலேயே முதல் தொகை நூலைப் பெற்றிருப்பது, அதன் தொன்மைப் பெருமைக்கு ஓரளவு முட்டுக் கொடுத்துக் கொண்டு நிற்கிறது" (பக். 75—6).

இக் கூற்றை உள்ளத்தில் கொண்டு தமிழ்த் தொகை நூல்களின் தொன்மையை எண்ணிப் பார்க்கும்போது, 'தலைநிமிர்ந்து நில்லடா! தமிழனென்று சொல்லடா!' என்று பாடவே தோன்றுகிறது.

வருங்காலத்தில் செந்தமிழோடு ஒப்பிட்டு உயர் ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டிய ஒரு மொழி சீனம் ஆகும். அம் மொழியில் உள்ள தொகை நூல் பற்றிய விவரங்களையும் ஆசிரியர் விளம்புகிறார்.

இனி, முதற்பாகத்தின் இறுதி இயலாகிய 'தமிழ் மொழியில் நூல் தொகுப்புக் கலை' ஓர் அழகிய அறிமுக உரை ஆகும்.

இனி, இரண்டாம் பாகம் 1. தொல்காப்பியத்துக்கு முன், 2. கடைச் சங்க காலத்துக்கு முன், 3. பன்னிரு படலம்,

4. பதினுறு படலம்,5. கடைச்சங்க காலம்,6. எட்டுத்தொகை, 7. நெடுந்தொகை, 8. குறுந்தொகை, 9. நற்றிணை, 10. புறநானூறு, 11. ஐங்குறுநூறு, 12. பதிற்றுப்பத்து, 13. கலித்தொகையும் பரிபாடலும், 14. எழுபது பரிபாடல், 15. பதினெண்கீழ்க்கணக்கு, 16. நாலடியார், 17. பழமொழி, 18. இன்னிலை, 19. ஆசாரக் கோவை, 20. திருவள்ளுவமாலை, 21. ஆசிரிய மாலை, 22. பன்னிரு பாட்டியல் ஆகிய தகுதி வாய்ந்த - முழுமை செறிந்த தலைப்புகளில் ‘ நூல் தொகுப்புக் கலை ’யை நுணுகி ஆராய்கிறது.

ஏறத்தாழ 320 பக்கங்கள் கொண்ட இப்பகுதி நூலாசிரியரின் நுண்மாண் நுழைபுலத்தைத் திண்ணிதின் விளக்கிக் காட்டும் திறம்படைத்ததாகும்.

புலவரேறு — சுந்தர—சண்முகனுர் உழைப்பின் உருவம் ; ஆராய்ச்சியின் அணிகலம். இப் பெரியார் அரிதின் முயன்று உருவாக்கியுள்ள இந்த ‘ நூல் தொகுப்புக் கலை ’ தமிழ்த் தாய் — ஆராய்ச்சி அன்னை — பெற்ற அரும் பரிசாகும்.

‘ நூல் தொகுப்புக் கலை ’ நூலாசிரியர் வாழ்க ! வெல்க !

பல்கலைக் கழகத்
தமிழ்த்துறை,
சென்னை.

ந. சஞ்சீவி

மதிப்புரை

உயர்திரு. டாக்டர் வ. சுப மாணிக்கம்,
எம். ஏ., எம். ஓ. எல்., பிஎச். டி. அவர்கள்
தமிழ்ப் பேராசிரியர்,
தலைவர், இந்திய மொழிப் புலம்,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், அண்ணாமலை நகர்.

புலவர் சுந்தர சண்முகனார் எழுதியுள்ள 'தமிழ் நூல் தொகுப்புக் கலை' என்னும் நூல் தமிழுலகிற்குப் புதியது, தமிழ் வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாவது, தமிழாராய்ச்சிக்கு வழிகாட்ட வல்லது.

நூலின் தொடக்கத்தில் கிரேக்கம் முதலான பிறமொழிகளின் தொகைநூல் வரலாறுகள் வேண்டுமளவு காட்டப்பட்டுள்ளன. இத் தோற்றுவாயினால் தமிழ்த் தொகைகளின் சிறப்பையும் தொல்வரவையும் ஒப்பிட்டுக் காணும் ஒரு வாய்ப்பை நாம் பெறுகின்றோம். கருத்துத் தெளிவிற்காக, பன்மலர் மாலை, தனிமலர் மாலை, பன்மாலைத் திரள், தனி மாலைத் திரள், மலரும் மாலையும் எனப் புதிய குறியீடுகளை ஆசிரியர் ஆக்கிக்கொண்டிருப்பது ஏற்கத்தக்க முறையாகும்.

முதற்சங்க இடைச்சங்க காலத்து இருந்தனவாக உரையாசிரியர்கள் குறிக்கும் முதுநாரை, முதுகுருகு, களரியாவிரை, வெண்டாளி, வியாழமாலை முதலியவை தொகை நூல்களாக இருக்கக்கூடுமோ என்று சுந்தர சண்முகனார் பார்க்கும் நுண்பார்வை இனியது, ஏற்றது. பன்னிரு படலம் பற்றிய ஆய்வும், வெட்சிப் படலத்தைத் தொல்காப்பியனாரே எழுதினார் என்ற கருத்துக்கு அரணான காரணங்களும் நினையத்தக்கவை.

பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை பற்றிய தலைப்புக்களில், ஆராய்ச்சி செய்ய விழைவார்க்கு உரிய குறிப்புக்கள் பல்கிக் கிடக்கின்றன. பல்வேறு குறிப்புக்களைத் தொகுத்த அளவில் ஆசிரியர் அமைந்திலர்; நன்முடிபுகளையும் அறுதியிட முயன்றுள்ளார். குறுந்தொகையில் ஒன்பது அடியோடு கூடுதலாகக் காணப்படும் ஒரு பாடலை நற்றிணையில் சேர்த்துப் பின்னதன் குறைவை ஒழுங்குபடுத்தலாமே என்ற சண்முகனாரின் கருத்துரை ஏற்கத்தக்கதே.

ஆசிரியர் சுந்தர சண்முகனாரின் கல்வி வளமும் அறிவு வன்மையும் நகைச்சுவையோடு ஆராய்ச்சியை வழங்கும் எளிய நடையும் பாராட்டுதற்கு உரியவை. தமிழ்ச் செல்வமும் தமிழாய்வும் இந் நூலால் பெருகியுள்ளது கண்டு ஆசிரியர் தொண்டினைப் பாராட்டுவோமாக.

அண்ணாமலை நகர்
12—10—1972

வ. சுப. மாணிக்கம்

“தமிழ்நூல் தொகுப்புக் கலை”

ஆசிரியர் முன்னுரை

தொகை நூற் செல்வம் :

தமிழ் மொழியில் தொகைநூல் செல்வத்திற்குக் குறைவே யில்லை. வியப்படைய வேண்டா! உண்மை. அன்றுதொட்டு இன்றுவரை தமிழில் ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் தொகை நூல்கள் தோன்றியுள்ளன எனலாம். தொகைநூல் என்பது, பலகாலத்தில் பலபொருள் பற்றிப் பலரால் பாடப்பெற்ற உதிரிப் பாடல்கள் பலவற்றுள் சிறந்தனவற்றைத் தேர்ந் தெடுத்து ஒரு நூல் வடிவில் தொகுக்கப் பெற்றிருப்பதாகும். பழம்பெருந் தொகை நூல்கள் இத்தகையனவே. ஒரே புலவர் பல பொருள் பற்றிப் பலபொழுதுகளில் பாடிய பாடல்களின் தொகுப்புக்களும் தொகை நூல்களின் வரிசையில் இப்போது இடம்பெற்று வருகின்றன.

தொகுப்புக் கலை :

பல்வேறு உதிரிப் பாடல்களை உரிய தொடர்புபற்றி ஒரு நூலாகத் தொகுப்பது ஓர் அரிய கலையாகும். இதன் அருமை

பெருமை நூலுக்குள் விரிவாக விளக்கப்பட்டிருக்கும். இந்தக் கலைக்கு 'நூல் தொகுப்புக் கலை' என்னும் அழகிய பெயர் சூட்டலாம். தமிழ் மொழியில் நூல் தொகுக்கப்பெற்றுள்ள கலைச்சிறப்பை ஆராய்ந்து கூறுவதால், இந்த நூலுக்குத் 'தமிழ்நூல் தொகுப்புக் கலை' என்னும் பெயர் அளிக்கப் பெற்றது.இந்நூலில், பாடல்களின் தொகுப்பு நூல்கள் தவிர, கட்டுரைத் தொகுப்பு நூல்கள் ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக்கொள் ளப்படவில்லை.

உட்பொருள் :

தமிழ்நூல் தொகுப்புக் கலை என்னும் இந்நூல், முதல் தொகுதி, இரண்டாம் தொகுதி என இரு தொகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. முதல் தொகுதி இரு பாகங்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது; 'தொகுப்புக் கலை வரலாறு', 'முற்காலத் தொகை நூல்கள்' என்பன அப் பாகங்களாகும். இரண்டாம் தொகுதி மூன்று பாகங்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது; அப் பாகங்கள்: இடைக்காலத் தொகை நூல்கள், பிற்காலத் தொகை நூல்கள், இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தொகை நூல்கள் என்பனவாகும்.

முதலில் வெளிவரும் இந்த முதல் தொகுதியின் முதல் பாகத்தில், 'நூல் தொகுப்புக்கலை வரலாறு' பற்றியும், பொதுவாக உலக மொழிகளின் நூல் தொகுப்புக்கலை பற்றியும், சிறப்பாகத் தமிழ் மொழியின் நூல் தொகுப்புக் கலை பற்றியும் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளது; இரண்டாம் பாகத்தில், தலைச் சங்க காலத் தொகை நூல்களும், இடைச் சங்க காலத் தொகை நூல்களும், கடைச் சங்க காலத் தொகை நூல்களும் ஆராயப்பட்டுள்ளன. இரண்டாம் தொகுதி அடுத்து வெளிவரும்.

இன்றியமையாத முயற்சி :

அடியேன் ஓய்வு நாள்களில் பல ஊர்கட்குச் சென்று - பல நூலகங்கட்குப் போந்து சிற்சிலநாள் தங்கியிருந்து ஆராய்ந்து ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் தமிழ்த் தொகை நூல்களைப் பற்றிய குறிப்புக்களைத் திரட்டியுள்ளேன். யான் சென்று ஆய்ந்த சிறந்த நூலகங்களுள், புதுச்சேரியிலுள்ள பிரெஞ்சு - இந்திய ஆராய்ச்சிக் கலைக் கழகத்தின் (Institut Francais D'Indologie) நூலகமும் ஒன்றாகும். இந்த நிறுவன நூலகத்தில் யான் ஒருநாள் ஆய்வு செய்துகொண் டிருந்த போது, இந்த நிறுவனத்தின் தலைவரும், பாரிசுப் பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியரும், பன்மொழி-பல்கலைப் புலவரும் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மன்றத்தின் (International Association of Tamil Research) தலைவரும் ஆகிய உயர்திரு டாக்டர் ழான் ஃபிலியோசா (Dr. Jean Filliozat) அவர்கள், இந்த நிறுவனத்தைப் பார்வையிடுவதற்காக அன்று வந்த செர்மானியர் ஒருவரை யான் இருந்த இடத்திற்கு அழைத்து வந்தார்கள்; என்னையும் செர்மானியரையும் ஒருவர்க் கொருவர் அறிமுகம் செய்து வைத்தார்கள் (அந்தச் செர்மானியர் பெயர் நினைவில்லை). பின்னர், அந்தச் செர்மானியர் சம்சுகிருதத்திலுள்ள தொகை நூல்களைப் பற்றி ஆராய்ந்து கொண்டிருப்பதாக எனக்கு அறிவிக்கப்பட்டது.

அவ்வளவுதான்! செர்மானியர் ஒருவர் சம்சுகிருதத் தொகை நூல்களைப் பற்றி ஆராய்ந்து பெரிய நூல் வெளியிடப் போகிறார் என்பதை அறிந்ததும் யான் மிகவும் வியப் படைந்தேன். அங்ஙனமெனில், தமிழனாகிய யான், தமிழ்த் தொகை நூல்களைப் பற்றி ஆய்ந்து நூல் வெளியிட எடுத்துக் கொண்டுள்ள முயற்சி மிகவும் இன்றியமையாதது என

உணர்ந்து எனது பணியைத் தொடரலானேன். உள்ள நிலைமையை உரைக்கின்றேன்: எந்தச் சார்பும் இல்லாத-தனியொருவனாகிய அடியேனது இந்த முயற்சிக்குத் தமிழ் மக்களிடையே எந்த அளவுக்கு ஆதரவு இருக்கும் என அறியேன். இரண்டாம் தொகுதி வெளியிடப் பணம் எங்கே இருக்கிறது என்பது தெரியவில்லை—புரியவில்லை. எப்படி யாவது வெளிவந்தாக வேண்டுமே! தமிழ் அன்பர்களின் பேராதரவை வேண்டுகிறேன்.

நன்றி :

இந்த நூலுக்கு அருள்கூர்ந்து தக்க மதிப்புரைகள் வழங்கியருளிய சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் உயர்திரு டாக்டர். ந. சஞ்சீவி, எம்.ஏ., எம்.லிட்., பிஎச்.டி. அவர்கட்கும், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக இந்திய மொழிப்புலத் தலைவர் பேராசிரியர் உயர்திரு டாக்டர் வ. சுப. மாணிக்கம், எம்.ஏ., எம்.ஓ.எல்., பிஎச்.டி. அவர்கட்கும் அடியேன் மிகவும் கடமைப்பட்டுள்ளேன். நன்றி. வணக்கம்.

சுந்தர சண்முகன்

பொருளடக்கம்

முதல் பாகம்

"தொகுப்புக் கலை வரலாறு" பக்கம் ... 1—96

			பக்கம்
1.	நூல் தொகுப்புக் கலை	...	1-33
2.	உலக மொழிகளில் நூல் தொகுப்புக் கலை	...	34-96
	(அ) கிரீக் தொகை நூல்கள்	...	34
	(ஆ) இலத்தீன் தொகை நூல்கள்	...	47
	(இ) பிரெஞ்சுத் தொகை நூல்கள்	...	53
	(ஈ) ஆங்கிலத் தொகை நூல்கள்	...	65
	(உ) சம்சுகிருதத் தொகை நூல்கள்	...	75
	(ஊ) எபிரேயத் தொகை நூல்கள்	...	81
	(எ) சீனத் தொகை நூல்கள்	...	82
	(ஏ) உலகப் பொதுத் தொகை நூல்கள்	...	83
3.	தமிழ் மொழியில் நூல் தொகுப்புக் கலை	...	84-96

இரண்டாம் பாகம்

"முற்காலத் தொகை நூல்கள்" பக்கம் ... 97—419

1.	தொல்காப்பியத்திற்கு முன் [தலைச் சங்க காலம்]	...	99-125
	1. எத்துணையோ பரிபாடல்	...	105
	2,3. முதுநாரை, முதுகுருகு	...	109
	4. களரியா விரை	...	116
2.	கடைச் சங்க காலத்திற்கு முன் [இடைச் சங்க காலம்]	...	126-194
	5. கலி	...	126
	6. குருகு	...	127

		பக்கம்
7. வெண்டாளி	...	128
8. வியாழ மாலை	...	135
9. பன்னிரு படலம்	...	147
10. பதினறு படலம்	...	187
3. கடைச் சங்க காலம்	...	**195-419**
11. பதினெண் மேற்கணக்கு	...	195
12. பத்துப் பாட்டு	...	196
13. எட்டுத் தொகை	...	206
14. நெடுந்தொகை	...	235
15. களிற்றியானை நிரை	...	244
16. மணிமிடை பவளம்	...	246
17. நித்திலக்கோவை	...	249
18. குறுந்தொகை	...	262
19. நற்றிணை	...	267
20. புறநானூறு	...	271
21. ஐங்குறுநூறு	...	287
22. பதிற்றுப் பத்து	...	309
23-24 கலித்தொகையும் பரிபாடலும்	...	349
23. நூற்றைம்பது கலித்தொகை	...	353
24. எழுபது பரிபாடல்	...	363
25. பதினெண் கீழ்க் கணக்கு	...	374
26. நாலடியார்	...	393
27. பழமொழி	...	399
28. இன்னிலை	...	400
29. ஆசாரக் கோவை	...	401
30. திருவள்ளுவ மாலை	...	403
31. ஆசிரிய மாலை	...	409
32. பன்னிரு பாட்டியல்	...	414

[குறிப்பு :—தலைப்புகளின் வரிசை அமைப்பினையும் வரிசை எண்களையும் பொருளடக்கத்தில் உள்ளது போலவே நூலுக்குள்ளும் திருத்திக்கொண்டு படிக்க வேண்டுகிறோம்.]

முதல் பாகம்

தொகுப்புக் கலை வரலாறு

1. நூல் தொகுப்புக் கலை

முதல் பெருங்கலை :

முதல்முதல் குழந்தைக்குத் தாயின் வாயிலாகவே மொழி அறிமுகமாகிறது. அதனால்தான், அந்தக் குழந்தை பின்னர்ப் பேசும் மொழி 'தாய்மொழி' எனப்படுகிறது. சேய் தாயிடமிருந்து முதலில் பெற்றுச் சுவைக்கும் மொழிச் செல்வம் சொற்களோ சொற்றொடர்களோ அல்ல; அந்தச் செல்வம் பாட்டு — பாட்டு — பாட்டேதான்! சொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் குழந்தையின்மேல் அள்ளிப் பொழிந்து தாய் கொஞ்சுவாள்; ஆனால் குழந்தைக்கு ஒன்றும் புரியாது. கொஞ்சும் தாய்க்குச் செய்யும் பதில் உதவியாக—கைம் மாறாகக் குழந்தை புன்சிரிப்புப் பூக்கும்—அவ்வளவுதான்! தாய் பாட்டுப் பாடினாலோ, குழந்தை அதில் சொக்கிப் போகும். தொட்டிலை ஆட்டிக்கொண்டே தாய் பாடும் தாலாட்டுப் பாடலைச் சுவைக்காத சேயும் உண்டோ? தாலாட்டுப் பாடாமல் அன்னை தொட்டிலை ஆட்டினால், குழந்தை 'ஊம்—ஊம்' என்று ஒலியெழுப்பும். அந்த ஒலிக்குப் பொருள் 'பாட்டுப் பாடு' என்று அன்னைக்கு இடும் ஆணையாகும். அன்னை இடையிலே பாடலை நிறுத்தினாலும், மீண்டும் 'ஊம்—ஊம்' என்ற கட்டளை யெழும். அந்த அளவுக்குத் தாயின் தாலாட்டுப் பாடலைக் குழந்தை சுவைக்கிறது. ஆம்! மக்களினம் முதலில் அறிந்து சுவைக்கும் கலை 'பாடல் கலை' தான்! முதல் பெருங்கலை கவிதைக் கலையே!

தனிமை மொழி :

குழந்தை முதலில் பேசும் மொழி, சொற்களோ சொற்றொடர்களோ அல்ல. இவை குழந்தைக்கு முதலில் தெரிவதற்கில்லை. குழந்தை முதலில் பேசும் மொழி பாட்டுத் தான். தனித்துப் படுத்துக் கொண்டிருக்கும் போது குழந்தை ஏதோ ஒலியெழுப்பிக் கொண்டிருக்கும்; அந்த ஒலி

தனிச்சொல்லோ தனிச் சொற்றொடரோ அன்று; அது பாட்டு! பாட்டு! அந்த ஒலியைக் கேட்ட தாய், 'கண்ணு, என்னமோ பாடறானே! என் செல்வம் என்ன பாடுகிறான்?' என்று சொல்லிக்கொண்டே குழந்தையைத் தூக்கிக் கொஞ்சுவாள். இவ்வாறாக, குழந்தை எழுப்பும் தொடர்ச்சியான இனிய ஒலி, தனிமையில், தன்னில் தானே பேசி—இல்லை யில்லை—பாடி மகிழும் பாட்டாக உருவங்கொண்டு, கேட்போரை மகிழ்விக்கிறது. இவ்விதமாக, பாட்டு, குழந்தை அறிந்து சுவைக்கும் முதல் பெருங்கலையாகத் திகழ்வது மட்டுமன்றி, அது தன்னில்தானே படைத்து வெளிப்படுத்திப் பிறரை மகிழ்விக்கும் முதல் பெருங்கலை யாகவும் விளங்குகிறது.

உரைநடை பேசுவதற்குத்தான்; உரையாடலுக்குத் தான்; எதிரே இன்னொருவர் இருக்கவேண்டும். பாட்டுக்கு அது வேண்டியதில்லை. தனிமையில் தனக்குத்தானே பேசிக் கொள்ளும் மொழி பாட்டாகும். ஒருவர் எதிரே யாருமின்றித் தமக்குத்தாமே தொடர்ந்து உரையாடிக் கொண்டிருப்பாரேயாயின், அவரைக் கீழ்ப்பாக்கம் மருத்துவ மனைக்கு அனுப்பிவைப்பதற்கு வேண்டிய முயற்சியே நடைபெறத் தொடங்கும். ஒருவர் தனிமையில் பாடிக்கொண்டிருப்பாரேயாயின், அவரைக் கீழ்ப்பாக்கம் செல்லும் வண்டியில் யாரும் ஏற்றமாட்டார்கள்.

குழந்தை மட்டுந்தானா தனிமையில் பாடுகிறது? தனிமையில் பாடாதவர் எவருமே இல்லை யெனலாம். சொல்லப் போனால், பிறர் முன்னே பாட்டு எழுவதனினும், தனியே இருக்கும்போதுதான் பாட்டு மிகவும் மிடுக்காக எழும்; அச்சமின்றிக் கூச்சமின்றி ஆரவாரமாக எழும். அப்போது எவரேனும் வந்து விடுவாராயின், எழுந்த பாட்டு அடங்கி விடுவதும் உண்டு. வந்தவர் சென்றதும் மீண்டும் பாட்டு எழும்.

ஆம்! தனியே வழிப் பயணம் செய்பவர் பாடிக் கொண்டே செல்கிறார். இரவு நேரப் பயணத்தில் தனிமையின் திகிலைப் போக்கப் பாட்டுப் பெருந்துணை

புரிகிறது. தனியே வண்டியோட்டிச் செல்பவர் பாடிக் கொண்டே ஓட்டுகிறார். தனியே வேலை செய்பவர் பாடிக் கொண்டே செய்கிறார். எல்லாத் துறையினரும் பாடிக் கொண்டே தத்தம் வேலைகளைச் செய்கின்றனர்.

எங்கும் எதிலும் :

பாடல் தனிமையில் நிகழ்வதன்றிக் குழுவிலும் காணப் படுகிறது. வயலில் வேலை செய்பவர்கள், படகு வலிப்ப வர்கள், ஏற்றம் இறைப்பவர்கள், சுமை வண்டி தள்ளி யிழுப்பவர்கள், சுண்ணும்பு இடிப்பவர்கள், ஊஞ்சல் ஆடு பவர்கள், கும்மியடிப்பவர்கள், கோலாட்டம் அடித்தாடு பவர்கள், அம்மானைக்காய் விளையாடுபவர்கள், இறை வணக்கம் செய்பவர்கள், ஒப்பாரி வைப்பவர்கள், இன்னபிற செயல்கள் செய்பவர்கள் அனைவரும் குழுவாகப் பாடிக் கொண்டே செய்வதைக் காண்கிறோம். இவ்வாறாகப் பாட்டு எங்கும் எதிலும் நீக்கமற நிறைந்து நிற்கும் கலையாகத் திகழ்கிறது. 'பாட்டு இன்றி வாழ்க்கை இல்லை' என்று சொல்லிவிடலாம்போல் தோன்றுகிறது.

மக்கள் கலை :

ஓவியம், சிற்பம், இசை முதலியனவாக உலகில் கலைகள் பல உண்டு. ஆய கலைகள் அறுபத்து நான்கினைப் பற்றியும் நாம் அறிவோம். ஆனால் இவற்றுள், இசையோடு இரண் டறக் கலந்து பின்னிப் பிணைந்து நிற்கும் பாடல் கலையே மக்களோடு நெருங்கிய தொடர்புடைய கலை என்பது மறைக்க முடியாத உண்மை. ஓவியம், சிற்பம் முதலிய கலைகளின் நுட்பத்தை உணர்ந்து சுவைப்பவர் எத்தனை பேர்? இசை கலந்த பாடல் கலையைப் பருகி மகிழ்பவரின் எண்ணிக்கையே மிகுதி என்பது யாவரும் அறிந்த உண்மை. ஓவியம், சிற்பம் முதலிய உயர்கலைகளை இங்கே குறைத்து மதிப்பிடவில்லை. ஆனால், குழவி முதல் கிழவி—கிழவர் வரை, படித்தவர் முதல் பாமரர் வரை, சுருங்கச் சொல்லின்—மக்கள் அனைவருமே, மற்றக் கலைகளிலும் பாடல் கலையிலேயே பிறந்தது முதல் இறுதிவரை மிகுதியாக ஈடுபட்டு இன்புறுகின்றனரன்றோ?

பாடல் கலையானது, தாலாட்டுப் பாடலாகவோ, விளையாட்டுப் பாடலாகவோ, நாடக—திரைப் பாடலாகவோ, தொழிலூக்கப் பாடலாகவோ, பல்வேறு உணர்ச்சிப் பாடலாகவோ, அன்பு ததும்பும் (பக்திப் பரவசத்) தெய்வப் பாடலாகவோ, இன்ன பிறவாகவோ, எந்த உருவத்திலாயினும் பல்வேறு மக்களையும் தன்பால் காந்தம்போல் ஈர்த்துக் கொள்கிறது; இத்தகைய பேராற்றல் வேறு எந்தக் கலைக்கும் இந்த அளவு இல்லை என்பதும் மறுக்க முடியாத உண்மை. அவ்வளவு ஏன்? பிறந்த குழந்தைக்கும் தாலாட்டுப் பாட்டு; இறந்து கிடக்கும் குழந்தைக்கு மட்டுமல்ல—உடலை எடுத்துப் போனபின் னரும் ஒப்பாரிப் பாட்டு எனில், பாடல் கலையோடு மக்களுக்கு உள்ள மிக நெருங்கிய தொடர்பு நன்கு புலனாகும். இதி லிருந்து நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டிய உண்மை யாது? ''மற்ற மற்றக் கலைகள் உயர்நிலையில் உள்ளவர்களைக் கவரப் பாடற்கலையோ எளிய நிலையிலுள்ள பாமர மக்களையும் கவர் வதால், இது மக்கள் கலையாகும்—அதாவது, பொதுமக்களின் பொதுக் கலையாகும்'' என்பதுதான்!

மக்கள் கலை மட்டுமா?

பாடற்கலை மக்கள்கலை மட்டுமா? மரஞ் செடி கொடி களையும் வளரச் செய்து வாழவைக்கும் மாண்புடைய கலை யன்றோ? பாட்டுக் கேட்டுப் பயிர் வகைகளும் செழிப்பதாக நாம் அறிகிறோமே! ஒரு கிழமை யிதழில் ஒரு நகைச்சுவைப் படத்துணுக்கு பார்த்த நினைவு வருகிறது: ஒரு பக்கம் ஒரு பெரிய செடி இருக்கிறது. இன்னொரு பக்கம் ஒரு சிறிய செடி உள்ளது. பெரிய செடி சிறிய செடியைப் பார்த்துப் பின்வரு மாறு கேட்கிறது:—

''நம் இருவரையும் ஒரே நாளில்தானே நட்டார்கள்! உனக்கும் பாட்டுப் பாடுகிறார்கள்; எனக்கும் பாட்டுப் பாடு கிறார்கள். அப்படியிருக்க, நான்மட்டும் பெரிதாய் உயரமாய் வளர்ந்திருக்கிறேன்; நீ மட்டும் ஏன் சிறிதாய் — குட்டை யாய் இருக்கிறாய்?''

இந்தக் கேள்விக்குச் சிறிய செடி பின்வருமாறு பதில் சொல்கிறது :—

"உன் பக்கம் குமாரி ராதிகா பாடுகிறுள்; அதனுல் நீ உயரமாய் வளர்ந்து விட்டாய். என் பக்கம் ஒரு கிழவி அல்லவா பாடுகிறுள்! நான் எப்படி உன்னைப்போல் உயர மாய் வளர முடியும்?"

இந்த வேடிக்கைத் துணுக்கால், பாடற்கலை மக்கள் கலை மட்டுமன்று, மரஞ் செடி கொடிகளுக்கும் மகிழ்வளிக்கும் மாபெருங் கலை என்பது போதரும்!

பாடற் கலையின் தோற்றம் :

உலகில் உள்ள எல்லா மொழிகளிலும் எண்ணற்ற பாடல்கள் உள்ளன — எண்ணிறந்த பாடல் இயற்றும் முறையை அறிவிக்கும் பல இலக்கண நூல்கள் உள்ளன. குறிப்பாகத் தமிழ்மொழியை எடுத்துக்கொள்ளின், ஒவ் வொரு பாடலுக்கும் உரிய இலக்கணம் பரந்துபட்டது. ஓர் 'ஒப்பீடு' (Comparison) வேண்டுமெனில் - பிரெஞ்சு மொழிப் பாடல் இலக்கணத்திலும், தமிழ் மொழிப் பாடல் இலக்கணம் மிகவும் கடுமையானது. மூவாயிரம் ஆண்டுக்கு முற்பட்டது எனப்படும் தொல்காப்பியம் என்னும் தமிழ் இலக்கண நூலில், பாடல் இயற்றும் முறைகளை அறிவிப்பதற்கென்றே, 'செய்யுள் இயல்' என்னும் ஒரு பகுதி ஆசிரியர் தொல்காப்பி யனுரால் அமைக்கப் பெற்றுள்ளது. அந்தப் பகுதியில் தொல் காப்பியர், தமக்கு முன்னுலேயே புலவர்கள் பலர் செய்யுள் இலக்கணம் எழுதியிருப்பதாகப் பல இடங்களில் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார் :

"நல்லிசைப் புலவர் ... வகுத்துரைத்தனரே" (1)

"யாப்பென மொழிப யாப்பறி புலவர்." (74)

"பொழிப்பென மொழிதல் புலவர் ஆறே" (94)

இதனை நோக்குங்கால், பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே, தமிழ் மொழியில் செய்யுள்கள் பலவும், செய்யுள் இலக்கண நூல்கள் பலவும் தோன்றியிருந்தமை புலனுகிறது.

இதனை இன்னும் நன்கு தெளிய விரும்பின், தொல்காப்பியருடன் பயின்ற நண்பராகிய பனம்பாரனார் என்பவர் தொல்காப்பியத்திற்குத் தந்துள்ள சிறப்புப் பாயிரச் (மதிப்புரைச்) செய்யுளில் உள்ள,

… தமிழ் கூறும் நல்லுல கத்து
வழக்கும் செய்யுளும் ஆயிரு முதலின்
எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் நாடிச்
செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய நிலத்தொடு
முந்துநூல் கண்டு முறைப்பட எண்ணிப்
புலந் தொகுத் தோனே…………………
தொல்காப்பியன் எனத் தன்பெயர் தோற்றிப்
பல்புகழ் நிறுத்த படிமை யோனே.

என்னும் பகுதியை ஊன்றி நோக்க வேண்டும். இந்தப் பகுதியில் உள்ள 'வழக்கும் செய்யுளும்……நாடி', 'முந்து நூல் கண்டு முறைப்பட எண்ணி' என்னும் தொடர்கள், 'தமக்கு முன் இருந்த செய்யுள்களையும் நூல்களையும் ஆராய்ந்தே தொல்காப்பியர் நூல் இயற்றினர் என்பதைப் பறை சாற்றுகின்றன அன்றோ? இன்னும், இந்தப் பாடற் பகுதியில் உள்ள 'புலம் தொகுத்தோனே' என்னும் தொடரையும் நன்கு நோக்கவேண்டும்". 'தமக்கு முன்பு உள்ள நூல்களில் விரிந்து பரந்துகிடக்கும் செய்திகளைத் தொல்காப்பியர் சுருக்கித் தொகுத்து எழுதியுள்ளார்' என்பது, இந்தத் தொடரின் கருத்து. ஆம்! செய்யுள் இலக்கணம் இன்னும் விரிவாகக் கூறப்பட்டிருப்பதாகப் பேராசிரியர் அறிவித்துள்ளார். இதனை, தொல்காப்பியச் செய்யுளியலில் உள்ள 'வழியெனப் படுவது அதன் வழித்தாகும்' என்னும் (95ஆம்) நூற்பாவின்கீழ்ப் பேராசிரியர் எழுதியுள்ள,

'…தொல்காப்பியம் கிடப்பப் பல்காப்பியனார் முதலியோர் நூல் செய்தது எற்றுக்கெனின், அவரும் அவர் செய்த எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளு மெல்லாஞ் செய்திலர். செய்யுள் இலக்கணம் அகத்தியத்துப் பரந்து கிடந்ததனை இவ்வாசிரியர் சுருங்கச் செய்தலின் அருமை நோக்கிப் பகுத்துக் கூறினராகலானும்'

என்னும் பகுதியால் அறியலாம். எனவே, தமிழ் மொழியில் பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே செய்யுள் இலக்கண நூல்கள் பல தோன்றியிருந்தமை புலனாகும்.

எள்ளா? எண்ணெயா?

செய்யுள் இலக்கணம் தோன்றிய பின்னர்ச் செய்யுள்கள் இயற்றப்பட்டனவா? செய்யுள்கள் இயற்றப்பட்ட பின்பு செய்யுள் இலக்கணம் எழுந்ததா? எள் முந்தியதா? எண்ணெய் முந்தியதா? எள் இன்றி எண்ணெய் எப்படி எடுக்க முடியும்? எள்ளே முந்தியது.

> "எள்ளினின் றெண்ணெய் எடுப்பது போல
> இலக்கி யத்தினின் றெடுபடும் இலக்கணம்"

என்பது பேரகத்திய நூற்பா என்று சொல்லப்படுகிறது. செய்யுளாகிய இலக்கியம் இல்லாமல் எதைப்பற்றி இலக்கணம் எழுதுவது? இலக்கியம் கண்டதற்கே இலக்கணம் இயம்பினார்கள். எனவே, இலக்கியமே முந்தியது. பலரும் பல்வேறு வகைப் பாடல்கள் பாடினார்கள். அந்தப் பாடல்களைப் படித்தறிந்த அறிஞர்கள், 'இனி இன்னின்ன பாடலை இன்னின்னவாறுதான் இயற்ற வேண்டும்; இன்னின்னவாறு இயற்றும் பாடல்கள் இன்னின்ன பெயர் பெறும்' என்று கரைகோலினார்கள். கரை போட்டால்தானே ஆற்று நீர் கண்டபடி ஓடிச் சிதைக்காமல்—சிதையாமல் நேரிதின்ஓடிச், சிதறாமல் பயன்தரும்! செய்யுள் இயற்றும் முறைக்குப் போட்ட அந்தக் கரைக்குத் தான், 'செய்யுள் இலக்கணம்' என்னும் பெயர் சூட்டப் பட்டது.

எனவே, பாடற்கலை, தொடக்கத்தில் எந்த இலக்கணக் கட்டுப்பாடும் இன்றி, இயற்கையாகப் பொதுமக்களிட மிருந்து தோன்றியது என்னும் பேருண்மை புலப்படும். அஃதாவது படிக்காத பலதுறைப் பொது மக்களிடையே புழங்கிய நாட்டுப் பாடல் போன்றதொரு வகைப்பாடல் களே அந்தக் காலத்தில் முதல் பாடல்களாக இருந்தன. பின்னர், இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு படிப்படியாக

இலக்கண வரம்பு பெற்று வளர்ந்து வந்தவையே செய்யுட்கள் ஆகும். அஃதாவது பாட்டுக்கலை, யாப்பிலக்கணம் கற்ற புலவர்களிடமிருந்து பிறக்கவில்லை; படிக்காத பாமர மக்களிடமிருந்தே பிறந்தது. அதனால், பாடல்கள் இயற்கைச் சூழ்நிலை யுடையனவாய், உள்ளத்தெழுந்த உணர்ச்சிகளின் உண்மையான உருவமாய் அமைந்து உவகை தந்தன. இது பாடற்கலையின் குழவிப் பருவம். குழவி நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து இன்றைய நிலையை எய்தியுள்ளது.

பாடலும் கவிதையும்

பாடலைக் குறிக்கச் செய்யுள், யாப்பு, பா, பாட்டு முதலிய பெயர்கள் பண்டு வழங்கின. இடைக்காலத்தில் 'கவி' என்ற சொல் வடமொழியிலிருந்து வந்து குடியேறி நிலைத்தது. இருபதாம் நூற்றாண்டாகிய இந்தக் காலத்திலோ 'கவிதை' என்னும் சொல், எப்படியோ எந்த வழியாகவோ நுழைந்து, ஆணியடித்துக் கொண்டு அசைக்க முடியாமல் நிலைத்து விட்டது. இதில் ஒரு புதுமை என்னவென்றால்,— "செய்யுள்' வேறு— 'கவிதை' வேறு என்று சொல்லப்படு கிறது. அஃதாவது, செய்யுள் என்பது மிளகாய்ப் பொடி போலவும், கவிதை என்பது கற்கண்டு போலவும் ஒருசிலரால் கருதப்படுகிறது.

'செய்யுள் என்பது செய்யப்படுவது-கட்டப்படுவது. அதில் அவ்வளவாக உணர்ச்சியோ சுவையோ இராது. அறிவுரை, மெய்யுணர்வு (தத்துவம்) முதலிய எல்லாப் பொருள்களையுமே எதுகை மோனையுடன்—சீர் தளைப் பொருத்தத்துடன் கூறும் ஒரு வகைச் சொற் குவியலே 'செய்யுள்' என்பது சிலரது கருத்து.

இவர்கள் 'கவிதை' என்பதற்குக் கூறும் விளக்கமோ மிகுந்த பெருமைக்கு உரியது. 'கவிதை என்பது, படிப்பவரின் உள்ளுணர்ச்சியைத் தூண்டி, மனவெழுச்சியைக் கிளறி, கற்பனையுலகில் சிறகடித்துப் பறக்கச்செய்து, தம்மை மறந்து மதுவுண்டவர் போல் ஒருவகை மயக்கத்தில் ஆழச் செய்வது'— என்பது இவர்கள் கூற்று.

இவர்கள் கருதுவது போல் செய்யுள் வேறு—கவிதை வேறு என்று சொல்லிவிட முடியாது. இன்று கவிதைக்கு இவர்கள் என்ன இலக்கணம் கூறுகின்றார்களோ, அந்த இலக்கணம் அன்று செய்யுளில் இயற்கையாய் அமைந்திருந்தது. மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன் தொல்காப்பியர் 'செய்யுள் இயல்' எனப் பெயரிட்டு இலக்கணம் கூறியுள்ளபடி இயற்றப்பட்ட செய்யுட்களில், இன்று பெரிதுபடுத்திப் பேசப்படும் 'கவிதை' என்பதற்கு உரியனவாகக் கூறப்படும் சிறப்புக்கள் எல்லாம் அமைந்திருந்தன. பா, பாட்டு எனப்படுவனவற்றிற்கும் இந்தச் சிறப்புக்கள் எல்லாம் உண்டு.

ஆனால், செய்யுள், பா, பாட்டு என்னும் பெயர்களில் ஒருசிலரால் இயற்றப்பட்ட உருப்படிகளில் உணர்ச்சியோ, சுவையோ இல்லாது போனமையாலும், நாளடைவில் கணிதம், மருத்துவம், வானநூல், மெய்யுணர்வு, நிகண்டு முதலிய யாவும் செய்யுள்வடிவில் இயற்றப்பட்டுக் கற்பனை நயம் இல்லாது போயினமையாலும், செய்யுள் வேறு கவிதை வேறு என்று கருதக்கூடிய சூழ்நிலை பிற்காலத்தில் உருவாகி விட்டது. இத்தகைய மாறுதல் எந்தத் துறையிலும் நிகழக் கூடியதுதான்! இதைக்கொண்டு, கவிதை எனப்படுவதில் உள்ள உணர்ச்சி, சுவை, கற்பனை நயம் முதலிய சிறப்புக் கூறுகள், செய்யுள் எனப்படுவதில் இல்லை எனச் சொல்லிவிட முடியாது.

செய்யுள், பா, பாட்டு, பாடல் ஆகியவற்றுக்குள் காலப் போக்கில் சிறுசிறு வேறுபாடு கூறமுடியுமென்றாலும், பெரும் பாலும் இவையனைத்தும் ஒத்த பொருள் உடையனவே. அஃதாவது, இவற்றுக்குள் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. மற்றும், கவிதை எனப்படுவதற்கு உரிய சிறப்புக்கள் எல்லாம் இவற்றிற்கும் உண்டு.

'போனது போகட்டும் பிள்ளையாரே வழி' என்றாற் போல, போனது போக! இனி, இன்றைச் சூழ்நிலைக்கு வருவோம். வடமொழி வழிவந்த 'கவிதை' என்னும் சொல்லுக்குப் பதிலாக, இனி நாம் 'பாடல்' என்னும் சொல்லைப் பயன்படுத்தலாம். இன்று, 'பாரதியார் கவிதைகள்,'

'பாரதிதாசன் கவிதைகள்' என்றெல்லாம் சொல்லப்படுவதை நாம் அறிந்துள்ளோம். இதற்குப் பதிலாக, 'பாரதியார் பாடல்கள்', 'பாரதிதாசன் பாடல்கள்' என்று ஏன் சொல்லக் கூடாது? இது புதிய முறையன்று; பழைய முறையே. இதனை நம் முன்னோர்களே நமக்குக் கற்றுத் தந்துள்ளார்கள். எடுத்துக் காட்டாக, 'தாயுமானூர் பாடல்', 'பட்டினத்தார் பாடல்', 'சிவவாக்கியர் பாடல்', 'குதம்பைச் சித்தர் பாடல்' முதலிய பெயர்களைக் காண்க. இவர்தம் பாடல்கள், உணர்ச்சி, கிளர்ச்சி, எழுச்சி, புரட்சி, கற்பனை முதலியவற்றில், பாரதியார்—பாரதிதாசன் முதலியோரின் பாடல்களுக்கு எந்தவகையிலும் குறைந்தவையல்ல. சொல்லப் போனால், அவரவர் வாழ்ந்த காலச் சூழ்நிலைகட்கு ஏற்பச் சிறுசிறு மாறுதல்கள் இருக்கலாம்; அவ்வளவுதான்.

இதுகாறும் மாதிரிக்காக, நாம் நன்கு அறிந்த தமிழ்ப் பாடல்களைப் பற்றிப் பேசினோம். இதுபோலவே, எல்லா மொழிகளிலும் காலச்சூழ்நிலைகட்கு ஏற்ப, உரிய மாறுதல்களுடன், பாடற்கலை படிப்படியாய் வளர்ச்சி பெற்று வந்திருக்கும் என்பதில் ஐயம் இருக்க முடியாது.

பாடற்கலையின் பயன்கள்

பொதுவாகக் கலைகளைக் கவின்கலை, பயன்கலை என இரண்டாகப் பிரித்துக் கூறுவது வழக்கம். ஓவியம், சிற்பம் முதலியன கவின் கலை - அதாவது - அழகுக் கலைகளாம். அவற்றால் வாழ்க்கைக்கு நேரடிப் பயன் பெரும்பாலும் இல்லை; அழகைப் பார்த்துச் சுவைத்து மகிழ்வதோடு சரி. கணிதக்கலை, மருத்துவக்கலை முதலியன வாழ்க்கைக்கு நேரடிப் பயன் அளிக்கும் பயன் கலைகளாகும். அழகைக் கண்டு சுவைக்கும் இன்பக் கூறுகள் அவற்றில் இல்லை. ஆனால் பாடற்கலையோ, கவின்கலையுமாகும் - பயன்கலையுமாகும்.

பாடற்கலையிலுள்ள கவின் கலைக் கூறுகளை முதலிற் காண்பாம் : பாடலைப் பாடுவதாலும் கேட்பதாலும் ஒரு வகைப் பொழுதுபோக்கு இன்பச்சுவை உள்ளது. பாடலின் இசையால் செவிக்கு இன்பம்; பொருள் நயத்தால் கருத்துக்கு

இன்பம்; சொல் நயத்தால் செவிக்கும் கருத்துக்கும் ஒருசேர இன்பம். பொதுவாகப் பாடலின்பம், அலுப்பு - களைப்பைப் போக்கி ஓய்வுநேரப் பொழுதுபோக்கிற்கு உதவுகிறது.

அடுத்துப் பாடற் கலையிலுள்ள பயன்கலைக் கூறுகளைப் பார்ப்போம்: பாடல்களிலுள்ள கருத்துக்கள் அகக் கண்ணைத் திறக்கின்றன; உள்ளுணர்வையும் மனவெழுச்சியையும் தூண்டி நன்முறையில் தொழிற்படுத்துகின்றன; இவ்வாறு ஒழுகவேண்டும், இவ்வாறு ஒழுகலாகாது என்றெல்லாம் அறிவுரை தருகின்றன. வாழ்க்கைக்கு நல்ல குறிக்கோளை வகுத்துக் கொடுக்கின்றன; உள்ளத்தைப் பண்படுத்தி நல்லொழுக்க வழியில் திருப்பிவிடுகின்றன; கற்பனை நயத்தில் ஆழச்செய்து கவலையை மறக்கச் செய்கின்றன; கடந்தகால நடைமுறைகளையும் வரலாறுகளையும் அறிவித்து, இனி எதிர்காலத்தில் திட்டமிட்டு நல்வாழ்வு வாழ வகை செய்கின்றன.

பிற இன்பங்களிடையே பாடலின்பம் :

வேறு சில இன்பங்களைப் போல் பாடல் இன்பத்துக்கு இடம், காலம், வயது முதலியவை தொடர்பாகப் பாகுபாடு கிடையாது. பாடல் இன்பத்தைக் கோயிலிலும் நுகரலாம் - மருத்துவ மனையிலும் நுகரலாம். பாடல் இன்பத்தைக் காலை - மதியம்-மாலை - இரவு - மழை - பனி-குளிர்-வெய்யில் முதலிய எந்த வேளையிலும் நுகரலாம். சிறுவர் முதியவர், ஏழை செல்வர், கற்றூர் கல்லாதவர், ஆடவர் மகளிர் — முதலிய எவரும் நுகரலாம் - எவர் முன்பும் நுகரலாம் — எவருடனும் கலந்து நுகரலாம். மற்ற இன்பங்கட்கெல்லாம் இவ்வளவு வாய்ப்பு உண்டா? - இத்தனை வாய்ப்பு உண்டா?

மற்றும், பாடலின்பம் நிலைத்தது; நோய் தராதது; பொருட் செலவு இல்லாதது; ஒரு முறை பெற்றுவிட்டால், அந்தப் பாடல், உள்ளத்தில் ஊறுகாய் போல் ஊறி எப்பொழுதும் எண்ணியும் பாடியும் மகிழச் செய்யும். வேறு பொருள்களை விலைகொடுத்துத் திரும்பத்திரும்ப வாங்குவது

போல, ஒருமுறை பெற்ற பாடலைத் திரும்பத் திரும்ப விலைகொடுத்து வாங்க வேண்டுமா என்ன?

மேலும், பாடலின்பம் எத்தனை முறை சுவைத்தாலும் தெவிட்டாது – எவ்வளவு நேரம் நுகர்ந்தாலும் சலிப்புத் தட்டாது; நுகர நுகரச் சுவை பெருகும்; ஈடுபட ஈடுபட இன்பம் கொழிக்கும். ஈண்டு, 'நவில் தொறும் நூல் நயம் போலும்' என்னும் திருக்குறள் (783) பகுதியும், 'தேருந் தொறும் இனிதாந் தமிழ்' என்னும் தஞ்சைவாணன் கோவைப் (59) பாடற் பகுதியும், 'மங்கையொருத்தி தருஞ் சுகமும் எங்கள் மாதமிழுக்கு ஈடில்லை' என்னும் பாரதிதாசன் பாடற் பகுதியும் ஒப்பு நோக்கி மகிழத்தக்கன. இந்தப் பகுதிகளில் 'தமிழ்' என்றிருப்பினும், மற்ற மொழியாளர்கள் தத்தம் தாய்மொழிப் பாடல்களை ஈண்டு நினைவுபடுத்திக் கொள்ளலாம்.

பொய் பிறந்தது புலவர் வாயிலே!

" நெய் பிறந்தது பசுவின் பாலிலே
நொய் பிறந்தது அரிசி நுனியிலே
கை பிறந்தது தோளின் கடையிலே
பொய் பிறந்தது புலவர் வாயிலே "

என்னும் பாட்டைப் பாட்டனார் பன்முறை சொல்லக் கேட்டதுண்டு. 'பொய் பிறந்தது புலவர் வாயிலே' என்னும் தொடர், புலவர்கள் பொய்யர்கள் – பொய் சொல்பவர்கள் என்னும் கருத்தையா அறிவிக்கிறது? இல்லை. மேலுக்கு அவ்வாறு தோன்றினும், இங்கே 'பொய்' என்பது கற்பனையைக் குறிக்கிறது. கற்பனை நயம் அமைந்திருப்பது பாடலுக்குச் சிறப்பிலக்கணம் அல்லவா? நாளடைவில் புலவர் சிலரின் பாடல்களில் கற்பனை வரம்பு கடந்து எல்லை மீறிப் போய்விட்டதால், அந்தக் கற்பனைச் செய்தியை நம்ப முடியாமல் 'பொய்' என்று எண்ண வேண்டியதாயிற்று. இத்தகைய 'அண்டப் புளுகு – ஆகாயப் புளுகு' கற்பனைகள் பண்டைக் காலத்தில் இருந்ததில்லை; இவை பிற்காலத்துச் சரக்குகளே! இவற்றைக் கொண்டு, புலவர்களைப் பொய்யர்கள் என்று எண்ணி விடலாகாது.

கற்பனை பாடலுக்கு உயிர் நாடி. கவிஞன் எனப்படும் பாவலன், இயற்கை யமைப்பையும் வாழ்க்கை நடைமுறையினையும் உற்று நோக்கித் தன் கற்பனை வாயிலாக அவற்றுக்கு மறு உருவம் தந்து அவற்றை மறுபடைப்புச் செய்து காட்டுகிறான். அதனால் பாவலனை, 'படைப்பவன்' (Maker) எனச் சொல்வது மரபு.

பாடலை முற்றும் அறிவியல் (விஞ்ஞானக்) கண்கொண்டு பார்க்கலாகாது. பாவலனுக்கும் பகுத்தறிவு உண்டு; ஆனால் அவன் கற்பனை நயத்தை நம்பிக் காலங்கழிப்பவன். ஆனால் இங்கே கற்பனை என்பது, உள்ளதை இல்லாததாகவும் இல்லாததை உள்ளதாகவும் கூறும் பொய்யன்று. பாவலனும் உள்ளதைத் திரிக்காமல் உள்ளபடியேதான் கூறுகின்றான்; ஆனால் அதனை ஓரளவு அணிசெய்து (அலங்காரப் படுத்திக்) கூறுகிறான்; அதனைத்தான் கற்பனை என்கிறோம்.

திருமணக் கோலத்துடன் ஊர்வலம் செல்லும் மணப் பெண்ணுக்குச் செய்யப் பெற்றுள்ள 'ஒப்பனை' போன்றது கற்பனை. அந்தப் பெண் பழையவள் பழையவள்தான்! ஆனால், இப்போது புதிய உருவம் பெற்றுப் புதியவளாய்த் திகழ்கின்றாள். இவ்வாறே, உள்ளபடி உள்ள நிகழ்ச்சிக்குக் கற்பனையின் வாயிலாகப் புது உருவம் கொடுக்கிறான் பாவலன். இந்தக் கலையில் கைதேர்ந்த பாவலர்கள் புதிய சமுதாயத்தையே - புதிய உலகத்தையே படைக்கவும் முடியும். கற்பனை கலந்த கருத்துக்களின் வாயிலாகப் புதிய உலகைப் படைப்பதுதானே பாடற்கலையின் உயர் எல்லை!

பாவலன் ஒரு தனி மாந்தனே! ஆனால் அவன் மன்பதையுள் (சமுதாயத்துள்) ஒருவனாதலின், அவனது உள்ளத்தெழும் கற்பனை, அவன் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்து பழகும் மன்பதையின் (சமுதாயத்தின்) சூழ்நிலையை அடித் தளமாகக் கொண்டதாகவே இருக்க முடியும். எனவேதான், அவன், தன்னைச் சூழ்ந்துள்ள மன்பதையைத் தனது கற்பனையால் கவர்ந்து, தன்னுடன் அழைத்துச் சென்று, அவரவர் வேற்றுமைகளை மறந்து உயரிய உள்ளப் பண்புடன் ஒன்று

படச் செய்கிறன். 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என்னும் புறநானூற்றுப் பாடல் (192) இதற்குப் போதிய சான்றாகும். 'வாழ்க்கை என்னும் மாபெருங் கடலிடையே தனித்தனித் திட்டுக்கள்போல் பிரிந்து நிற்கும் மக்கள் இனம், உயரிய பாடல்களின் வாயிலாக, 'நாம் எல்லாமும் ஓரிடத்து மக்களே' என்று ஒரு சிறுபொழுதாயினும் உணரக்கூடும்' - என்று 'மாத்தியூ ஆர்னல்டு' (Mathew Arnold) என்னும் அறிஞர் கூறியிருப்பது ஈண்டு ஒப்புநோக்கத் தக்கது.

இதுகாறுங் கூறியவாற்றல், பாவலர்கள் பாடல்களில் கையாளும் கற்பனை நயத்தின் சிறப்பு நன்கு புலனாகும். சில பாடல்களிலுள்ள நம்பத்தகாத பொய்யான கற்பனைகளைக் கொண்டு, பாடற் கலையினையே பழிக்கத் தொடங்கிவிடக் கூடாது என்பதை அறிவுறுத்தவே இவ்வளவு எழுத நேர்ந்தது. 'பொய் பிறந்தது புலவர் வாயிலே' என்னும் தொடரில் உள்ள உண்மையை உள்ளவாறு புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

படைப்புக் கடவுளரும் பாவலரும் :

படைப்புக் கடவுளாகிய நான்முகன் உயிருக்கு இடமாக உடலைப் படைத்தாற்போல, பாவலர்கள் பொருளுக்கு—கருத்துக்களுக்கு இடமாகப் பாடல்களைப் படைக்கின்றனர் என்னும் கருத்துப்பட, பவணந்தி முனிவர் தமது நன்னூலில்,

" பல்வகைத் தாதுவின் உயிர்க்கு உடல் போற்பல
சொல்லால் பொருட்கு இடனாக உணர்வினின்
வல்லோர் அணிபெறச் செய்வன செய்யுள் " (268)

என்று கூறியுள்ளார். பவணந்தியாரினும் குமரகுருபர அடிகளார் மிகவும் மேலே போய்விட்டார். 'நான்முகன் படைக்கும் உடம்புகள் நிலைக்காமல் அழிந்து போகும்; ஆனல், பாவலர்கள் படைக்கும் பாடல்களோ அழியாமல் புகழ்கொண்டு என்றும் நிலைத்து நிற்கும்' என்பது குமர குருபரர் கூற்று. இதனை, அவர் இயற்றிய நீதிநெறி விளக்கம் என்னும் நூலில் உள்ள,

"கலைமகள் வாழ்க்கை முகத்த தெனினும்
மலரவன் வண்டமிழோர்க் கொவ்வான்—மலரவன்செய்
வெற்றுடம்பு மாய்வனபோல் மாயா புகழ்கொண்டு
மற்றிவர் செய்யும் உடம்பு" (6)

என்னும் பாடல் நன்குணர்த்தும். உலகில் பன்னெடுங்கால மாகப் பன்னூறாயிரங் கோடிக்கணக்கான மக்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்களுள் பெரும்பாலான பெயர்கள் இன்று அறியப்படவில்லை. ஆனால், பாவலர் சிலரின் பெயர்கள் மட்டும் அவர்தம் நிலைத்த பாடல்களினால் இன்றும் அறியக் கிடக்கின்றன. அரசர்கள், வள்ளல்கள், மல்லர்கள் முதலான சில்லோர் பெயர்களும் அந்தப் பாடல்களின் வாயிலாகவே அறியப்படுகின்றன. இதனால், பாடற்கலையின் வரம்புகடந்த பெருமையும் பலதிறப்பட்ட பயன்களும் நமக்கு நன்கு புலனாகும். அதனோடு பாவலர்களின் சிறப்பும் நனி விளங்கும்.

பாடல் தொகுப்புப் பணி :

பாடற்கலையின் மாபெரும் பயன்களையும், பாவலர்களின் மாண்பினையும் பட்டறிந்த மக்கள், பாவலர்களைப் பொன்னைப் போல் போற்றினர்; அவர்தம் பாடல்களைப் படித்துத் துய்த்துப் பயன்பெற்று மகிழ்ந்தனர்; பாடல் நூல்களாகிய இலக்கியங்களைப் பெறற்கரிய மணிகள் நிறைந்த பேழை களாகப் பேணிக் காத்து வந்தனர்.

பாடல்களை முழுநூல் வடிவத்தில் பெற்றுப் படித்துப் பயன் நுகர்ந்த அறிவாளிகள் சிலர், பலப்பல பாடல்கள் ஒரு நூல் உருவத்தில் இல்லாமல், தனித்தனி உதிரிப்பாடல்களாகச் சிதறிக் கிடப்பதை அறிந்தனர். சுவைகண்ட பூனை விடுமா? ஐயோ—இந்த உதிரிப் பாடல்களை இப்படியே தனித்தனி யாகச் சிதறிய நிலையில் விட்டுவைத்திருந்தால் நாளடைவில் ஒவ்வொன்றாக மறைந்து போகுமே என்றஞ்சி, அவற்றை ஒன்று திரட்டித் தொகுத்து, ஒவ்வொரு நூல் வடிவம் கொடுக்கத் தொடங்கினர். இவ்வாறாகப் பல உதிரிப் பாடல்கள் ஒன்று சேர்ந்த தொகுப்பு நூல்கள் உருவாகத் தொடங்கின. இவை நாளடைவில் 'தொகை நூல்கள்' என்னும் அழகிய பெயர் பெற்றன.

ஒன்று ஒன்றுகவா ? ஒரே மட்டாகவா ?

'ஒன்று ஒன்று நூறு? ஒரே மட்டா நூறு?' என்பது ஒரு பழமொழி. ஒரேயடியாகச் சேர்ந்த பின்னரே நூறு தேற முடியும். ஈண்டு, தொகை நூல்கள் முந்தியவையா? முழு முழுத் தனி நூல்கள் முந்தியவையா? — என்றதோர் ஐயம் எழுகிறது. 'சிலப்பதிகாரம்' என்னும் நூல் ஒருவரே ஒரே பொருள் பற்றிய எழுதிய ஒரு முழுத் தனிநூல். புறநானூறு என்னும் நூல், பலர் பலகாலத்தில் பலபொருள் பற்றி எழுதிய பல்வேறு பாடல்களின் - அஃதாவது - நானூறு உதிரிப் பாடல்களின் தொகுப்பு நூல் - தொகை நூல் ஆகும். புறநானூறு போன்ற தொகைநூற் பாடல்கள் முதலில் தோன்றியிருக்க முடியுமா? சிலப்பதிகாரம் போன்ற முழுத் தனிநூல் முதலில் தோன்றியிருக்க முடியுமா? இந்தக் கேள்வியையே இன்னொரு விதமாகவும் கேட்கலாம். அஃதாவது, — உதிரிப் பாடல்கள் முதலில் தோன்றினவா? முழுத் தனி பாடல்கள் முதலில் தோன்றினவா?

இந்த வினவுக்கு விடையிறுப்பது எளிது. தொகை நூற் பாடல்களே - அதாவது - உதிரிப் பாடல்களே முதலில் தோன்றியவையாகும். பின்னரே முழுத் தனி நூல்கள் தோன்றின. தொகை நூல்களிலேயே இருவகை உண்டு. அவையாவன :— 'புறநானூறு' என்னும் நூலைப் போல, பாவலர்கள் பலர் பாடிய பாடல்களின் தொகுப்பு ஒருவகை. சுப்பிரமணிய பாரதியார் என்பவர் பல சமயம் பாடிய பல்வேறு வகைப் பாடல்களின் தொகுப்பாகிய 'பாரதியார் பாடல்கள்' (பாரதியார் கவிதைகள்) என்னும் நூலைப்போல, ஒருவரே பல நேரத்தில் பல பொருள்கள் பற்றிப் பாடிய பல்வேறு வகைப் பாடல்களின் தொகுப்பு நூல் மற்றொரு வகையாகும். இவ்விருவகைத் தொகை நூற்களுள், பலர் பாடல்களின் தொகுப்பு நூலே முதலில் தோன்றியிருக்க முடியும். ஒருவர் பாடல்களின் தொகுப்பு நூல் பின்னரே தோன்றியிருக்க வேண்டும் இயற்கை வழி இதனைத் தீர்மானிப்போம் :—

மிகவும் பழைய காலத்தில், ஒருவரே பல பாடல்கள் இயற்றுவது என்பது அருமை. அவரவரும் ஏதேதோ ஒன்றிரண்டு அல்லது இன்னும் சிறிது கூடுதலாகப் பாடல் இயற்றுவதே இயற்கை. இப்படியாகப் பலர் பாடிய பல பாடல்களையும் மக்கள் கேட்டும் பாடியும் சுவைத்து மகிழ்ந்திருப்பர்; பின்னர் அவற்றைத் தொகுத்து எழுதியும் வைத்துக் கொண்டிருப்பர். இதற்கு அடுத்த கட்டமாகவே, ஒருவர் பல பாடல்கள் எழுதுவது நிகழ்ந்திருக்கும். அந்த ஒருவரும் முதலில் ஒரு பொருள் பற்றித் தொடர்ந்து ஒரு முழுத் தனிநூல் எழுதியிருக்க முடியாது; அவர் அவ்வப்போது பல பொருள் பற்றித் தனித்தனிப் பாடல்களே எழுதியிருக்கக் கூடும்; இந்தத் துறையில் திறமை பெருகப் பெருக, பின்னரே ஒரு பொருள் பற்றித் தொடர்ந்து ஒரு முழுத் தனிநூல் எழுதியிருக்க முடியும். இன்றுள்ள பாவலர் ஒருவரையே எடுத்துக் கொள்வோம் :— அவர் முதலில் பலர் எழுதிய பாடல்களை - பல இலக்கியங்களைப் படித்துப் பயிற்சி பெறுகிறார். பின்னர், அவ்வப்போது பல்வேறு பொருள்கள் பற்றித் தனித்தனிப் பாடல்கள் எழுதிப் பழகுகிறார்; இந்தக் கலை கைவந்தபின்னர் முழுத் தனிநூல் எழுதுவதில் முனைந்து விடுகிறார். இதுதான் இயற்கை. இந்த நிலை அன்றைக்கும் பொருந்தும் - இனி என்றைக்கும் பொருந்தும். மற்றும், இந்த இயற்கை நியதி எந்த மொழிக்கும் பொருந்தும்.

சில மொழிகளில் கிடைத்திருக்கும் நூல்களுள், தொகை நூல்கள் பிற்பட்டனவாயும் முழுத் தனிநூல்கள் முற்பட்டனவாயும் உள்ளனவே யெனில், அம்மொழிகளில், உதிரிப் பாடல்கள் முன்னமேயே தொகுக்கப்படாமல் மறைந்து போயிருக்கக் கூடும் - அல்லது - தொகுத்த தொகை நூல்கள் மறைந்து போயிருக்கலாம் - அல்லது - முழுத் தனியொரு நூலுக்கு முன்னால் தோன்றிய உதிரித் தனிப் பாடல்கள், அந்த முழுத் தனிநூல் தோன்றியபிறகு தொகுக்கப்பட்டுப் பிந்தியதுபோல் தோன்றலாம். எனவே, எந்தக் கோணத்தில் நின்று நோக்கினும், தொகைநூற் பாடல்களே

தொன்மைப் பெருமைக்கு உரியன என்னும் உண்மை ஒப்புக் கொள்ளப் பெறும்.

தொகுப்புப் பணியின் இன்றியமையாமை :

பாவலர் பலர் பல காலத்தில் பல செய்திகள் பற்றிப் பாடிய நானூறு புறப்பொருள் பாடல்களின் தொகுப்பே 'புறநானூறு' என்னும் நூல் என்பது தெரிந்த செய்தி. இந்த நானூறு பாடல்களும் ஒரு நூலாகத் தொகுக்கப்படாதிருந் தால், அழியாமல் இப்போது நமக்குக் கிடைத்திருக்குமா? ஒரு நூலாகத் தொகுக்கப்படாமல் தனித்தனியாகக் கிடைப் பினும், இப்போது உள்ள அளவுக்கு அந்தத் தனிப்பாடல் கட்கு மதிப்பு இருக்கமுடியுமா ? தனி மரம் தோப்பாகாது; தனிப்பாடல் சிறக்க முடியாது. தனி மாந்தருக்கு மதிப்புக் குறைவே. தனியொருவரினும், பலர் சேர்ந்த ஒரு குழு விற்கே - ஒரு சங்கத்திற்கே - ஒரு கழகத்திற்கே மதிப்பு மிகுதி. அதனாலேயே, பலர் சேர்ந்து கழகம் அமைத்து, அதன் வாயி லாகச் செயல்படுகின்றனர்-அதன் வாயிலாகத் தம் விருப்பங் களை எளிதில் நிறைவேற்றிக் கொள்கின்றனர். தனித்தனி மாந்தரின் எதிரே ஒரு கட்டுப்பாடு இன்றிப் பேசமுடியும். ஆனால், அதே தனித்தனி மாந்தர் ஒன்றுகூடி அமர்ந்துள்ள ஒரு கழகக் கூட்டத்தில் பேசும்போது அதற்கென்று ஒரு வகைக் கட்டுப்பாடு உண்டு -ஒழுங்குமுறை உண்டு. தனி யொருவரின் எதிரே எளிய உடையுடன் இருக்க முடிகிறது; ஆனால், பலர் குழுமியுள்ள இடத்திற்குச் செல்லுங்கால் உடையில் ஓரளவு கவனம் செலுத்த வேண்டியுள்ளது. ஒரு தேவையைக் கேட்கத் தனியொருவர் வருவதினும், ஒரு குழு வருமாயின் செல்வாக்கு மிகுதியும் உண்டு. இவ்வாறே, தனிப்பாடலினும் ஒரு நூலின் பெயரால் உள்ள பாடலுக்கே சிறப்பு மிகுதி. தனியொரு பாடல் தனியொருவரைப் போன்றது; தனிப்பாடல்கள் பல சேர்ந்த தொகைநூல் ஒரு குழுவின் மதிப்புடையது.

தனி எழுத்துக்கு மதிப்பு இல்லை - பொருளும் இல்லை; பல எழுத்துக்கள் சேர்ந்த சொல்லுக்கே மதிப்பு உண்டு;

பொருளும் உண்டு. அந்தச் சொல்லில் சேர்ந்திருக்கும் பொழுதே தனி எழுத்து மதிப்புப் பெறுகிறது. இன்னும் கேட்டால், தனிச் சொல்லுக்குக்கூட அவ்வளவாக மதிப் பில்லை - போதிய பொருள் பெறுமானம் இல்லை; பல சொற் கள் சேர்ந்த சொற்றொடருக்கே (வாக்கியத்துக்கே) போதிய மதிப்பு உண்டு - முழுப்பொருள் பெறுமானம் உண்டு. ஒரு வாக்கியத்தில் உள்ளபோதே, ஒரு தனிச்சொல் போதிய மதிப்புப் பெறுகிறது. ஒரு தனிப்பாடல் தனியெழுத்துப் போன்றது; பல தனிப்பாடல்களின் தொகுப்பாகிய தொகை நூல், பல எழுத்துக்களால் ஆன பல சொற்கள் சேர்ந்த சொற்றொடரின் பெறுமான மதிப்பு உடையது.

தனி மலருக்குப் போதிய மதிப்பு இல்லை. அதை மோந்து பார்த்துத் தூக்கி யெறிந்து விடுவர். பல மலர்களைத் தொடுத்த மாலைக்கே மதிப்பு மிகுதி. மாலைக்குள் அடங்கி யிருக்கும் போதுதான் தனித்தனி மலர்கள் மதிப்புப் பெறு கின்றன. அது மட்டுமன்று; மாலையாகக் கட்டிய பிறகே தனி மலர்கள் போதிய பாதுகாப்புப் பெறுகின்றன. தனித்துக் கிடக்குமேல் ஒல்லையில் சிதைந்தொழியும். கட்டப்பட்ட மாலையோ கவனமாக எடுத்து வைத்துக் காக்கப்படுகிறது. மலருக்கும் மாலைக்கும் உள்ள தொடர்பு போன்றதே, தனிப் பாடலுக்கும் தொகைநூலுக்கும் உள்ள தொடர்புமாகும். மலர்மாலை யென்றென்ன! தனித்தனி ஒன்பான் மணிகளால் தொகுக்கப்பட்ட (நவரத்தின) மணிமாலையினையும் ஈண்டு ஒப்பிட்டுக் கொள்ளலாம். பல பூக்களின் தொகுப்பே பூமாலை; பல பாக்களின் தொகுப்பாகிய பாமாலையே தொகைநூல்.

எனவேதான், உதிரியாகக் கிடந்து நாளடைவில் மறைந்து ஒழிந்து போகாமல் நிலைத்து நிற்பதற்காகவும், திக்கற்றதாகக் குறைத்து மதிப்பிடப்படாமல் இன்ன நூலைச் சார்ந்தது என்னும் பெருமைபெற்று உயர்வெய்தவும், முன் னோர்கள் உதிரியான தனிப்பாடல்களை ஒரு நூலாகத் தொகுக் கும் அரும்பெரும் பணியை மேற்கொண்டனர். இந்தப்பணி மிகவும் இன்றியமையாததல்லவா? 'இறைப்பது எளிது - பொறுக்குவது கடினம்' என்பது பழமொழி யாயிற்றே!

திரட்டுக்கம் :

மக்கள் உதிரிப் பாடல்களைத் திரட்டி வைப்பதில் உள்ள ஓர் இயற்கை உண்மையையும் ஈண்டு மறப்பதற்கில்லை. எதையும் சேர்த்துவைக்கும் இயற்கைப் பழக்கம் மக்களுக்கு உண்டு. சிறு குழந்தைமுதல் முதியவர்வரை இந்தப் பழக்கத்திற்கு எவரும் விலக்கல்லர். சிறுர்கள் எந்தப் பொருளைப் பார்த்தாலும் தமக்கு வேண்டும் என்று எடுத்துக்கொண்டு, முன்பு திரட்டி வைத்திருக்கின்ற பொருள்களோடு இதனையும் சேர்த்து வைத்துக்கொள்வர். சோடாத்தக்கைகள், திரைப் பட விளம்பரத் தாள்கள், அஞ்சல் தலைகள், தீப்பெட்டிப் படங்கள், கோலிக்குண்டுகள், பம்பரங்கள், பட்டங்கள், தகர - இரும்புச் சாமான் வகைகள், பொம்மைகள், பல்வேறு விளையாட்டுப் பொருள்கள், இன்ன பிறவற்றை நிரம்பத் திரட்டிச் சேர்த்து வைப்பதில் சிறுர்களுக்கு உள்ள ஆர்வத்திற்கு அளவேயில்லை. சிறுர்கட்கு வகைகளும் பலவாயிருக்க வேண்டும்; ஒவ்வொரு வகையிலும் எண்ணிக்கையும் மிகுதியாயிருக்க வேண்டும். எத்தனை வகைப் பொருள்களையும் சேர்க்க அவர்கள் தயங்கமாட்டார்கள். ஒவ்வொரு வகையிலும் எத்தனை கிடைத்தாலும் அவர்தம் உள்ளம் நிறைவு பெறுது. இன்னும் திரட்டிச் சேர்த்து வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்னும் பேரவா பெருகிக் கொண்டே யிருக்கும். இது சிறுர்களின் இயல்பு.

சிறுர்களின் பேரால் இவ்வளவும் சொன்ேனும். இவ்வளவையும் எல்லா வயதினருக்கும் எல்லாத்துறை மாந்தருக்கும் பொருத்திக் கொள்ளவேண்டும். அந்தந்த வயதினரும், அந்தந்தத் துறையினரும், அவரவருக்கேற்பப் பொருள்களை நிரம்பத் திரட்டிச் சேர்த்து வைத்துக்கொள்ள முயல்கின்றனர்; எத்தனை வீடுகள், எத்தனை காணி நிலங்கள், எவ்வளவு காசு பணங்கள், இன்னும் எத்தனை வகையான பொருள்கள் சேர்ந்தாலும் நெஞ்சம் நிறைவுபெறுவதில்லை. சிலர் பிள்ளை பெறுவதிலும் நிறைவுற்றுர் இலர். சிலர் எத்தனை நாள்காட்டிகள் (காலண்டர்கள்) கிடைத்தாலும் நிறைவுறுமல், மேலும் பல பெற விரும்பிப் பல கடை

களிலும் நிறுவனங்களிலும் படி ஏறிப் பல்லிளித்துக் கேட்டு நிற்கும் கண்கொள்ளாக்காட்சியை என்றும் மறக்கமுடியாது. பெண்களோ, எத்தனை வகையான உலோகங்களில், எத்தனை வகையான பாத்திரங்களில் எத்தனை வாங்கினாலும், எவ்வளவு ஆடை அணிகலன்கள் பெற்றிருந்தாலும், உள்ளம் நிறைவுறுவதில்லை. இன்னும் திரட்ட வேண்டும்; மேன் மேலுஞ் சேர்க்கவேண்டும் என்றே விரும்புகின்றனர். இந்த இயல்பு எல்லாவகை மாந்தர்க்கும் நிரம்ப உண்டு.

இவ்வாறு பொருள்களைத் திரட்டுவதில் உள்ள ஊக்கத்திற்குத் 'திரட்டு ஊக்கம்' (Acquisition) என்று உளவியலார் (Psychologists) பெயரிட்டுள்ளனர். பிறந்த குழந்தை முதல் எல்லாருக்குமே உணவு ஊக்கம், போர் ஊக்கம், திரட்டு ஊக்கம், படைப்பு ஊக்கம், காதல் ஊக்கம், குழு ஊக்கம் முதலிய பதினான்கு ஊக்கங்கள் உள்ளனவாம். இவை உரிய வயதில் ஒவ்வொன்றாய்த் தோன்றத் தொடங்கும். இந்த ஊக்கங்கட்குப் பொதுவாக 'இயல்பு ஊக்கங்கள்' (Instincts) என்று உளவியலார் பெயர் சூட்டியுள்ளனர்.

தூய்மை செய்தல் :

இந்த ஊக்கங்களைப் பற்றி ஒரு நல்ல கருத்து உளவியலாரால் உரைக்கப்பட்டுள்ளது; இந்த ஊக்கங்கட்கு அடிமையாகி இவற்றின் போக்கில் விட்டுவிடலாகாது. இவற்றை நல்வழியில் திருப்பிப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். எடுத்துக்காட்டாகப் போர் ஊக்கத்தைப் பற்றிப் பார்ப்போம். ஒருவரோடு ஒருவர் பகைத்துக் கொள்வதும் அடித்துக் கொள்வதும் அழித்துக் கொள்வதுமாகப் போர் ஊக்கம் செயல்பட விடக்கூடாது. இதற்குப் பதிலாக, வறுமை, பிணி, அறியாமை, மூடப்பழக்க வழக்கம் முதலியவற்றை எதிர்த்துப் போராடி வெற்றி பெறுவதிலும், நில நடுக்கம் - எரிமலை - புயல் - வெள்ளம் முதலிய இயற்கையின் கொடுமைகளோடு போராடிக் காத்துக் கொள்வதிலும், இன்ன பிற நல்வழிகளிலும் போர் ஊக்கத்தைப் பயன் படுத்தவேண்டும். இவ்வாறு ஓர் ஊக்கத்தை அதன்

போக்கில் விட்டு விடாமல் நல்வழிகளில் திருப்பி ஒழுங்கு செய்வதற்குத் 'தூய்மை செய்தல் (Sublimation) என்று உளநூலார் பெயர் தந்துள்ளனர்.

இந்த அடிப்படையுடன் திரட்டூக்கத்திற்கு வருவோம். பல்வேறு பொருள்களையும் நிரம்பத் திரட்டித் தொகுத்துச் சேர்த்து வைப்பது மக்கள் இயல்பு. ஆனால், தேவைக்கு மேல் வீடுகள், நிலங்கள், ஆடையணிகலன்கள், காசு பணங்கள் முதலியவற்றைத் திரட்டுவதில் ஊக்கங்காட்டி, வீண் அவாவால், மற்ற மக்களை இல்லாதவர்களாக்கித் துன்புறுத்துவதில் திரட்டூக்கம் செயல்பட விடக்கூடாது. சிறந்த பாடல்களைத் தொகுத்தல், நல்ல நூல்களைத் திரட்டுதல், மற்றவர்க்கும் பயன்படுத்தும் நோக்குடன் இன்றியமையாப் பொருள்களைச் சேர்த்து வைத்தல் முதலிய நல்வழிகளில் திரட்டூக்கத்தைத் திருப்பிப் பயன்படுத்திக் கொள்வதே சிறந்த அறிவுடைமையாகும்.

எனவே, பழைய உதிரிப் பாடல்களை ஒரு நூலாகத் தொகுத்து வைத்தவர்களும், பல நல்ல நூல்களைத் திரட்டி வைத்தவர்களும், திரட்டூக்கத்தை நன்முறையில் பயன்படுத்திய பேரறிஞர்கள் அல்லவா? யார் யாரோ எதை எதையோ தொகுத்துத் திரட்டிக் காலத்தை வீணாக்கிக் கொண்டிருக்க, இந்தப் பெருமக்கள் பெறலரும் பாடல்களையும் நூல்களையும் திரட்டி வைத்திருப்பதை நோக்குங்கால், இவர்தமை எவ்வளவு புகழ்ந்தாலும் தகுமே! இந்தத் தொகுப்புக்களால் – இந்தத் திரட்டுக்களால் மக்கள்குலம் பெற்று வரும் பயன்கள் மிகப் பலவன்றோ? இவர்தம் புகழ் வாழ்க!

தொகுப்பைக் குறிக்கும் பெயர்கள்:

அறிஞர் பெருமக்கள் பல பாடல்களை ஒன்று திரட்டித் தொகுத்து உருவாக்கித் தந்துள்ள நூல்கள் 'தொகை நூல்கள்' என்று பெயர் வழங்கப் பெறுகின்றன. தொகுக்கப் பெற்றது தொகை. தொகைக்கு எப்போதுமே மதிப்பு உண்டல்லவா? தொகையை விரும்பாதவர் உளரோ? எவரும்

தொகை சேர வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது இயற்கையன்றோ? காசு பணத்தின் தொகுப்பாகிய தொகையைத்தான் இங்கே குறிப்பிட்டுப் பேசுகிறேன். இந்த எடுத்துக் காட்டால், 'தொகை' என்னும் பெயரின் பொருள் செறிந்த சிறப்பு விளங்கும். ஆனால், காசு பணமாகிய தொகையை விட, பாடல் தொகை - நூல் தொகை பெரிதும் உயர்வாகப் போற்றப்படுவது யாவரும் அறிந்த உண்மை.

நம் முன்னோர்கள் பல்வேறு பாடல்களின் தொகுப்பு நூல்களைத் 'தொகை' என்னும் பெயரால் வழங்கியிருக்கின்றனர். எடுத்துக் காட்டாக, 'குறுந்தொகை, கலித்தொகை, நெடுந்தொகை' என்னும் சங்க நூல்களின் பெயர்களைக் காண்க. சங்க காலப் பாடல்களின் தொகுப்புக்கள் 'தொகை' என்னும் பெயரால் வழங்கப்பட்டன. அவற்றையடுத்து நாளடைவில் தொகுக்கப்பட்டு வந்த நூல்கள் தொகை என்னும் பெயரேயன்றி, இன்னும் பல்வேறு பெயர்களாலும் சுட்டப்பட்டன. அப்பெயர்களாவன:— தொகுதி, தொடை, கொத்து, கோவை, கோர்வை, மாலை, மாலிகை, மஞ்சரி, புஞ்சம், கடிகை, திரட்டு, தேவாரம், திருமுறை, நிகண்டு, சிந்தாமணி, சமுத்திரம், பிரபந்தம், கலம்பகம், கதம்பம் முதலியனவாம். இவற்றுள் வடமொழிப் பெயர்களும் சில உள. இப்பெயர்கள், பல்வேறு தொகை நூல்களைக் குறிக்கும் பெயர்களின் இறுதிப் பகுதியாக இருந்து வருகின்றன. இப்பெயர்களைத் தாங்கிய தொகை நூல்களை- நூற்றுக் கணக்கில் அன்று—ஆயிரக் கணக்கில், அடுத்த அடுத்த பகுதிகளில் அறிந்து மகிழலாம்.

ஆந்தாலஜி (Anthology)

தொகுப்பு நூலைக் குறிக்கத் தமிழில் ஏறக்குறைய இருபது பெயர்கள் மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தத் தொகுப்பு நூலை ஆங்கிலத்தில் 'ஆந்தாலஜி' (Anthology) என்னும் பெயரால் வழங்குகின்றனர். பிரெஞ்சு மொழியிலோ 'ஆந்தொலொழி' (Anthologie) என வழங்குகின்றனர். இந்தச் சொல்லாட்சி பிரெஞ்சு மொழியில் முதல்

முதலாகப் பதினாறும் நூற்றாண்டில்தான் வழக்கத்திற்கு வந்ததாம்.

இந்தச் சொல்லாட்சி இலத்தீனிலிருந்து பிரெஞ்சுக்கு வந்தது. இலத்தீன் மொழியில், இது, 'ஆந்தொலொழியா' (Anthologia) என்றும், 'ஆந்தொலொழியே' (Anthologiae) என்றும், 'ஆந்தொலொழிகா' (Anthologica) என்றும், 'ஆந்தொலொழியொம்' (Anthologium) என்றும் நோக்கம் போல் பலவாறு வழங்கப்படுகிறது.

இலத்தீனுக்கும் முதன்மையான அடிப்படைச் சொல் (மூலம்), 'Aνθολγia' (ஆந்தொலொழியா) "Aνθολoyixa" (ஆந்தொலொழிகா) என்னும் கிரீக் சொற்களாகும். மேலுள்ள கிரீக் சொற்களைக் கொண்டு, ரோமன் எழுத்துக்கள் எனப்படும். இலத்தீன் எழுத்துக்களுக்கும் கிரீக் எழுத்துக்களுக்கும் இடையே சிறுசிறு வேறுபாடுகள் இருப்பதை அறியலாம். (பிரெஞ்சு, ஆங்கிலம் முதலிய ஐரோப்பிய மொழிகள் இலத்தீன் எழுத்துக்களால் எழுதப் படுகின்றன என்பது ஈண்டு நினைவுக்கு வரவேண்டும்) இலத்தீன் எழுத்துக்களுக்கு நேரான கிரீக் எழுத்துக்கள் பின்வருமாறு:—

1. இலத்தீன் : Anthologia } ஆந்தொலொழியா
   கிரீக் : Aνθολoγia

2. இலத்தீன் : Anthologica } ஆந்தொலொழிகா
   கிரீக் : Aνθολoγixa

இரண்டு மொழிகளிலும் A, o, i, ஆகியவை ஒரே மாதிரி யாயுள்ளன. a என்பதற்கு மேலே ஒரு சிறு சாய்வுக்கோடு இட்டு ά எனக் கிரீக் எழுத்தை எழுதவேண்டும். இந்த ஒரு சிறிய வேறுபாடு உண்டு. அடுத்து, இலத்தீனில் 'n' என்ப தற்கு நேரான கிரீக் எழுத்து 'γ' என்பதாகும். இலத்தீனில் 't' என்பதற்கு நேராகக் கிரீக்கில் θ என எழுதவேண்டும்; அதாவது, o என்னும் எழுத்தைச் சிறிது உருளை வடிவில் உயர்த்தி நடுவில் ஒரு சிறு கோடு இடவேண்டும். இலத்தீனில் 'l' என்பதற்கு நேராகக் கிரீக்கில் 'λ' என்பதாகும்;

அதாவது, y என்னும் எழுத்தைத் தலைகீழாகப் போட போடவேண்டும். பின்பு, இலத்தீனில் 'g' (ழி) என்பதற்குக் கிரீக்கில் 'γ' என்பது நேராகும். இறுதியாக, இலத்தீனில் உள்ள 'c' என்பதற்கு நேரான கிரீக் எழுத்து 'x' என்பதாகும். இந்த அடிப்படையில் வைத்து, முன்னர் தந்துள்ள இரண்டு கிரீக் சொல்லையும் படிப்போமாயின், முதல் சொல்லை 'ஆந்தொலொழியா' என்றும், இரண்டாவது சொல்லை 'ஆந்தொலொழிகா' என்றும் எளிமையாகப் படிக்கலாம். எனவே, இந்த அமைப்பைக் கொண்டு, மேற்காட்டியுள்ள இரு சொற்களுமே, முதன்மை மொழியாகிய கிரீக்கிலிருந்தே பிந்திய மொழியாகிய இலத்தீனில் கடன் வாங்கப்பட்டு வந்துள்ளன என உணரலாம்.

ஈண்டு, கிரீக், இலத்தீன் ஆகிய இருமொழி எழுத்துக்களையும் சொற்களையும் பற்றி இவ்வளவு எழுத நேர்ந்ததன் இன்றியமையாத காரணமாவது :— 'பாடல் தொகுப்புக் கலையைக் குறித்கும் சொற்களாக ஆங்கிலத்திலும் பிரெஞ்சிலும் பெரிதுபடுத்திப் பேசப்படுகின்ற Anthology, Anthologie என்னும் சொற்கள் கிரீக் மொழியிலிருந்து வந்தவை - அதாவது - கிரீக்கிலிருந்து இலத்தீனுக்கும், இலத்தீனிலிருந்து பிரெஞ்சு ஆங்கிலம் முதலிய மொழிகளுக்கும் வந்தவை' - என்னும் கருத்தை அறிவிக்கும் நோக்கமேயாம். இந்தக் கருத்தை அறிவிக்கும் நோக்கத்தின் காரணமாவது, 'கிரீக்கிலுள்ள 'ஆந்தொலொழியா' என்னும் பொருளுக்கு நேரான-ஒத்த பொருளுடைய தமிழ்ச் சொல்லை எடுத்து ஈண்டு ஒப்பிட்டுக் காட்டவேண்டும் என்னும் நோக்கமேயாம். இந்த நோக்கத்தை நிறைவேற்ற 'ஆந்தொலொழியா' என்னும் கிரீக் சொல்லின் பொருளை விளக்கவேண்டும். அது வருமாறு : 'ஆந்தொலொழியா' என்றால் மலர்த்திரட்டு, மலர்ச் சேர்க்கை, மலர்த் தொகுப்பு என்று பொருளாம். இந்தச் சொல்லை, 'ஆந்தோ' 'லொழியா' என்று இரு பகுதிகளாகப் பிரிக்க வேண்டும். இவற்றுள் முதல் பகுதியில் 'மலர்' என்னும் பொருளும், பிற்பகுதியில் 'சேர்க்கை' என்னும் பொருளும் அடங்கியுள்ளன. இதற்கு ஆங்கிலத்தில் 'Flower gathering'

என்றும், பிரெஞ்சு மொழியில் 'Recueil de fleurs' என்றும் பொருள் விளக்கம் கூறுகின்றனர். இந்த இரண்டுக்கும் 'மலர்ச் சேர்க்கை – மலர்த்திரட்டு' என்றே பொருளாகும். (Recuiel de fleurs = Collection of flowers). மலர்ச் சேர்க்கை என்பது மலர்மாலை - பூமாலை என்பதேயன்றோ?

அடுத்த 'அவதாரம்' :

மலர்மாலை என்னும் பொருளைக் குறித்து வந்த 'ஆந்தொலொழியா' என்னும் கிரீக் சொல், நாளடைவில் மற்றோர் 'அவ்தாரம்' (பிறவி) எடுக்கத் தொடங்கியது; அஃதாவது, - பூக்களின் தொகுப்பாகிய 'பூமாலை' என்னும் பொருளைக் குறித்தது போல, பாக்களின் தொகுப்பாகிய 'பாமாலை' என்னும் பொருளையும் குறிக்கலாயிற்று; அஃதாவது, - பல்வேறு பாடல்களின் தொகுப்பாகிய 'தொகை நூல்' என்னும் பொருளையும் தருவதாயிற்று. பூக்களின் தொகுப்பைக் குறிக்கும் 'ஆந்தொலொழியா' என்னும் சொல், அதுபோன்றதொரு தொகுப்பாகிய - அஃதாவது - பாக்களின் தொகுப்பாகிய தொகை நூலையும் குறிப்பதற்குத் தமிழ் மொழியிலிருந்து சில ஒப்புமைகள் வருமாறு :—

சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி என்னும் மூன்று சரக்குகள் கொண்டதொரு மருந்தைக் குறிக்கும் 'திரிகடுகம்' என்னும் பெயர், மும்மூன்று கருத்துக்கள் கொண்ட பாடல்கள் அடங்கிய 'திரிகடுகம்' என்னும் நூலையும் குறிக்கிறது. ஐந்து சிறு வேர்களாலானதொரு மருந்தைக் குறிக்கும் சிறுபஞ்ச மூலம்' என்னும் பெயர், ஐந்து ஐந்து கருத்துக்கள் அடங்கிய பாடல்களைக் கொண்ட 'சிறுபஞ்ச மூலம்' என்னும் நூலையும் குறிக்கிறது. நான்கு மணிகளால் (இரத்தினங்களால்) ஆன தொருவகை அணிகலனைக் குறிக்கும் 'நான்மணிக் கடிகை' என்னும் பெயர், நான்கு நான்கு கருத்துக்கள் அடங்கிய பாடல்களை உடைய 'நான்மணிக் கடிகை' என்னும் நூலுக்கும் பெயராயிருக்கிறது. மலர்களின் தொகுப்பைக் குறிக்கும் 'மாலை' என்னும் பெயர், 'திருவள்ளுவ மாலை', 'ஆசிரிய மாலை', 'கார்வண்ண மாலை' முதலியனவாகப்,

பாடல்கள் பலவற்றின் தொகுப்புக்களாகிய நூல்களைக் குறிக்கலாயிற்று. இவ்வாறே, 'ஆந்தொலொழியா' என்னும் கிரீக் சொல் முதலில் பூமாலையையும் பின்னர்ப் பாமாலையையும் குறிக்கலாயிற்று.

கிரீக் சொல்லைப் போலவே, கிரீக்கிலிருந்து வந்த இலத்தீன், பிரெஞ்சு, ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிச் சொற்களும் பூமாலை, பாமாலை என்னும் இரு பொருள்களையும் குறிக்கின்றன. சொல்லப்போனால், இந்த இரு பொருள்களோடு மட்டும் நின்று விடவில்லை; மலர்களைப் பற்றிய விவரங்களைத் தரும் நூலையும் இப்பெயர்கள் குறிக்கின்றன. இக்கருத்துக்களை உறுதி செய்ய, இலத்தீன், பிரெஞ்சு, ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளிலுள்ள அகராதிகள், கலைக்களஞ்சியங்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து மும்மூன்று சான்றுகள் வருமாறு :—

இலத்தீன் :

(1) முசே (L. Mousset), துய்புய் (L. Dupuis) என்னும் பிரெஞ்சுத் துறவியர் இருவரும் சேர்ந்து தொகுத்த 'Dictionarium Latino - Gallico - Tamulicum' (இலத்தீன் - பிரெஞ்சு - தமிழ் அகராதி) என்னும் நூலிலுள்ள பகுதி வருமாறு :—

Anthologia, æ, f, *vel* Anthologica, Orum, n. pl. *Traite des fleurs*, புஷ்பங்களைக் குறித்த சிறு புஸ்தகம். || *Recuiel de fleurs*, பூச் சேர்க்கை. V. Anthologium.

Anthologi um, i, n *Anthologie* நல்ல வாக்கிய முதலியதின் சேர்க்கை,— மாலை.

(2) ஃபெலிக்சு கஃபியொத்' (Felix Gaffiot) என்பவர் படங்களுடன் தொகுத்த மிகமிகப் பெரிய அகராதியாகிய (மிகவும் நீளமும் அகலமுங் கொண்ட தாளில் 1720 பக்கம் கொண்டுள்ள) "Dictionnaire Illustre Latin - Francais" என்னும் நூலிலுள்ள பகுதி வருமாறு :—

Anthologica, *orum*, Plin. 21, 13 Ανθολογικά *anthologie*.

(3) Cassell's Latin Dictionary' என்னும் நூலில் உள்ள பகுதி வருமாறு :—

Anthologica, genit.— on, n. (Avθoλoγiā), *anthology, a collection of extracts and small poems*, Plin.

பிரெஞ்சு :

(1) 'அல்பெர்த் தொசா' (Albert Dauzat) என்பவர் தொகுத்த 'Dictionnaire Etymologique' என்னும் நூலிலுள்ள பகுதி வருமாறு :—

Antologie (XVI S.), empr. au grec *anthologia* (proprem. "recueil de fleurs"; *anthos*, fleur, et *legein* an sens "cueillir").

(2) 'Emile Littre - Dictionnaire De La Langue Francaise' என்னும் நூலிலுள்ள பகுதி வருமாறு :—

Anthologie (an-to-lo-jie), S. f. 1. Choix, Collection de fleurs. Pen usite an propre. 2. Fig. Recuiel de petites pieces de vers choisis. L' anthologie grecque L' anthologie francaise, "M. de las Rochette nous donnera - t - il enfin cette anthologie?" *P. L. Courrier* Lett. II, 57. 3. En histoire naturelle, traite' Des fleurs.— E. Avθoλoγia, de avθoc, fleur (Voy.*anthe're* et de λoγoe, discours (Voy. *logique*).

(3) 'சொம்மேர்' (E. Sommer) என்பவர் தொகுத்த 'Lexique Francais - Latin' என்னும் நூலில் உள்ள பகுதி யாவது :—

Anthologie, f. Recueil de petites pieces de poesies. *Antholoca, orum*, n. pl.

ஆங்கிலம் :

(1) 'Encyclopædia Britannica - Volume 2.' (Printed In Great Britain - 1955. Page No : 29)— இதிலுள்ள பகுதி வருமாறு :—

ANTHOLOGY, a collection of short pieces or extracts from different authors, especially in verse, and usually of literary value......... The term originally demoted a garland or collection of flowers (Gr. Avθoλoγia, Lat. *Florilegium*), and hence a selection of choice pieces tastefully arranged, as in the *Garland* of *Meleager* which formed the basis for the best-known of anthologie's.........

(2) 'Encyclopaedia Americana - Volume 2'. (New York – U. S. A. - 1966 - Page No : 17)— இந்த வெளியீட்டிலுள்ளது வருமாறு :—

ANTHOLOGY (Gr. *authologia*, from *anthologos*, flower gathering) is the name given originally to a collection of short, unconnected Greek poems from many sources (see Greek Anthology, The) or to its various enlargements.........

(3) 'The New Funk & Wagnalis Encyclopaedia - Volume - 2'

ANTHOLOGY : (Gr., "Flower gathering"), the title given to a work consisting of series of literary selections. The term is most often used to refer collections of poems......

மேலே, இலத்தீன், பிரெஞ்சு, ஆங்கிலம் ஆகிய மும்மொழிகளிலுள்ள நூல்களிலிருந்து மொழிக்கு மும்மூன்று நூற்சான்றுகள் பார்த்தோம். இவைபற்றி இங்கே இவ்வளவு விரிவாக எழுத நேர்ந்ததற்குத் தக்க காரணம் உண்டு. கிரீக், இலத்தீன், பிரெஞ்சு, ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில், முதலில் பூமாலையைக் குறித்த சொற்கள் பின்னர்ப் பாமாலையையும் குறிக்கலாயின என்னும் உண்மையை, மேற்காட்டியுள்ள அகச்சான்றுகள் நமக்கு நன்கு விளக்குகின்றன. இது குறித்து இன்னும் சிறிது ஆராய்வோம்:

முதலில் இலத்தீன் மொழியிலுள்ள நூல்கள் மூன்றையும் எடுத்துக் கொள்வோம். அவற்றுள் முதல் நூலில்,

ஆந்தொலொழியா' என்பதற்கு, புஷ்பங்களைக் குறித்த சிறு புத்தகம், பூச்சேர்க்கை, நல்ல வாக்கிய முதலியதின் சேர்க்கை, மாலை – ஆகிய பொருள்கள் தரப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இரண்டாவது நூலில் மணிமாலை, பாமாலை என்னும் பொருள்கள் தரப்பட்டுள்ளன. மூன்றாவது நூலிலோ, பாமாலை (பாக்களின் தொகுப்பு) என்னும் ஒரே பொருள் மட்டும் தரப்பட்டுள்ளன. இதிலிருந்து நாம் அறிவது, 'முதலில் பூமாலையைக் குறித்த சொல், நாளடைவில் பூமாலை, பாமாலை ஆகிய இரண்டையும் குறித்து நின்று, பின்னர்ப் பாமாலையை மட்டும் குறிக்கக்கூடிய நிலைக்கு மாறி வந்து விட்டது' என்பதாகும்.

இரண்டாவதாகப் பிரெஞ்சு மொழியிலுள்ள மூன்று நூல்களையும் எடுத்துக் கொள்வோம். அவற்றுள் முதல் நூல், 'ஆந்தொலொழி' என்னும் சொல்லுக்குப் 'பூமாலை' என்னும் பொருள் மட்டுமே கூறுகிறது. anthos என்றால் மலர்; logie என்றால் சேர்க்கை - என்றெல்லாம் இந்த நூல் பொருள் விளக்குகிறது. மற்றும், 'ஆந்தொலொழி' என னும் சொல்லாட்சி, பிரெஞ்சு மொழியில் பதினாறும் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்டதாகவும் இந்நூல் கூறுகிறது. இரண்டாவது நூல், பூமாலை, பாமாலை, பூக்களின் வரலாற்றுநூல் என்னும் முப்பொருள் தருகிறது. பூமாலை படிப்படியாகப் பாமாலைக்கு வந்துவிட்ட வரலாற்றை இதனாலும் அறியலாம்.

இறுதியாக, ஆங்கிலத்திலுள்ள கலைக்களஞ்சியங்கள் (Encyclopaedias) மூன்றையும் காண்போம். இவற்றுள் முதல் கலைக் களஞ்சியம், "ஆந்தாலஜி என்பது பல்வேறு பாக்களின் சேர்க்கையாகும்; (இந்தச் சொல் கிரீக் மொழியிலிருந்து வந்தது); இதன் தொடக்ககாலப் பொருள் பூமாலை அல்லது பூக்களின் தொகுப்பு என்பதாகும்..." என்னும் கருத்துப் படக் கூறிச்செல்கிறது. இரண்டாம் கலைக் களஞ்சியமும், மூன்றாம் கலைக்களஞ்சியமும், 'ஆந்தாலஜி என்றால் பாக்களின் தொகுப்பாகும்' என்று வெளிப்படையாகப் பொருள் விளக்கம் செய்து, 'இச் சொல் கிரீக் மொழியிலிருந்து வந்தது. இது தொடக்கத்தில் பூக்களின் தொகுப்புக்

குறித்தது' என்னும் கருத்தை 'ஏனோ தானோ' என்ற முறையில் அடைப்புக் குறிக்குள் குறிப்பாகக் கூறியுள்ளன. பூமாலை என்னும் பொருள் சிறுகச் சிறுக மறைய, அதன் இடத்தைப் பாமாலை அழுந்தப் பற்றிக் கொண்ட வரலாற்றை இந்த ஆங்கிலக் கலைக்களஞ்சியங்களாலும் தெளிவாக அறியலாம்.

பாமாலையே பூமாலை :

மேற் குறிப்பிட்டுள்ள ஐரோப்பிய மொழிச் சொற்களைப் போலவே, மாலை என்னும் தமிழ்ச் சொல்லும், முன்னர்ப் பூக்களின் தொகுப்பைக் குறித்து நின்று, பின்னர்ப் பாக்களின் தொகுப்பையும் குறிக்கலாயிற்று என்னும் கருத்து முன்பே கூறப்பட்டுள்ளது. இங்கே, இதிலிருந்து இன்னொரு புதிய கட்டத்திற்கு நாம் செல்ல வேண்டியவர்களாயுள்ளோம். அஃதாவது, — பூமாலை, பாமாலை என்ற இரு வேறு நிலைக்கு இடமின்றி, பாமாலையினையே பூமாலையாக உருவகப் படுத்தும் ஒரு புதுமைதான் அந்தக் கட்டம். இந்த அழகிய அமைப்பைத் தமிழில் நிரம்பக் காணலாம். மதுரைக் காஞ்சியின் இறுதியிலுள்ள

"சொல்லென்னும் பூம்போது தோற்றிப் பொருளென்னும்
நல்லிருந் தீந்தாது நாறுதலால்—மல்லிகையின்
வண்டார் கமழ்தாமம் அன்றே மலையாத
தண்தாரான் கூடல் தமிழ்."

என்னும் பாடலிலும், சேக்கிழாரின் பெரிய புராணத்துத் தடுத்தாட்கொண்ட புராணத்திலுள்ள,

"........அன்பில் பெருகிய சிறப்பின் மிக்க
அர்ச்சனை பாட்டேயாகும் ஆதலால் மண்மேல் நம்மைச்
சொல் தமிழ் பாடுக என்றார்......"

என்னும் பாடல் (70) பகுதியிலும், நல்லாற்றூர்ச் சிவப்பிரகாசரின் சோணசைல மாலையிலுள்ள,

"மதுரம் பெறுகுறு தமிழ்ச்சொல் மலர் நினக்கு அணியும்
பிறவியே வேண்டுவன் தமியேன்..."

என்னும் பாடல் (39) பகுதியிலும், வடலூர் வள்ளலாரின்

"என் சொல்லணியாம் அலங்கல் அணிந்தருளே"

என்னும் திருவருட்பாப் பகுதியிலும், இன்ன பிறவற்றிலும் பாமாலையே பூமாலை யாக்கப்பட்டிருக்கும் புதுமைப் பொலிவினைக் கண்டு மகிழலாம்.

இந்த உருவகத்தைக் கொண்டு, தமிழ் மொழியில் பாடல் தொகுப்புக் கலை எந்த அளவுக்கு வளர்ந்து வந்துள்ளது என்பதை உணரலாம். இப்படி ஓர் உருவகத்தை, இருபதாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த 'Oxford English Dictionary' என்னும் ஆங்கில அகரவரிசை நூலில் காணமுடிகிறது. இந்த நூல் 'Anthology' என்னும் சொல்லுக்கு 'A collection of flowers' (பூக்களின் தொகுப்பு) என்று பொருள் கூறியிருப்பதல்லாமல் 'A collection of the flowers of verse' (பாக்களாகிய பூக்களின் தொகுப்பு) என்றும் ஒரு பொருள் கூறியுள்ளது. 'flowers of verse' என்பதில், 'பாக்களாகிய பூக்கள்' என்னும் உருவகம் அமைந்துள்ள அழகைக் கண்டு சுவைக்க முடிகிறது. இத்தகைய உருவகங்களின் வாயிலாக, பல்வேறு பூக்களைத் தொகுத்து (தொடுத்து) மாலையாக்கிப் பயன்படுத்தியது போலவே, பல்வேறு பாக்களையும் தொகுத்து நூலாக்கி மக்கள் பயன்படுத்தி வந்தனர் என்பது நன்கு புலனாகும்.

நூல் தொகுப்புக் கலை

இதுகாறும் கூறியவற்றால், தமிழ் மொழியில் மட்டுமன்றி, பல்வேறு உலக மொழிகளிலும், உதிரிகளாயிருந்த பல்வேறு பாடல்களை நூல்களாகத் தொகுக்கும் கலை நடைபெற்று வந்தமை புலனாகும். பல்வேறு உதிரிப் பாடல்களை ஒரு நூலாகத் தொகுப்பதற்கும் 'கலை' என்று பெயரா? என்று வினவத் தோன்றலாம். ஆம்! இஃதும் ஒரு கலையே! கலைகளுள்ளும் அரிய பெரிய கலையாகும் இது! பயன்கலைக் கூறுபாடும் கவின்கலைக் கூறுபாடும் இணைந்த ஓர் உயரிய கலை இது! எந்தெந்த வகையிலெல்லாம் - எந்தெந்த நுட்பமான முறையிலெல்லாம் பாடல்கள் நூல்களாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன என்ற வியத்தகு செய்தி, அடுத்து அடுத்து வரும் பாகங்களில் மிகவும் விரிவாக - விவரமாக விளக்கப்படும்.

பின்வரும் விளக்கங்களைப் படித்தபின்பு, உதிரிப் பாடல்களுக்கு நூல் வடிவங் கொடுக்கிற 'நூல் தொகுப்புக் கலை' மிகவும் கடினமானது - அரியது - அதே நேரத்தில் வியந்து மகிழ்தற்குரியது - பெறலரும் பயனை அளிக்கவும் வல்லது - என்றெல்லாம் எளிதில் உணரலாம்.

உலக மொழிகளில் :

இந்த நூலில் நாம் விவரிக்க எடுத்துக்கொண்டது தமிழ் நூல் தொகுப்புக்கலையே யாகும். இருப்பினும், மற்ற உலக மொழிகளின் நூல் தொகுப்பைப் பற்றியும்-இன்றியமையாத உலகமொழிகள் சிலவற்றிலுள்ள தொகை நூல்களைப்பற்றியும் அறிந்து கொள்வோமாயின், அம்மொழிகளோடு - அம்மொழிகளிலுள்ள தொகை நூல்களோடு, தமிழ் மொழியை- தமிழ் மொழியிலுள்ள தொகைநூல்களை ஒத்திட்டு நோக்கிச் சுவைக்க முடியும். அவ்வாறு ஒத்திட்டு நோக்கினல்தான், தமிழ் மொழியில் நூல்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ள முறை சரியானதுதான் என்ற உண்மை புலனாகும்; அதனோடு, தமிழ் நூல் தொகுப்புக் கலைக்கு உள்ள இமயமலையனைய உயர்வும், 'பசிபிக்' மா கடலனைய பரப்பும் ஆழமும் நன்கு புலப்படும்.

எனவே, தமிழ் மொழியிலுள்ள தொகை நூல்களின் வரலாற்றினை அறிவதற்கு முன்னர், கிரீக், இலத்தீன், பிரெஞ்சு, ஆங்கிலம், சம்சுகிருதம், எபிரேயம், சீனம் முதலிய சில மொழிகளிலுள்ள தொகை நூல்களைப் பற்றிய வரலாறுகளை அடுத்த பகுதியில் காண்போம்.

2. உலக மொழிகளில் நூல் தொகுப்புக் கலை

உலக மொழிகளுள், வளர்ச்சி பெற்றுள்ள பெரும்பாலான மொழிகளில் 'நூல் தொகுப்புக் கலை' இடம் பெற்றுள்ளது. முன்னணியில் உள்ள எல்லா மொழிகளிலும் தொகை நூல்கள் நிரம்ப உள்ளன. இன்று உலக அரங்கில் ஐரோப்பிய மொழிகளே பெரிதும் செல்வாக்குற்றிருப்பது வரலாறு கூறும் உண்மை. ஐரோப்பிய மொழிகள் பலவற்றில் தொகை நூல்கள் பல தோன்றுவதற்கு முன்னோடியாக இருந்த மொழி கிரீக் மொழியாகும். ஐரோப்பிய மொழிகளைப் பொறுத்தவரையில் தொன்மைப் பெருமையும் முதன்மைச் சிறப்பும் கிரீக் மொழிக்கே கொடுத்துவிட வேண்டும். கிரீக் தொகை நூல்களை மொழி பெயர்த்துக் கொண்டதின் வாயிலாகப் பல ஐரோப்பிய மொழிகள் தொகை நூல்களைப் பெற்றன. மற்றும், கிரீக் தொகை நூல்களின் மாதிரியைப் பின்பற்றிப் பல தொகை நூல்கள் ஐரோப்பிய மொழிகளில் தோன்றலாயின. எனவே, கிரீக் தொகை நூல்களைப் பற்றிய விவரங்களை முதலில் இங்கே தொடங்குவோம் :

கிரீக் தொகை நூல்கள் :

கிரீக் மொழியில், பல்வேறு அமயத்தில் - பல்வேறு பொருள்கள் பற்றிப் பலரால் இயற்றப்பட்ட சிறுசிறு பாடல்களே முதலில் தொகை நூல் என்னும் பெயரால் தொகுக்கப்பட்டன. தனித்தனியான சிறுசிறு பாடல்களேயன்றி, பெரிய பெரிய பாடல்களிலிருந்தும், ஒரு தனி நூலிலிருந்தும் பிரித்து எடுக்கப்பட்ட பாடல் பகுதிகளும் இவ்வகைத் தொகை நூல்களில் இடம் பெற்றன. சிறந்த இலக்கிய மதிப்பு (Literary Value) மிக்க பாடல்களே தொகை நூல்களில் இடம்பெற்று ஒளிவீசித் திகழ்ந்தன.

நாளடைவில் கிரீக் 'நூல் தொகுப்புக் கலை' பல்வேறு மாறுதல்களை அடையத் தொடங்கியது. இத்தகைய மாறுதல் எந்தக் கலைக்கும் உரிய இலக்கணந்தானே! காலத்திற்கு ஏற்ப மாறுதல் பெற்று வளர்ந்து கொண்டே போனால்தானே 'கலை' என்னும் பெயருக்கு உரியதாயிருக்க முடியும்? மாறுதல் பெறப்பெற 'மாடர்ன் ஆர்ட்' (Modern Art) என்று சொல்லப்படுவதைக் காண்கிறோமல்லவா?

காலம் போகப் போக, கிரீக் மொழியில் பாடல்களே யன்றிச் சிறந்த உரைநடைப் பகுதிகளும் தொகை நூல்களில் சேர்க்கப்பட்டன. புலவர்கள் பலர் எழுதிய பல்வேறு செய்திகளின் தொகுப்புக்கள் எல்லாம் தொகை நூல்கள் ஆயின. குறிப்பிட்ட ஒரு மொழியைப் பற்றிய தொகுப்புக்கள், குறிப்பிட்ட ஓர் இலக்கியம் பற்றிய தொகுப்புக்கள் – அந்த இலக்கியத்திலிருந்து பிரித்தெடுத்த பகுதிகளின் தொகுப்புக்கள், குறிப்பிட்ட ஒரு நாட்டைப் பற்றிய தொகுப்புக்கள், குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்தை - ஒரு நூற்றாண்டைச் சார்ந்த தொகுப்புக்கள், குறிப்பிட்ட ஒரு கருத்தை - ஒரு கொள்கையை - ஒரு பொருளை - ஒரு தலைப்பைப் பற்றிய தொகுப்புக்கள், குறிப்பிட்ட ஒரு கலையை - ஒரு தொழிலை – ஒரு துறையைப் பற்றிய தொகுப்புக்கள், மற்றும் இன்னபிற தொகுப்புக்கள் எல்லாம் தனித்தனித் தொகை நூல்களாக மதிக்கப் பெற்றன. அறிஞர் பல்லோரின் படைப்புக்கள் சேர்ந்த ஒரு தொகுப்பு ஒரு தொகை நூலாகக் கருதப்பட்டதல்லாமல், ஒரே ஒரு புலவர் பல்வேறு சமயத்தில் பல்வேறு பொருள்கள்பற்றிப் படைத்த பல பகுதிகளின் தொகுப்பும் ஒரு தொகை நூல் என்னும் மதிப்பைப் பெறலாயிற்று. இவ்வாறாக, கிரீக் மொழியில் நூல் தொகுப்புக்கலை, காலத்துக்குக் காலம், படிப்படியாகப் பல மாறுதல்கள் பெற்று வளர்ந்து வரலாயிற்று. இந்த வளர்ச்சி நிலையை, தமிழ் நூல் தொகுப்புக் கலை வளர்ச்சியோடு அடுத்த பகுதிகளில் ஒத்திட்டுப் பார்க்க வேண்டும். அதற்காகவே, கிரீக் நூல் தொகுப்புக்கலை வளர்ச்சியைப் பற்றி ஈண்டு இவ்வளவு எழுத நேர்ந்தது. இனி, கிரீக் மொழியிலுள்ள தொகை நூல்கள் சிலவற்றைக் காண்போம்.

கி. மு. ஏழாம் நூற்றுண்டு முதல் கி. பி. பத்தாண்டு நூற்றுண்டு வரையும் - ஏன் - அதற்கு மேலும் இயற்றப்பட்ட கிரீக் பாடல்கள் பல நூல்களாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் முதல் தொகை நூல் 'கார்லண்ட் ஆஃப் மெலீகர்' (Garland of Meleager of Gadara) என்பதாகும். இங்கே சொல்லப்படும் தொகை நூல்கள் கிரீக் நூல்களாயினும், அவற்றைக் கிரீக் எழுத்துக்களாலும் ஒலிப்பு முறையாலும் ஈண்டுக் குறிப்பிடுவதும் அச்சிடுவதும் கடினம் என்பது ஒரு புறமிருக்க, கிரீக் எழுத்துக்களை உரிய ஒலிப்புடன் கூட்டிப் படிப்பதும் பலருக்கும் கடினமாதலின், கிரீக் தொகை நூல்கள் ஈண்டு ஆங்கில எழுத்துக்களாலும் ஆங்கில ஒலிப்பு முறையாலுமே குறிப்பிடப்படும். இந்த அடிப்படையிலேயே 'Garland of Meleagar' என்று நூல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. 'Garland of Meleagar' என்றால் 'மெலீகர்' என்னும் அறிஞர் தொகுத்த (தொடுத்த) மாலை என்று பொருளாம். இவர் இந்த நூலை கி. மு. 60 - ஆம் ஆண்டளவில் தொகுத்தார் என்று ஒரு சாராரும், கி. மு. 90-ஆம் ஆண்டளவில் தொகுத்தாரென்று மற்றொரு சாராரும் கூறுகின்றனர். எனினும், கி. மு. முதல் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியில் தொகுத்தார் என்று ஒரு பொது முடிவு கூறுபவரும் உளர். சிரியாவில் வாழ்ந்த மெலீகர், கிரேக்கத் தத்துவ அறிஞரும் பெரும் பாவலருமாவார். இவர் தாம் இயற்றிய பாடல்கள் சில வற்றையும், தமக்கு அண்மைக் காலத்தில் வாழ்ந்த கிரேக்கப் புலவர்கள் நாற்பத்தறுவரின் பாடல்கள் பலவற்றையும் தொகுத்து இந்நூலை உருவாக்கினர்.

புலவர் ஒவ்வொருவரையும் ஒவ்வொருவகைப் பூவோடு ஒப்பிட்டுக் காட்டி நூலின் பெயருக்குப் பொருத்தம் தேடியுள்ளார் மெலீகர். இந்நூற் பாடல்கள் கடவுளர்கள், புகழ் பெற்ற அரசர்கள் - வள்ளல்கள் - அறிஞர்கள் முதலிய பெரியோர்கள், சிறப்பு நிகழ்ச்சிகள் ஆகிய பொருள்கள் பற்றியவையாகும். ஆழ்ந்த பொருளும் இனிய நயமும் சுருங்கச் சொல்லி விளங்கவைக்கும் பான்மையும் அமைந்தவை இப்

பாடல்கள். இங்ஙனம் சிறந்த புலவர்களின் பாடல்களையே மெலீகர் தேர்ந்தெடுத்துள்ளார்.

இந்நூற் புலவர்களுள் மாதிரிக்காக ஐவர் பெயர்கள் வருமாறு :— Archilochus, Alcæus, Anacreen, Simonides, Sappho - ஆகும். பின்னர்ப் பின்னர், நாற்பத்தறுவர் என்ற எண்ணிக்கை கூடுதலுற்று, ஏறக்குறைய அறுபதின்மர் (60 பேர்) பாடல்கள் இத் தொகுப்பில் இடம் பெறலாயின. அடுத்து அடுத்து வெளியிட்ட நான்கு வெளியீட்டாளர்கள், இத் தொகை நூலில் மேன்மேலும் பலப்பல பாடல்களைச் சேர்த்தனர். மேலும் பிற்காலத்தில், பிரெஞ்சுப் பேரறிஞர் 'ரிச்சர்டு பிராங்' (Richard Brunck) என்பவர், இந்தத் தொகை நூலில் மேலும் பல பாடல்களைச் சேர்த்து இப்பொழுதுள்ள முழு உருவம் உடையதாக்கி 'Anthologica Græca' என்னும் பெயரையும் சூட்டி வெளியிட்டார். இந்தத் தொகைநூல் இன்னமும் கிரீக் பாடல்களின் தோற்றத்திற்கு உரிய ஊற்று வாயாக உள்ளது.

கி. மு. முதல் நூற்றுண்டில் தோன்றிய மெலீகரின் பாமாலைத் தொகுப்பு படிப்படியாக வளர்ச்சிபெற்று வந்த வரலாற்றை இப்போது கண்டோம். இந்தத் தொகைநூல், தொடக்கத்தில் 'ஆந்தொலொழிகா' என்னும் பெயர் சூட்டப்படவில்லை; (Garland) அதாவது 'மாலை' என்னும் பெயரே சூட்டப்பட்டது என்னும் உண்மை ஈண்டு நினைவு கூறத்தக்கது. பிற்காலத்திலேயே, இந்தத் தொகைநூல் ரிச்சர்டு பிராங் (Richard Brunck) என்பவரால் மேலும் பல பாடல்கள் சேர்க்கப்பட்டு, 'ஆந்தொலொழிகா கிரேக்கா' (Anthologica Græca) என்னும் பெயர் தரப்பட்டது என்பதும் ஈண்டு நினைவில் நிற்கவேண்டும்.

கி. மு. முதல் நூற்றுண்டில் தொகுக்கப்பட்ட மெலீகரின் பாமாலையை அடுத்து, 'ஃபிலிப்புஸ்'(Philippus of Thessalonica) என்பவர், 'கார்லண்ட் ஃபிலிப்புஸ்' (Garland Philippus) என்னும் பெயரில், கி. பி. முதல் நூற்றுண்டில் (கி. பி. 40) ஒரு தொகைநூல் உருவாக்கினர். மெலீகரைப் பின்பற்றி இவரும் தமது தொகுப்பு நூலுக்கு 'கார்லண்ட்' (மாலை)

என்னும் பெயர் கொடுத்திருக்கிறார். இவற்றை யடுத்து மூன்றாவது தொகைநூலாக, கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில், 'தியாஜெனியானுஸ்' (Diagenianus) என்பவர், பட பாடல்களைத் தொகுத்து, 'ஆந்தொலொழிகா' (Anthologica) என்னும் பெயரில் ஒரு தொகை நூல் தந்தார். நூல் தொகுப்புக் கலையைக் குறிக்கும் ஆந்தாலஜி (Anthology) என்னும் சொல்லுக்கு முதல் அடிப்படையாகிய 'ஆந்தொலொழிகா' என்னும் சொல்லை, ஒரு கிரேக்கத் தொகை நூலுக்குப் பெயராக முதல்முதல் வைத்தவர் இவரே. எனவே, 'தியாஜெனியானுஸ்' என்பவரை, 'ஆந்தாலஜி' என்னும் கலைச்சொற்பெயரின் தந்தையாகக் குறிப்பிடலாம். மேற்கூறிய மூன்று தொகைநூற்களுமே, பாடல்களின் முதல் சொற்களின் முதல் எழுத்துக்களை அகரவரிசையில் அமைத்துத் தொகுக்கப்பட்டவையாகும். அஃதாவது, நூலுக்கு முன்னோ பின்னோ 'செய்யுள் முதற் குறிப்பு அகர வரிசை, தனியாக அமைக்கத் தேவையில்லாமல், அந்த அகர வரிசை நூலோடு நூலாக - நூலுக்குள்ளேயே அமைக்கப் பட்டுள்ளது. இதிலிருந்து நமக்கு ஓர் உண்மை புலப்படலாம்; அதாவது — பாடல்கள் ஆசிரியர் வாரியாகவோ, அல்லது பொருள் (Subject) வாரியாகவோ, அல்லது வேறு எந்த முறையாகவோ ஒழுங்குபடுத்தி அமைக்கப்படவில்லை; அகர வரிசை ஒன்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு கண்டபடி அமைக்கப்பட்டுள்ளன - என்பதுதான் அந்த உண்மை.

நான்காவது கிரீக் தொகை நூலாக, கி.பி இரண்டாம் நூற்றாண்டில் 'ஸ்ட்ராடன்' (Straton of Sardis) என்பவர், தன்னொத்த பாலினத்தார் மாட்டுக் கொள்ளுங் காதல் பாடல்களைத் தொகுத்தார் (Anthology of homo-sexual epigrams). இந்நூல், தமிழ்நாட்டுச் சூழ்நிலைக்குத் தரக் குறைவானதாகத் தோன்றுகிறதன்றோ?

ஜுஸ்டினியன் (Jnstinian) என்னும் அரசன் காலத்தில் (கி.பி. 483–565), பல காதல் பாடல்கள், தமிழ் அகப்பொருள் நூலில் உள்ளதுபோலப் பல துறைகளாகப் பகுத்துப் பெயரிடப்பட்டு ஒரு நூலாகத் தொகுக்கப் பட்டன.

கி. பி. ஆறும் நூற்றூண்டில் (கி. பி. 570) 'அகத்தியஸ்' (Agathias) என்பவர், முதல்முதலாகப் பொருள் (Subject) வாரியாகப் பாடல்களைப் பாகுபாடுசெய்து அமைத்து ஒரு தொகைநூல் உருவாக்கினுர். இந்த நூலின் பெயர், 'Circle of Agathias' என்பதாகும். இவர் தம் பாடல்களுடன் பிற புலவர்களின் பாடல்களையும் இந்நூலில் தொகுத்தார். இது, சுவையுள்ள ஒரு சிறிய சுருக்கமான தொகை நூலாகும். இந்த நூலைப் போலவே, பத்தாம் நூற்றூண்டில், பேரறிஞர் 'கான்ஸ்டான்ஷினஸ் செஃபலஸ்' (Constantinus Cephalas) என்பவர், பாடல்களைப் பொருள்வாரியாக வகுத்தமைத்து ஒரு நூல் தொகுத்தார். ஆனுல் இது மிகவும் விரிவானது. பழைய தொகை நூல்களிலுள்ள பாடல்களுடன், மேலும் தனித் தனிப் புலவர் பலரின் பாடல்களையும் சேர்த்துத் தொகுத்து, இதனைப் பெரிய தொகை நூலாக்கிவிட்டார் செஃபலஸ்.

கி. பி. 980 ஆம் ஆண்டில் 'பாலட்டின் மானஸ்கிரிப்ட்' (Palatine Manuscript) என்னும் கையெழுத்துப்படி எழுதப் பட்டது. இது, செஃபலஸ் என்பவரின் விரிவான பெரிய தொகை நூலிலுள்ள பாடல்களுடன் மேலும் பல பாடல்கள் சேர்க்கப்பட்டு, ஒழுங்குறத் திருத்தியமைக்கப்பட்ட மிகப் பெரிய தொகை நூலாகும். இது, பிற்காலத்தில், அதாவது பதினெட்டு - பத்தொன்பதாம் நூற்றூண்டுக் காலத்தில், 15 பாகங்களாகப் பகுக்கப்பட்டு, 'கிரீக் ஆந்தொலொழிகா' என்னும் பெயரில் புதிய பதிப்பாக அச்சிடப்பட்டு வெளியா யிற்று.

கி. பி. 980 -இல் தொகுக்கப்பட்ட Palatine Manuscript என்னும் இந்தத் தொகைநூலை யடுத்து, 'மாக்சிமஸ் பிளானுடெஸ்' (Maximus Planudes) என்னும் அறிஞர், கி.பி. 1301 ஆம் ஆண்டில், செஃபலஸ் என்பாரின் தொகை நூலிலுள்ள பாடல்களுள் பலவற்றை விலக்கியும், புதியனவாகச் சில பாடல்களைச் சேர்த்தும், சிற்சில மாறுதல்கள் செய்து ஒரு நூல் தொகுத்தார். இந்தத் தொகுப்பின் பெயர் 'Planudean Anthologica' என்பதாகும். மேலைநாட்டாரின் கவனத்திற்குக்

கிரீக் தொகைநூல்களைக் கொண்டு வந்தது இந்தத் தொகை நூலே என்னும் செய்தி இதன் பெருமைக்குப் போதிய சான்றாகும். Palatine Manuscript என்பது பிற்காலத்தில் 15 பாகங்களாக அச்சிடப்பட்டதாக முன்பு கூறினோம். இவற்றையடுத்துப் பதினாறாவது பாகமாக, Planudean Anthologica என்னும் இந்தத் தொகைநூற் பாடல்கள் வெளியிடப்பட்டன. இந்தத் தொகை நூலை, 'ஜானுஸ் லாஸ்கரிஸ் (Janus Lascaris) என்பவர், பிளாரன்ஸ் (Florence) என்னும் இடத்தில், கி. பி. 1494 -இல் முதல்முதலாக அச்சிட்டு வெளிக்கொணர்ந்தார். இந்தப் பதிப்பு வெளியானதிலிருந்து கிரீக் தொகை நூல்களின் செல்வாக்குப் பல மொழிகளிலும் பாய்ந்து பரவத் தொடங்கியது; அதனால் பல மொழிகளிலும் தொகைநூல்கள் தோன்றத் தொடங்கின.

இவ்வளவு பெருமைக்கு உரிய இந்தத் தொகைநூல், அடுத்த பதினாறாம் நூற்றாண்டிலும் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் திரும்பத் திரும்பப் பல முறை வெளியிடப்பட்டது. 'ரிச்சர்டு ஃபிரான்சுவா ஃபிலிப் பிராங்க்' (Richard Francois Philippe Brunck) என்பவர், கி. பி. 1772-76 ஆண்டுக் காலத்தில், கிரீக்கில் வெளியிட்ட 'Analecta veterum poetarum Græcorum' (Collection of Ancient Greek Poetries — தொன்மையான கிரீக் பாடல்களின் தொகுப்பு) என்னும் தொகைநூல் தோன்றும் வரை, Planudean Anthologica என்னும் இந்தத் தொகைநூலே, ஐரோப்பியத் தொகைநூல் உலகில் தனியாட்சி, தலைமையாட்சி புரிந்து வந்தது. அஃதாவது, இந்நூல், கி. பி. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிவரை தனியாட்சி செலுத்தியது. 1772-76 ஆம் ஆண்டு காலத்தில் 'பிராங்க்' என்பவர் 'Analecta veterum poetarum Græcorum' என்னும் தொகைநூலை வெளியிட்ட பின்னர், இந்த நூலின் செல்வாக்குச் சிறிது சிறிதாக மங்கத் தொடங்கியது. ஏறக்குறைய நான்கு நூற்றாண்டுக் காலம் தனியாட்சி புரிந்துவந்த

இந்த நூலுக்கு, மேலும் ஒரு பெரிய வீழ்ச்சி காத்திருந்தது. அந்த வரலாறு வருமாறு :—

கி. பி. 980- இல் தொகுத்து எழுதப்பட்ட 'Palatine Manuscript' என்னும் கையெழுத்துப்படி, கி. பி. 1606-07 ஆம் ஆண்டுக் கால அளவில் பிரெஞ்சுப் பேரறிஞர் 'கிளோதியஸ் சால்மசியஸ்' (Claudius Salmasius) என்பவரால், 'Elector Palatine at Heidelberg' என்னும் நூலகத்தில் கண்டு பிடிக்கப் பட்டது. இது, கி. பி. 1794 - 1814 ஆகிய ஆண்டுகளின் இடையில், பதின்மூன்று பாகங்களாக இருமுறை பதிப்பிக்கப் பட்டது. முதலாவதாக 'பிராங்க்' (Brunck) என்பவரும், அதன் பின்னர் 'ஃபிரெடிரிச் ஜகோப்' (Friedrich Jacobs) என்பவரும் இதனை அச்சிட்டு வெளியாக்கினர். இந்தத் தொகைநூல் அச்சாகி வெளியானதும், நான்கு நூற்றாண்டுக் காலம் தனியாட்சி புரிந்துவந்த Planudean Anthologica என்னும் நூல் மறையலாயிற்று. மக்களுக்கு வாழ்வு வருவதும் போவதும் போலவே நூல்களுக்கும் உண்டு போலும்!

இவையேயன்றி, இன்னும் பல தொகுப்பு நூல்கள் காலத்திற்குக் காலம் கிரீக் மொழியில் தோன்றின. எத்தனையோ தொகை நூல்கள் அச்சிடப்படாமல் அழிந்தும் போயிருக்கலாம். கி. பி. 980-இல் தொகுத்து எழுதப்பட்ட 'Palatine Manuscript' என்னும் கையெழுத்துப்படி, கி. பி. 1606-07 கால அளவில்தான் ஒரு நூல் நிலையத்திலிருந்து கண்டுபிடிக்கப்பட்டது என்றால், இதுபோல் இன்னும் எத்தனையோ கையெழுத்துப் படிகள் அறியப்படாமல், அச்சிடப்படாமல் அழிந்துபோயிருக்கலா மல்லவா? இவ்வாறு நூல்கள் அழிந்து போவது எல்லா மொழிகளிலுமே இயற்கை போலும்!

பதினாறு பாகங்கள் :

இதுகாறும் கூறப்பட்ட அறிஞர்களாலும் இன்னும் பிறராலும் தொகுக்கப்பட்ட கிரீக் தொகைநூல்களிலுள்ள பாடல்கள், பதினாறு பாகங்களாக வகுத்து அடக்கப்பட்டுப் பதினாறு நூல்களாக அச்சிடப்பட்டு வெளியாகியுள்ளன

என்னும் செய்தி முன்னரே ஓரிடத்தில் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. அஃதாவது :— Palatine Manuscript என்னும் கையெழுத்துப் படியிலுள்ள பாடல்கள் பதினைந்து பாகங் களாகவும் Planudean Manuscript (Planudean Anthologica) என்னும் கையெழுத்துப் படியிலுள்ள புதிய பாடல்கள் பதினாறாவது பாகமாகவும் அமைக்கப்பட்டுப் பதினாறு தொகைநூல்களாக அச்சிடப்பட்டு வெளிவந்தன. இந்தப் பதினாறு கிரீக் தொகைநூல்களிலும் அடங்கியுள்ள பாடல் களைப் பற்றி ஈண்டு நாம் ஓரளவேனும் அறிந்து கொள்வோ மாயின், நம் தமிழ் மொழியிலுள்ள தொகை நூல்களின், இயல்புகளையும் அருமை பெருமைகளையும் ஆராய்ந்தறிந்து வியந்து மகிழமுடியும். எனவே, இந்தப் பதினாறு தொகை நூல்களைப் பற்றிய விவரங்களையும் முறையே காண்பாம்!

முதல் மூன்று நூல்களையும் சரியான பாடல் தொகை நூலாகக் கூறமுடியாது. பண்டைக் கீழை உரோமப் பேரரசின் (Eastern Roman Empire) காலத்தைச் சேர்ந்த கல் வெட்டுக்கள்-கல்வெட்டுப் பாடல்கள் இவற்றில் இடம் பெற் றுள்ளன. இந்தக் கல்வெட்டுக்களுள் சில உண்மையானவை; சில கற்பனை கலந்தவை. கோயில்களிலும் சிலைகளின் அடி யிலும் பாறை ஓவியங்களின் அடியிலும் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுக்களின் தொகுப்பு நூல்கள் இந்த மூன்றுமாகும். இஃது இவ்வாறெனில், நம் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களின் பல் வேறு தொகுப்புக்களையும் பல தொகை நூல்களாகக் கூறலாம் போலும்!

நான்காவது நூல், முறையான - சரியான தொகை நூலின் தொடக்கமாக மதிக்கப்படுகிறது. இதில். மெலீகர் (Meleager), ஃபிலிப்புஸ் (Phillippus), அகத்தியஸ் (Agathias) ஆகியோரின் தொகை நூல்களை அறிமுகப்படுத்தும் முறையில், அத் தொகைநூற் பாடல்கள் அடங்கியுள்ளன.

ஐந்தாவது நூல், இக்காலப் படிப்பாளர்க்கு மிக்க ஆர்வமும் இன்பமும் அளிப்பதாகும். இதில், மிக உயர்ந்த தரமுடைய முந்நூறு காதல் பாடல்கள் உள்ளன. தமிழில்

'அகநானூறு' என்று சொல்வதுபோல, இதனை 'அக முந்நூறு' என்று சொல்லலாம் போலும்! கல்லிமாக்கஸ் (Callimachus), ஆஸ்கிலெபியாதெஸ் (Asclepiades), மெலீகர் (Meleager), ஃபிலோதெமுஸ் (Philodemus) ஆகிய பாவலர்கள் இயற்றிய பாடல்களும், கி. மு. மூன்றும் நூற்றுண்டிலிருந்து முதல் நூற்றுண்டு வரை வாழ்ந்த பாவலர்கள் பலரின் பாடல்களும், கி. பி. ஆறும் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்த 'போலுஸ் சிலன்டரியஸ்' (Paulus Silentarius) என்பவரின் பாடல்களும் ஆகியவையே இந்த முந்நூறு பாடல்கள். இது, தமிழிலுள்ள அகப்பொருள் தொகை நூல்களைப் போன்றது.

ஆருவது நூல் ஒரு புது மாதிரியானது. ஒருவர் ஒன்றை இன்னொருவர்க்கு உரித்தாக்கும் உரிமை ஒப்படைப்புப் பாடல்கள் (Dedicatory epigrams) அடங்கியது இந்நூல். இந்தப் பாடல்கள், கிரீக் மொழியிலுள்ள எல்லாக் காலத்து இலக்கியங்களிலிருந்தும் திரட்டப்பட்டவையாகும். எடுத்துக் காட்டாக உரிமையுரைப் பாடல் ஒன்று வருமாறு :— இந்தப் பாடல், கிரேக்க அறிஞர் பிளாட்டோ (Plato) என்பவர் இயற்றியதாகக் கூறப்படுகிறது. இதிலுள்ள கருத்தாவது:— 'லெய்ஸ்' (Lais) என்னும் அரசவை யணங்கு, தன் முகம் பார்க்கும் கண்ணுடியை 'அஃபிரோதித்' (Aphrodite) என்னும் பேர்வழிக்கு உரிமையாக்கித் தந்துவிட்டாள் - இந்தக் கருத்தமைந்த பாடலே அது!

ஏழாவது நூல், கல்லறைக் கல்வெட்டுப் பாடல்களின் தொகுப்பாகும். அஃதாவது, இறந்து போனவர்கள் மேல் பாடிய இரங்கற் பாக்களின் - இரங்கல் உரையின் தொகுப்பாயிருக்கலாம். எடுத்துக் காட்டாக ஓர் இரங்கல் வருமாறு :— 'தெர்மோபிலே' (Thermopylae) என்னும் இடத்தில் இறந்துபோன 'ஸ்பார்ட்டன்' (Spartan) என்பவர் மீது, 'சிமோனிதெஸ்' (Simonides of ceos) என்னும் பாவலர் பாடிய இரங்கற்பாக்கள் இங்கே குறிப்பிடத்தக்கன. இந்தப் பாக்களும், இவ்வாறு பலர்மீது பலர் பாடிய இரங்கற் பாக்களும் இத் தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளன. இத் தகு

இரங்கற் பாக்கள் தமிழில் நிரம்ப உண்டு. இது பற்றிப் பின்னர்ப் பேசுவோம்.

எட்டாவது நூலில், கி. பி. நான்காம் நூற்றாண்டில் அருளாட்சி புரிந்த, 'கிரகரி' (St. Gregore of Nazianzus) என்னும் போப்பாண்டவரைப் பற்றிய பாடல்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

ஒன்பதாவது நூலில், எண்ணூறுக்கு மேற்பட்ட பல்வேறு வகையான வெளித் தோற்றப் பாடல்கள் (Epideictic ephigrams) இடம் பெற்றுள்ளன. இந்தப் பாடல்களுள், கவின் விளக்கப் (வருணனைப்) பாடல்களும் உள; உயிரற்ற அஃறிணைப் பொருள்களைப் பற்றிய உரைகளும் உள: கல்வெட்டுப் பகுதிகளும் உள.

பத்தாவது நூலாக, அறிவுரைப் பாடல்களும் பொதுநீதி விளக்கப் பாடல்களும் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

பதினோராவது தொகை நூலாக, உண்டி - குடிவகைப் பாடல்களும், வசைப் பாடல்களும், வஞ்சப் புகழ்ச்சிப் பாடல்களும் திரட்டிச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

பன்னிரண்டாவது தொகைநூல், நம் நாட்டு நாகரிகத்தை நோக்க, மிகவும் அருவருப்பாக எண்ணத் தோன்றுகிறது. 'ஸ்ட்ராடன்' (Straton) என்பவர், தன்னொத்த பால் இனத்தவரோடு - அதாவது - ஆணோடு ஆண் கொள்ளும் காதல் பாடல்களைத் திரட்டி, ஒரு தொகைநூல் உருவாக்கினார் என்று முன்னோரிடத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறோம் அல்லவா? அந்தத் தொகைநூலில் உள்ள பாடல்களுடன், அதே பொருள்பற்றிய வேறு பாடல்களும் தொகுக்கப்பட்டு உருவாக்கப்பட்டதே இந்தப் பன்னிரண்டாவது தொகுதி.

பதின்மூன்றாவது, பல்வேறு புதிய புதிய சில்லறைப் பாவினங்களின் தொகுப்பாகும்.

பதினான்காவது நூல், விடுகதைப் பாடல்கள், தெய்வக் குறி சொல்லும் பாடல்கள், 'அல்ஜீப்ரா' (Algebra) என்னும்

குறியீட்டுக் கணக்கியலின் துணைகொண்டு இந்தக் காலத்தில் சிக்கல் தீர்க்கும்படியான கணக்கியல் பாடல்கள் ஆகியவற்றின் தொகுப்பாம்.

பதினைந்தாவது தொகுப்பு, பல்வேறு வகைப் பிரிவைச் சேர்ந்த பொருள்களைப் பற்றிப் பல்வேறு தலைப்புக்களில் இயற்றப்பட்ட பாடல்களின் கதம்பக் கூட்டாகும்.

பதினாறாவது தொகைநூல், இதுவரை சொல்லப்படாததவையும், Planudean Manuscript என்னும் கையெழுத்துப் படியில் உள்ளவையுமான மிகச் சிறந்த பாடல்களின் தொகுப்பாகும்.

இவ்வாறாக, கிரீக் தொகை நூல்களைப் பதினாறு பாகங்களாக வகுத்தமைத்து உலக அரங்கில் உலவவிட்டது மிக்க பயனுள்ள செயலாகும். ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் ஆண்டுக் கால அளவில் எழுதப்பட்ட இந்தக் கிரீக் தொகைநூற் பாடல்கள் மக்களுக்கு வரலாற்று ஆர்வம் ஊட்டின. பல மொழிகளிலும் பல தொகைநூல்கள் தோன்றக் காரணமாயிருந்தன. இவற்றைப் பார்த்து இந்த மாதிரியில் பிற மொழிகளில் தொகை நூல்கள் பல தோன்றியதல்லாமல், இந்தக் கிரீக் தொகைநூற் பாடல்கள், இலத்தீன், பிரெஞ்சு, ஆங்கிலம் முதலிய மொழிகளில் அப்படியே மொழிபெயர்த்துக் கொள்ளப்பட்டும் உள்ளன. இதைக் கொண்டு கிரீக் தொகை நூல்களை நாம் மதிப்பீடு செய்து கொள்ள முடிகிறது.

இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் :

இம்மட்டோடு கிரீக் தொகைநூல்களின் வெளியீட்டிற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து விடுவதற்கில்லை. இருபதாம் நூற்றாண்டு வரையும் மேலும் மேலும் வெளியீடுகள் செய்யப்பட்டன. மாதிரிக்காக ஈண்டு மூன்று வெளியீடுகளைப் பற்றிக் காண்போம் :

(1) 'மாக்கெய்ல்' (J. W. Mackail) என்பவர், கிரீக் தொகை நூல்களிலுள்ள சிறந்த பாடல்கள் பலவற்றைத்

தொகுத்து, அவற்றிற்கு ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பும் தந்து, உயர்ந்த முன்னுரையும் எழுதி, 'Select epigrams from the Greek Anthology' என்னும் பெயரில் கி. பி. 1890-ல் ஒரு தொகை நூல் வெளியிட்டார். இது, 1907 ஆம் ஆண்டிலும் திருத்தமான மறுபதிப்புப் பெற்றது.

(2) 'பேட்டன்' (W. R. Paton) என்பவர், சிறந்த கிரீக் தொகைநூற் பாடல்கள் மிகப் பலவற்றை ஐந்து பாகங் களாகத் தொகுத்து, ஆங்கில மொழி பெயர்ப்புடன், 'Greek Anthology' என்னும் பெயரில் கி. பி. 1916—18 ஆம் ஆண்டுகளில் முறையே வெளியிட்டார்.

(3) 'ழுய்ல் மக்சிம் பியர் வால்த்ஸ்' (Jules Maxime Pierre Waltz) என்னும் பிரெஞ்சுப் பேரறிஞர், கிரீக் தொகை நூற் பாடல்கள் பலவற்றைத் தொகுத்து, பிரெஞ்சு மொழி பெயர்ப்புடன் 1928-இல் வெளியிட்டார்.

இவ்வாறாக, கிரீக் தொகை நூல் வெளியீடுகள் பல அவ்வப்போது தோன்றி, ஐரோப்பிய மொழித் தொகை நூல்களிடையே தாய்மைச் சிறப்பு பெற்றுத் திகழ்ந்தன. கிரீக் நூல் தொகுப்புக் கலையின் சுருக்கமான வரலாறு இது தான்! இந்த வரலாறுபற்றி 'ரிச்சர்டு கார்நெட்' (Richard Garnett) என்னும் அறிஞர் விளக்கமாக எழுதியுள்ளார்.

3. இலத்தீன் தொகை நூல்கள்

கிரீக் மொழியின் அளவுக்கு இலத்தீனுக்குத் தொகை நூற் சிறப்பு இல்லையெனினும், ஐரோப்பிய மொழிகளுள் கிரீக்குக்கு அடுத்த பழமையும் பெருமையும் உடைய இலத்தீனிலும் ஒரு சில தொகை நூல்கள் உள்ளன. கிரீக் தொகை நூல்களின் மாதிரியில் தொகுக்கப்பட்டனவும், கிரீக் தொகை நூல்களின் மொழி பெயர்ப்பாயுள்ளனவும் ஆகிய இலத்தீன் தொகை நூல்களேயன்றி, இயல்பாகத் தொகுக்கப்பட்ட முறையானதொகை நூல்கள் சிலவும் இலத்தீனில் உண்டு. சில இலத்தீன் தொகைநூல்கள் 'வழிநூல்' பெருமையும் பெற்றுள்ளன. அஃதாவது :— முதல் நூல்களாகிய கிரீக் தொகை நூல்கள் சில இலத்தீனில் மொழி பெயர்க்கப் பட்டன; இந்த இலத்தீன் வழிநூல்களைப் பார்த்து, இத்தாலியன், பிரெஞ்சு முதலிய மொழிகளில் அப்படியே மொழிபெயர்த்துக் கொண்டனர். அதாவது, கிரீக்கிலிருந்து நேரே வராமல், இலத்தீன் வழியாகப் பல மொழிகளில் சார்பு நூல்கள் தோன்றின. எனவே, இப்படியொரு சிறப்பும் இலத்தீனுக்கு இருக்கக் காண்கிறோம். இனி இலத்தீன் தொகை நூல்களைப் பற்றிப் பார்ப்போம்.

கி. மு. முதல் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்த 'குயின்துஸ் லுதாசியஸ் கதுலுஸ், (Quintus Lutatius Catulus) என்னும் பாவலர் முதல், கி. பி. நான்காம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்த தெசிமுஸ் மக்னுஸ் ஔசோனியுஸ்' (Decimus Magnus Ausonius), 'கிளோதியுஸ் கிளோதியனுஸ்' (Claudius Claudianus) முதலிய பாவலர்கள் வரை, ஐந்நூறு ஆண்டுக் காலத்தில் பலராலும் இயற்றப்பெற்ற இலத்தீன் பாடல்கள் பிற்காலத்தில் பல தொகை நூல்களுள் இடம் பெற்று வெளியிடப்பட்டன. சில தொகை நூல்கள் வருமாறு:—

கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில், 'ஜோன்னெஸ் ஸ்டோபேயுஸ்' (Joannes Stobaeus) என்னும் அறிஞர் ஒரு தொகை நூல் உருவாக்கினார். இந்நூலில், செய்யுட்களுடன் உரை நடைப் பகுதிகள் சிலவும் பல தலைப்புக்களின் கீழ்த் தொகுக்கப்பட்டன.

ஆறாம் நூற்றாண்டில், ஆஃபிரிக்காவில் ஓரிடத்தில், 'Salamasaion Manuscriptus' என்னும் கையெழுத்துப்படி நூல் தொகுத்து எழுதப்பெற்றது. இதில், தெய்வப் பூசனை சார்பான 'Pervigilium Veneris' என்னும் ஒருவகைப் பாடல்களும், 'செனகா' (Seneca), 'பெத்ரோனியுஸ்' (Petronius) என்னும் பாவலர்கள் இருவரும் இயற்றினவாகக் கருதப்படும் பாடல்கள் பலவும் இடம் பெற்றுள்ளன.

பதின் மூன்றாம் நூற்றாண்டில், 'கார்மினா புரானா' (Cormina Burana) என்பவர், தமக்கு அண்மைக் காலத்தில் இயற்றப் பெற்ற - ஆசிரியர் பெயர் தெரியாத உணர்ச்சிப் பாடல்கள் பலவற்றைத் திரட்டி, கல்வியுலகத்திற்குப் பயன் படும் அளவில் ஒரு தொகைநூல் தந்தார்.

1375 - இல், 'சோலொமொன்' (Solomon) என்பவர், பல்வேறு அருளாளர்கள், புலவர்கள், துறவிகள் ஆகியோர் மொழிந்த பழமொழிகள், நீதிமொழிகள் ஆகியவற்றைத் திரட்டி ஒரு தொகைநூல் அமைத்தார். இலத்தீன் பழ மொழிகளுடன், பிரெஞ்சு-ஆங்கிலப் பழமொழிகளும் இந் நூலில் தரப்பட்டுள்ளன.

பதினாறாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் (1500-33) 'தெசி தெருஸ் எராஸ்முஸ்' என்பவர், மேற்கூறியவாறே, பழ மொழி - முதுமொழி - நீதிமொழிகளைத் திரட்டி, 'அதழியா' (Adagia) என்னும் பெயரில் ஒரு தொகை நூல் படைத்தார். 'Adagia' என்னும் இலத்தீன் சொல் 'நீதித்திரட்டு' என்னும் பொருளைக் குறிக்கும். இந்நூல், இலத்தீனில் மிக உயர்ந்த ஒரு புதுத்துறை நூலாகப் போற்றப்பட்டது.

பதினாறாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், 'வெனெசியன் ஆந்த்ரே நவழெரோ' (Venetian Andrea Navagero) என் பவர், ஒரு தொகை நூலுக்குத் தோற்றங் கொடுத்தார்.

கி. பி. 1573-இல், புதுப்புதுத் துறைக் கலைகளில் வல்லுந ரான 'ஜொசேஃப் ஜூஸ்துஸ் ஸ்காலிஜெர்' (Joseph Justus Scaliager) என்னும் அறிஞர், 'லெய்தென்' (Leiden) என்னும் இடத்தில், 'Catalecta Vetarum Poetarum' (Collection of ancient Poetries = பழங்காலச் செய்யுள் திரட்டு) என்னும் பெயரில் ஒரு நூல் தொகுத்து வெளியிட்டார்.

பதினாறு - பதினேழாம் நூற்றாண்டுகளில், கிரீக்கிலிருந்து இலத்தீனில் பல மொழி பெயர்ப்புத் தொகை நூல்கள் தோன்றின. கி. பி. 1518-இல், Sir Thomas More, William Lilly என்பவர்கள் மொழிபெயர்த்து நூல்கள் உருவாக்கினர். 'கிரோசியஸ்' (Hugo Grotius) என்பவரது மொழிபெயர்ப்புத் தொகைநூல், 1583 முதல் 1645 வரை மிகவும் சிறந்ததாகப் பாராட்டப்பெற்றுப் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தது.

இந்தக் காலத்தில், குறிப்பிட்ட கலைகள் முதலிய பல துறை பற்றிய பாடல்கள், தனித்தனித் தொகுதியாகத் தொகுக்கப்பெற்றுப் புதுப்புது முறையில் தொகைநூல்கள் தோன்றலாயின. சிறந்த சுவைமிக்க பாடல்களே இவற்றில் இடம்பெற்றன.

கி.பி. 1608 - 14 ஆண்டுகளில், 'ழான் க்ருத்தெர்' (Jan Gruter) என்பவர், இத்தாலி, பிரான்சு, செர்மனி, பெல்ஜியம் ஆகிய நாடுகளில் வாழ்ந்த இலத்தீன்மொழி வல்ல பாவலர் கள் இலத்தீனில் இயற்றிய பாடல்கள் பலவற்றைத் தொகுத்து, 'Delitiae' என்னும் பெயரில் ஒரு தொகைநூல் வெளியிட்டார். பன்னாட்டுப் பாவலர்களின் பாடல்களின் தொகுப்பு ஒரு புதுமுறை யன்றோ!

மிகச் சிறந்த இலத்தீன் பாவலராகிய 'மார்சியல்' (Martial) என்பவரது உழைப்பிற்குப் பின், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுக் காலத்தில், இலத்தீனில் தொகை நூல்களின் தோற்றம் மங்கத் தொடங்கியது. ஆயினும், பத்தொன்ப தாம் நூற்றாண்டில் மொழி பெயர்ப்புத் தொகைநூல்கள் சிலவும், கிரீக் மாதிரியைப் பின்பற்றிய தொகைநூல்கள் சிலவும் தோன்றின. 'வில்லியம் ஜான்சன் கொரி' (William

Johnson Cory : 1823-92) என்பவர் இந்த முறையில் முயன்று இலத்தீனில் தொகைநூல் படைத்தார்.

'Salamasiun Manuscriptus' என்னும் கையெழுத்துப் படித் தொகைநூல் பற்றி முன்பு (பக்கம்-48) பார்த்தோ மல்லவா? அந்தத் தொகைநூற் பாடல்களுடன் உதிரிப் பாடல்களும் சேர்க்கப்பட்டு 'Anthologica Latina' என்னும் பெயரில், ஒரு பெரிய தொகை நூல் வெளியிடப்பட்டது. இது, கி. பி. 1849-1926 ஆகிய காலஅளவில் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டும், பல பதிப்புக்கள் பெற்றும் நடை போட்டு வந்தது. 'அலெக்சாந்தர் ரியெஸ்' (Alexander Riese), 'லொம்மாட்ஸ்க்' (Lommatzsch) முதலியோர் இந்த நூலைப் பதிப்பித்தனர். இதே பெயரில், செர்மன் பேரறிஞர் 'ஃபிரான்ஸ் புச்செலர்' (Franz Bucheler) என்பவர், பெரிய அளவில் ஒரு தொகை நூல் வெளியீடு செய்தார். இது கி. பி. 1869-1897 ஆண்டு இடைவெளியிற் பெரிதும் பயன் படுத்தப்பெற்று வந்தது.

இவ்வாறாகக் கிரீக் தொகை நூல்களுக்கு அடுத்த பெருமையுடையனவாக இலத்தீன் தொகை நூல்கள் தோன்றி விளங்கின. கிரீக் தொகைநூல்களைப் போலவே இலத்தீன் தொகை நூல்களும் பல பெரிய பகுதிகளாகப் பகுத்துத் தொகுத்து வெளியிடப்பெற் றுள்ளன.

இருபத்து மூன்று பகுதிகள்

கிரீக் கையெழுத்துப்படித் தொகுதிக்கு ஒத்த பெருமை யுடையதும், இன்றியமையாச் சிறப்புடையதுமான இலத்தீன் கையெழுத்துப்படி முழுமையும் 'ழான் லக்குர்னே' (Jean Lacurne) என்பவரால், 'சேமேஸ்' (Saumaise) என்பவர்க்கு அளிக்கப்பட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இதில் அடங்கி யுள்ள இலத்தீன் தொகைநூல்கள், இருபத்துமூன்று பகுதி களாக வகைதொகை செய்யப்பட்டிருக்கும் விவரம், 'ரியெஸ்' (Riese) என்பவரால் அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இலத்தீன் தொகை நூல்களிலுள்ள பாடல்களை இயற்றிய ஆசிரியன் மார் பெயர்களின் முழுப்பட்டியலையும் ரியெஸ் கொடுத்

துள்ளார். இனி, இலத்தீன் தொகை நூல்களின் இருபத்து மூன்று பகுதிகளைப் பற்றிய விவரங்கள் முறையே வருமாறு:

(1-6) முதல் ஆறு பகுதிகள் அழிந்து போனமையால், அவற்றைப் பற்றிய விவரம் சரிவரத் தெரியவில்லை.

(7) 'விர்ழில்' (Virgil) என்னும் பெரும்புலவரின் பாடல் தொகுப்புக்கள் (Centons) ஏழாவது பகுதியாகும்.

(8) உணர்ச்சியோடு உரத்துப் பாடக்கூடியவையும், மேடைகளில் பாடக்கூடியவையுமான இசைப்பாடல்களின் தொகுப்பு (Carmen Declamatorium) எட்டாவது பகுதியாகும்.

(9) முதற் சொல்லும் இறுதிச் சொல்லும் ஒத்துவரக் கூடிய அடிகள் இரண்டு கொண்ட - ஈரடிச் செய்யுட்களின் தொகுப்பு (Versus Serpentini) ஒன்பதாம் பகுதி.

(10) தனித்தனிப் பொருள்களைப் பற்றிய தனித்தனிப் பாடல் தொகுதிகள் பல, பத்தாம் பகுதியாக்கப்பட்டன.

(11) நிலையாமை, இறப்பு போன்றவை தொடர்பான பாடல்களின் தொகுப்பு பதினோராம் பகுதியாகும்.

(12) ஒருவர்க்கு இன்னொருவர் விடுக்கும் கடிதமாக உள்ள 'திருமுக ஓலை'ப் பாடல்களின் தொகுப்புப் (Epistola Declamatoria) பன்னிரண்டாம் பகுதி.

(13) ரோசா முதலிய மலர்களைப் பற்றிய பாடல்களின் தொகுப்பு பதின்மூன்றாம் பகுதியாம்.

(14) புனைவு விளக்கப் பாடல் (வருணனைப் பாக்கள்) பதினான்காம் பகுதியாக்கப்பட்டுள்ளன.

(15) இசையரங்குகளில் பாடத்தக்க இன்னிசைப் பாடல்களின் தொகுதி பதினைந்தாம் பகுதியாகும்.

(16) வேடிக்கைப் பாடல்கள்-விளையாட்டுப் பாடல்கள், நகைச் சுவைப் பாடல்கள்-போன்றவற்றின் தொகுப்பு (Carmen Ludicrum) பதினாறும் பகுதியாகும்.

(17) கடவுள் பூசனைத் தொடர்பான ஒருவகைப் பாடல்களின் தொகுப்பு (Pervigilium Veneris) பதினேழாம் பகுதியாகும்.

(18) உரோமப் பேரரசை வீழ்த்தியவர்களின் தொடர்பான பாடல்களின் தொகுப்பு பதினெட்டாம் பகுதியாகும்.

(19) காதல் பாடல்களின் தொகுப்பு, பகுதி பத்தொன்பதாவதாகும்.

(20-21) முடிசூட்டுப் பாடல்களும், பொதுவான புலவர் பலரின் பாடல்களும் இருபதாம் பகுதியாகவும், இருபத்தோராம் பகுதியாகவும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

(22) புரியாத புதிரான விடுகதைப் பாடல்களின் தொகுப்பு இருபத்திரண்டாம் பகுதியாகும்.

(23) உயர் இன்பப் பெருவாழ்வு (Luxorius) தொடர்பான-செல்வச் செழிப்பு பற்றிய பாடல்கள், இருபத்து மூன்றும் பகுதியாக அமைந்துள்ளன.

இந்த அமைப்பினை நோக்குங்கால், கிரீக் நூல் தொகுப்புக் கலையுடன் இலத்தீன் நூல் தொகுப்புக்கலையும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு வளர்ச்சி பெற்று வந்த வரலாறு புலனாகிறது.

4. பிரெஞ்சுத் தொகை நூல்கள்

பிரெஞ்சுத் தொகைநூல் வரலாற்றுஉலகில் புகின், கிரீக், இலத்தீன் மொழிகளிலிருந்து வந்த மொழி பெயர்ப்புத் தொகை நூல்களையும், அம் மொழி நூல்களின் மாதிரியைப் பின்பற்றிய தொகை நூல்களையுமே தொடக்கத்தில் காண்போம். கிரீக்கிலிருந்து இலத்தீன் வழியாகப் பிரெஞ்சு மொழி பெற்ற தொகை நூல்களும் சில உள. இத்தகைய சார்பு நூல்கள், கி. பி. 1550-1600-க்குமான இடைவெளியில் தோன்றின. இவ்வாறு பிறமொழிச் சார்பு இன்றி, இயல் பாகத் தோன்றின, முறையான பிரெஞ்சுத் தொகை நூல் களும் பல உள. சில தொகை நூல்கள் பற்றிய விவரங்கள் வருமாறு:—

2253 என்னும் நூல் நிலையச் சுவடி எண் கொண்ட ('Harley Manuscript' - No. 2253 என்னும்) கையெழுத்துப் படியில், பிரெஞ்சுப் பாடல்கள் பலவற்றின் தொகுப்பு உள்ளது. இது 1320-இல் எழுதப்பட்டதாகத் தெரிகிறது.

'சோலொமான்' (Solomon), 'செனெகா' (Seneca) ஆகியவர்கள், 1375-இல், பெரியோர்களால் மொழியப்பட்ட பழமொழிகள் நீதிமொழிகள் ஆகியவற்றைத் திரட்டி ஒரு தொகை நூல் படைத்தனர். இதில் பிரெஞ்சுத் தொகுப் புடன், இலத்தீன் - ஆங்கிலத் தொகுப்புக்களும் உடன் சேர்ந்துள்ளன.

துய் பெல்லா (Joachim du Bellay) என்னும் பிரெஞ்சு அறிஞர், கி. பி. 1522-60 ஆண்டுக் கால இடையில், 'வெனெசியன் ஆந்த்ரே நவஜெரோ' (Venetian Andrea Navegero: 1483 - 1529) என்பவர் தொகுத்த இலத்தீன் தொகை நூலை அடிப்படையாகக் கொண்டு, 'Voeu d' un vanneur de ébl aux vents' (காற்றில் கோதுமையைத் தூற்றிக்

கொழித்தெடுப்பவனது விருப்ப - வெளியீடு) என்னும் பிரெஞ்சுத் தொகை நூலை உருவாக்கினர்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய 'Le Parnasse' தொகை நூல் மிகவும் புகழ்பெற்றதாகும். பள்ளிப் பாடல்கள், பல இதழ்ப் (பத்திரிகைப்) பாடல்கள் ஆகியவற்றின் தொகுப்பு இது.

கி. பி. 1928-இல், 'ழுய்ல் மக்சிம் பியர் வால்த்ஸ்' (Jules Maxime Pierre Waltz) என்பவர், ஒரு கிரீக் தொகை நூலின் பிரெஞ்சு மொழி பெயர்ப்பை வெளியிட்டார்.

இவ்வாறாக, காலத்துக்குக் காலம், பிரெஞ்சுத் தொகை நூல்களுள் சில முதல் நூல்களாகவும், சில வழி நூல்களாகவும், சில சார்பு நூல்களாகவும் தோன்றத் தோன்ற, பிரெஞ்சு நூல் தொகுப்புக்கலை செழித்து வளர்ந்து வரலாயிற்று.

கிரீக்-இலத்தீன் தொகை நூல்களைப் போலவே, பிரெஞ்சுத் தொகை நூல்களும் பிற்காலத்தில் பல தொகுதிகளாக வகுத்து அடக்கி வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இந்தத் தொகுதிவாரி வெளியீட்டுப் பணியைப் பாரிசில் உள்ள 'லரூஸ் நூலகம்' (Biblio Theque Larousse) செய்துள்ளது. தொகுத்தளித்தவர் 'கொத்தியெர் ஃபெர்ரியெர்' (Gauthier Ferrieres) என்னும் அறிஞராவார். இவர், பதினைந்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு வரை தோன்றியுள்ள தொகை நூல்களையெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டார்; உரைநடைத் தொகுப்புக்களையும் இவர் விட்டாரிலர்; எல்லாத் தொகை நூல்களையும் காலவாரியாக வகைப்படுத்திப் பத்துத் தொகுதிகளில் அடக்கிவிட்டார். அவை வருமாறு:—

(1) பதினைந்து-பதினாறும் நூற்றாண்டுகளில் தோன்றிய பாடல் தொகைநூல்கள் முதல் தொகுதியாகும்.

(2) பதினைந்து - பதினாறும் நூற்றாண்டுகளில் தோன்றிய உரைநடைத் தொகை நூல்கள் இரண்டாம் தொகுதியாகும்.

(3) பதினேழாம் நூற்றாண்டுப் பாடல் தொகை நூல்கள் மூன்றும் தொகுதியாகும்.

(4) பதினேழாம் நூற்றாண்டு உரைநடைத் தொகை நூல்கள் நான்காம் தொகுதியாகும்.

(5) பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுப் பாடல் தொகை நூல்கள் ஐந்தாம் தொகுதியாகும்.

(6) பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு உரைநடைத் தொகை நூல்கள் ஆறும் தொகுதியாகும்.

(7) பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் எழுந்த பாடல் தொகைநூல்கள் ஏழாம் தொகுதியாகும்.

(8) பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியி லெழுந்த உரைநடைத் தொகைநூல்கள் எட்டாம் தொகுதியாகும்.

(9) பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிப் பாடல் தொகைநூல்கள் ஒன்பதாம் தொகுதியாகும்.

(10) பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி உரை நடைத் தொகைநூல்கள் பத்தாம் தொகுதியாகும்.

மேற்கூறியுள்ள காலவாரித் தொகுதி முறையினை ஊன்றி நோக்குங்கால், காலம் செல்லச் செல்லப் பிரெஞ்சு மொழியில் தொகைநூல்கள் பெருகிக் கொண்டேயிருந்த பேருண்மை புலனாகும். தமிழைவிட, ஐரோப்பிய மொழிகளில் உரைநடை நூல்களும் செய்யுள் நூல்களைப் போலவே சிறந்த இலக்கியங்களாக மதிக்கப்படுவதால், ஆங்கு உரை நடைப் பகுதிகளும் தொகுக்கப் பெற்றுத் தொகைநூல்கள் ஆக்கப்பட்டுள்ளன.

சில சிறப்புக்கள்

பிரெஞ்சுத் தொகைநூல்களின் அமைப்பில் குறிப்பிடத் தக்க சில சிறப்புக்கள் உண்டு. பாடலின் முகப்பில் ஒரு தலைப்பு இருக்கும். பாடலின் அடியில் ஆசிரியர் பெயர், ஆண்டு, அந்தப் பாடல் அமைந்துள்ள நூற்பெயர்,

ஆசிரியரின் சிறு வரலாற்றுக் குறிப்பு, ஆசிரியரைப்பற்றிய பாராட்டுக்கள், அவர் பாடல்களுள் சில சிறந்த பகுதிகள், அவர் கையெழுத்து, அவரது புகைப்படம் முதலியவை இருக்கும். இவ்வளவும் எல்லாத் தொகை நூல்களிலும் - எல்லாப் பாடல்களிலும் இருப்பதில்லை. இச் சிறப்புக்களுள் ஒரு சிலவற்றை ஒரு சில தொகை நூல்களிலும், வேறு சில வற்றை வேறுவேறு தொகை நூல்களிலுமாக மாறி மாறிக் கண்டு மகிழலாம்.

தனித்தனிப் பிரெஞ்சுத் தொகை நூல்களின் மாதிரிக் காக, சில தொகை நூல்களைப் பற்றிச் சிறிது சிறப்பாக ஈண்டுக் காண்போம் :

1. ANTHOLOGIE DE, LA' POESIE LYRIQUE EN FRANCE

இந்த நூலுக்கு, 'பிரெஞ்சு உணர்ச்சிப்பாடல் தொகை நூல்' என்னும் பொருளில் பெயர் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதனைத் தொகுத்து உருவாக்கித் தந்தவர், 'ழோர்ழ் துயாமெல்' (Georges Duhamal) என்னும் அறிஞர். 1946ஆம் ஆண்டில் இது பாரிசில் அச்சிடப்பட்டது. இதில், 'வில்லான்' (Villon : 1413 - 1489) என்னும் பாவலர் முதல், 'பொதெலேர்' (Baudelaire : 1821 - 1867) என்னும் பாவலர் ஈறுக உள்ள 113 பாவலர்களின் பாடல்கள் தொகுக்கப்பட் டுள்ளன. 571 பக்கங்கள் கொண்ட இந்நூலின் முகப்பில், 35 பக்கங்கள் கொண்ட நீளமான முன்னுரையொன்றுள்ளது. தொகுப்பாசிரியர், தமது முன்னுரையில், "பூமாலை போன்ற தான இந்தப் பாமாலையை, மக்களின் பொழுதுபோக்குப் பசிக்காக நான் தொகுக்கவில்லை. படிப்பவர்கள், பாடல் ஆசிரியரின் உள்ளத்தோடு ஒன்றி ஈடுபட்டுப் பாட்டைச் சுவைக்க வேண்டும் என்னும் நோக்குடனேயே தொகுத்தேன். குறிப்பிட்ட ஆசிரியர்களின் பாடல்களுள் சிறந்த பாடல் களைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்வதோடு நின்று விடாமல், பல நூல்களையும் படித்துப் பல்வேறு சுவையுணர்வூட்டும் பாடல்கள் பலவற்றையும் யான் இதில் தொகுத்துள்ளேன்.

இத் தொகுப்பைப் பற்றிச் சிலர் நிறையும் சிலர் குறையும் கூறுகின்றனர். 'இன்னும் சில வகைப் பாடல்களைச் சேர்த்திருக்கலாம்' என்பது சிலரது கருத்து. 'இப் பாடல்களிலிருந்து சிலவற்றை விலக்கிவிட்டிருக்கலாம்' என்பது மற்றொரு சாரார் கருத்து. இதுபற்றியெல்லாம் யான் கவலை கொள்ளவில்லை. இயன்றவரை பலருக்கும் பயன்படும் அளவில் இந் நூலைத் தொகுத்தேன்....'' இவ்வாறாகப் பல கருத்துக்களைத் தொகுப்பாசிரியர் தமது முன்னுரையில் சொல்லிக்கொண்டு செல்கிறார்.

இத் தொகை நூல் அமைப்பின் மாதிரிக்காக, முதல் புலவர், இறுதிப் புலவர் ஆகியோரின் பெயர்கட்குக் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறிப்புக்கள் வருமாறு :—

முதற் புலவர் :

VILLON

Francois de Montcorbier, alias des Loges,plus connu sous le nom de Francois Villon; ne à Paris en 1431 - more en 1489.

"Le reste des..............que jamais"

(9 வரிகள் தரப்பட்டுள்ளன)

CLEMENT MAROT

(Avertissement aux lecteurs des poésies de Villon.)

மேலுள்ள பிரெஞ்சுப் பகுதியின் கருத்து வருமாறு :

இந்தப் பாடல் ஆசிரியரின் பெயர் 'ஃபிரான்சுவா வில்லான்' என்று கூறினால் அனைவரும் நன்கு அறிவர். இவரே, 'ஃபிரான்சுவா தெ மோன்த் கொர்பியர்,' 'லோழ்' என்னும் பெயர்களாலும் குறிப்பிடப்படுவார். இவர் பாரிசில் கி. பி. 1431 - இல் பிறந்தார்; 1489 -இல் இறந்தார். 'வில்லோன் பாடல்களைப் படிப்பவர்க்கு எச்சரிக்கை' என்னும் பொருள்பற்றி 'கிளமான் மரோ (Clément Marot) என்பவர் ஒன்பது வரிகள் கொண்ட ஒரு பாடல் எழுதி, இவரது பாடல்களின் அருமையைப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

'வில்லான்' என்னும் பெயரை அனைவரும் நன்கு அறிவர் என்னும் செய்தியால், இவரது இலக்கிய உலகப் புதுப் பெயர் - புனை பெயர் 'வில்லான்' என்பதாக இருக்கலாம் என்றும், மற்றந் பெயர்கள் இயற்பெயர் - குடும்பப் பெயர் களாக இருக்கலாம் என்றும் நாம் உய்த்துணரலாம். இவரைப் பற்றி வேறொரு புலவர் சிறப்பித்துப் பாடியிருப்ப தாகக் கூறப்பட்டிருப்பதும் இங்கே குறிப்பிடப்படத்தக்க தாகும்.

இறுதிப் புலவர் — 113ஆம் புலவர் :

BAUDELAIRE

Pierre - Charles Baudelaire; ne' a' Paris, en 1821; more en 1867.

"Vous auez cr 'e' un frisson nouveau"

VICTOR HUGO

(cite' par Theophile Grautier dans la Pre'face des Fleurs du Mal.)

இந்தப் பகுதியின் கருத்து வருமாறு :

'பியர் ஷார்ல் பொதெலேர்' என்பது இவரது முழுப் பெயர். இவர் பாரிசில் 1821இல் பிறந்தார்; 1867-இல் இறந்தார். இவரை நோக்கி, 'விக்தொர் ஃயூகோ' என்னும் பேரறிஞர், 'நீங்கள் பிறர் அதிர்ச்சியடையும்படியான சிறந்த புதிய படைப்பை அளித்திருக்கிறீர்கள்' என்று புகழ்ந்திருக் கிறார். இந்தச் செய்தியை, 'தியோஃபில் கொத்யேர்' (The'ophile Gautier) என்னும் அறிஞர், 'Fleurs du Mal' என்னும் நூலின் முகவுரையிலும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இவ்வாறாக, மாபெரும் புலவர் விக்தொர் ஃயூகோ அவர் களாலேயே பாராட்டப்பட்டிருப்பது, பொதெலேர் அவர் களின் புலமைச் சிறப்புக்குத் தக்க சான்றாகும்.

இனி இரண்டாவது தொகைநூல் வருமாறு:

2. NOUVELLE ANTHOLOGIE POÉTIQUE

இது குழந்தைப் பாடல் தொகைநூல். மேலே பார்த்த தொகைநூல் பெரியவர்கட்கு ஏற்றது. எனவே, அதனினும்

இந்த நூல் ஒரு தனித்தன்மை உடையதாகும். இந் நூற் பாடல்கள், ஆசிரியர் வாரியாக இன்றித் தலைப்பு வாரியாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இந் நூலில், I. 'Il Est si Beau L' enfant Avee Son Doux Sourire -என்பது முதலாக, XII 'Tu Seras Un Homme, Mon Fils'-என்பது ஈறாகப் பன்னிரண்டு பெரிய தலைப்புக்கள் உள்ளன. இறுதியில், Appendice (பிற்சேர்க்கை) என்னும் பெயரில், 'Fantaisies Et Jeux De Rimes'- என்பது பதின்மூன்றாவது பெரிய தலைப்பாக அமைந்துள்து. பெரிய தலைப்பு ஒவ்வொன்றிலும் பல உள் தலைப்புக்கள் உள்ளன. இந்தப் பதின்மூன்று பெரிய தலைப்புக்களுக்குள், (1)-'Aux Feuillantines (Victor Hugo)' முதல், (208)-'Acrostiche (Pierre Gringore)' வரை ஆக மொத்தம் 208 உள் தலைப்புக்கள் உள்ளன. ஒவ்வோர் உள் தலைப்புப் பெயரின் பக்கத்திலும், அந்தத் தலைப்புக்குரிய பாடலைப் பாடிய ஆசிரியரின் பெயர் அடைப்புக் (-) குறிக்குள் கொடுக்கப் பட்டிருக்கும் அழகிய அமைப்பை அட்டவணையில் காணலாம்.

ஒவ்வொரு உள் தலைப்பின் கீழும் 1, 2, 3, 4, 5 என எண்ணிட்டுப் பல பாடல்கள் தரப்படவில்லை; ஒரே ஒரு நீளமான பாடல் 5, 10, 15, 20, 25 என ஐந்து அடிகளுக்கு ஒரு முறை அடி எண்கள் இட்டுக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. பாடல்கள் பல பாவினங்களைச் சேர்ந்தவை.

ஒவ்வொரு பாடலின் அடியிலும் ஆசிரியர் பெயரும், அதனையடுத்து அப்பாடல் அமைத்துள்ள நூலின் பெயர் அல்லது அந்தப் பாடல்பகுதி யமைந்துள்ள பெரிய பாடலின் தலைப்புப் பெயரும் தரப்பட்டுள்ளன. நூலைப் பதிப்பித்தவர் பெயரும், சிலவற்றில் பதிப்பித்த ஆண்டுங்கூட உள்ளன. சில பாடல்களுக்குப் பட விளக்கமும் உண்டு இம் மட்டுமா? சில பாடல்களின் கீழ், 'இந்தப் பாடல் இன்ன நிறுவனத்தரால் உருவாக்கப்பட்ட இன்ன இசைத் தட்டில் (கிராமஃபோன் ரிகார்டு) பொறிக்கப்பட்டுப் பயன்படுத்தப் பட்டு வருகிறது'-என்ற குறிப்பும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இந் நூற் பாடல்கள் ஆசிரியர் வாரியாக இல்லாமல் தலைப்பு

வாரியாகத் தொகுக்கப்பட்டிருப்பினும், பாடல் ஆசிரியர்களின் பெயர்கள் அவர்தம் வாழ்நாள் ஆண்டுடன் அகர வரிசையில் பிற்சேர்க்கையாகத் தரப்பட்டுள்ளமை பாராட்டத்தக்கது.

பயன் மிக்க இந்தக் குழந்தைத் தொகை நூலைத் தொகுத்தவர்கள், 'ழில்பெர்த் ருழெர்' (Gilbert Rouger), 'ரோபெர்த் ஃபிரான்ஸ்' (Robert France) என்னும் இருவருமாவர். இதனை வெளியிட்டவர், 'ஃபெர்னுந்த் நதன்' (Fernand Nothan) என்பவர். 'ஃஎன்ரி லெழ்ராந்த்' (Henri Legrand) என்னும் அறிஞர் இந்த நூலுக்கு அழகிய மதிப்புரை அளித்துள்ளார். இது, பாரிசில் அச்சிடப் பெற்று 1958-மார்ச் திங்களில் வெளியாயிற்று.

இந்த நூலைப்பற்றி நாமே பேசிக் கொண்டிருக்கிறோமே! மதிப்புரை அளித்தவரும், தொகுப்பாசிரியர்களும் என்ன கூறுகின்றார்கள் என்று ஒரு சிறிது கேட்போமே!

மதிப்புரையாளர் கூறுவதாவது:- "...இந்த நூல் குழந்தைகளுக்காகத் தொகுக்கப்பட்டது. குழந்தைத் தொகுப்பு நூல் எப்படி அமைய வேண்டுமோ-அப்படியே அமைந்துள்ளது இந்நூல். பாடல்கள் ஆசிரியர் வாரியாக இன்றிக் குழந்தைகட்கு ஏற்ற தலைப்புவாரியாகத் தொகுக்கப்பட்டிருப்பதே, இது சிறந்த குழந்தை நூல் என்பதற்குப் போதிய சான்றாகும். எடுத்துக் காட்டாக, முதல் பெருந்தலைப்பு ('Il Est Si Beau L' enfant Avec Son Doux Sourire') குழந்தைகளின் அழகிய - இளைய - இனிய - இன்பமான - மென்மையான - நகைமுக மலர்ச்சியுடன் கூடிய இயல்பைப் பற்றியது. இரண்டாவது பெருந்தலைப்பு ('O Maison De Mon Pe're, O MA Maison Que J' Aime') 'என் தந்தையின் வீடே! நான் விரும்பும் வீடே' என்னும் பெயருடன், குழந்தைகளின் விருப்பமான வீட்டுச் சூழ்நிலையை மையமாகக் கொண்டுள்ளது. இவ்வாறாக, குழந்தைகட்கு ஏற்ற ஒவ்வொரு தலைப்பின் கீழும், அவ்வத் தலைப்புக்கு உரிய பல நூல்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட சிறந்த பாடல்கள் அமைக்கப்

பட்டுள்ளன... பாடல் தொகுப்புக்கலே ஒரு கடினமான வேலே. உயர்ந்த பாவலரின் உள்ளத்தைப் புரிந்து கொள்வது அரிய செயல். பாவலரின் உள்ளத்தின் உணர்ச்சி பாடலில் மறைந்து கிடைக்கும். இத்தகு பாடல்களேத் தொகுப்பவர்கள் தம்மை இழந்து - தம்மை மறந்து இந்த அரிய வேலேயில் ஈடுபடுகின்றனர். குழந்தைகள் பாடல்களேப் பின்னர் மறந்து விடக்கூடும். எனவே, அவர்கள் நினேவில் என்றும் நிற்கக்கூடிய கவர்ச்சியான பாடல்களே - அவர்தம் பருவம் பட்டறிவு முதலிய தகுதிகட்கேற்ற பாடல்களே - அவர்தம் வாணுள் முழுதும் பயன்படக்கூடிய பாடல்களேத் தொகுக்க வேண்டும். அந்த அரிய பணியை இந்நூலின் தொகுப்பாசிரியர்கள் அருமையாகப் புரிந்துள்ளனர்......''

இந்தக் கருத்துப்பட, இன்னும் பல செய்திகளே மதிப்புரையாளர் கூறிச் செல்கிருர். அடுத்து, தொகுப்பாசிரியர்கள் கூறியிருப்பதாவது:

''...... இந்த நூற்பாடல்களேச் சிறு பிள்ளேகள் முதல் பெரிய பிள்ளேகள் வரை (உயர்நிலேப் பள்ளிப் பிள்ளேகள் வரை) படிக்கலாம். பாடல்கள் பயனும் கவர்ச்சியும் மிக்கனவாய் இருக்கவேண்டும் எனத் திட்டமிட்டு அவ்வாறே இந்நூலேத் தொகுத்துள்ளோம். பன்னிரண்டு தொகுப்புக்களில் 200 பாடல்களும்,பின்னிணேப்பில் 8 பாடல்களும் அமைத்துள்ளோம். பாடல்கள் நடையில் பல்வேறு வகையானவை; குழந்தைகளின் உணர்வைத் தட்டி எழுப்பக் கூடியவை...... ஒவ்வொரு பாடலுக்கும், அந்தப் பாடலின் கருத்தை உள்ளடக்கிய எழுச்சிமிக்க ஒரு தலேப்புத் தரப்பட்டுள்ளது. திறமை, வீரம், கலேயுணர்வு போன்றவற்றை உணர்த்தும் சொற்களே - சொற்ருெடர்களே தலேப்புக்களாக உள்ளன. பாடல்களிலுள்ள சிறந்த தொடர்களும் தலேப்புக்களாகத் தரப்பட்டுள்ளன......''

இந்தக் கருத்துப்பட இன்னும் பல கூறியுள்ளனர். பயன் மிக்க இந்த நூல் பாராட்டற் பாலது. அடுத்து மூன்ருவது தொகைநூல் வருமாறு :—

3. The Harrap Anthology of French Poetry

இந்த பிரெஞ்சுத் தொகை நூலின் பெயர் ஆங்கிலத்தில் தரப்பட்டிருப்பது வியப்பா யிருக்கலாம். ஆம்! இஃது ஆங்கிலேயர்கள் படிப்பதற்காகத் தொகுத்தளிக்கப்பட்ட பிரெஞ்சுப் பாடல் தொகைநூலாகும். அதனால்தான், நூற் பெயரும், முன்னுரையும், மற்ற விவரங்களும் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளன. மற்றப்படி, நூலின் உள்ளுறை-அதாவது பாடல்கள், பிரெஞ்சு மொழியிலேயே இருக்கக் காணலாம்.

இந்நூலைத் தொகுத்து உருவாக்கியவர் 'ஜோசப் ச்சியாரி' (Joseph Chiari D. é s. L.) என்பவர். இது, இலண்டனிலுள்ள 'George G. Harrap & Co Ltd.' என்னும் நிறுவனத்தால் அச்சிட்டு வெளியிடப் பெற்றதால் 'The Harrap Anthology' என்று வழங்கப்படுகிறது. இலண்டனில் 1958 ஆம் ஆண்டு இந்நூல் முதலாவதாக அச்சிடப்பட்டது. இதன் தொகுப்பாசிரியர் ஒரு நீளமான பெரிய முன்னுரை எழுதியுள்ளார். அந்த முன்னுரையின் உரிமை 'பதிவு' செய்யப்பட்டிருப்பதைக் கொண்டு, அதன் அருமை பெருமையை அறியலாம்.

இங்கே, இதுவரை நாம் மாதிரிக்காக எடுத்துக் கொண்டுள்ள மூன்று பிரெஞ்சுத் தொகைநூல்களுள் முதலாவது பெரியவர்கட்கு ஏற்றது; இரண்டாவது சிறுவர் கட்கு உரியது. இந்த மூன்றாவது நூலோ, 'அனைவர்க்கும் ஏற்ற பொதுவான நூல்' என்று தொகுப்பாசிரியரால் முன்னுரையில் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது. எனவேதான், வகைக்கு ஒரு நூலாக மூன்று நூல்கள் இங்கே எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன. முதலிரண்டு நூல்களும் பிரெஞ்சுக் காரர்கள் படிப்பதற்கு உரியன; இந்த மூன்றாவது நூல் ஆங்கிலேயர்கட்காகத் தொகுக்கப்பட்டது; இப்படியும் ஒரு முறை உண்டு என்பதை அறிவிப்பதாகவே இந்த மூன்றாவது நூல் இங்கே எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது.

இந்த நூலின் தொடக்கத்தில், பதினோராவது நூற் றாண்டின் தொடக்கத்தில் இயற்றப்பட்டதாகக் கருதப்

படுகிற - ஆசிரியர் பெயர் தெரியாத (Anonymous : Eleventh or early Twelfth century) மூன்று பாடல்கள் தரப்பட்டுள்ளன. அடுத்து, பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் எழுதப்பட்டவையான - ஆசிரியர் பெயர் தெரியாத மூன்று பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

இந்த ஆறு பாடல்களை அடுத்து, எண்பத்தெட்டுப் பாவலர்களின் பாடல்கள் பாவலர் பெயருடன் தொகுக்கப் பட்டுள்ளன. முதல் பாவலர், 'Richard Coeur De Lion' (1157—99) என்பவர். எண்பத்தெட்டாவது பாவலர், 'Yves Bonnefoy' (1923) என்பவராவார். இந்நூற் பாடல்கள் ஆசிரியர் வாரியாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

அடுத்து, நாலாவது மாதிரி நூல் ஒன்றையும் சுவைக் கலாமே!

4. Les Poe'mes De L' Annee 1970

மேலுள்ள நூற்பெயர், '1970 ஆம் ஆண்டுப் பாடல்கள்' என்னும் பொருளைக் குறிக்கிறது. இதனைத் தொகுத்து வெளியாக்கியவர் 'செழேர்' (Seghers) என்னும் அறிஞர். இந்த நூலுக்கு '1970 ஆம் ஆண்டுப் பாடல்கள்' எனப் பெயர் கொடுக்கப்பட்டிருப்பினும், 1968 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் திங்கள் 30 ஆம் நாளுக்கும் - 1969 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் திங்கள் முதல் நாளுக்கும் இடைப் பட்ட ஓராண்டுக் காலத்தில், பல்வேறு இதழ்கள், மலர்கள் முதலானவற்றில் வெளியான பாடல்களே இந்த நூலில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த நூல் 1970 ஆம் ஆண்டு மேத் திங்கள் 15 ஆம் நாள் பாரிசில் அச்சிடப்பட்டு வெளியாயிற்று. 1969 அக்டோபரில் பாடல்கள் தொகுக்கும் வேலையைத் தொடங்கி, 1970 மே 15 ஆம் நாள் அச்சிட்டு வெளியாக்கும் வேலையை முடித்துள்ளனர். ஏறக்குறைய ஏழு அல்லது எட்டுத் திங்கள் காலம் இதற்குச் சரியாய் இருந்திருக்கும். 1968—69 ஆம் ஆண்டுகளில் பாடல்கள் இயற்றப்பட்டிருப்பினும், நூல் 1970 ஆம் ஆண்டில்தான் வெளியாகி அனைவர் கைக்குல் கிடைத்ததால், '1970 ஆம்

ஆண்டுப் படையல் – 1970 ஆம் ஆண்டு அளிப்பு' என்னும் பொருளில், '1970 ஆம் ஆண்டுப் பாடல்கள்' என நூலுக்குப் பெயர் தரப்பட்டது போலும்.

இந்நூலில், 'Jean L' Anselme' என்னும் புலவர் முதல் 'Alexandre Voisard' என்னும் புலவர் ஈருக, எண்பதின்மர் (80 புலவர்) பாடல்கள் ஆசிரியர் வாரியாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் உரிய தலைப்பு தரப்பட்டுள்ளது. ஓராண்டுக்காலப் பாடல்களின் தொகுப்பாகிய இந்நூல் ஒரு புது மாதிரியாக உள்ளதன்றோ? இப்படியும் ஒரு மாதிரி உண்டு என்பதை அறிவிக்கவே இந்தத் தொகைநூல் ஈண்டு எடுத்துக் காட்டப்பெற்றது.

5. ஆங்கிலத் தொகை நூல்கள்

கிரீக் மொழியில் கி. மு. முதல் நூற்றுண்டிலேயே முதல் தொகைநூல் தொகுக்கப்பட்டது. எனினும், இன்று அனைத்துலகப் பொது மொழியாக ஆட்சி செலுத்திவரும் ஆங்கிலத்தில், பதினும் நூற்றுண்டின் இடைப்பகுதியில் தான் முதல் தொகை நூல் வெளியாயிற்று. 1320-இல் எழுதப்பட்ட 'Harely Manuscript' என்னும் கையெழுத்துப் படியில், பிரெஞ்சுப் பாடல்களுடன் பல ஆங்கிலப் பாடல்களும் இருந்தது உண்மை. 1375 -இல், 'சோலொமொன்' (Solomon) என்பவர், இலத்தீன் பிரெஞ்சுப் பழமொழிகளுடன் ஆங்கிலப் பழமொழிகளையும் தொகுத்து வெளியாக்கியதும் உண்மை. ஆயினும், சிறந்த ஆங்கிலப் பாடல்கள் முதல்முதலாகத் தனித்த நிலையில் - தனித் தொகைநூலாகத் தொகுக்கப்பட்டு வெளியானது பதினும் நூற்றுண்டின் இடைப்பகுதியிலேதான். கி. பி. 1557-இல், 'டாட்டல்' (Tottel) என்னும் அறிஞர் ஆங்கிலப் பாடல்கள் பலவற்றைத் தொகுத்து, 'Book of Songs and Sonnets' என்னும் பெயரில், முதல் ஆங்கிலத் தொகைநூலை வெளியாக்கினுர். இத் தொகைநூலுக்கு, 'Tottel's Miscellany'' என்ற வேறு பெயரும் உண்டு. இந்தப் பெயர்தான் பின்னர்ப் பெரிதும் நிலைத்துவிட்டது. Miscellany என்றுல், கலவை - கதம்பம் - தொகுதி ஏடு - தொகுப்பு நூல் - என்று பொருளாம். பல்வேறு பாவலர்களின் பல்வேறு பாடல்களை டாட்டல் தொகுத்து வெளியிட்டதால், இந் நூல் Tottel's Miscellany எனப் பெயர்பெற்றது.

மிகச் சிறந்ததும், பலரும் அறிந்ததும், பல ஆங்கிலத் தொகைநூல்களுக்கு முன்னேடியானதும் ஆகிய Tottel's Miscellany என்னும் இத் தொகைநூலிலுள்ள பாடல்களின் விவரம் வருமாறு :— இதில், 'வியட்' (Wyatt) என்னும்

பாவலரின் நாற்பது பாடல்கள் உள; இவற்றுள் சில, பதினான்கு அடிப் பாடலாகிய 'Sonnet என்னும் வகையைச் சேர்ந்தன; சில, 'Rondeau' என்னும் மண்டலப் பாவகையைச் சேர்ந்தன. இப் பாடல்களுடன், 'சர்ரே' (Surrey) என்பவரின் தொண்ணூற்றாறு பாடல்களுமுள; இவற்றுள்ளும் 'Sonnet' வகைப்பாடல்கள் நிரம்ப உண்டு. இவ் விருவர் பாடல் களுடன், 'நிகோலஸ் கிரிமால்டு' (Nicholas Grimald), 'லார்டு வாக்சு' (Lord Vaux) முதலியோர் பாடல்கள் பலவும் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. 1557 வரையும் அச்சிடப்படா திருந்த வியாட், சர்ரே முதலியோர் பாடல்கள் Tottel's Miscellany என்னும் பெயரில் அச்சிடப்பட்டுப் பெரும் பெயர் பெற்றன.

1557- இல் வெளியான இந்தத் தொகைநூல் இந்த அளவோடு முற்றுப்புள்ளி வைக்கப் பெறவில்லை. அடுத்து வந்தவர்கள், இந்தத் தொகைநூலில் இன்னும் சிற்சில பகுதிகளைச் சேர்த்து, மேலும் மேலும் புதுப் பதிப்புக்கள் வெளியிட்டனர். இந்நூலில் 'A Handful of Pleasant Delights' என்னும் புதியதொரு பகுதி சேர்க்கப்பெற்று, 1566 - இல், புதிய பதிப்பு வெளியாயிற்று. 1576 - இல், 'The Paradise of Dainty Devices' என்னும் ஒரு புதிய பகுதி இணைக்கப் பெற்று, மேலும் ஒரு புதிய பதிப்பு வந்தது. 1578 -இல், 'A Gorgeous Gallery of Gallant Inventions' என்னும் ஒரு பகுதி சேர்க்கப்பட்டு மற்றுமொரு புதிய பதிப்பு வெளிப்போந்தது. இத்தகு தொகுப்பு வெளியீடுகள் பதினாறும் நூற்றாண்டு முழுதும் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தன.

Tottel's Miscellany முதன்முதலாக 1557 - இல் வெளி யாயிற்று. அடுத்தாற்போல் 1559 -இல் 'A Mirror for Magistrates' (தீர்ப்பளிக்கும் நடுவர்கட்காக ஒரு கண்ணாடி) என்னும் தொகைநூல் வெளியாயிற்று. இது பதினாறும் நூற் றாண்டின் மிகப்பெரிய இலக்கிய ஆக்கப் படைப்பாக மதிக்கப் பட்டது. இதில் இரண்டாவது ரிச்சர்டு மன்னன் காலம் முதல், நான்காவது எட்வர்டு மன்னன் காலம் வரையிலான

(from Richard II to Edward IV) ஆங்கில நாட்டு வரலாற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு பாடலாக எழுதப்பட்டுள்ள பத்தொன்பது வரலாற்றுப் பகுதிகள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இத் தொகை நூல், 'சாக்வில்' (Sackville) என்பவர் இயற்றிய மிகச் சிறந்த - உணர்ச்சிமிக்க - இன்பமான - எதுகை மோனை ஒலிநயம் நிறைந்த 'Induction' என்னும் பாடல் பகுதி இணைக்கப்பெற்று 1563 - இல் புதிய பதிப்பாக வெளியாயிற்று. இவ்வாறாக, இந்நூல், 1621-ஆம் ஆண்டுவரை, மேலும் மேலும் பல புதிய பகுதிகள் சேர்க்கப் பெற்றுப் பலமுறை பதிப்பிக்கப்பட்டுச் சிறப்புற்று வந்தது.

கி. பி. 1593 - இல், 'The Phoenix Nest' என்னும் தொகைநூல் தோன்றியது. Phoenix Nest என்றால், 'இறந்து மீண்டும் உயிர்பெற்றெழுந்த பறவைகளின் இருப்பிடம்' என்பது பொருளாம். அப்படியெனில், 'மறைந்து போன - மறைந்து போகக்கூடிய நிலையில் இருந்த பாடல்களின் திரட்டு' இந்நூல் என நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இந்நூல் தொகுக்கப் பெறாதிருந்தால், இந் நூலில் உள்ள பாடல்கள் பிற்காலத்தினருக்குக் கிடைத்திருக்கமாட்டா.

கி. பி. 1600 - இல் தோன்றிய 'England's Helicon' என்னும் நூல், பலரும் அறிந்து பாராட்டுகிற - மிகவும் சிறந்த ஆங்கிலத் தொகை நூலாகும். 'Helicon' என்பதற்கு, 'பாடல் ஊற்றின் பிறப்பிடம்' (தலை ஊற்றுவாய்) என்று பொருளாம். எனவே, இத் தொகைநூல், ஆங்கிலப் பாடல்கட்குப் பிறப்பிடமாயுள்ள பெருமையுடையது என அறியலாம். அந்தக்கால நாட்டுப்புற வாழ்க்கையை ஓவியப்படுத்திக் காட்டும் பாடல்களையும், பல்வேறு சுவையுணர்வு மிக்க பாடல்களையும் இந் நூலில் காணலாம். இந் நூற் பாடல்கள், பாவலர்கள் பலர் பாடிய பல நூல்களிலிருந்து திரட்டியவையாகும். 'பர்த்தலோமவ் யங்' (Bartho-lomew Young) என்பவரின் பாடல்கள் இந்நூலில் மிகுந்த இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டுள்ளன.

இவர் பாடல்கள், 'மோந்தெமயொர்' (Montemayor) என்பவரின் 'தியாஞ' (Diana = ஒரு பெண் தேவதை) என்னும் இலத்தீன் நூலின் மொழிபெயர்ப்பாகும். மற்றவர்களின் பாடலளவுக்குச் சிறப்பில்லாத இவர் பாடல்கள் மிகுதியாயிருப்பது ஒன்றுதான், இந்தத் தொகை நூலுக்கு உரிய குறையாகச் சொல்லப்படுகிறது. இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ள பாவலர்கள் இருபத்து நால்வருள் சிறந்த சிலர் பெயர்கள் வருமாறு :— Sir Philip Sidney, Edmund Spenser, John Dickenson, Robert Greene, Shakespeare, William Browne, Christopher Brooke. இந்நூலில், Philip Sidney என்பவர் பாடல் முதலிலும், Christopher Brooke என்பவரின் பாடல் இறுதியிலும் உள்ளன.

கி. பி. 1601 - இல், 'ராபர்ட் ஜான்ஸ்' (Robert Jones) என்னும் அறிஞர், 'Book of Songs and Airs' என்னும் தொகைநூல் உருவாக்கித் தந்தார்.

ஃபிரான்சிஸ் (Francis), வால்ட்டர் டேவிசன் (Walter Davison) என்னும் உடன் பிறந்தார்கள் இருவரும் சேர்ந்து 'Poetical Rhapsody' என்னும் தொகைநூலை 1602 ஆம் ஆண்டில் தொகுத்து வெளியிட்டனர். இது மிகச் சிறந்தது தொரு தொகை நூலாகப் பாராட்டப்படுகிறது. 'Rhapsody' என்ருல் 'வீரஉணர்ச்சி மிக்க காவியக் கற்பனை நயஞ் செறிந்த பாடல் தொகுப்பு' என்று பொருளாம். இந்த நூல் முதலாம் எலிசபெத் காலத்துத் தொகைநூல்களுள் (Elizabethan Anthologies) இறுதிநூல் என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்நூற் பாடல்களை இயற்றிய பாவலர்களுள் சிலர் பெயர்கள் வருமாறு :—Greene, Campion, Henry Wotton, Spenser, Constable, Charles Best.

1640 - இல் 'விட்' (Wit) என்பார், 'Recreations' என்பதற்கு, 'ஓய்வுநேர இன்பப் பொழுது போக்கு - அயர்வு போக்கும் இன்பக் கேளிக்கை' என்றெல்லாம் பொருள் கூறப்படுகிறது. எனவே, இந்தப் பெயரைக் கொண்டு, இந்த நூலிலுள்ள பாடல்களின் இயல்பைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

இஃதும், பலர் அறிந்து பாராட்டும் மிக உயர்ந்த தொகை நூலாக மதிக்கப்படுகிறது.

பதினெட்டாம் நூற்றுண்டின் நடுப்பகுதியில்- குறிப்பாக 1748 - 58 ஆகிய பத்தாண்டுக் காலத்தில், 'Collection of Poems', 'Selection of Beauties', 'Elegant Extracts' போன்ற பெயர்களில், பலரால் பல தொகைநூல்கள் தோன்றின. இவற்றுள், 'ராபர்ட் டாட்ஸ்லே' (Robert Dodsley) முதலிய அறிஞர்களின் தொகைநூல்கள் குறிப்பிடத்தக்கன.

1765 -இல், 'தாமஸ் பெர்சி' (Thomas Percy) என்பவர், 'Reliques of Ancient English Poetry' (பண்டைய ஆங்கிலப் பாடல்களுள் தப்பிப் பிழைத்தவற்றின் திரட்டு) என்னும் அரியநூல் தொகுத்தார். பொதுமக்களிடையே புழங்கும் நாட்டுப்புறப் பாடல்களுக்குப் பெயர்பெற்றது இந்தத் தொகைநூல்.

1767-ல், 'ஆலிவர் கோல்டுஸ்மித்' (Oliver Goldsmith) என்னும் பெரும்பேரறிஞர், 'The Beauties of English Poetry' என்னும் தொகை நூலொன்று படைத்துள்ளார்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டிலிருந்து ஒருவகைப் புது மாதிரியான தொகை நூல்கள் தோன்றத் தொடங்கின. பாடல்கள் கால வாரியாகத் தொகுக்கப்பட்டன. இதனுல், இலக்கியங்கள் படிப்படியாக வளர்ந்துவந்த வரலாற்று முறையும், அதன் விளைவும் அறியப்படும். மற்றும், காலவாரியாகத் தொகுக்கப்பட்ட நூல்களைப் பற்றியவும், பாடல்களைப் பற்றியவுமான திறனாய்வுக் கட்டுரைகளும் வரலாற்றுக் கட்டுரைகளும் உடன் தொகுக்கப்பட்டன. இம்முறையினுல், காலவாரியாகப் பாவலர்களைப் பற்றியும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. இந்த மாதிரியான தொகுப்புக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டு வேண்டுமாயின், 'தாமஸ் கேம்பல்' (Thomas Campbell) என்னும் அறிஞர் 1819-ல் தொகுத்த 'Specimens of The British Poets' (ஆங்கிலப் பாவலர் பாடல்களின் மாதிரித் தொகுப்பு) என்னும் நூலைக் கூறலாம்.

புதிய காலத்திற்கு ஏற்ற - சிறப்பாக விதந்து குறிப்பிடத் தக்க ஒரு தொகைநூல் 'Golden Treasury of English Songs and Lyrics' (ஆங்கிலப் பாடல்களின் விலைமதிக்கவொண்ணாத பொற்கருவூலம்) என்னும் பெயரில் 1861-இல் தொகுக்கப்பட்டது. இதன் தொகுப்பாசிரியர் 'ஃபிரான்சிஸ் டர்னர் பால்கிரேவ்' (Francis Turner Palgrave) என்னும் பெரும் பாவலராவார். இவர் ஆக்சுஃபோர்டு பல்கலைக் கழகத்தில் புலமைத் துறைத் தலைவராய் (Professor of Poetry) விளங்கியவர். திறனாய்வுத் துறையிலும் வல்ல இப் புலவர் பெருமானால் தொகுக்கப்பட்ட இந்நூல், உயர்ந்த பல உணர்ச்சிப் பாடல்களைப் படித்து மகிழும்படி மக்களுக்குக் கல்விச்சுவை ஊட்டியது. விக்டோரியா காலத்து (Victorian Period) உணர்ச்சிப் பாடல்களுள் மிகச் சிறந்தவை இந்நூலில் இடம் பெற்றிருந்தன. பொதுவாக, கி. பி. 1550 முதல் 1850 வரையிலுமான முந்நூறு ஆண்டுகாலப் பாடல்களுள் மிகச் சிறந்தவை இந்நூலுள் தொகுக்கப்பட்டன என்று கூறலாம். இந் நூற் பாடல்கள், ஆசிரியர் வாரியாகவோ காலவாரியாகவோ இல்லாமல், தலைப்பு வாரியாக வரிசைப்படுத்தப் பட்டுள்ளன. பல தலைப்புக்களை, அதாவது பல பொருள்களைப் பற்றி அறிய விரும்புவோர், இந்தப் பொன்னான கருவூலத்துக்கு வருகை புரியலாம். இதற்கு ஒப்பான சிறந்த தொகைநூல் ஆங்கிலத்தில் வேறு இல்லை என்பது பலரது கருத்து.

'சர் ஆர்தர் கில்லர் கோச் (Sir Arthur Quiller - Couch) என்பவர் தொகுத்த 'Oxford book of English Verse' என்னும் நூல் 1900-ஆம் ஆண்டு வெளியாயிற்று. இது 1939வரை புதிய பதிப்புப் பெற்றுச் சிறந்து மிளிர்ந்தது.

மற்றும் இதை ஒட்டிய காலத்தில் இன்னும் பல நூல்கள் எழுந்தன. அவற்றுள், 'தெ லா மேர்' (De La Mare) என்பவர் தொகுத்த 'Come Hither' (இங்கே வந்து காண்க) என்ற நூலும், 'ஆடன்' (W. R. Auden) என்பவர் தொகுத்த, 'The Poets Tongue' (புலவர் நாக்கு) என்னும் நூலும் குறிப்பிடத்தக்கன. 'ராபர்ட் பிரிட்ஜஸ்' (Robert Bridges) என்னும் அறிஞர் 1961-இல் தொகுத்த 'The Spirit

of Man' (மாந்தனின் ஆர்வ எழுச்சி - உள்ளக் கிளர்ச்சி) என்னும் நூலும் சிறந்த தொன்றாகும். இந் நூல்கள் குறிப்பிட்ட கொள்கையை - நோக்கத்தை அடிப்படையாக வைத்துத் தொகுக்கப்பட்டவையாகும்.

'ஃஅரியட் மன்றோ' (Harriet Monroe) 'அலிஸ் கொர்பின் ஃஎண்டர்சன்' (Alice Corbin Henderson) என்னும் அமெரிக்கப் புலவர்கள், 1917-இல், 'The New Poetry' (புதுப் பாடல்) என்னும் நூல் தொகுத்தனர். இந் நூல் வரலாற்றுச் சிறப்பு நோக்குடன் புதுப்பாடல்களை அறிமுகம் செய்யும் இயல்பினது. இது 1932-இலும் புதிய பதிப்புப் பெற்றுள்ளது.

1916-18 ஆம் ஆண்டளவில், பேட்டன் (W. R. Paton) என்பவர், ஒரு கிரீக் தொகை நூற் பாடல்களை நல்ல ஆங்கிலப் பாடல்களாக மொழி பெயர்த்துத் தொகுத்து, இருமொழிப் பாடல்களையும் இணைத்து வெளியிட்டார். இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் கிரீக்கிலிருந்து மொழிபெயர்ப்புத் தொகை நூல்கள் தோன்றினமைக்கு இது சான்றாகும்.

1946 ஆம் ஆண்டில், 'லூயிஸ் அன்டர்மெயர்' (Louis Untermeyer) என்னும் அமெரிக்கப் புலவர், 'Anthology of Famous English and American Poetry' (புகழ் பெற்ற அமெரிக்க - ஆங்கிலப் பாடல்களின் தொகுப்பு) என்னும் பெயரில், ஒரு நூல் தொகுத்து வெளியிட்டார். அதே ஆண்டில், அதே பெயரில், 'வில்லியம் ரோஸ் பெனட்' (William Rose Benett), 'கான்ராடு அய்கன்' (Conrad Aiken) என்னும் அமெரிக்கப் புலவர்கள் இருவரும் ஒரு தொகைநூல் வெளியிட்டனர் என்பது வியப்பிற்குரிய உண்மையாகும்.

இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே போனால், இன்னும் எத்தனையோ தொகை நூல்கள் முன்வந்து நிற்கும். எனவே, மாதிரிக்காக இரண்டு தொகை நூல்களைப் பற்றிய விவரங்கள் அறிவதோடு அமைவோம்.

முதல் நூல் வருமாறு :

(1) An Antholgy of Longer Poems

இந்த நூல், 'மோல்ஸ் (T. W. Moles), 'மூன்' (A. R. Moon) என்பவர்களால் தொகுக்கப்பட்டது. 'Longmans, Green And Co Ltd.' என்னும் நிறுவனம் இதனை முதல் முதலாக 1938-ல் இண்டனில் வெளியிட்டது. இதில், கதை தழுவிய நீளமான பாடல்கள் உள்ளன. தமிழிலுள்ள ஆற்றுப்படைப் பாடல்கள் போல, இந்நூற் பாடல்களும் மிகவும் நீளமானவை. 'மாத்யூ ஆர்னுல்டு' (Mathew Arnold) என்னும் புலவரின் 'Sohrap And Rustum' என்னும் தலைப்புடைய பாடல் 892 அடிகள் உடைய மிகப் பெரிய பாடலாகும். இஃது இந்நூலில் பதினுன்காவது பாடலாக அமைந்துள்ளது.

இந்நூற் பாடல்கள், பதினெட்டாம் நூற்றுண்டின் இடைப்பகுதியிலிருந்து இருபதாம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதி வரையும் நடைபெற்ற வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைப் பின்னணியாகக் கொண்டவை. இவற்றுள் வீரகாவியப் பகுதியும் உண்டு; காதல் காவியப் பகுதியும் உண்டு; எழுச்சிபெறச் செய்யும் கட்டற்ற கற்பனைப் பகுதியும் உண்டு.

இந்நூலில் புலவர் பதினெண்மர் இயற்றிய இருபத்திரண்டு பாடல்கள் உள்ளன. முதல் பாடல் 'ஜான் டயர்' (John Dyer) என்னும் புலவரின் 'Grongar Hill' என்னும் பாடலாகும். இறுதிப் பாடல், 'வில்ஃபிரிட் கிப்சன்' (Wilfrid Gibson) என்னும் பாவலரின், 'The Lodestar' என்னும் பாடலாகும், இந்நூற் பாவலர்கள் பதினெண்மருள், 'ஆலிவர் கோல்டுஸ்மித் (Oliver Goldsmith), 'வில்லியம் வேர்ட்ஸ் வொர்த்' (William Wordsworth), 'லார்டு டென்னிசன்' (Lord Tennison) முதலிய புகழ்பெற்ற புலவர்களும் உளர்.

இந்நூலில், பாடலுக்கு முன்னர்த் தலைப்பும், இறுதியில் ஆசிரியர் பெயரும், அடுத்துப் பாடல் பற்றிய குறிப்புக்களும்

கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. நூலின் முகப்பில், தொகுப்பாசிரியரின் சுருக்கமான முன்னுரை உள்ளது.

இனி, இரண்டாவது நூல் வருமாறு:—

2. Anthology of Modern Poetry.

இந்த நூலை, 'ஜான் வைன்' (John Wain) என்பவர் தொகுத்து உருவாக்கினர். 'Hutchinson & Co. (Publishers) Ltd.' என்னும் நிறுவனம் இதனை முதல் பதிப்பாக 1963-இல் இலண்டனில் அச்சிட்டு வெளியிட்டது.

'Modern Poetry' என்னும் தொடரைக் கொண்டே, இந்நூல் புதிய கால - புதிய முறைப் பாடல்களின் தொகுப்பு என உணரலாம். கி. பி. 1870 முதல் 1960 ஆம் ஆண்டு வரை இயற்றப்பட்டுள்ள பாடல்கள் இந்நூலில் தொகுக்கப் பட்டிருப்பதாக, நூலின் தொகுப்பாசிரியர் தமது முன்னுரையில் குறிப்புக் காட்டியுள்ளார். மேலும், ஆசிரியர் முன்னுரையில் கூறியிருப்பதாவது:—''இந்த நூல் இருமுனைப் பயன்கள் அளிக்கவல்லது. ஒன்று: இதனைப் பாடநூலாகவும் பயன்படுத்தலாம். இதனைப் படிப்பவர்கள், புத்துலகப் பாடல்கள்-புதுப்பாணி பாடல் இலக்கியங்கள் வளர்ந்துவரும் வரலாற்று அமைப்பினைச் சிறப்பாக உணர்ந்து கொள்ளலாம். அஃதாவது - பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும், இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் இயற்றப்பெற்ற பாடல்களின் இயல்பினைத் தெளிவாய் அறிந்து கொள்ளலாம். இரண்டாவது: இதனை எல்லாருமே இலக்கிய இன்பத்திற்காகப் படிக்கலாம். இலக்கியம் படிப்பதன் இன்றியமையாத பயன் சுவைத்து இன்புறுதலாகும்'' - இந்தக் கருத்துப்படத் தொகுப்பாசிரியர் கூறிச் செல்கிறார்.

மற்றும், ஆசிரியர் இருபத்திரண்டு பக்கம் கொண்ட தமது நீளமான முகவுரையில், 'Modern' என்னும் சொல்லுக்கு மிக விரிவான விளக்கமும், பாடல் - இலக்கியம்-புலவர் - தொகை நூல் முதலிய பொருள்கள்பற்றி விரிவான விளக்கமும், பழைய தொகை நூல்கள் - பிற நாடுகளில் உள்ள அமைப்பு முறை முதலியவைபற்றி விளக்கமும் கொடுத்துக்கொண்டு செல்கிறார்.

இந்த நூலில், பாவலர்கள் நாற்பதின்மர் (40 பேர்) இயற்றிய நூற்றாறு (106) பாடல்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. முதல் பாடல், 'ஜெரார்டு மேன்லி ஃஹொப்கின்ஸ்' (Gerard Manley Hopkins) என்பவரின் 'The Candle Indoors' என்னும் பாடலாகும். இறுதிப் பாடல் 'யீட்ஸ்' (W. B. Yeats) என்பவரின் 'A Prayer for Old Age' என்னும் பாடலாகும். ஒவ்வொரு பாடலின் தொடக்கத்திலும் முதலில் ஆசிரியர் பெயரும் அடுத்துப் பாடல் தலைப்பும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

பாடல்கள் ஆசிரியர் வாரியாகவோ - காலவாரியாகவோ- தலைப்பு வாரியாகவோ வேறு எந்த வகையாகவோ இனப் படுத்தி - வரிசைப்படுத்தித் தொகுக்கப்படாதது இந்நூலில் உள்ள ஒரு புது முறையாகும். நூற்றாறு பாடல்களும் தனித் தனியே ஒன்றன்பின் ஒன்று அமைந்து தொடர்கின்றன. ஆனால், 'பாடல்கள் ஒன்றோடொன்று ஒரு சிறிதளவாவது கருத்துத் தொடர்புடையனவாயுள்ளன. மற்றும், ஒவ்வொரு பாடலும் தோன்றுவதற்குக் கருப்பொருளாக உள்ள ஒவ்வொரு வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிக்கிடையேயும் பொதுத் தொடர்பு உள்ளது. இந்த முறையில் பாடல்கள் வரிசைப் படுத்தப்பட்டுள்ளன' - என்று தொகுப்பாசிரியர் கூறுகிறார். மற்றும், 'பாடல்களைக் காலவாரியாக வகைசெய்து வரிசைப் படுத்துவது, உப்புச் சப்பற்ற - உணர்ச்சியற்ற ஒரு முறை யாகும் (Wooden Classification of Chronology)' - என்றும் அவர் தமது முன்னுரையில் கூறியுள்ளார். இஃது ஒருசார் புதுமைக் கருத்தாகும்.

எனவே, இந்நூலில், ஒரு பாவலரின் பாடல்கள் பலவும் பல இடங்களில் சிதறிக் கிடக்கக் காணலாம். எடுத்துக் காட்டாக, 'யீட்ஸ்' (W. B. Yeats) என்பவரின் பதினொரு பாடல்கள் 42, 57, 64, 87, 105, 108, 116, 141, 145, 172, 175 ஆகிய பதினொரு பக்கங்களில் அங்கொன்றும் இங்கொன்று மாகச் சிதறிக் கிடப்பதை நூலைக் கற்போர் நன்கறிவர். பல நூல்களிலும் உள்ளாங்கு, இந்நூலின் இறுதியிலும், ஆசிரியர் அகர வரிசையும், செய்யுள் முதற் குறிப்பு அகர வரிசையும் பக்க எண்களுடன் அமைப்பட்டுள்ளன. சுருங்கக் கூறின், இந்நூலின் அமைப்பு மிகவும் நன்றாயிருக்கிறது.

6. சம்சுகிருதத் தொகை நூல்கள்

சம்சுகிருதம் என்னும் வடமொழியில், தொகை நூல் என்பது, 'சுபாஷிதம்' எனப் பெயர் வழங்கப்படுகிறது. 'சு' என்றால் 'நல்ல' என்று பொருளாம். 'பாஷிதம்' என்பது 'பாஷா' (மொழி) என்னும் அடிப்படையிலிருந்து உருவானது. எனவே, 'சுபாஷிதம்' என்பதற்கு, 'நன்மொழிகளின் திரட்டு-அதாவது - நல்ல பாடல்களின் தொகுப்பு' எனப் பொருள் கொள்ளலாம். ஈண்டு, Dictionarium - Latino - Gallico Tamulicum' என்னும் இலத்தீன் - பிரெஞ்சு - தமிழ் அகராதியில், 'Anthologium' என்னும் சொல்லுக்கு, "Anthologi um, i, n. Anthologie, நல்ல வாக்கிய முதலியதின் சேர்க்கை,—மாலை" எனப் பொருள் கூறப்பட்டிருப்பது ஒப்பு நோக்கற்பாலது. வடமொழித் தொகை நூல்கள் சில, 'சுபாஷிதம்' என்னும் பெயரைக் கொண்டிருப்பதைப் பின்னர்க் காணலாம்.

ஐரோப்பிய மொழிகளுள் தொன்மைப் பெருமையுடைய கிரீக் மொழியில் கி. மு. முதல் நூற்றாண்டிலும், அதற்கு அடுத்த தகுதியுடைய இலத்தீன் மொழியில் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டளவிலும் முதன் முதலாகத் தொகை நூல்கள் தோன்றின என்று கண்டோம். இந்த மொழிகளைப் போலவே தொன்மைப் பெருமையுடையதும் இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழிக் குடும்பத்தைச் (Indo - European Languages) சேர்ந்ததுமாகிய சம்சுகிருத மொழியில், கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் முதல் தொகைநூல் தோன்றியதாகச் சொல்லப்படுகிறது. பதினைந்து பதினாறாம் நூற்றாண்டளவில் முதல் தொகை நூலைப் பெற்ற - உலகப் பொது மொழிகளாகக் கருதப்படுகின்ற பிரெஞ்சு, ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகட்கு முன்பே, சம்சுகிருதம் பத்தாம் நூற்றாண்டிலேயே முதல் தொகை நூலைப் பெற்றிருப்பது, அதன் தொன்மைப்

பெருமைக்கு ஓரளவு முட்டுக் கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிறது. இனிச் சில தொகை நூல்கள் வருமாறு:—

வடமொழியில் முதல் தொகை நூலாகச் சொல்லப் படுவது, 'கவீந்த்ர வசன சமுச்சயம்' என்னும் நூலாகும். இது பத்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தொகுக்கப் பெற்றதாம். முன் நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்த புலவர்களின் பாடல்களுடன், பத்தாம் நூற்றாண்டுப் புலவர்களின் பாடல் களும் இந்நூலில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இத் தொகை நூலின் காலத்தை இன்னும் பின்னுக்குத் தள்ளுபவரும் உளர். இந்நூற் பாடல்கள், நீதி, நல்லொழுக்கம், அரசியல், இன்பம் முதலிய பொருள்கள் பற்றியவையாகும். இந்தத் தொகை நூலின் கையெழுத்துப்படி (Manuscript) முதன் முதலில் நேபாளத்தில் அகப்பட்டதாம். 'சமுச்சயம்' என்றால் தொகுதி என்று பொருள். 'கவீந்த்ர வசனம்' என்பது 'கவியரசர்களின் மொழி' எனப் பொருள்படலாம். எனவே, 'சிறந்த கவிஞர்களின் பாடல் தொகுப்பு' என இந்நூலின் பெயருக்குப் பொருள் கொள்ளலாம்.

அடுத்து, 'பிரசன்ன சாகித்ய ரத்நஹாரா' என்னும் தொகை நூல் அறியப்படுகிறது. சாகித்யம் என்றால் பாடல். ரத்நஹாரா என்றால் இரத்தினமாலை. எனவே, சிறந்த பாடல்களாகிய மணிகளால் தொகுக்கப்பட்ட மாலை எனக் கொள்ளலாம். இதனைத் தொகுத்தவர் 'நந்தன' என்பவர். 'சிவ விராஜ்யா' என்னும் புலவரின் பாடலிலிருந்து இந்நூல் தொடங்குகிறது. இதில் ஆயிரம் பாடல்கள் தொகுக்கப் பட்டுள்ளன.

'தர்ம பரீக்ஷா' என்னும் சிறந்த நூலின் ஆசிரியராகிய 'அமிதகதி' என்னும் புலவர், 'முஞ்சா' (Munja of Dhara) என்னும் அரசன் காலத்தில் – கி. பி. 994-இல், 'சபாஷித ரத்ந சந்தோகா' என்னும் நூல் தொகுத்தார். சந்தோகா என்றால் குவியல். எனவே, 'நன்மொழி மணிக் குவியல்' என்பது நூற்பெயரின் பொருளாகும்.

'சிரீதர தாசா' என்பவர் கி. பி. 1205-இல், சதுக்தி கர்ணமிருதா' என்னும் தொகைநூல் உருவாக்கினார். சதுக்தி

என்றால் நன்மொழி - நல்லறிவுரை என்று பொருளாம். கர்ணாமிருதம் என்றால் செவியமிழ்தம் ஆகும்.

'ஜல்கண' என்பவர் கி. பி. 1257-இல் 'சுக்தி முக்தாவளி' என்னும் நூல் தொகுத்தார். சுக்தி = கிளிஞ்சல்; முக்த ஆவளி=முத்து வரிசை; எனவே, சுக்தி முக்தாவளி என்றால், கிளிஞ்சலும் முத்தும் சேர்ந்த தொகுப்பு என்று பொருளாம். அஃதாவது, பலவகைப் பாடல்களின் தொகுப்புநூல் என்று கொள்ளவேண்டும்.

1257-இல் 'சுபாஷித முக்தாவளி' என்னும் பெயருடைய நூலும் தொகுக்கப்பட்டது. இதே பெயரில் இத்தொகை நூலின் சுருக்கம் ஒன்றும் உள்ளது.

'காலிங்கராயன்' என்பவர் 'குலசேகர சுக்தி ரந்நஹாரா' என்னும் நூலொன்று தொகுத்தார். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கு உறுதிப் பொருள்களைப் பற்றிப் பேசும் பாடல்கள் இதில் உள்ளன.

'வேத பாஷ்யம்' என்னும் படைப்பின் ஆசிரியராகிய 'சாயனர்' என்னும் பெரியார், பதினான்காம் நூற்றாண்டில், 'சுபாஷித சுதாநிதி' என்னும் தொகைநூல் தந்தார். சுதாநிதி என்றால் 'அமிழ்தநிதி.' எனவே. அமிழ்தம் போன்ற பாடற் செல்வங்களின் தொகுப்புநூல் என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

'சார்ங்கதரன்' என்பவர் 1363-ஆம் ஆண்டில் தம் பெயராலேயே 'சார்ங்கதர பத்ததி' என்னும் பெரிய நூல் ஒன்று தொகுத்தார். பத்ததி என்றால் வரிசை - அதாவது - பாடல்களின் வரிசை – பாடல்களின் தொகுப்பு. இந்நூலில், 'கொல்லத்தர்' முதலிய பாவலர்கள் இயற்றிய 4689 பாடல்கள், 163 தலைப்பின்கீழ்த் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

காஷ்மீரைச் சேர்ந்த வல்லப தேவர் என்பவர் கி. பி. 1417–67 ஆகிய கால இடைவெளியில், மிக உயர்ந்த இலக்கிய - வரலாற்றுச் சிறப்புடைய 3527 மேற்கோள் பாடல் பகுதிகளைத் தொகுத்து 'சுபாஷிதாவளி' என்னும்

பெயரில் ஒரு பெரிய தொகைநூல் ஈந்தார். சுபாஷித ஆவளி=நல்ல பாடல்களின் தொகுப்பு வரிசை.

நீலகண்ட தீட்சிதர், பிரபந்த சாகரர் என்னும் இரு பெயர்களை உடைய ஓர் அறிஞர், பதினைந்தாம் நூற்றுண்டில், 'வர்ண சார சங்கிரகம்' என்னும் பெயரில் ஒரு தொகைநூல் உருவாக்கினர். இந்நூல் பல்வேறு குறிக்கோள்கள், பருவங்கள், இடங்கள், கடவுள் கொள்கைகள் ஆகியவற்றை விரிவாக விளக்கிச் செல்கிறது.

கி. பி. 1412—1477 ஆண்டுக்கால இடைவெளியில் 'சிரீவரர்' என்பவர் 'சுபாஷிதாவளி' என்னும் பெயருடைய நூல் தொகுத்தார். இதில் ஏறக்குறைய நானூறு புலவர்கள் இடம் பெற்றுள்ளனர்.

'விஜய சேன சூரி' என்பவர் 1591-இல், 54 பாடல்கள் கொண்ட 'சுக்தி ரத்நாவளி' என்னும் தொகைநூல் படைத்தார். இதே பெயரில், 'ஹேம விஜய கனி' என்பவரால் ஒன்றும், 'வைத்ய ரத்நா' என்பவரால் மற்றொன்றுமாக இரு நூல்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

1614-இல், ஹரிதாசர் என்பவர், இருபத்தோர் இயல்களின் கீழ்ப் பல்வேறு தலைப்புக்கள் இட்டு பிரஸ்தாவ ரத்ந ஹாரம்' என்னும் நூல் தொகுத்துளர்.

பதினேழாம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியில், 'சுந்தர தேவர்' என்பவர், 'சுக்தி சுந்தரர்' என்னும் நூல் தொகுத்தார். இதில், பதினாறும் நூற்றுண்டிலும் பதினேழாம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியிலும் வாழ்ந்தவர்களும் அக்பர் முதலிய மன்னர்களால் சிறப்பிக்கப் பெற்றவர்களுமாகிய புலவர்களின் பாடல்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆசார்ய கவீந்திரர் அல்லது கவீந்திரர் என்று அழைக்கப்படும் அறிஞர், 'கவீந்த்ர சந்த்ரோதயா' என்னும் நூல் தொகுத்தார்.

மற்றும் கவீந்திரர் என்பவர், மிகவும் மதிக்கத்தக்க ஒரு பெரிய தொகைநூல் உருவாக்கியுள்ளார். இதில் ஏறக்

குறைய இருபது இராமாயண நூல்களிலிருந்து பாடல்கள் தேர்ந்தெடுத்துத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. மற்றும் பல்வேறு நூல்களிலிருந்தும் பல நாடகங்களிலிருந்தும் அறுபத்து நான்கு கலைகளைப் பற்றிய பலவகை நூல்களிலிருந்தும் திரட்டிய பாடல்கள் பலவும் இத்தொகை நூலில் அடங்கி யுள்ளன.

1753-ஆம் ஆண்டில் 'விரா ஜனதா' என்னும் பெரியார் 'பத்ய தரங்கிணி' என்னும் பெயரில் பெரியதொரு தொகை நூல் உருவாக்கித் தந்துள்ளார். பத்திய தரங்கிணி என்றால், 'பாடல்களின் அலைவரிசை' என்று பொருளாம்.

மற்றும் பல்வேறு நூல்களிலிருந்து பாடல்கள் தேர்ந் தெடுக்கப் பெற்றுத் தொகுக்கப்பட்டு 'காவ்ய சங்கிரக' என்னும் நூல் உருவாகியுள்ளது. இந்நூற் பாடல்கள் பல தொகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. சிறந்த பெரியார்கள், சிறந்த பொருள்கள், சிறந்த பண்புகள் பற்றி இப்பாடல்கள் விவரிக்கின்றன.

பதினேழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், ஹரிகவி என்பவர், 'ஹாராவளி' அல்லது 'சுபாஷித ஹாராவளி' என்னும் பெயரில் ஒரு நூல் தொகுத்துளார். இதில், காஷ்மீர் முதல் தக்கணம் வரை உள்ள தொடர்பைக் காட்டும் வகையில் பாடல்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

மற்றும், ஹரி பாஸ்கரன் என்பவரின் 'பத்யாமிருதத் தரங்கிணி' என்னும் நூலும், ரூபகோசுவாமி என்பவரின் 'பத்யாவளி' என்னும் நூலும், முகுந்தா என்பவரின் 'பத்யாவளி' நூலும், வித்யா பூஷணு என்பாரின் பத்யாவளி நூலும், காசிராமா என்பவரின் 'பத்ய முக்தாவளி' என்னும் நூலும், கோவிந்த பட்டா என்பவரின் 'பத்யமுக்தாவளி' என்னும் நூலும், கவி பட்டா என்பாரின் 'பத்யசங்கிரக' நூலும், வேணி தத்ததா என்பாரின் 'பத்ய வேணி' என்னும் நூலும், வடமொழியில் பயனுள்ள தொகைநூல்களாகும். ஆனால், இவை சிறுசிறு தொகைநூல்கள். இவற்றைப் போல

இன்னும் பலப்பல சிறு தொகை நூல்கள் வடமொழியில் உள்ளன.

சம்சுகிருதம், உலகப் பழம்பெரு மொழிகளுள் ஒன்று ஆகையாலும், இந்திய மொழிகளுள் தமிழ் போலவே சிறந்த மொழியாதலும், வட இந்திய மொழிகளின் தலைமை மொழி - தாய்மொழியாதலினாலும், அம் மொழியிலுள்ள தொகைநூல்களைப் பற்றிய வரலாற்றையும் ஓரளவு அறிந்து கொள்வது, நாம் பின்னல் மேற்கொள்ளவிருக்கும் 'தமிழ் நூல் தொகுப்புக்கலை' ஆராய்ச்சிக்குப் பெரிதும் பயன்படும்.

7. எபிரேய, சீனத் தொகை நூல்கள்

பழம்பெருமொழிகளில் எபிரேய மொழியும் ஒன்று. யூதரின் மொழியாகிய இது, கி.மு. மூவாயிரம் ஆண்டுக்கு முன்பிருந்து இன்றுவரை வழக்கில் உள்ளது. இடைக்காலத்தில் யூதர்கள் சிதறுண்டதால், எழுத்து வழக்கு அழிந்து போக, பேச்சுவழக்கு மட்டும் இருந்து வந்தது. மீண்டும் யூதர்கள் புதுவாழ்வு பெற்றதும் எழுத்து வழக்கும் மீண்டு வளர்ந்து வருகிறது. இன்றும் யூதர்களின் கோயில் வழிபாட்டு மொழி இதுதான். இந்த மொழியிலும் அன்றும் இன்றுமாகப் பல தொகை நூல்கள் தோன்றியுள்ளன. மாதிரிக்காகப் பழைய தொகைநூல் ஒன்றைப் பார்த்து அமைவோம்:

'ஜூடா ஹா - நாசி' என்னும் பெயருடைய யூதசமயத் தலைவர், கி.பி. இரண்டாம் நூற்றூண்டில், 'மிஷ்ணு' என்னும் பெயரில் ஒரு நூல் தொகுத்தார். இஃது, இனிமையும் நயமும் மிக்க நூலென்று சொல்லப்படுகிறது. ஒரு நீதித் தொகுப்பு நூல்தான் இது. 'மோசே' என்பவர் இயற்றியதாகக் கூறப்படும் 'பஞ்சாகமம்' (Pentateuch) என்னும் நூலிலுள்ள நீதிகளும், எழுதப்படாமல் வாய்மொழியாகவே வழங்கப்பட்ட 'அலாக்கா' (Halakah) எனப்படும் நீதிகள் பலவும், இன்னும் சிற்சில நீதிகளும் இந் நூலில் தொகுக்கப் பட்டுள்ளன. எபிரேய மொழியின் முதல் தொகை நூலாக இதனைக் கருதலாம். ஆயினும், சிறந்த பல்வேறு பாடல்களின் தொகுப்பு நூலாக இதனை எண்ண முடியாதன்றோ?

கிரீக், சம்சுகிருதம், தமிழ் ஆகியவை போலவே எபிரேயமும் தொன்மைப் பெருமையுடைய மொழியாதலின், இம் மொழியிலும் 'ஒரு சோறு பதம்' பார்க்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது.

சீனத் தொகை நூல்கள்

உலகின் மிகப் பெரிய நாடாகிய சைனாவில் வழங்கப் படுவதும், மிகவும் தொன்மையானதும், பிற மொழிகளைவிட மிகுந்த எண்ணிக்கையில் நூல்களைப் பெற்றிருப்பதும் ஆகிய சீன மொழியை விட்டுவிடுவது ஒரு குறைபாடாகிவிடும். தமிழ் நூல் தொகுப்புக் கலைபற்றி நாம் மேற்கொண்டிருக்கும் ஆராய்ச்சிக்கு, சீனத் தொகைநூல்கள் பற்றிய குறிப்பும் உதவி செய்யும். சீன மொழியில் எத்தனையோ தொகை நூல்கள் தோன்றியிருக்கக் கூடும். மாதிரிக்காக ஈண்டு ஒரு சிலவற்றை எடுத்துக் கொள்வோம்:—

கி. மு. 551 முதல் கி.மு. 479 வரை உயிர் வாழ்ந்த கன்பூஷியஸ் என்னும் தத்துவப் பேரறிஞர், வேதங்கள் போல் சிறப்பாக மதிக்கப்பெற்ற பழைய சீனநூல்களை யெல்லாம் திரட்டி, ஆறு பாகங்களாக வகுத்துத் தொகுத் தார். இந்த ஆறு தொகைகளும் பிற்காலத்தில் குறைத்தும் கூட்டியும் பல மாறுதல்கள் செய்யப்பெற்று, தற்போது பதின்மூன்று பாகங்களாக வகுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தப் பதின்மூன்று தொகுதிகளுக்கும் விளக்கவுரைகள் பல உள்ளன. கன்பூஷியசின் தொகை நூல்கள், பல பாடல் களின் தொகுப்பு நூல்கள்போல் இல்லாமல், பல நூல் களின் திரட்டாக உள்ளன.

கன்பூஷியஸ் திரட்டிய நூல்களுக்குப் பிற்காலத் தில் எழுந்த சீன நூல்கள், மஞ்சு அரசமரபைச் சார்ந்த 'சியென் - லுங்' (Chien - Lung - (1736-96) என்னும் சீனப் பேரரசனின் ஆதரவில், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இடையில், நான்கு பாகங்களாகத் தொகுக்கப் பெற்றன. இவை, நால்வகைத் தொகைநூல்கள் என்று பெயர் வழங்கப் பெறுகின்றன.

1875 - இல், 'போ - த்சு - ச்சுவான் - ஷு' (Po-Tzu-Chuan - Shu') என்னும் நூல் தொகுக்கப் பெற்றது. இது, பழைய சீன மெய்யுணர்வுத் துறை (தத்துவத் துறை) பற்றியதாகும்.

இவ்வாறாகக் காலந்தோறும் சீனமொழியிலும் பல தொகைநூல்கள் தோன்றி வளர்ந்து வந்தன.

உலகப் பொதுத் தொகை நூல்கள்

இதுகாறும், பழம் பெரு மொழிகள் என்னும் காரணத்தால், கிரீக், இலத்தீன், சம்சுகிருதம், எபிரேயம், சீனம் ஆகிய ஐந்து மொழிகளிலுள்ள தொகைநூல்கள் பற்றியும், பிற்பட்டவை யாயினும் இன்று உலகில் பேரரசு செலுத்துவதாலும், எதிர்கால உலக மொழிகளாய் விளங்கப் போகின்றமையானும் பிரெஞ்சு, ஆங்கிலம் என்னும் இரு மொழிகளின் தொகைநூல்கள் பற்றியும் ஒரு சிறிது ஆய்ந்தோம். இவை போலவே, இத்தாலி, செர்மனி, ரஷ்யன், துருக்கி, அரபு, பாரசீகம், ஜப்பான் முதலிய பல்வேறு மொழிகளிலும் தொகை நூல்கள் பல தோன்றி வளர்ந்து வருகின்றன. எல்லாவற்றையும் பற்றி எழுதப்புகின் எல்லை கடந்து போகும். இன்னும் கேட்டால், உலக மொழிகள் பலவற்றிலும் உள்ள பல்வேறு இலக்கியங்களையும் பற்றித் தொகுத்து விளக்கும் உலகப் பொதுத் தொகை நூல்கள் சிலவும் இன்று எழுந்துள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக, 'ஃபிலோ எம்.பக்' (Philo M. Buck, Jr.) என்பவரால் உருவாக்கப்பட்டதும், நியூயார்க் மாக்மில்லன் நிறுவனத்தால் அமெரிக்காவில் வெளியிடப்பட்டதுமாகிய, 'An Anthology of World Literature' என்னும் உலக இலக்கியப் பொதுத் தொகை நூலைக் குறிப்பிடலாம்.

எனவே, இந்தத் தலைப்பை இம்மட்டோடு நிறுத்தி, உலக மொழிகள் பலவற்றிலுள்ள பல தொகை நூல்களைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்டதனால் உண்டான தெளிவை ஒரு துணையாகக் கையிருப்பில் வைத்துக்கொண்டு, 'தமிழ் மொழியில் நூல் தொகுப்புக் கலை' என்னும் அடுத்த தலைப்பிற்குள் புகுவோமாக!

8. தமிழ்மொழியில் நூல்தொகுப்புக் கலை

நூல் தொகுப்புக் கலை

முற்கூறிய உலகப் பழம் பெரு மொழிகளைப் போலவே தொன்மைச் சிறப்பும் உயர்தனிச் செம்மையும் உடைய தமிழ் மொழியிலும் அன்றுதொட்டு இன்றுவரை தொகை நூல்கள் தோன்றிப் பெருகி வருகின்றன. தமிழ் நூல் தொகுப்புக்கலை (Tamil Anthology) மிகவும் செழிப்பு உடையது; தரத்தாலும் அளவாலும் பரந்துபட்ட வளமுடையது; பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிலேயே நூல் தொகுப்புக் கலைக்கு இலக்கணம் கூறும் அளவுக்கு வளர்ச்சி பெற்றது.

ஆம்! பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்டதாகக் கூறப்படும் 'தண்டியலங்காரம்' என்னும் செய்யுள் அணியிலக்கணத் தமிழ் நூலில், செய்யுள் தொகுப்புக்கலைக்கு இலக்கணம் கூறப்பட்டுள்ளது. அது வருமாறு:—

"தொகை நிலைச் செய்யுள் தோன்றக் கூறின்
ஒருவர் உரைத்தவும் பல்லோர் பகர்ந்தவும்
பொருள் இடம் காலம் தொழில் என நான்கினும்
பாட்டினும் அளவினும் கூட்டிய வாகும்"

என்பது தண்டியலங்காரம்—பொதுவணியியல் (5) நூற்பா. தண்டியலங்காரத்திற்குப் பழைய உரை ஒன்றுள்ளது. உரையாசிரியர் பெயர் சரிவரத் தெரியவில்லை. இந்த நூற்பாவுக்கு உரிய அந்தப் பழைய உரைப்பகுதி வருமாறு;—

"(இதன் பொருள்) தொகைநிலைச் செய்யுள் என்பதனை விளங்கச் சொல்லின், ஒருவரால் உரைக்கப்பட்டுப் பல பாட்டாய் வருவனவும், பலரால் உரைக்கப்பட்டுப் பல பாட்டாய் வருவனவுமாய், அவை பொருளால் தொகுத்த பெயர் பெற்றனவும், இடத்தால் தொகுத்த பெயர் பெற்ற

னவும், காலத்தால் தொகுத்த பெயர் பெற்றனவும், தொழிலால் தொகுத்த பெயர் பெற்றனவும், பாட்டால் தொகுத்த பெயர் பெற்றனவும், அளவால் தொகுத்த பெயர் பெற்றனவும் (என்றவாறு)

அவற்றுள், ஒருவரால் உரைக்கப்பட்டது—திருவள்ளுவப் பயன்; பலரால் உரைக்கப்பட்டது - நெடுந்தொகை. இஃது எல்லாத் தொகைக்கும் பொதுவிலக்கணம். பொருளால் தொகுத்தது - புறநானூறு. இடத்தால் தொகுத்தது - களவழி நாற்பது. காலத்தால் தொகுத்தது - கார் நாற்பது. தொழிலால் தொகுத்தது-ஐந்திணை. பாட்டால் தொகுத்தது-கலித்தொகை. அளவால் தொகுத்தது - குறுந்தொகை. இவை சிறப்பிலக்கணம்.

'கூட்டிய' என்ற விதப்பான், இவ் வறுவகையானு மன்றிப் பிறவற்றூற் பெயர் பெற்று வருவனவு முளவேல், அவையுங் கொள்க—''

மேலுள்ள நூற்பாவாலும், பழைய உரைப் பகுதியாலும் அறிய வேண்டுவன பல உள; அவை வருமாறு:—

(1) பலர் பாடல்களின் தொகுப்பே 'தொகைநூல்' எனப்படும் என்பதென்றில்லை; ஒருவர் பாடிய பாடல்களின் தொகுப்பும் தொகைநூல் எனப்படும் என்னும் செய்தி அறியப்படுகிறது. ஆனல், ஒருவர் பாடிய பாடல்கள், ஒன்றோடொன்று தொடர்பின்றித் தனித்தனிக் கருத்து உடையதாக இருக்க வேண்டும். ஒன்றோடொன்று தொடர்பு கொண்டிருக்குமாயின், அத்தகைய நூல் தொகைநிலை என்று சொல்லப்படாமல், 'தொடர்நிலை' என்று பெயர் பெறும்—என்று தண்டியலங்காரம் அடுத்த நூற்பாக்களில் அறிவித்துள்ளது. ஈண்டு, இராமலிங்கத் தம்பிரான் அவர்களால் எழுதப் பட்டுள்ள குறிப்புரையில், 'தொகை நிலைச் செய்யுளாவது-ஒரு செய்யுளோடு மற்றொரு செய்யுளுக்குத் தொடர்பு யாதுமின்றித் தனித்தனியே ஒரு பொருள் உணர்த்துஞ் செய்யுள்கள் பல தொகுக்கப்பட்ட நூல்' என்று கூறப்பட்டிருப்பதும் கருதற்பாலது.

பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் தண்டியலங்காரம் என்னும் தமிழ் நூலில் சொல்லப்பட்டுள்ள இந்தக் கருத்து, மேற்கொண்டு ஏழு நூற்றாண்டுகள் தள்ளி இருபதாம் நூற்றாண்டில் வெளியிடப்பட்ட Encyclopædia Britannica' என்னும் ஆங்கிலக் கலைக்களஞ்சிய நூலிலும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அந்தப் பகுதி வருமாறு:—

* ANTHOLOGY, a collection of short pieces or extracts from different authors, especially in verse, and usually of literary value...........and oecasionally of an author..........."

'an author' என, ஓராசிரியர் பாடல்களின் தொகுப்பையும் தொகை நூலென ஆங்கிலக் கலைக்களஞ்சியம் ஒருவாறு ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது. இந்த விதி, சம்சுகிருத மொழித் தொகை நூலுக்கும் விலக்கன்று. கிருஷ்ணமாச்சாரியார் (M. Krishnamachariar. M.A., M.L., Ph.,D., Member of the Royal Asiatic Society of London) என்னும் வடமொழி வல்லுநர், தாம் எழுதிய, 'History of Classical Sanskrit Literature' என்னும் நூலில் (Chapter XV- Section 1- Page: 384) வடமொழித் தொகை நூலைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகையில்'

..."There May be the Composition of one author or selections from other authors." என்று கூறியிருப்பதும்— Composition of one author என்றுள்ள பகுதியும் ஈண்டு ஒப்பு நோக்கற்பாலது. ஒருவர் பாடல்களைக் கொண்ட தொகை நூலுக்குச் 'சங்காதம்' என்றும், பலர் பாடல்களைக் கொண்ட தொகை நூலுக்குக் 'கோசம்' என்றும், 'காவ்ய தர்சம்' என்னும் வடமொழி நூலில் பெயர்கள் குறிப்பிடப் பட்டிருப்பதும் ஈண்டு நினைவுகூரத் தக்கது.

(2) தண்டியலங்காரப் பழைய வுரை, ஒருவரால் உரைக்கப்பட்ட தொகை நூலுக்கு எடுத்துக்காட்டாகத் 'திருவள்ளுவப் பயன்' என்னும் நூலைக் குறிப்பிட்டுள்ளது.

* Encyclopaedia Britannica—Volume 2 (1955)—page: 29

திருவள்ளுவப் பயன் என்பது திருவள்ளுவர் இயற்றிய திருக்குறளின் மற்றொரு பெயராகும். எனவே, இந்த உரையாசிரியரின் கருத்துப்படி நோக்கின் திருக்குறளும் ஒரு தொகை நூல் ஆகிறது. இது சிலருக்கு வியப்பாக அல்லது மருட்சியாகத் தோன்றலாம். ஒன்றோடொன்று தொடர்பில்லாத பல நீதிகளைப் பல தலைப்புகளின் கீழ்த் தனித்தனியே கூறுவதாலும், மூவேறு வகைப்பட்ட அறம் - பொருள் - காமம் என்னும் முப்பொருள்களின் தொகுப்பாயிருப்பதாலும் திருக்குறளும் ஒரு தொகைநூல் எனப்பட்டது போலும்! அங்ஙனமெனில், இது போன்றன பிறவும் தொகை நூல்கள் எனப்படலாம்.

(3) அடுத்து, இந்த உரையில் குறிப்பிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ள - பொருளால் பெயர் பெற்ற புறநானூறும், பாட்டால் பெயர் பெற்ற கலித்தொகையும், அளவால் பெயர் பெற்ற குறுந்தொகையும் பலர் பாடல்களின் கலவைத் தொகுப்பாதலின், இந்நூல்கள் பற்றி எவருக்கும் எவ்வித ஐயப்பாடும் எழ இடமில்லை. ஆனால், ஒவ்வொரு புலவரால் இயற்றப்பட்டனவாகிய களவழிநாற்பதும், கார் நாற்பதும், ஐந்திணை ஐம்பது-ஐந்திணை எழுபது - திணைமொழி ஐம்பது - திணைமாலை நூற்றைம்பது - என்னும் ஐந்திணை பற்றிய நூல்கள் நான்கும் தொகைநூல்களாகுமா என்ற ஐயம் ஒரு சிலருக்குத் தோன்றலாம். களவழி நாற்பது என்னும் நூல், களம் என்னும் குறிப்பிட்ட ஓர் இடத்தைப் பற்றிய நாற்பது பாடல்களின் தொகுப்பாதலாலும், கார் நாற்பது என்னும் நூல், கார் காலம் என்னும் குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்தைப் பற்றிய நாற்பது பாட்டுக்களின் தொகுப்பாதலாலும், - ஐந்திணை நூல் ஒவ்வொன்றும், இருத்தல் (முல்லை) - புணர்தல் (குறிஞ்சி) - ஊடல் (மருதம்) - பிரிதல் (பாலை) - இரங்கல் (நெய்தல்) -என்னும் ஐந்திணைத் தொழில்கள் பற்றிய பாடல்களின் தொகுப்பாதலாலும் தொகை நூல்கள் எனப்பட்டன போலும்! அங்ஙனமெனில், ஒரே புலவரால் பாடப்பட்டிருப்பினும் குறிப்பிட்ட ஒரு பொருள்

பற்றிய பல உதிரிப் பாடல்களின் தொகுப்பும், பல பொருள்கள் பற்றிய பல உதிரிப் பாடல்களின் தொகுப்பும் ஆக உள்ளன வெல்லாம், தொகை நூல்கள் எனப்படலாம் போலும்!

(4) மேற்காட்டியுள்ள பழைய உரைப் பகுதியினிடையே, '...இஃது எல்லாத் தொகைக்கும் பொது விலக்கணம்...... இவை சிறப்பிலக்கணம்' என்னும் இரு வேறு தொடர்கள் இருப்பதைக் காணலாம். அஃதாவது,— எந்தத் தொகை நூலும், ஒருவர் பாடல்களின் தொகுப்பாகவோ, அல்லது பலர் பாடல்களின் தொகுப்பாகவோ இருக்கும்; இது தொகை நூலின் பொது இலக்கணம். அடுத்து, ஒரு தொகைநூல், ஒரு பொருளையோ-இடத்தையோ-காலத்தையோ-தொழிலையோ-பாவின வகையையோ - அளவையோ அடிப்படையாகக் கொண்டு தொகுக்கப் பெறும்; இது தொகை நூலின் சிறப்பிலக்கணம்.

(5) பழைய உரைப்பகுதியின் இறுதியில், ''கூட்டிய என்ற விதப்பான், இவ் வறுவகையானு மன்றிப் பிறவற்றாற் பெயர்பெற்று வருவனவு முளவேல் அவையுங் கொள்க'' என்னும் செய்தி இருக்கக் காணலாம். எனவே, மேற்கூறிய ஆறு வகையே யல்லாமல், குறிப்பிட்ட கடவுளரையோ - பெரியாரையோ - மொழியையோ - இலக்கியத்தையோ - கலையையோ - கொள்கையையோ - பண்பையோ - ஒரு சுவையையோ - இன்ன பிறவற்றையோ அடிப்படையாகக் கொண்டும், இவற்றுள்ளேயே ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பலவற்றை ஒருசேர அடிப்படையாகக் கொண்டும் நூல்கள் தொகுக்கப்பெறும் என்பது புலனாகும். இன்னும், குறிப்பிட்ட ஒரே பொருள் - இடம் - காலம் – தொழில் - பாவினம் அளவு - கடவுளர் - பெரியோர் - மொழி - இலக்கியம் - கலை- கொள்கை - பண்பு – சுவை - பற்றி மட்டும் அல்லாமல், ஒத்த பல பொருள்களைப் பற்றிய தொகுப்பும், பல இடங்களைப் பற்றிய தொகுப்பும், பல காலங்களைப் பற்றிய தொகுப்பும், பல தொழில்களைப் பற்றிய தொகுப்பும், பல பாவினங்கள் பற்றிய தொகுப்பும், கடவுளர் பலரைப் பற்றிய

தொகுப்பும், பெரியார்கள் - அறிஞர்கள் - அரசர்கள் முதலியோர் பலரைப் பற்றிய தொகுப்பும், பல மொழிகளைப் பற்றிய தொகுப்பும், பல இலக்கியங்களைப்பற்றிய தொகுப்பும், பல கலைகளைப் பற்றிய தொகுப்பும், பல கொள்கைகளைப் பற்றிய தொகுப்பும், பல பண்புகளைப் பற்றிய தொகுப்பும், பல நீதிகளைப் பற்றிய தொகுப்பும், பல சுவைகளைப்பற்றிய தொகுப்பும், இன்ன பிறவற்றைப் பற்றிய தொகுப்புக்களும் தனித்தனித் துறைத் தொகை நூல்களாக மதிக்கப்பெறும் என்றும் நுனித்துணரலாம்.

தண்டியலங்காரம் என்னும் தமிழ் நூல், பன்னிரண்டாம் நூற்றூண்டில் கூறிய இந்தக் கருத்துக்களை ஒத்துக் கொண்டது போல, 'Encyclopaedia Britannica' (Volume 2 - Page : 29 – 1955) என்னும் ஆங்கிலக் கலைக்களஞ்சியம்,

"An Anthology may consist of the best or the most representative work of a period or of a literary kind, and occasionally of an author, or it may consist of pieces all related to a given theme or subject."—

என்று கூறியிருப்பதும், 'Encyclopaedia Americana' (Volume 2 – Page 17 - 1966) என்னும் அமெரிக்கக் கலைக் களஞ்சியம்,

"Anthology is the name given originally to a collection of short, unconnected Greek poems from many sources or to its various enlargements. In modern times the term has been extended to any collection of pieces of miscellaneous authorship, in prose or verse, chosen to represent a language, a literature, a country, a period or an idea."—

என்று கூறியிருப்பதும், 'Larousse Du XXe Siècle' என்னும் பிரெஞ்சுக் கலைக் களஞ்சியம் (Volume 6 - 1928),

"......Elle contient des epigrammes votives, funeraires descriptives érotiques, satiriques morales etc......"

எனக் கூறியிருப்பதும் ஈண்டு ஒப்பிட்டு உணர்ந்து மகிழ்தற்கு உரியனவாகும்.

(6) தண்டியலங்காரம் தொகை நூலுக்குக் கூறியுள்ள இலக்கணத்தை ஊன்றி நோக்குங்கால் ஓர் உண்மை புலப்படுகிறது. 'இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் இயம்பல்' என்றபடி, இதற்குமுன் தமிழில் உள்ள தொகை நூல்களைத் தண்டியாசிரியர் நினைவில் வைத்துக்கொண்டு, இந்த இலக்கணத்தைக் கூறியுள்ளார் என்னும் உண்மைதான் அது. எனவே, பன்னிரண்டாம் நூற்றூண்டிலேயே தொகை நூலுக்கு இலக்கணம் கூறும் அளவிற்கு, முன்னமேயே தமிழில் பல்வேறுவகைத் தொகை நூல்கள் பல்கிப் பரவியிருந்தமை புலப்படும்.

இவ்வாருக, தண்டியலங்காரத்தாலும் அதன் பழைய உரைப் பகுதியாலும், நூல் தொகுப்புக் கலையைப் பற்றிய பல நுணுக்கங்கள் அறியப்படுகின்றன. இருபதாம் நூற்ருண்டில் ஐரோப்பிய - அமெரிக்கக் கலைக்களஞ்சியங்கள் கூறும் விளக்கத்தை, அன்றே ஒரு தமிழ் நூல் அறிவித்திருப்பது பெருமைக்கு உரியதாகும்.

இத்துணைப் பெருமைக்கு உரிய தமிழ் மொழியில், அன்று தொட்டு இன்று வரை, நூற்றுக் கணக்கில் அன்று, ஆயிரக் கணக்கில் தொகை நூல்கள் தோன்றியுள்ளன. இந்த எண்ணிக்கை வியப்பளிக்கலாம்; ஆனல் உண்மை. இந்தத் தொகை நூல்களைப் பின்வருமாறு பல்வேறு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். அவை வருமாறு:—

1. தனித்தனிப் பாடல் தொகுப்பு

புறநானூறு, பட்டினத்தார் பாடல் முதலிய நூல்களைப் போல, தனித்தனிப் பாடல்களின் சேர்க்கையாகிய தொகை நூல்கள், இந்த முதல் பிரிவில் அடங்கும். இதிலேயே இரண்டு உட்பிரிவுகள் உள்ளன. அவை:— புறநானூறு, அகநானூறு முதலிய தொகை நூல்கள் பலர் பாடல்களின் தொகுப்பாகும் - இத்தகையன ஒரு வகை. இவற்றிற்குப் 'பன் மலர் மாலை' எனப் பெயர் தரலாம். அடுத்து, - பட்டினத்தார் பாடல், பாரதிதாசன் கவிதைகள் முதலிய தொகை நூல்கள், ஒருவரே பல நேரங்களில் பல பொருள்கள் பற்றிப் பாடிய

பாடல்களின் தொகுப்பாகும். இத்தகையன இரண்டாவது வகை. இவற்றைத் 'தனி மலர் மாலே' என வழங்கலாம். பன் மலர் மாலே என்பது, பல இன மலர்களால் தொகுக்கப் பட்டது. தனி மலர் மாலே என்பது, ஓர் இன மலர்களால் தொகுக்கப்பட்டது.

2. தனித்தனி நூல் திரட்டு

ஐங்குறு நூறு, குமரகுருபரர் பிரபந்தத்திரட்டு முதலிய நூல்களேப் போல, தனித்தனி நூல்கள் பலவற்றின் சேர்க்கை யாகிய தொகைகள் - திரட்டுகள் இரண்டாம் பிரிவில் அடங்கும். இதிலும் இரண்டு உட்பிரிவுகள் உள. அவை யாவன:— ஐங்குறுநூறு என்பது, ஓரம்போகியார் என்னும் புலவர் பாடிய நூறு பாடல்கள் கொண்ட 'மருதம்' என்னும் சிறு நூலும், அம்மூவனுர் பாடிய நூறு பாடல் கொண்ட 'நெய்தல்' என்னும் சிறு நூலும், கபிலர் பாடிய நூறு பாடல் கொண்ட 'குறிஞ்சி' என்னும் சிறு நூலும், ஓதலாந்தையார் பாடிய நூறு பாடல் கொண்ட 'பாலே' என்னும் சிறு நூலும், பேயனுர் பாடிய நூறு பாடல் கொண்ட 'முல்லே' என்னும் சிறு நூலும் ஆகிய ஐந்து நூல்களின் திரட்டாகும். ஐங்குறு நூறு என்னும் தொகை நூலே, ஐந்து தனித்தனி நூல்களின் திரட்டு என்று கூறுவது, சிலருக்கு - இல்லே - பலருக்குப் புதுமையாகவும் வியப்பாகவும் இருக்கலாம். ஆனுல் உண்மை இதுதான். இது பின்னர்த் தனித் தலேப்பின்கீழ் ஆராயப் பெறும். எனவே, ஐங்குறு நூறு ஒரு திரட்டாகும். 'பதினேராந் திருமுறை' என்னும் நூலும் இதுபோன்றதே. திருவாலவாயுடையார் முதல் நம்பியாண்டார் நம்பி ஈருக உள்ள பாவலர்கள் பன்னிருவர் இயற்றிய நாற்பது சிறுசிறு நூல்களின் திரட்டே பதினேராந் திருமுறையாகும். பலர் நூல்களின் திரட்டாகிய இத்தகையன, திரட்டு வகைகள் இரண்டனுள் முதல் வகையாகும். இவற்றிற்குப் 'பன் மாலேத் திரள்' எனப் பெயர் வழங்கலாம்.

அடுத்து, - குமரகுருபரர் பிரபந்தத் திரட்டு' என்பது, குமரகுருபர அடிகளார் இயற்றிய பல நூல்கள் சேர்ந்த ஒரு

திரட்டு நூலாகும். 'சிவப்பிரகாசர் பிரபந்தத் திரட்டு' என்பது, சிவப்பிரகாச அடிகளார் இயற்றிய பல நூல்கள் இணைந்த ஒரு திரட்டு நூலாகும். ஒருவர் நூல்களின் திரட்டாகிய இத்தகையன, திரட்டு வகைகள் இரண்டனுள் இரண்டாவது வகையாகும். இவற்றிற்குத் 'தனி மாலைத் திரள்' என்னும் பொதுப்பெயர் வழங்கலாம்.

3. பாடலும் நூலும் கலப்பு

தனித்தனிப் பாடல்கள் பலவும், தனித்தனி நூல்கள் சிலவும் அல்லது பலவும் கலந்த தொகை நூல்களை மூன்றாம் பிரிவாகச் சொல்லலாம். இதற்குப் பலரும் அறிந்த எடுத்துக் காட்டு ஒன்று வேண்டுமானால், 'பாரதியார் கவிதைகள்' என்னும் நூலைக் கூறலாம். இதில், பல்வேறு பொருள்கள் பற்றிப் பாரதியார் பாடிய உதிரிப் பாடல்கள் பலவும், பாஞ்சாலியின் சபதம் - கண்ணன் பாட்டு - குயிற் பாட்டு - சுய சரிதை - புதிய ஆத்திசூடி முதலிய சிறு நூல்கள் சிலவும் தொகுக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இத்தகைய கலப்புத் தொகை நூல்களுக்கு 'மலரும் மாலையும்' என்னும் பொதுப் பெயர் சூட்டலாம். இத்தகைய நூல்களிலும், பலர் பாடல்கள் - நூல்களின் கலப்பு, ஒருவர் பாடல் - நூல்களின் கலப்பு என இரு வகைகள் உண்டு. இவ் விருவகைத் தொகை நூல்களும் தமிழில் நிரம்ப உள்ளன. அவை பின்னர் உரிய பகுதியில் இடம் பெறும்.

தமிழில் உள்ள தொகை நூல் ஒவ்வொன்றும் மேற்கூறியுள்ள பிரிவுகளுள் ஏதாவது ஒன்றினைச் சார்ந்ததா யிருக்கும். மற்றும், முன்னர்த் தண்டியலங்காரத்தின் துணைகொண்டு எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ள தொகை நூல் இலக்கண விளக்கப்படி, குறிப்பிட்ட பொருள், இடம், காலம், பண்பு தொழில், அளவு, பாவினம், இலக்கியம், கலை, சுவை, கொள்கை, மக்கள், கடவுளர் முதலிய தலைப்புக்களுள் ஒன்றையோ பலவற்றையோ அடிப்படையாகக் கொண்டு தொகுக்கப் பெற்றிருக்கும்.

இனி, அடுத்தபடியாக, தமிழ்த் தொகை நூல்களை, முற்காலத் தொகை நூல்கள், இடைக்காலத் தொகை நூல்கள், பிற்காலத் தொகை நூல்கள், இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தொகை நூல்கள் என்னும் பெரும் பகுதிகளின் கீழ் விரிவாக விளக்கமாகக் காணலாம். அந்தந்தப் பகுதியிலும் சில உட்பிரிவுகள் இருக்கும். ஒவ்வொரு தொகை நூலும் எந்தப் பொருளை அடிப்படையாகக் கொண்டு தொகுக்கப் பெற்றது என்ற விவரமும் கிடைக்கும்.

மூவாயிரம் ஆண்டுக்கு முற்பட்டதாகச் சொல்லப்படும் தொல்காப்பியத்திலேயே, *உரைநடை நூல்கள் நான்கு வகைப்படும் என்று கூறப்பட்டிருப்பினும், தொல்காப்பியர் காலத்திற்குப் பின் தமிழில் தனி உரைநடை நூல்கள் எழுதப் பட்டதாகத் தெரியவில்லை. தொல்காப்பியத்துக்கு முன்னோ பின்னோ எழுதப்பட்டிருப்பினும் ஓர் உரைநடை நூலும் கிடைத்திலது. தமிழகத்திற்கு ஐரோப்பியர் வந்தபின்பே தமிழில் தனி உரைநடை நூல்கள் தோன்றத் தொடங்கின. இன்று பெரிய அளவில் தமிழில் உரைநடை அமைந்துள்ளது. ஐரோப்பிய மொழிகளில் பாடல் தொகைநூல்களைப் போலவே உரைநடைத் தொகைநூல்களும் தொகுக்கப்பட்டிருப்பினும், இந்த நூலில் நாம் உரைநடைத் தொகுப்புக் களைத் தொகை நூல்களாகச் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை. ஆனல், தொல்காப்பியம் சங்கநூல்கள் முதலிய இலக்கண - இலக்கிய நூல்களுக்குப் பழைய உரையாசிரியர்கள் எழுதியுள்ள உரைகள், செய்யுள் போன்ற தகுதியுடையனவாதலாலும், அவ்வுரைகளுக்கிடையே பல பாடல்கள் தொகுத்துத் தரப்பட்டிருப்பதாலும், இந்நூலில் பழைய உரையாசிரியர்களின் உரைநூற்கள் இடம் பெறும் ஒவ்வோர் உரை நூலையும் ஒவ்வொரு பாடல் தொகுப்பு நூலாகக் கொள்ளலாம்.

மற்றும், தண்டியலங்கார உரையாசிரியர், திருக்குறள் போன்றவற்றைத் தொகை நூல்கள் என்று கூறியிருப்பினும்,

* தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் - செய்யுளியல் நூற்பா 166.

அத்தகைய நூல்கள் எல்லாவற்றையும் தொகைநூல்களாக இங்கே எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

அன்றியும், — முதல் வகுப்பிலிருந்து கலையிளைஞர் (B.A.) வகுப்பு வரையிலும் கற்றுத் தருவதற்காக இதுவரையும் ஆயிரக்கணக்கான தமிழ்ப்பாட நூல்கள் (Tamil Text Books) பல நிறுவனங்களாலும், அரசாங்கத்தாலும், பல்கலைக்கழகங்களாலும் தொகுத்து வெளியிடப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு தமிழ்ப்பாட நூலையும் ஒவ்வொரு தொகைநூலாகக் கூறலாம். இந்தத் தமிழ்ப் பாடநூல்களையும் தொகைநூல்களாக நாம் ஈண்டு எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

பண்டு எல்லா நூல்களுமே செய்யுள் நடையிலேயே எழுதப்பட்டன. இந்த நடைமுறை, வேறு பழைய மொழிகளிலும் பின்பற்றப்பட்டு வந்துள்ளது. எந்த நூலையும் செய்யுள் நடையில் எழுதினால், நெட்டுருச் செய்வதற்கும் நினைவில் நிறுத்துவதற்கும், சுவைத்து இன்புறுவதற்கும் தக்க வாய்ப்பாக இருக்கும் என்று கருதி அவ்வாறு செய்யப்பட்டிருக்கலாம். மேலும், மக்கள் உரையாடும் உரைநடையில் எழுதுவதினும் செய்யுள் நடையில் எழுதுவதே கற்றறிந்த புலவர்கட்குப் பெருமையாகும் என்றும் கருதப்பட்டிருக்கலாம். இந்த அடிப்படையில், தமிழில் எல்லாத்துறை நூல்களுமே - எல்லாக் கலை நூல்களுமே செய்யுள் நடையில் எழுதப்பட்டது இயல்பே. எனவே, கணக்கு, மருத்துவம், சோதிடம், அகர வரிசை (அகராதி), மொழியியல் (இலக்கணம்) முதலிய அனைத்தும் தமிழில் செய்யுள்நடையிலேயே உள்ளன. ஆகவே, சுவைத்து இன்புறுங் கூறு சிறிது குறைவாயிருப்பினும், இத்தகைய துறைகளைச் சேர்ந்த பாடல்களின் தொகுப்பு நூல்களும் தொகைநூல்களாக இந்நூலில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

நூல் தொகைப் பட்டியல் :

ஒரு மொழியில் உள்ள நூல்களின் பெயர்களைக் கால வாரியாகவோ அல்லது இரண்டும் அமையவோ வரிசைப் படுத்தித் தொகுக்கப்பட்டுள்ள பட்டியல், 'நூல் தொகைப்

பட்டியல்' எனப்படும். இதனை ஆங்கிலத்தில் 'Bibliography' (பிபிளியோகிராஃபி) என்கின்றனர். நூலின் பெயருடன், நூலின் இயல்பு, ஆசிரியர் பெயர், அச்சானஆண்டு - இடம் அச்சிட்டவர்-வெளியிட்டவர் பெயர் முதலிய சிறு விவரங்கள் கொடுப்பதும் உண்டு; எனவே, இதனை, 'நூல் விவர அட்டவணை' என்றும் அழைப்பர். 'ஜான் மர்டாக்' என்னும் அறிஞர், தமிழில் அச்சாகியிருந்த நூல்களின் விவர அட்டவணை ஒன்றை கி. பி. 1865-ல் வெளியிட்டார். மற்றும், தமிழ் மொழி - இலக்கியம் பற்றி நூற்றெருரு பக்கங்கள் கொண்ட ஓர் ஆராய்ச்சி முகவுரையும் இவர் இந்த நூலுக்கு முன்னால் அமைத்துள்ளார். தமிழ் நூற்றொகைப் பட்டியலில் இதனை முதலாவதாகக் கூறலாம். 'கர்னல் மெக்கன்சி' என்னும் பெரியார், 18ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், தென் நாட்டின் பல இடங்களில் இருந்த பழைய தமிழ்ச் சுவடிகள் பலவற்றைத் தேடிக் கண்டுபிடித்துக் கொணரச் செய்து பட்டியல் தொகுத்து வைத்தார். மனோன்மணிய ஆசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளையவர்களும் 'நூற்றொகை விளக்கம்' என்னும் பெயரில், பட்டியல் நூல் ஒன்று வெளியிட்டார். இக் காலத்தில் சில நூல் நிலையங்களும் இவ்வாறு வெளியிட்டுள்ளன. தமிழக அரசும் 'தமிழ் நூல் விவர அட்டவணை' என்னும் பெயரில், அண்மைக் காலத்தில் பட்டியல்கள் வெளியிட்டுள்ளன. இவையெல்லாம் 'நூல் தொகைப் பட்டியல், (Bibliography) என்னும் பெயர் பெறும்.

தொகை நூல் பட்டியல் :

ஆனால், நாம் இந்த ஆராய்ச்சி நூலில் ஆயிரக்கணக்கில் தொகுத்துக் கொடுக்கவிருப்பது 'நூல் தொகைப்பட்டியல்' அன்று. நாம் கொடுக்கப் போவது 'தொகை நூல் பட்டியல்' ஆகும். அஃதாவது,- பல பாடல்களை ஒரு நூலாகத் தொகுத்துள்ள தொகை நூல்கள் பலவற்றை நாம் ஆராய்ந்தறிய இருக்கிறோம். எனவே, நூற் பெயர்த் தொகைக்கும் தொகை நூலுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை நன்கு உணர வேண்டும். வேண்டுமானால், நூல்தொகைப் பட்டியல்கள் பல நூற்

பெயர்களின் தொகுப்பாயிருப்பதால், அவற்றையும் ஒரு வகைத் தொகை நூல்களாக நாம் ஒருவாறு எடுத்துக் கொள்ளலாம்— அவ்வளவுதான்!

தமிழ் நூல் தொகுப்பு கலை

அடுத்து, —இந்த ஆராய்ச்சி நூலுக்குத் 'தமிழ் நூல் தொகுப்புக் கலை' என்னும் பெயர் பொருந்துமாற்றைக் காண வேண்டும். இந்த பெயரின் இடையேயுள்ள 'நூல் தொகுப்பு' என்னும் தொடருக்கு, 'நூலாகத் தொகுத்தல்' 'நூல்களைத் தொகுத்தல்' என இருவகையாகப் பொருள் கொள்ள வேண்டும். அகநானூறு - புறநானூறு போன்றவை பல உதிரிப் பாடல்களை நூலாகத் தொகுத்து உருவாக்கப் பட்டவை யாதலின், இன்னவை, 'நூலாகத் தொகுத்தல்' என்னும் பொருளுக்கு உரியன. பதினோராந்திருமுறை, குமர குருபரர் பிரபந்தத்திரட்டு போன்றவை, பல நூல்களைத் தொகுத்து உருவாக்கிய திரட்டுக்கள் ஆதலின், இன்னவை, 'நூல்களைத் தொகுத்தல்' என்னும் பொருளுக்கு ஏற்றனவாம். இந்த இருவகையான தொகைநூல்களும் நிரம்ப இடம் பெற்றிருப்பதால், இந்த ஆராய்ச்சி நூலுக்குத், 'தமிழ் நூல் தொகுப்புக்கலை' என்னும் பொதுவான பெயர் தரப்பட்டது. இந்த 'நூல் தொகுப்பு' வேலை, உண்மையிலேயே ஒரு சிறந்த கலை என்னும் செய்தியை அடுத்துவரும் பகுதிகளில் அறியலாம்.

இரண்டாம் பாகம்

முற்காலத் தொகை நூல்கள்

1. தொல்காப்பியத்துக்கு முன்

[தலைச் சங்க காலம்]

இதுவரையும் முழுமையாகக் கிடைத்துள்ள தமிழ் நூல்களுள் மிகவும் முற்பட்டதான தொல்காப்பியம், ஏறக் குறைய மூவாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர்— அதாவது— கி.மு. பத்தாம் நூற்றுண்டுக்கு முன்னர் இயற்றப்பட்டதாக ஆராய்ச்சியாளரால் அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியம் இலக்கியம் அன்று; ஓர் இலக்கண நூல். தொல்காப்பியம்— பொருளதிகாரத்தில், செய்யுள் இயற்றுவதற்கு இலக்கணம் கூறும் 'செய்யுளியல்' என்னும் ஒரு பகுதி உள்ளதென்றும், அந்தப் பகுதியில் ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் தமக்கு முன்னுலேயே புலவர் பலர் செய்யுள் இலக்கண நூல்கள் இயற்றியிருப்பதாகப் பல இடங்களில் சுட்டிக் காட்டி யுள்ளார் என்றும் முன்னர் ஓரிடத்தில் (பக்கம் - 5) கூறியுள்ளோம். மற்றும், 'இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம்' என்றபடி, இந்த இலக்கண நூல்கள் தோன்றுவதற்கு முன்பே, தமிழில் பல செய்யுள்கள், பல செய்யுள் நூல்கள் தோன்றியிருந்தன என்ற குறிப்பும் ஆங்கே கொடுக்கப்பட் டுள்ளது. அன்றியும், முழுச் செய்யுள்நூல்கள் தோன்று வதற்கு முன்பு, தனித்தனி உதிரிப்பாடல்களே தோன்றி யிருக்க முடியும் என்ற செய்தியும் ஆங்கே அறிவிக்கப்பட் டுள்ளது. அங்ஙனமெனில், தொல்காப்பியம் தோன்றுவதற்கு முன்பே இயற்றப்பட்ட பாடல்கள் எங்கே? பாடல் நூல்கள் எங்கே? இந்த வினாவிற்குத் தக்க விடை கிடைக்குமா?

தொல்காப்பியராலேயே கோடிட்டுக் காட்டப்பட்ட இலக்கண நூல்கள் எல்லாம் இல்லாது ஒழிந்தது போலவே இலக்கியங்களும் மறைந்து போயின. முழு முழு நூல்களே மறைந்து போயிருக்கின்ற நிலையில், தனித்தனி உதிரிப் பாடல்களின் தலையெழுத்து என்னவாயிருக்க முடியும்?

தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே உதிரிப் பாடல்களை ஒருசிலராவது ஓலைச் சுவடிகளில் தொகுத்து எழுதி வைத்துத் தான் இருப்பர். திரட்டுக்கத்தின் அடிப்படையில், தெரிந்த பாடல்களைக் குறித்து வைக்காமல் இருந்திருக்க முடியாது. ஆனல், அத்தகைய தொகுப்புக்கள் அழிந்து போய்விட்டிருக்க வேண்டும். இது குறித்து வேறு என்ன சொல்ல இருக்கிறது. ஆனலும், ஏதோ சொல்ல முடியும் போல் தோன்றுகிறது.

தொல்காப்பியத்துக்கு முன்பே தோன்றிய பாடல்களும், தொகை நூல்களும் கிடைக்காமற்போயினும், அவற்றுள் சிலவற்றின் பெயர்களையாவது அறிந்து கொள்வதற்கு உரிய தடயம் இறையனர் அகப்பொருள் உரையில் கிடைத்துள்ளது. அதனை அறிவிக்கும் உரைப்பகுதி வருமாறு :—

> ''தலைச் சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கம் என மூன்று சங்கம் இரீஇயினர் பாண்டியர்.
>
> அவருள், தலைச்சங்கம் இருந்தார் அகத்தியனரும் திரிபுர மெரித்த விரிசடைக் கடவுளும் குன்றெறிந்த முருகவேளும் முரிஞ்சியூர் முடிநாகராயரும் நிதியின் கிழவனும் என இத் தொடக்கத்தார் ஐந்நூற்று நாற்பத்து ஒன்பதின்மர் என்ப. அவருள்ளிட்டு நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினர் என்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்டன எத்துணையோ பரிபாடலும், முதுநாரையும், முதுகுருகும், களரியாவிரையும் என இத் தொடக்கத்தன. அவர் நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பதிற்றியாண்டு சங்கம் இருந்தார் என்ப. அவர்களைச் சங்கம் இரீஇயினர் காய்சினவழுதி முதலாகக் கடுங்கோன் ஈருக எண்பத்தொன்பதின்மர் என்ப. அவருள் கவியரங் கேறினர் எழுவர் பாண்டியர் என்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழராய்ந்தது கடல் கொள்ளப்பட்ட மதுரை என்ப. அவர்க்கு நூல் அகத்தியம் என்ப.
>
> இனி, இடைச்சங்க மிருந்தார் அகத்தியனரும் தொல்காப்பியனரும் இருந்தையூர்க் கருங்கோழி

மோசியும் வெள்ளூர்க் காப்பியனும் சிறு பாண்டரங் கனும் திரையன் மாறனும் துவரைக் கோமானும் கீரந் தையும் என இத்தொடக்கத்தார் ஐம்பத்தொன்பதின்மர் என்ப. அவருள்ளிட்டு மூவாயிரத்து எழுநூற்றுவர் பாடினர் என்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்டன கலியும், குருகும், வெண்டாளியும், வியாழமாலை அகவலும் என இத்தொடக்கத்தன என்ப. அவர்க்கு நூல் அகத்தியமும், தொல்காப்பியமும், மாபுராணமும், இசை நுணுக்கமும், பூத புராணமும் என இவை. அவர் மூவாயிரத்து எழு நூற்றியாண்டு சங்கமிருந்தார் என்ப. அவரைச் சங்கம் இரீஇயினர் வெண்டேர்ச் செழியன் முதலாக முடத்திருமாறன் ஈறுக ஐம்பத்தொன்பதின்மர் என்ப. அவருள் கவியரங்கேறினர் ஐவர் என்ப. அவர் சங்க மிருந்து தமிழாராய்ந்தது கபாடபுரத்து என்ப. அக் காலத்துப் போலும் பாண்டியனுட்டைக் கடல் கொண்டது.

இனிக் கடைச் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார் சிறு மேதாவியாரும் சேந்தம் பூதனும் அறிவுடையரனும் பெருங்குன்றூர்க் கிழாரும் இளந்திருமாறனும் மதுரை ஆசிரியர் நல்லந்துவனரும் மதுரை மருதனிளநாகனும் கணக்காயனர் மகனர் நக்கீரனரும் எனத் இத் தொடக் கத்தார் நாற்பத்தொன்பதின்மர் என்ப. அவருள்ளிட்டு நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினர் என்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்டன நெடுந்தொகை நானூறும், குறுந்தொகை நானூறும், நற்றிணை நானூறும், புற நானூறும், ஐங்குறுநூறும், பதிற்றுப்பத்தும், நூற் றைம்பது கலியும், எழுபது பரிபாடலும், கூத்தும், வரியும், சிற்றிசையும், பேரிசையும் என்று இத் தொடக் கத்தன. அவர்க்கு நூல் அகத்தியமும் தொல்காப்பியமும் என்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது ஆயிரத்து ஐம்பதிற்றியாண்டு என்ப. அவர்களைச் சங்கம் இரீஇயினர் கடல் கொள்ளப்பட்டு போந்திருந்த முடத்திருமாறன் முதலாக உக்கிரப் பெருவழுதி ஈறுக நாற்பத்தொன்

பதின்மர் என்ப. அவருட் கவியரங்கேறினுர் மூவர் என்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது உத்தர மதுரை என்ப.''

மேலே தந்துள்ள இறையனுர் அகப்பொருள் உரையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் புலவர் எண்ணிக்கையையும் ஆண்டு எண்ணிக்கையையும் அறியும்போது தலை சுற்றுகிறது. என்ருலும், நமக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுகின்ற ஓர் உண்மை இப் பகுதியில் இல்லாமற் போகவில்லை. இவ்வுரையில் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கும் செய்திகளுட் சில கற்பனையெனத் தோன்றலாம். முதற் சங்கம் 4,440 ஆண்டும், இரண்டாம் சங்கம் 3,770 ஆண்டும், கடைச்சங்கம் 1,850 ஆண்டும் நடைபெற்றனவாம். ஆக மூன்று சங்கங்களும் நடைபெற்ற மொத்த ஆண்டுகள் 9,990 ஆகும். கடைச்சங்கம் ஏறக்குறைய கி. பி. இரண்டாம் நூற்ருண்டு வரை இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. அதன் பிறகு 1,800 ஆண்டுக்காலம் கடந்துபோக, இப்போது இருபதாம் நூற்ருண்டின் இறுதிப் பகுதியில் இருக்கிறேம் நாம்.

இந்தக் கணக்கின்படி நோக்கின், இற்றைக்கு (1,850+ 1,800=) 3,650 ஆண்டுக்குமுன் கடைச்சங்கமும், இற்றைக்கு (3,650 + 3,700=) 7,350 ஆண்டுக்கு முன் இடைச்சங்கமும், இற்றைக்கு (7,350+4,440=) 1,1790 ஆண்டுக்கு முன் தலைச் சங்கமும் தோன்றியிருக்க வேண்டும். இம் மூன்று சங்கங்களுக்கும் நடுவே சிலபல ஆண்டுகாலம் இடைவெளி இருந்திருப்பின், இச் சங்கங்கள் மேலே குறிப்பிட்டுள்ள ஆண்டுகளுக்கு இன்னும்முன்னமேயே தோன்றியதாகக் கணக்கிட்டுக் கொள்ள வேண்டும். எனவே, ஏறக்குறைய இற்றைக்குப் பன்னீராயிரம் (12,000) ஆண்டுகட்கு முன்பே சங்கம் அமைத்து ஆராயும் அளவிற்குத் தமிழ்மொழி வளர்ச்சி பெற்றிருந்தது என்பது புலனுகும்.

இந்த ஆண்டுக் கணக்கை நம்ப முடியும் என்ருல், முச் சங்கங்களிலும் பங்குகொண்டு தமிழ் ஆராய்ந்ததாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள புலவர்களின் எண்ணிக்கையையும் -

அதாவது-(4,449+ 3,700+449=) 8,598 என்னும் எண்ணிக்கையையும் மேளதாளத்தோடு நம்பலாம்.

தலைச் சங்கத்தார் அகத்தியம் என்னும் நூலையும், இடைச் சங்கத்தார் அகத்தியம், தொல்காப்பியம், மாபுராணம், இசை நுணுக்கம், பூதபுராணம் ஆகிய நூல்களையும், கடைச் சங்கத்தார் அகத்தியம், தொல்காப்பியம் ஆகிய நூல்களையும் ஆதார நூல்களாகக் கொண்டு தமிழ் ஆராய்ந்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த நூல்களுக்குள் இன்று முழுமையாகக் கிடைத்துள்ள தொல்காப்பியம் இடைச்சங்க காலத்திலேயே பயன்படுத்தப்பட்டதெனின், அது, ஏறக்குறைய ஏழாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே தோன்றியிருக்க வேண்டும். இதுபற்றி ஐயப்பாடு எழலாம். ஆனல், தொல்காப்பியம் இற்றைக்கு ஐயாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன் தோன்றியதாக ஆராய்ச்சியாளர் சிலர் அறிவித்திருப்பது ஈண்டு நினைவுகூரத்தக்கது.

அடுத்து, - தலைச்சங்கம், இடைச்சங்கம் ஆகிய இரண்டிலுமே அகத்தியனார் இருந்ததாக அறிவிக்கப்பட்டிருப்பது நம்பத்தக்கதாயில்லை. அகத்தியனார் ஐயாயிரம் ஆண்டுக் காலம் உயிர் வாழ்ந்திருக்க முடியுமா? ஒருவேளை, அகத்தியனார் என்ற பெயரில் இருவர் இருந்தனர் என்று கொண்டால், இந்தக் கருத்து ஒருவாறு பொருந்தலாம்.

முதல் சங்கம் இருந்தது பழைய மதுரையாம். அதாவது,- இப்போதுள்ள மதுரைக்குத் தெற்கேயிருந்தது; பின்னர்க் கடலாற் கொள்ளப்பட்டது. இரண்டாவது சங்கம் இருந்தது கபாடபுரமாம். பழைய மதுரை கடல் கொள்ளப்பட்டதால் இடம் மாறிற்றுப் போலும். கடைச்சங்கம் இருந்தது இப்போதுள்ள மதுரை. இது, கடல் கொண்ட பழைய மதுரைக்கு வடக்கேயிருப்பதால் 'உத்தர மதுரை' (உத்தரம் = வடக்கு) எனப்பட்டது. இடம் சார்பான இந்தச் செய்தியை ஏறக்குறைய ஏற்றுக்கொள்ளலாம்.

இனிமேல்தான் இன்றியமையாத ஒரு கட்டத்திற்கு நாம் வரவேண்டியவர்களாயுள்ளோம். முச் சங்கங்களிலும்

பாடப்பட்டனவாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் நூல்களின் பெயர்களை ஊன்றி நோக்க வேண்டும். முதல் இரண்டு சங்கங்களிலும் இயற்றப்பட்டனவாகக் கூறப்பட்டிருக்கும் நூல்கள் இன்று கிடைக்கவில்லை. கடைச்சங்க நூல்களாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளவற்றுள் முதல் எட்டு மட்டும் இப்போது கிடைத்துள்ளன; இறுதியாகக் குறிப்பிட்டுள்ள 'கூத்து', 'வரி', 'சிற்றிசை', 'பேரிசை' ஆகிய நான்கு நூல்களும் இன்று கிடைக்கவில்லை. முச் சங்கங்கட்கும் உரியனவாகச் சில நூல்களின் பெயர்களைக் குறித்ததோடு உரையாசிரியர் அமைந்துவிடவில்லை; அப்பெயர்களைத் தொடர்ந்தாற்போல், 'இத் தொடக்கத்தன' என்று மேலும் கூறியிருப்பது கருதத் தக்கது. 'இத் தொடக்கத்தன' என்றால், 'இவை முதலாய பல நூல்கள்' என்று பொருளாம். உண்மைதானே? முச்சங்கங்களிலும் இருந்த 8,598 புலவர்களும், பன்னீராயிரம் ஆண்டுகளில், ஆயிரக்கணக்கான நூல்கள் - நூறாயிரக் கணக்கான பாடல்கள் இயற்றி யிருப்பார்களல்லவா? அவைகள் எல்லாம் எங்கே? என்னவோ - ஒரு சிலவற்றின் பெயர்களாவது தெரியவந்திருப்பது ஒரு பெரும் பேறே!

'தெரிந்ததிலிருந்து தெரியாததற்குச் செல்லுதல்'— 'உண்மையிலிருந்து சேய்மைக்குச் செல்லுதல்' - 'நிகழ்காலத்திலிருந்து கடந்த காலத்திற்குச் செல்லுதல்' - என்னும் உளநூல் முறைப்படி (Phychological Method) நாம் கடைச்சங்க நூல்களிலிருந்து, இடைச்சங்க - தலைச்சங்க நூல்களுக்குச் செல்லவேண்டும். கடைச்சங்க நூல்களாகக் குறிப்பிடப்பட்டவற்றுள் 'நெடுந்தொகை நானூறு' முதலாக 'எழுபது பாடல்' ஈறாக உள்ள எட்டு நூல்களும் நிகழ் காலத்தில் நாம் நன்கு கற்றுத் தெரிந்து வைத்திருக்கும் நூல்களாகும். இவை இருப்பது உண்மை; பொய்யன்று. இவை போலவே இடைச் சங்கத்தனவாகவும் தலைச்சங்கத்தன வாகவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள நூல்களும் ஒரு காலத்தில் இருந்ததையேயாகும். இப்போது கிடைக்காததால், இவற்றை இல்லாத கற்பனையென்று எவரும் கதைக்க முடியாது. கடைச் சங்கத்தனவாகக் கூறப்பட்டுள்ள

வற்றுள்ளும் நான்கு கிடைக்கவில்லையே! கிடைத்துள்ள 'நெடுந்தொகை நானூறு' முதலிய எட்டு நூல்களையுங்கூட, சென்ற நூற்றுண்டினர் அறிந்திருக்கவில்லை. இவ் வெட்டும், அண்மைக் காலத்தில்தான் அறிஞர்களால் கண்டுபிடிக்கப் பட்டு அச்சிடப் பெற்று நம் கைகளில் உலவுகின்றன. எனவே முதல் இரண்டு சங்கத்தனவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள நூல்கள் இருந்தவையே - இந்த இலக்கியச் செல்வங்களை நாம் இழந்துவிட்டோம் என்பதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை.

இனி, தொல்காப்பியத்திற்கு முற்பட்ட தலைச்சங்க நூல்களைப் பற்றி ஒரு சிறிது ஆராய்வோம் : இறையனார் அகப்பொருள் உரை, 'அவர்களாற் பாடப்பட்டன எத்துணையோ பரிபாடலும் முது நாரையும் முதுகுருகும் களரியாவிரையும் என இத் தொடக்கத்தன' - எனத் தலைச் சங்க நூல்களாக நான்கு நூல்களைப் பெயர் சுட்டித் தெரிவித் துள்ளது. இவற்றை ஒவ்வொன்றுகப் பார்ப்போம் :

1. எத்துணையோ பரிபாடல்

'பரிபாடல்' என வெற்றெனக் கூறுமல், 'எத்துணையோ பரிபாடல்' எனக் கூறியிருப்பது, பல பரிபாடல்களின் தொகுப்பாகிய ஒரு தொகை நூலைக் குறிக்கிறது - என உய்த்துணரலாம். இந்த உய்த்துணர்வுக்குத் தக்க அகச்சான்று உள்ளது. இறையனார் அகப்பொருள் உரை கடைச்சங்க நூல்களாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பன்னிரண்டு நூல்களுள், 'எழுபது பரிபாடல் என்னும் பெயரில் ஒரு நூல் சுட்டப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இந்த நூல் இப்போது கிடைக்கப் பெற்று நம் கையில் உலவி வருகின்ற 'பரிபாடல்' என்னும் தொகை நூலாகும். இஃது, பலர் பாடிய எழுபது பரிபாடல்களின் தொகுப்பு என்பது தெரிந்த முடிபு. கடைச்சங்க நூலாக 'எழுபது பரிபாடல்' என்பதைக் கூறியுள்ள உரையாசிரியர், தலைச்சங்க நூலாக 'எத்துணையோ பரிபாடல்' என ஒன்றைக் குறிப்பிட்டுள்ளார் எனில், எழுபது பரிபாடல்களின் தொகுப்பாகிய கடைச்சங்கத் தொகை நூல் போலவே, கிடைக்கப் பெருமையால் எண்ணிக்கை

தெரிய முடியாத எத்துணையோ பரிபாடல்களின் தொகுப்பாகிய ஒரு பரிபாடல் தொகை நூல் தலைச்சங்க காலத்திலும் இருந்தது என்பது உய்த்துணரக் கிடக்கிறது. இதனைப் 'பெரும் பரிபாடல்' எனப் பிற்காலத்துச் செய்யுள் ஒன்று கூறுகிறது.

இப்படியொரு தொகை நூல் தலைச்சங்க காலத்தில் இருந்திருக்க முடியுமா என எவரும் ஐயுறாமல் இருப்பதற்காக, ஈண்டு இன்னும் சில கருத்துக்களைச் சொல்ல வேண்டும். பரிபாடல் என்பது பின்னர் வேறொரு தலைப்பின் கீழ் விரிவாக ஆராயப்படும் எனினும், தேவைக்கு ஏற்ற அளவு இங்கே சிறிது சுருக்கமாகப் பார்க்கலாம். பழைய பாடல் வகைகளுள் பரிபாடல் என்பதும் ஒன்று. குறள் பாக்களால் ஆன நூல் 'குறள்' (திருக்குறள்) என வழங்கப் படுவது போல, பரிபாடல்களால் ஆன நூல் பரிபாடல் நூல் என வழங்கப்படுகிறது. பரிபாடல் என்பது 'பரிபாட்டு' எனவும் வழங்கப்பெறும். தொல்காப்பியம் தோன்றுவதற்கு முன்பே பரிபாடல் என்னும் பாடல்வகை இருந்தது என்பதற்குத் தொல்காப்பியமே சான்று. 'இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம்' என்றபடி, முன்பே வழக்காற்றில் இருந்துவந்த பரிபாடல்களைப் பார்த்த தொல்காப்பியர், பரிபாடல் என்றால் இப்படியிப்படி இருக்கும் என்று பொது இலக்கணம் வகுத்துவிட்டார். பரிபாடல் இலக்கணத்தைத் தொல்காப்பியம் - பொருள் அதிகாரம் - அகத்திணை இயலில் உள்ள,

" நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்
கலியே பரிபாட்டு ஆயிரு பாவினும்
உரிய தாகும் என்மனார் புலவர். " 56

என்னும் நூற்பாவாலும், தொல்காப்பியம் - செய்யுளியலில் உள்ள,

" நெடுவெண் பாட்டே குறுவெண் பாட்டே
கைக்கிளை பரிபாட்டு அங்கதச் செய்யுளோடு
ஒத்தவை எல்லாம் வெண்பா யாப்பின. " 114

"பரிபா டல்லே தொகைநிலை வகையின்
இதுபா என்னும் இயனெறி இன்றிப்
பொதுவாய் நிற்றற்கும் உரித்தென மொழிப." 116

"கொச்சகம் அராகம் சுரிதகம் எருத்தொடு
செப்பிய நான்கும் தனக்குறுப் பாகக்
காமங் கண்ணிய நிலைமைத் தாகும்." 117

"சொற்சீ ரடியும் முடுகிய லடியும்
அப்பா நிலைமைக் குரியவாகும்." 118

"கட்டுரை வகையான் எண்ணொடு புணர்ந்து
முற்றடி யின்றிக் குறைவுசீர்த் தாகியும்
ஒழியசை யாகியும் வழியசை புணர்ந்தும்
சொற்சீர்த் திறுதல் சொற்சீர்க் கியல்பே." 119

"பரிபா டல்லே
நாலீ ரைம்பது உயர்படி யாக
ஐயைந் தாகும் இழிபடிக்கு எல்லை." 155

என்னும் நூற்பாக்களாலும் அறியலாம். பரிபாடல் அகத்திணை பற்றிய ஒருவகை இசைப் பாடல். இது வெண்பா யாப்புடன பிற பாக்களின் யாப்பும் உடைத்தாயிருக்கும்; கொச்சகம், அராகம் முதலிய பல உள்ளுறுப்புக்களைப் பெற்றிருக்கும். எந்தப் பரிபாடல் பாட்டும் இருபத்தைந்து அடிகளுக்குக் குறையாமலும், நானூறு அடிகளுக்கு மிகாமலும் இருக்கும். இப்பாடல் காதல் சுவையை அடிப்படையாகக் கொண்டு புனையப்படுவதாகும்.

இவ்வளவு தெளிவாகத் தொல்காப்பியம் இலக்கணம் சொல்லும் அளவுக்கு அன்றே பரிபாடல் தமிழில் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தது. தொல்காப்பியத்துக்கு முன்பே பரிபாடலும் கலியும் இல்லையென்றால், தொல்காப்பியர் இவற்றிற்கு இலக்கணம் கூறியிருக்க முடியாதல்லவா? 'இலக்கியம் கண்டதற்கே இலக்கணம்' என்ற விதி, ஈண்டு மீண்டும் நினைவுக்கு வரவேண்டும். செய்யுட்கள் கிடைக்காவிடினும் செய்யுள்

இலக்கணம் கிடைத்திருப்பின் செய்யுட்கள் இருந்ததாக நம்பலாம் என்னும் கருத்தில், பேராசிரியர் தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் உரையில் பல்வேறிடங்களில் தெரிவித்துள்ள,

"...இலக்கணம் உண்மையின் இலக்கியம் காணுமாயினும் அமையும் (183)"; - "இவற்றுக்கு உதாரணம் காணாமையின் காட்டா மாயினும்; இலக்கணம் உண்மையின் அமையும் என்பது" "இலக்கணம் உண்மையின் இலக்கியம் பெற்ற வழிக் கண்டு கொள்க; இப்பொழுது அவை வீழ்ந்தன போலும்"; "நூற்றைம்பது கலியுள்ளும் கைக்கிளை பற்றி இவ்வாறு வரும் கலிவெண்பாட்டுக் காணாமையின் காட்டாமாயினும்; இலக்கணம் உண்மையின் இலக்கியம் பெற்றவழிக் கண்டு கொள்க (160)."...

என்னும் உரைப் பகுதிகளும் இன்ன பிறவும் ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத்தக்கன. எனவே, தலைச்சங்கத்தில் தமிழ் ஆராய்ந்த புலவர்கள் பலர் இயற்றிய பரிபாடல்கள் பலவற்றின் தொகுப்பு நூலே, இறையனார் அகப்பொருள் உரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பரிபாடல் என்பது தெளிவு கலிப் பாக்களின் தொகுப்பாகிய கலித்தொகையைப் போலவே, பரிபாடல் தொகை நூலும் பாவகையால் பெயர் பெற்ற தாகும்.

தலைச்சங்கம் இற்றைக்கு 11,790ஆண்டுக்கு முன் தோன்றி 4,440ஆண்டுகள் நடைபெற்றதாக இறையனார் அகப்பொருள் உரையால் அறிந்தோம். எனவே, தலைச்சங்கத்தைச் சேர்ந்த தாகக் கூறப்பட்டுள்ள இந்தப் பரிபாடல் நூல், இற்றைக்கு ஏறக்குறையப் பத்தாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இயற்றப் பட்டிருக்கவேண்டும் என்பதும் அறியப்படும். இதில் நம்பிக்கையில்லாமல் எவ்வளவு குறைத்துப் பார்க்கினும், இற்றைக்கு ஐயாயிரம் ஆண்டுக்கு முன்பாவது தலைச் சங்கத்துப் பரிபாடல் தொகை நூல் இயற்றப்பட்டிருக்கலாம். சுருங்கக் கூறின், தொல்காப்பியத்திற்கு முன்பே தமிழில் பரிபாடல் என்னும் தொகைநூல் இருந்தது என்பது தெளிவு. ஆகவே, நாம் முன் தலைப்பில் கண்ட உலகமொழித் தொகை

நூல்களைவிட, இந்தப் பெரும் பரிபாடல் தொகை நூல் மிகவும் முற்பட்டது என்பது உறுதி.

2. 3. முது நாரை, முது குருகு

இறையனார் அகப்பொருள் உரையில் பரிபாடலுக்கு அடுத்தபடியாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள முதுநாரை, முது குருகு என்னும் இரு நூல்களும் புரியாத புதிராக உள்ளன. நாரையும் குருகும் ஓரினத்தவை, - அஃதாவது, - கொக் கினத்தைச் சேர்ந்த பறவைகள். ஆனால் இரண்டும் ஒன்றல்ல. ஒற்றுமையுடைய இவற்றுக் கிடையே வேறு பாடுகள் உண்டு. இதனை, யாப்பருங்கல (உறுப்பியல் - 9, 10) விருத்தியுரையில் மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டப் பெற்றுள்ள - நூல் பெயர் தெரியாத,

> "குருகு நாரையொடு கொட்பாலு
> விரிதிரை நீர் வியன் கழனி..."

என்னும் பாடல் பகுதியில் தனித்தனியாய்க் கூறப்பட்டிருப் பதனாலும் அறியலாம். மற்றும், ஐங்குறு நூற்றில் - நெய்தல் பகுதியில் - வெள்ளாங் குருகுப் பத்தில் உள்ள,

> "வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளை செத்தெனக்
> காணிய சென்ற மடநடை நாரை .."

என்னும் பாடற்பகுதி ஈண்டு எண்ணத்தக்கது. குருகின் குஞ்சைத் தன் குஞ்சு எனக் கருதி நாரை பார்க்கச் சென்ற தாக இப் பகுதியில் கூறப்பட்டுள்ளது. இதிலிருந்து, நாரையும் குருகும் ஒற்றுமைக்கிடையே வேற்றுமையுடைய பறவைகள் என்பது புலனாகும்.

இந்தப் பறவைப் பெயர்களால் – அதிலும் 'முது' என்னும் அடைமொழி சேர்த்து, 'முது நாரை', முது குருகு' என்னும் பெயர்களால் இயற்றப்பட்ட நூல்கள் எப்பொருள் பற்றியனவாய் இருக்கலாம்? மற்றும், இவையிரண்டும், தனி முழு நூல்களாக இருக்குமா? அல்லது, பல உதிரிப் பாடல் களின் தொகுப்பு நூல்களாக இருக்குமா?

“இவை பெரும்பாலும் தொகுப்பு நூலாக இருக்க முடியாது. ஒரு பொருள் பற்றி ஒரு புலவரால் எழுதப்பட்ட தனி நூலாகவே இருக்கக்கூடும்” - இவ்வாறு கூறுவது எளிது; ஒரு தொல்லைக்கும் இடமில்லை. எவரும் மறுக்கவும் தயங்குவர்.

ஆனால் இவற்றைத் தொகை நூல்கள் எனக்கூறுவது சிக்கலுக்கு இடம் தரும். பலருடைய மறுப்புக்கு வழி வகுக்கும். இருப்பினும், முடிந்த முடிவாக, இல்லை - ஒரு கொள்கையளவில், இவற்றைத் தொகை நூல்கள் எனக் கூற முயன்று பார்ப்போமே! இந்த முயற்சியின் நோக்கம், ஆராய்ச்சியாளரின் எண்ணத்தைக் கிளறிவிடுவதேயாம்.

இவை, நாரையைப் பற்றியோ, குருகைப் பற்றியோ விளக்கி விவரமாகப் பாடிய பறவை - விலங்கியல் துறை (Zoology) நூல்கள் இல்லை. இடைச்சங்க நூல்களுள்ளும் ‘குருகு’ என்னும் பெயரில் ஒரு நூல் இறையனார் அகப் பொருள் உரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதை நோக்குங்கால், குருகு என்னும் பெயரில் பாடலோ நூலோ இயற்றும் பழக்கம் அந்தக் காலத்தில் இருந்தது என உய்த்துணர முடிகிறது. குருகு என்னும் சொல்லுக்கு, பறவையின மல்லாமல், உயிரில்லாத அஃறிணைகளைக் குறிக்கும் வேறு எத்தனையோ பொருள்கள் (அர்த்தங்கள்) உண்டு எனினும், ‘முது குருகு’ என்பதிலுள்ள ‘முது’ என்னும் அடைமொழியை நோக்குங்கால், பறவையினம் என்னும் பொருளே பொருத்த மானதாகத் தெரிகிறது. மற்றும், குருகு என்னும் சொல்லுக்கு, சிறப்பாகக் கோழி, அன்றிப் பறவை என்னும் பொருள்களும், பொதுவாகப் பறவை என்னும் பொருளும் உண்டெனினும், உடன் கொடுக்கப்பட்டுள்ள ‘முது நாரை’ என்னும் பெயரையும் நோக்குங்கால், ‘குருகு’ என்பதும் கொக்கினத்தைச் சேர்ந்த பறவை என்னும் பொருளையே குறிக்கும் என உணரலாம். இதனை மேலும் தெளிவாக உறுதிப்படுத்த வேண்டுமெனில், இதே பொருளில் ‘முது குருகு’ என்னும் சொல்லாட்சி, கடைச் சங்க நூலாகிய ஐங்குறுநூற்றிலுள்ள

" சிறுநணி வரைந்தனை கொண்மோ பெருநீர்
வலைவர் தந்த கொழுமீன் வல்சிப்
பறைதபு முதுகுருகு இருக்கும்
துறைகெழு தொண்டி யன்னஇவள் நலனே " (180)

என்னும் பாடலில் உள்ளமை காண்க. எனவே, முது நாரை-முது குருகு என்னும் இரட்டைப் பெயர்களைக் கொண்டும், இடைச்சங்க காலத்தும் குருகு என்னும் பெயரில் ஒரு நூல் இயற்றப்பட்டிருப்பதைக் கொண்டும், நாரை அல்லது குருகு என்னும் பெயரால் நூல் இயற்றும் வழக்கம் பண்டு இருந்தது என்னும் கருத்து உணரக் கிடக்கிறது.

அடுத்து, இந்த நூல்கள் எப்பொருள் பற்றியனவா யிருக்கலாம் எனக் காணவேண்டும். ஆராய்ச்சியாளரின் எண்ணத்திற்கு (சிந்தனைக்கு) ஈண்டு இரண்டு கருத்துக்களைத் தருவோம். ஒன்று: அகநானூற்றில் குறிப்பிட்ட 120 பாடல்களின் தொகுப்புக்குக் 'களிற்றியானை நிரை' என்னும் பெயர் தரப்பட்டிருப்பதை ஈண்டு ஒப்பு நோக்கவேண்டும். ஆண் யானைகளின் வரிசை போன்ற அமைப்புடைய பாடல்களின் தொகுப்பு 'களிற்றியானை நிரை' என வழங்கப் பெறுகிறது. அதுபோலவே, நாரை - குருகின் நீண்டுயர்ந்த தோற்றம் போல் நீளமாக உள்ள பாடல்கள் நாரை - குருகு என்னும் பெயரால் வழங்கப்பட்டிருக்கலாம். ஓரளவு நீண்ட இசைப் பாடல்கள் நாரை - குருகு என்னும் பெயராலும், மிகவும் நீண்ட இசைப் பாடல்கள் முது நாரை - முது குருகு என்னும் பெயராலும் வழங்கப்பட்டிருக்கலாம். உலகியலில், மிகவும் உயரமாய் இருக்கிறவரைப் பார்த்து 'நெட்டைக் கொக்கு' என்று கேலி செய்வது ஈண்டு நினைவு கூரத்தக்கது. எனவே, மிகவும் நீண்ட இசைப் பாடல்கள் முது நாரை, முது குருகு என்னும் பெயர்களால் வழங்கப்பட்டிருக்கலாம் என உய்த்துணரலாம். 'பரிபாடல்' என்பது, நானூறு அடிகள் வரையும் நீண்டிருக்கும் எனத் தொல்காப்பியம் கூறுவது முன்னரே (பக்கம்-107) அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனால், பண்டைக் காலத்திலேயே மிகவும் நீளமான பாடல்கள் இயற்றும் மரபு இருந்தது என்பது தெளிவு. ஆகவே,

நாரை - குருகு போன்ற நீண்ட இசைப் பாடல்களின் தொகுப்புக்களே முது நாரை, முது குருகு என்னும் நூல்கள். எனவே, இவையிரண்டும் ஒருவகைத் தொகை நூல்களே யாகும் - என்னும் முடிவுக்கு வரலாம்.

களரியா விரை, வெண்டாளி, களிற்றியானை நிரை, மணிமிடை பவளம், நித்திலக்கோவை, நான்மணிக் கடிகை, சூளாமணி, சிந்தாமணி, திரிகடுகம், சிறு பஞ்ச மூலம், ஏலாதி முதலிய நூற்பெயர்கள் உண்மையில் நேரடியாக நூல்களைக் குறிக்கும் பெயர்கள் அல்ல; இப்பெயர்கள் மலர்கள், விலங்கினம், அணிகலன்கள், மருந்து வகைகள் முதலிய வற்றிற்கு உரிய நேர்ப் பெயர்களாகும். ஆனல், இப் பெயர்கள், உவமையாகு பெயராய், இவை போன்ற இயல்புடைய நூல்களைக் குறிக்க வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. இவ்வாறே முதுநாரை, முதுகுருகு என்னும் நூற்பெயர் களையும் கொள்ளலா மல்லவா?

இனி இரண்டாவது கருத்தாவது:— முதுநாரை, முது குருகு என்னும் நூல்கள், கொக்கினத்தைப் பற்றி மட்டும் விரிவாக விளக்கும் பறவை நூல்கள் அல்ல வாயினும், நாரையும் குருகும் அவ்வந்நூலில் பல்வேறு கோணங்களில் பங்குகொண்டு பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கலாம். குயில் பத்து, குயில் பாட்டு, கிளிக் கண்ணி, கிளிப் பாட்டு, கோத்தும்பி முதலிய பெயர்களில் நூல்கள் இருக்கக் காண்கிறோம். யாப்பருங்கல விருத்தியுரையில் ‘தும்பிப் பாட்டு’ என்னும் பெயரில் ஒரு பழைய நூல் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. இவை யெல்லாம் பறவை நூல்கள் அல்ல; இந்தப் பறவைகளை நோக்கிச் சொல்வது போலவோ, இப் பறவைகளின் வாயிலாகச் சொல்வது போலவோ அமைத்துப் பாடப்பட்ட பல துறை நூல்கள் இவை. இந் நூல்களைப் போன்றனவாக முதுநாரையும் முதுகுருகும் இருக்கலாம் அல்லவா?

அன்னம், மயில், கிளி, குயில், பூவை, தோழி, நெஞ்சு, முகில், வண்டு, தென்றல் ஆகிய பத்தும் தூதாக அனுப்பு தற்கு உரியன என்று இரத்தினச் சுருக்கமும் பிரபந்தத் திரட்டும் கூறுகின்றன. இந்த இரு நூல்களின் பட்டியலில்

நாரை சேர்க்கப்படாவிடினும், நாரையைத் தூதுவிடும் மரபு தமிழ்ப் புலவர்களிடையே இல்லாமற் போகவில்லை. நாரைவிடு தூதாகச் சத்திமுத்தப் புலவர் பாடியுள்ள,

"நாராய் நாராய் செங்கால் நாராய்
பழம்படு பனையின் கிழங்குபிளந் தன்ன
பவளக் கூர்வாய்ச் செங்கால் நாராய்
நீயுநின் மனைவியும் தென்திசைக் குமரி
ஆடி வடதிசைக் கேகுவீ ராயின்
எம்மூர்ச் சத்திமுத்த வாவியுள் தங்கி
நனைசுவர்க் கூரைக் கனைகுரல் பல்லி
பாடுபார்த் திருக்குமெம் மனைவியைக் கண்டு
எங்கோன் மாறன் வழுதி கூடலில்
ஆடை யின்றி வாடையின் மெலிந்து
கையது கொண்டு மெய்யது பொத்திக்
காலது கொண்டு மேலது தழீஇப்
பேழையுள் இருக்கும் பாம்பென உயிர்க்கும்
ஏழை யாளனைக் கண்டனம் எனுமே"

என்னும் பாடல் பலரும் அறிந்த தொன்றாகும். எனவே, முதுநாரையும் முதுகுருகும், நாரையை நோக்கி - குருகை நோக்கிக் கூறும் இசைப் பாடல்களின் தொகுப்பாகவும் இருக்கலாமன்றோ!

இவ்வாறு பறவைகளை நோக்கிக் கூறும் பழக்கம் பிற்காலத்தில் ஏற்பட்டது அன்று; தலைச்சங்க காலத்திலேயே இந்த மரபு இருந்திருக்கிறது. முன்னமேயே இருந்ததனால் தான், இடைச்சங்க நூலாகிய தொல்காப்பியமும், பறவைகளை நோக்கிக் கூறுவது உண்டு என்று தெரிவித் துள்ளது. இதனைத் தொல்காப்பியம் - செய்யுளியலில் உள்ள

"ஞாயிறு திங்கள் அறிவே நாணே
கடலே கானல் விலங்கே மரனே
புலம்புறு பொழுதே புள்ளே நெஞ்சே
அவையல பிறவும் நுதலிய நெறியால்

சொல்லுந போலவும் கேட்குந போலவும்
சொல்லியாங் கமையும் என்மனுர் புலவர்." (192)

என்னும் நூற்பாவாலும், தொல்காப்பியம் பொருளியலில் உள்ள,

" சொல்லா மரபின் அவற்றெடு கெழீஇச்
செய்யா மரபில் தொழிற்படுத் தடக்கியும்" (2)

என்னும் நூற்பாவாலும், தொல்காப்பியம் மெய்ப்பாட்டியலில் 'முட்டுவயிற் கழறல்' (23) என்று தொடங்கும் நூற்பாவில் உள்ள, 'தூது முனிவின்மை' என்னும் பகுதிக்கு, "புள்ளும் மேகமும் போல்வன கண்டு சொல்லுமுன் அவர்க்கு என்று தூதிரந்து பன்முறையானும் சொல்லுதலும்' என்று பேராசிரியர் எழுதியுள்ள உரையாலும், இன்ன பிறவற்ருலும் தெரியலாம்.

இதுகாறும் முதுநாரை, முதுகுருகு என்னும் நூல்கள் பற்றி இரண்டு கருத்துக்கள் கூறப்பட்டன. களிற்றியானை நிரை போன்ற பாடல்களின் தொகுப்பாகிய 'களிற்றியானை நிரை' என்ற நூலைப் போல, நாரை - குருகு மாதிரி நீண்ட இசைப் பாடல்களின் தொகுப்புக்களே முதுநாரை, முதுகுருகு என்னும் நூல்கள் - என்ற முதல் கருத்தை ஓரளவு சிலராயினும் ஏற்றுக்கொள்ளலாம். அடுத்து,— நாரையை - குருகை நோக்கிக் கூறுவது போலவோ, அல்லது வேறு பிற கோணங்களிலோ நாரையோடு - குருகோடு தொடர்புடைய பாடல்களின் தொகுப்புக்களே முதுநாரை, முதுகுருகு என்னும் நூல்களாகும் - என்ற இரண்டாவது கருத்தை ஏற்பதில் தயக்கம் ஏற்படலாம். இந்தக் கருத்துக்கள் முற்றமுடிந்த முடிபுகள் அல்ல. இந்தக் கருத்துக்களைச் சிலர் அல்லது பலர் எள்ளி நகையாடவுஞ் செய்யலாம். எனவே, இந்தக் கருத்துக்கள் ஆராய்ச்சியாளரின் அறிவுப் பசிக்கு விட்ட ஒருவகை அறைகூவலே யாகும்.

இந்தப் புதிய கருத்துக்கள் ஒரு புறம் இருக்க, இனி ஈண்டுப் பழைய கருத்து ஒன்றினை நினைவு கூர்வோமாக : சிலப்பதிகார உரையாசிரியர் அடியார்க்கு நல்லார் தமது

உரைப்பாயிரத்தில், "இனி இசைத்தமிழ் நூலாகிய பெருநாரை பெருங்குருகும் பிறவும் ....முதலாவுள்ள தொன்னூல்கள் இறந்தன"— என ஒரு செய்தி அறிவித்துள்ளார்; இங்கே பெருநாரை, பெருங்குருகு என்னும் இரண்டும் இசைத்தமிழ் நூல்கள் எனக் கூறியுள்ளார். பெருநாரையும் முதுநாரையும் ஒன்றாகத்தானே இருக்க முடியும். பெருங்குருகும் முதுகுருகும் ஒன்றுதானே! எனவே, அடியார்க்கு நல்லாரின் உரையின்படி, முதுநாரை முதுகுருகு என்னும் இரண்டும் இசைத் தமிழ் நூல்கள் என்பது புலனாகும்.

இசைத் தமிழ் நூல் என்பது, இசைக்கு இலக்கணம் கூறும் நூலை மட்டும் குறிக்காது, இசைப்பாடல்கள் பலவற்றின் தொகுப்பு நூலையும் குறிக்கும். இந்தக் காலத்தில் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தார் தொகுத்துள்ள, 'தமிழ் இசைப் பாடல்கள்' என்னும் பெயரில் உள்ள தொகை நூல்கள் பலவற்றை ஈண்டு ஒப்பு நோக்கவேண்டும். இந்தத் தமிழ் இசைப் பாடல்கள் சுரதாள - இசையமைப்புடன் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை போன்றே, முதுநாரை, முதுகுருகு என்னும் நூல்களும் இருக்கலாம் அல்லவா! அவ்வளவு ஏன்? பரிபாடல் என்னும் தொகைநூலையும் இசைத் தமிழ் நூல் எனக் கூறலாம். இன்று நமக்குக் கிடைத்துள்ள - கடைச்சங்க காலத் தொகைநூலாகிய பரிபாடல் என்னும் நூலில் உள்ள ஒவ்வொரு பாடலின் கீழும், இசையமைத்தவர் பெயரும், இசையின் (பண்ணின்) பெயரும் இருக்கக் காணலாம். பேரெல்லையாக நானூறு அடி நீளமுடைய பரிபாடலே இசைப்பாடல் என்றால், மிகவும் நீளமான முதுநாரை, முதுகுருகு என்னும் நூல்களும் இசைத்தமிழ் நூல்களாக இருக்கலா மல்லவா!

அடியார்க்கு நல்லார் இவ்விரு நூல்களும் இசைத்தமிழ் நூல்கள் என்னும் குறிப்புமட்டும் தந்துள்ளார். இவற்றிற்கு இப் பெயர்கள் வைக்கப்பட்டதன் காரணத்தையும் ஈண்டு நாம் ஆராய்ந்துள்ளோம். எனவே, பரிபாடல் போலவே,

முதுநாரை, முதுகுருகு என்னும் நூல்களும் இசைத்தமிழ் பாடல்களின் தொகுப்பு நூல்களாய் இருக்கலாம்.

2. களரியாவிரை

இனி, இறையனுர் அகப்பொருள் உரையில் தலைச்சங்க நூல்கள் என்னும் பெயரில் நான்காவதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள, 'களரியா விரை' என்னும் நூல் குறித்துச் சிறிது ஆய்வாம். களரி என்பது, களம், நிலம், காடு முதலியன வாக இடப் பொருளைக் குறிக்கும். ஆவிரை என்பது ஒரு வகைப் பூ. எனவே, (களரி + ஆவிரை =) களிரியாவிரை என்பது, களரியில் பூத்துள்ள ஆவிரம் பூ என்று பொருள் படும். ஆவிரை என்பது நூல் வழக்காற்றுச் சொல்லாகும். நூல் வழக்காறு என்ருல், இன்று நேற்றுத் தோன்றிய நூலில் அன்று. இந்தச் சொல் வழக்காறு, அகநானூறு, குறுந்தொகை கலித்தொகை, பதிற்றுப்பத்து, குறிஞ்சிப்பாட்டு முதலிய கடைச்சங்க நூல்களில் இருப்பதோடல்லாமல், இடைச் சங்க நூலாகிய தொல்காப்பியத்திலும் உள்ளது. இதனை, தொல் காப்பியம் - எழுத்ததிகாரம் - உயிர்மயங்கியலில் உள்ள,

"பனையும் அரையும் ஆவிரைக் கிளவியும்
நினையுங் காலை அம்மொடு சிவணும்
ஐயென் இறுதி அரைவரைந்து கெடுமே
மெய் அவண் ஒழிய என்மனுர் புலவர்". (81)

என்னும் நூற்பாவால் உணரலாம். இந்நூற்பாவில் பனை, அரை, ஆவிரை என்னும் மூன்று மரவகைப் பெயர்ச் சொற்களுக்குப் புணர்ச்சிவிதி கூறப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியர், தமிழில் உள்ள எல்லாச் சொற்களையும் சிறப்பாக எடுத்துக் குறிப்பிட்டுப் புணர்ச்சி விதி கூறிக் கொண்டிருந்தால் கட்டு படியாகாது - காலம் போதாது; எனவே, மக்கள் வழக்கில் மிகுதியாக உள்ள இன்றியமையாத சில சொற்களை மட்டுமே எடுத்துக் கொண்டு புணர்ச்சிவிதி கூறியுள்ளார் ஆசிரியர். இதனுல், அந்தக் காலத்தில் 'ஆவிரை' என்னும் சொல் மக்களிடையே பெரிதும் வழக்காற்றில் இருந்தது

என்னும் நுட்பமான செய்தி புலனாகிறது. இந்த அடிப்படையுடன் 'களரியா விரை' என்னும் நூற்பெயருக்கு வருவோம்.

இந்த நூல், ஆவிரஞ் செடி – கிளை - பூ முதலியவற்றைப் பற்றி விரிவாக விளக்கும் மரவியல் துறை (Botany) நூலாக இருக்க முடியாது. இதற்காக ஒரு தனி நூல் அந்த நாளில் தோன்றியிருக்க முடியாது. காட்டில் மலர்ந்து கண்ணைக் கவரும் ஆவிரம் பூக்களின் கொத்தைப்போல, நாட்டில் மலர்ந்து கற்பவரின் கருத்தைக் கவரும் பாடல்களின் கொத்தே - அதாவது - பாடல்களின் தொகுப்பே- களரியா விரை என்னும் நூலாகும். களிற்றியானை நிரை, நான் மணிக்கடிகை, திரிகடுகம் முதலிய நூல்களின் பெயர்களைப் போலவே, பூங்கொத்தைக் குறிக்கும் 'களரியாவிரை' என்னும் பெயரும் உவமையாகு பெயராய் ஒரு நூலைக் குறிக்கலாயிற்று.

வழக்காற்றில் மிகுதியாக உள்ள சில சொற்களுக்கு மட்டுந்தான் தொல்காப்பியர் சிறப்பாகக் குறிப்பிட்டுப் புணர்ச்சி விதி கூறமுடியும் என்று முன்னர்ப் பேசினோம். ஆம்! தொல்காப்பியப் புணர்ச்சிவிதியில் இடம் பெற்றுள்ள ஆவிரம்பூ வழக்காற்றில் மிகுதியாக உள்ளதேயாகும். புதுச்சேரித் தெருவில் அடிக்கடி ஆவிரம்பூ விற்பதைக் காணலாம். ஒரு கிழவி அடிக்கடி எங்கள் வீட்டிற்கு வந்து, 'ஆவாரம் பூ வாங்கலியா - ஆவாரம் பூ வாங்கலியா?' என்று கேட்டு உயிரை வாங்குவாள். எங்கள் வீட்டிலும் அடிக்கடி ஆவிரம் பூக் கூட்டுக்கறி ஆக்குவதுண்டு.

ஆவிரம் பூ அடிசிலுக்கே யன்றி, மாலையாகத் தொடுத்து அணிந்து கொள்ளவும் பயன்படுகிறது. இந்தச் செய்தியைச் சங்க இலக்கியங்களில் பரக்கக் காணலாம். பெண்கள் ஆவிரம் பூ மாலையைத் தம் மார்பிலே அணிந்து கொள்வர்; அம்மாலை அவர்தம் முலைகளின்மேல் அசைந்தாடிக் கொண்டிருக்கும் என்னும் செய்தியை,

> ''முளரித் தீயின் முழங்கழல் விளக்கத்துக்
> களரி யாவிரைக் கிளர்பூங் கோதை
> வண்ண மார்பின் வனமுலைத் துயல்வர'' (301)

என்னும் அகநானூற்றுப் பாடற் பகுதியால் அறியலாம்.

தான் காதலித்த பெண்ணை மணந்து கொள்ளும் நோக்குடன் மடலேறும் காதலன், ஆவிரம் பூமாலையைத் தன் தலையிலும் மார்பிலும் அணிந்து கொள்வான் என்னும் செய்தியை,

"பிடியமை நூலொரு பெய்ம்மணி கட்டி
அடர் பொன் அவிரேய்க்கும் ஆவிரங் கண்ணி"

என்னும் கலித்தொகை (140) பாடல் பகுதியாலும், இதற்கு நச்சினார்க்கினியர் எழுதியுள்ள, '...தலையினும் மார்பினும் கிடக்கின்ற இவை தகடாகிய பொன்னினது விளக்கத்தை ஒக்கும் ஆவிரம் பூவாற் செய்த கண்ணியும்...' என்னும் உரைப் பகுதியாலும் அறிந்து கொள்ளலாம், இன்னும் இதனை,

"...பனிவார் ஆவிரைப் பன்மலர் சேர்த்தித்
தாருங் கண்ணியும் தைஇ..."

என்னும் குணநாற்பது பாடல் பகுதியாலும் அறியலாம்.

இந்த மாலையைக் காதலன் ஏறும் மடல்மாக் குதிரைக்கும் சூட்டுவது உண்டு என்னும் செய்தியை,

" பொன்னேர் ஆவிரைப் புதுமலர் மிடைந்த
பன்னூல் மாலைப் பனைபடு கலிமாப்
பூண்மணி கறங்க ஏறி. " (173)

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடற் பகுதியால் அறியலாம். இதுகாறும் கூறியவற்றால், மக்களிடையேயும், புலவர் களிடையேயும் ஆவிரம் பூவும் மாலையும் பெற்றிருந்த செல்வாக்கினை அறிய முடிகிறது. எனவேதான், கவர்ச்சியான பயனுள்ள பாடல்களின் தொகுப்பு நூலுக்கு, 'களரி யாவிரை' என்னும் பெயர் அன்று வைக்கப்பட்டது போலும்! 'களரியாவிரை' என்னும் முழுப் பெயர், 'களரியாவிரைக் கிளர்பூங் கோதை' என அகநானூற்றில் அப்படியே குறிப் பிடப்பட்டிருப்பது ஈண்டு நுணுகி நோக்கி மகிழ்தற்குரியது.

மற்றும், சங்கப் புலவர்கள் ஆவிரம் பூவிற்குக் கொடுத்துள்ள சிறப்பினை ஈண்டு ஊன்றி நோக்கவேண்டும். "ஆவிரம் பூ அழகிய பொன்மலராம்; பொல்போல் ஒளி வீசவதாம்; நெருப்புப்போல் 'தகதக' என ஒளிவிட்டு விளங்கு

வதாம்; விரிந்து மலர்ந்திருக்குமாம். இந்தக் கருத்துக்களை 'அடர்பொன் அவிர் ஏய்க்கும் ஆவிரங்கண்ணி', 'பொல (பொன்) மலர் ஆவிரை', 'அணியலங்கு ஆவிரைப் பூ' என்னும் கலித்தொகைப் பாடல் பகுதிகளாலும், 'பொன்னேர் ஆவிரைப் புதுமலர்' என்னும் குறுந்தொகைப் பாடல் பகுதியாலும், 'விரிமலர் ஆவிரை' என்னும் குறிஞ்சிப் பாட்டுப் பகுதியாலும், 'அழல் விளக்கத்துக் களரி யாவிரைக் கிளர் பூங்கோதை' என்னும் அகநானூற்றுப் பாடற் பகுதி யாலும், பிறவற்றாலும் நன்கறியலாம். இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டுள்ள இந்தச் சிறப்பினை ஈண்டு விதந்து எடுத்துக் காட்டியதன் நோக்கம், மக்களைக் கவரும் ஆற்றலும் தகுதியும் ஆவிரம் பூவுக்கு மிகுதியாக உண்டு என்பதை அறிவிப் பதேயாம். இவ்வாறாக, மக்களைக் கவரும் தகுதியுடைய ஆவிரம் பூக்களின் தொகுப்பாகிய 'களரியாவிரை' என்னும் மாலையின் பெயர், மக்களைக் கவர்ந்த பயனுள்ள பாடல்களின் தொகுப்பாகிய நூலுக்கு வைக்கப்பட்டது.

பல மொழிகளிலும் உள்ள தொகை நூல்களுக்கு 'மாலை' என்னும் பெயர் சூட்டப்பட்டிருப்பதைப் பற்றி நாம் முன்னரே பேசியுள்ளோம். தொகை நூலைக் குறிக்கும் 'ஆந்தாலஜி' (Anthology) என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லின் அடிப்படைச் சொல்லாகிய 'ஆந்தொலொழியா' என்னும் கிரேக்கச் சொல், 'மலர்களின் தொகுப்பு' என்னும் பொருள் உடையது என்பதும் நாம் முன்னரே அறிந்த செய்தி. முதல் கிரேக்கத் தொகைநூலுக்கு 'மாலை' (Garland of Meleager) என்னும் பெயர் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதும் நாம் முன்பே அறிந்ததொன்று. எனவே, அன்று மக்களை மிகவும் கவர்ந்த ஆவிரம் பூ மாலையைக் குறிக்கும், 'களரியாவிரை' என்னும் பெயரைக் கொண்ட தமிழ்நூல் ஒரு தொகை நூலாகத் தான் இருக்கவேண்டும் என்ற முடிவுக்கு நாம் வரலாம்.

'தெரிந்ததிலிருந்து தெரியாததற்குச் செல்லுதல்' என்னும் உளநூல் முறைப்படி ஒன்று காண்பாம். இன்று பாவேந்தர் பாரதிதாசனுடைய பாடல்களின் தொகுப்புநூல் ஒன்றுக்கு 'முல்லைக்காடு' என்னும் பெயர் தரப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறே, அன்று பாடல் தொகுப்பு நூல் ஒன்று, 'ஆவிரைக் காடு - ஆவிரைக் களரி அதாவது களரியாவிரை' என்னும் பெயர் பெற்றிருந்தது.

இதுகாறும், இறையனார் அகப்பொருள் உரையில் தலைச்சங்க நூல்களாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள நான்கு நூல்களையுமே 'தொகை நூல்கள்' என்னும் கண்கொண்டு நாம் ஆராய்ந்து வந்தோம் எனலாம்.

ஒரு சிலர்க்கு இங்கே ஓர் ஐயப்பாடு எழலாம். அஃதாவது, தலைச்சங்கத்தில் இயற்றப்பட்ட நூல்கள் தனி முழுநூல்களாக இல்லாமல், பல உதிரிப் பாடல்களின் தொகுப்பு நூல்களாகவா இருந்திருக்கும்?'' என்ற ஐயப்பாடு தான் அது. எளிதில் விடை பகர்ந்து இந்த ஐயத்தைப் போக்க முடியும். கடைச்சங்க கால நூல்களாக இப்பொழுது நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் நூல்களே தொகை நூல்களாக இருக்கும்போது, தலைச்சங்கத்து நூல்களின் 'தலையெழுத்து' என்ன வாயிருந்திருக்கக் கூடும்? இந்த வினாவே நமது விடை! மற்றும், புலவர்கள் பலர் சேர்ந்து முச் சங்கங்களிலும் தமிழ் ஆராய்ந்ததாக இறையனார் அகப் பொருள் உரை கூறியிருப்பது ஈண்டு நினைவுகூறத் தக்கது. குழுவாக உள்ள பலரும் பாடிய பாடல்களைத் தொகுத்து நூல்களாக உருவாக்குவது இயற்கையே. இந்தக் காலத் திலும், ஒரு மன்றத்தில் உள்ள அறிஞர்களின் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளைத் தொகுத்து ஒரு நூலாக்கும் மரபு இருந்து வருகிறதல்லவா?

இறையனார் அகப்பொருள் உரையின் தகுதி

இறையனார் அகப்பொருள் உரைப் பகுதியை அகச் சான்றாகக் கொண்டு, தமிழ்நூல் தொகுப்புக்கலையின் பழமைப் பெருமையைப் பற்றி இதுவரை ஆராய்ந்தோம். இந்த ஆராய்ச்சிக்கு அகச் சான்றாகத் துணைபுரியும் அளவிற்கு இந்த இறையனார் அகப்பொருள் உரைக்கு உள்ள தகுதி என்ன? ஒரு சிலர்க்கு இப்படி ஓர் ஐயப்பாடு எழலாம் அல்லவா? இந்த உரையில் தரப்பட்டுள்ள சில செய்திகள்

கற்பனையென்றும், உரையிலுள்ள புள்ளி விவரங்கள் உண்மைக்குக் கூடுதலானவை என்றும் சிலர் எண்ணக் கூடும். இருக்கலாம் - சில செய்திகள் மிகைப்படுத்தப்பட்டிருக் கலாம். ஆனால், எல்லாவற்றையுமே கற்பனை என்றோ, மிகைப்படுத்தப்பட்டவை என்றோ கூறிவிடுவதற்கில்லை. இந்தக் கருத்தை ஒழுங்கு செய்துகொள்ள, 'இறையனார் அகப்பொருள்' என்னும் நூல் தோன்றிய வரலாறு குறித்தும், அதன் உரை தோன்றிய வரலாறு பற்றியும் ஈண்டு ஒரு சிறிது விவரிக்க வேண்டும்.

நூல் வரலாறு :— ஒரு காலத்தில் (கடைச்சங்க காலத்தில்) பாண்டிய நாட்டில் வற்கடம் (பஞ்சம்) ஏற்பட்டதால், புலவர்கள் அனைவரும் வெளியேறிவிட நூல்கள் அழிந்து போயின. பின்னர், வளம் ஏற்பட்டதும், மீண்டும் நூல்கள் கிடைக்கலாயின - தோன்றலாயின. ஆனால் பொருளதிகாரம் மட்டும் கிடைக்கவில்லை. பொருளதிகாரம் இயற்றவல்லாரும் வந்தாரிலர். எனவே, பாண்டிய மன்னன் இதுகுறித்துக் கவலையுற்றான். அவனது கவலையைப் போக்க, இறையனாராகிய சிவபெருமான், ஓர் அகப் பொருள் நூல் இயற்றி யளித்தார். அதுதான் 'இறையனார் அகப்பொருள்' என்னும் நூலாகும். இந் நூலுக்குக் 'களவியல்' என்ற பெயரும் உண்டு. இந்நூல் தோன்றிய வரலாறாக இந்தக் கதை சொல்லப்படுகிறது.

இந்தக் கதையிலிருந்து நாம் உறிஞ்சி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய சாறுவது :— அகப்பொருள் இலக்கண நூல்கள் ஒருகாலத்தில் கிடைக்காமல் அழிந்தொழிந்து மறைந்து போயின. அந் நேரத்தில், பாண்டியன் இறைவனிடம் வேண்டி முறையிட்டுக் கொண்ட விருப்பம் நிறைவேறும் வகையில், இறையனார் என்னும் புலவரால் இந்த நூல் செய்தளிக்கப்பட்டது. இதுதான் உண்மையாயிருக்க முடியும் இதைக் கொண்டு, இந்த நூலின் அருமை பெருமையை உணரலாம். இந்த நூல் தோன்றிய காலம் திட்ட வட்டமாகத் தெரியவில்லை. எப்படியும் இந்த நூல் கடைச் சங்க காலத்திற்கு உட்பட்டதாகவே இருக்கக் கூடும்.

இனி, உரை வரலாறு வருமாறு :— இறையனுர் அகப் பொருளுக்குக் கடைச் சங்கப் புலவர்கள் பலரும் உரை எழுதினர். அவர் உரைகளுள் எவர் உரை சிறந்தது என்று தேர்ந்தெடுக்கும் தலைமைப் பொறுப்பு, இறையனுர் ஆணைப்படி, உப்பூரிகுடி கிழார் மகனுவான் உருத்திரசன்மன் என்பவனுக்கு அளிக்கப்பட்டது. அவனே, பைங்கண்ணன், புன்மயிரன், ஐயாண்டு அகவையன், ஓர் ஊமைப்பிள்ளை யாவான். இவன் முருகனின் மறு பிறவி என்று சொல்லப் படுகிறுன். இவன் முன்னிலையில் புலவர்கள் தத்தம் உரைகளைப் படிக்கவேண்டுமாம். எவர் உரையைப் படிக்கும் போது இவன் மகிழ்ச்சிக் கண்ணீர் சொரிந்து மெய்ம்மயிர் சிலிர்க்கின்றுனே அவர் உரையே சிறந்தது என்ற முடிவு முன் கூட்டியே இறையனுரால் வகுத்துக் கொடுக்கப்பட்டது. அவ்வாறே உரைகள் படிக்கப்பட்டன. நக்கீரனுரின் உரை படிக்கப்பட்டபோது மட்டும் உருத்திரசன்மன் மகிழ்ச்சிக் கண்ணீர் சொரிந்து மெய்ம்மயிர் சிலிர்த்தான். எனவே, நக்கீரனுரின் உரையே சிறந்த உரை - உண்மையுரை என்ற தீர்ப்பு எல்லாராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. உரை தோன்றிய வரலாருக இவ்வாறு கதை சொல்லப்படுகிறது.

இந்தக் கதையிலிருந்து நாம் அறிய வேண்டுவதாவது :— நக்கீரனுரின் உரையே சிறந்த உரையெனச் சங்கப் புலவர் களாலேயே ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது; எனவே, நாளடைவில் மற்றவர் உரைகள் மறைந்துபோக, நக்கீரனுர் உரையே நின்று நிலைத்தது என்பதாகும். ஆனுல், இப்பொழுது நம் கையில் நடமாடுகின்ற இறையனுர் அகப்பொருள் உரையில் - சில இடங்களில், நக்கீரனுர் படர்க்கையில் குறிப்பிடப்பட்டிருப் பதால், இந்தவுரை நக்கீரனுர் எழுதியதன்று - என்று சிலர் கூறுவர். இதனை உருத்திரசன்மன் எழுதிய உரை என்பாரும் உளர். இதற்குத் தீர்வு யாது?

இப்பொழுது நாம் பெற்றிருக்கும் உரை முழுவதும் நக்கீரனுர் எழுதியதன்று. முதலில் அவர் உரை எழுதியது உண்மைதான். பின்னர், அந்த உரை பலர் கைப்பட்டு, சிற்சில பகுதிகள் உடன் சேர்க்கப்பெற்று, இப்பொழுது உள்ள

நிலையை அடைந்தது! வடமொழியிலுள்ள வேதங்களும், கிறித்துவ மறையாகிய பைபிளும் பலர் கைப்பட்ட பின்னரே இப்பொழுது உள்ள நிலைமையைப் பெற்றுள்ளன என்னும் உண்மை ஈண்டு ஒப்பு நோக்கற்பாலது. எனவே இந்த உரையின் முதல் ஆசிரியர் நக்கீரனாரே. உருத்திரசன்மரோ வேறு பிறரோ இதனை எழுதவில்லை. இதற்கு உரையிலேயே அகச்சான்று உள்ளது. நக்கீரனாருக்குப்பின் பலர் கைப் பட்டது என்றோமே! அந்தப் பலருள், யாரோ ஒருவரோ அல்லது இறுதியானவரோ எழுதிச் சேர்த்துள்ள உரைப்பகுதி, அகச் சான்றுக்காக ஈண்டு அப்படியே வருமாறு :—

"உப்பூரி குடிகிழார் மகனாவான் உருத்திர சன்மனாவான் செய்தது இந்நூற்கு உரை என்பாரும் உளர்; அவர் செய்திலர், மெய்யுரை கேட்டார் என்க. மதுரை ஆலவாயிற் பெருமானடிகளாற் செய்யப்பட்ட நூற்கு நக்கீரனாரால் உரை கண்டு, குமார சுவாமியாற் கேட்கப்பட்டது என்க. இனி உரை நடந்து வந்தவாறு சொல்லுதும் :

மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் தம் மகனார் கீரங் கொற்றனார்க்கு உரைத்தார்; அவர் தேனூர் கிழார்க்கு உரைத்தார்; அவர் படியங் கொற்றனார்க்கு உரைத்தார்; அவர் செல்வத்தாசிரியர் பெருஞ்சுவனார்க்கு உரைத்தார்; அவர் மணலூர் ஆசிரியர் புளியங்காய்ப் பெருஞ்சேந்தனார்க்கு உரைத் தார்; அவர் செல்லூராசிரியர் ஆண்டைப் பெருங் குமாரனார்க்கு உரைத்தார்; அவர் திருக்குன்றத் தாசிரி யர்க்கு உரைத்தார்; அவர் மாதளவனார் இளநாதனார்க்கு உரைத்தார்; அவர் முசிறியாசிரியர் நீலகண்டனார்க்கு உரைத்தார். இங்ஙனம் வருகின்றது உரை."

மேலுள்ளது, இறையனார் அகப்பொருளின் முதல் நூற்பாவின் (சூத்திரத்தின்) கீழே, பாயிரம் என்னும் தலைப்பின் கீழ்த் தரப்பட்டுள்ள பகுதியிலிருந்து அப்படியே எடுக்கப்பட்டதாகும். இதில் தெரிவிக்கப் பட்டுள்ள உரை நடந்துவந்த வரலாறு, நக்கீரனாரே

இந்த உரையின் முதல் ஆசிரியர் என்பதற்குத் தக்க அகச் சான்ருகும். எனவே, நக்கீரஞரின் மரபின் வழிவழி வந்த தகுதிமிக்க ஒரு புலவரே, நக்கீரஞரின் உரையுடன் முச்சங்கங்களைப் பற்றிய செய்திகளையும் இணைத்திருக்கிருர் என்பது தெளிவு. ஆகவே, மூன்று சங்கங்களிலும் தோன்றிய நூல்களைப் பற்றி இறையஞர் அகப்பொருள் உரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பகுதி, தகுதிமிக்க புலவர் ஒருவரால் எழுதப்பட்டதேயாகும். அவர் குறிப்பிட்டுள்ள நூல்கள் இன்று கிடைக்கவில்லை என்பதற்காக, அவற்றைக் கற்பனைப் பொருள்கள் என்று கூறிவிட முடியாது. சில நூற்ருண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதப்பட்டுள்ள உரை நூல்கள் பலவற்றில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள உரை நூல்களேகூட இன்று நமக்குக் கிடைக்கவில்லையல்லவா? இவை இந்தப் பிற்கால உரையாசிரியர்களின் காலத்தில் இருந்தவையே. பின்னர் மறைந்துவிட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் சிலவற்றை, இலங்கை சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை, உ. வே. சாமிநாதையர் முதலியோர் அண்மைக் காலத்தில் வெளிக் கொணர்ந்தனர். இதுபோலவே, இறையஞர் அகப்பொருள் உரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள தலைச்சங்க நூல்களும் இடைச்சங்க நூல்களும் அந்த உரையாசிரியர் காலத்தில் ஆட்சியில் இருந்திருக்கும்; அவை பின்னர் மறைந்து போயின.

எனவே, தலைச்சங்க காலத்துத் தொகைநூல்களாக இறையஞர் அகப்பொருள் உரையில் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ள நூல்கள் தொல்காப்பியத்துக்குமுன் ஒரு காலத்தில் இருந்தவையே என்னும் உண்மையை, ஐயம் திரிபு இன்றி உறுதியாக நம்பலாம்.

இறையஞர் அகப்பொருள் உரைப் பகுதியைக் கொண்டே முச்சங்க காலத்துத் தொகை நூல்களை அறிமுகம் செய்யவேண்டியிருத்தலின், இந்த உரை நூல் பற்றி இந்தத் தலைப்பில் இவ்வளவு விரிவாக எழுத நேர்ந்தது.

இறையனார் அகப்பொருள் உரையை அடிப்படை யாகக் கொண்டு இந்தச் செய்திகளைப் பின்வந்த சிலரும் எழுதியுள்ளனர் என்பதை ஈண்டு நினைவுபடுத்தாமல் விடுவதற்கில்லை. அடியார்க்கு நல்லார், சிலப்பதிகாரம்-வேனிற்காதை உரைப்பகுதியின் ஓரிடத்தில், "...நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் எண்ணிறந்த பரிபாடலும் முதுநாரையும் முதுகுருகும் களரியா விரையும் உள்ளிட்டவற்றைப் புனைந்து தெரிந்து நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பதிற்றி யாண்டு இரீஇயினார்......" —எனக் கூறியிருப்பது காண்க. மற்றும், பாண்டி நாட்டுச் செவ்வூர்ச் சிற்றம்பலக் கவிராயரின் இல்லத்தில் இருந்த பழைய ஓலைச் சுவடி ஒன்றில் உள்ள ஒரு நீளமான அகவற் பாடலிலும் இச் செய்தி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அதிலிருந்து குறிப்பிட்ட பகுதி வருமாறு :—

" அனையர் நானூன் காயிர நூற்றெடு
நாற்பத் தொன் பதின்மர் பார்க்கிற் செந்தமிழோர்
புரிந்தன செய்யுள் பெரும் பரிபாடலும்
முதுமை யடுத்த நாரையும் குருகும்
கதியுறச் செய்த களரியா விரையும்
ஆங்கவ ரிருந்ததும் அத்தொகை யாகும்......"

இந்தப் பாடல் பகுதியில், தலைச்சங்க காலப் பரிபாடல் நூல், 'பெரும் பரிபாடல்' எனக் கூறப்பட்டிருப்பது எண்ணத் தக்கது. மற்றும், இந்த நான்கு நூல்களையும் 'செய்யுள்' எனக் கூறியிருப்பதை நோக்குங்கால், முது நாரையும் முதுகுருகும் இசைத்தமிழ் நூல்களாயினும், இசையிலக்கணம் கூறும் நூல்கள் அல்ல-இசைத் தமிழ்ப் பாடல்களின் தொகுப்பு நூல்களே என்பது புலனாகும். இவ்வாறு, இன்னும் பலர் இந்நூல்கள் பற்றிக் கூறியிருக் கலாம்.

தலைச்சங்ககாலத் தொகை நூல்களை இம்மட்டோடு நிறுத்திக்கொண்டு, இனிக் கடைச்சங்க காலத் தொகை நூல்களைப் பற்றி ஆராய்வோம்.

2. கடைச்சங்க காலத்துக்கு முன்

இடைச் சங்க காலம்

தொல்காப்பியம் இடைச்சங்க நூலாகும். இதற்கு முற்பட்ட நூல்கள் தலைச்சங்க நூல்களாகும். அவை குறித்து முன்னர் ஆராய்ந்தோம். இடைச்சங்கப் புலவர்கள் தொல்காப்பியத்தை ஆதார நூலாகக் கொண்டு தமிழ் ஆராய்ந்ததாக இறையனார் அகப்பொருள் உரை கூறுகிறது. எனவே, மூவாயிரத்து எழுநூறு (3700) ஆண்டுக்காலம் நடைபெற்ற இடைச்சங்கத்தின் தொடக்கக் காலத்திலேயே தொல்காப்பியம் தோன்றிவிட்டிருக்க வேண்டும். தொல் காப்பியத்தையொட்டிய காலமும், அதற்குப் பிற்பட்ட காலமும், கடைச்சங்கம் தோன்றியதற்கு முற்பட்ட காலமும், 'இடைச் சங்க காலம்' எனப்படும். இந்தக் காலத்தில் தோன்றிய நூல்களாக, "அவர்களாற் பாடப்பட்டன கலியும், குருகும், வெண்டாளியும், வியாழமாலை அகவலும் என இத் தொடக்கத்தன என்ப" —என்று இறையனார் அகப்பொருள் உரை, நான்கு நூல்களைப் பெயர் சுட்டிக் குறிப்பிட்டுள்ளது. இனி, இந் நான்கனுள் ஒவ்வொன்றையும் பற்றித் தனித் தனியே ஆராய்வாம் :

5. கலி

தலைச்சங்கத்தனவாக நான்கு நூல்கள் முன்னர்க் கூறப் பட்டுள்ளன. நமது ஆராய்ச்சியின்படி அந்த நான்கினையும் தொகை நூல்களாகக் கொள்ளின், இந்தக் 'கலி' என்னும் நூலினை ஐந்தாவது தொகை நூலாகக் கொள்ளலாம். 'மிரண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய்' என்னும் பழமொழிக்கு ஏற்ப, தொகை நூல்களைப் பற்றி நூல் எழுதத் தொடங்கின், எந்த நூலைப் பார்த்தாலும் தொகை நூல் என்று கூறி விடுவதா? அப்படியில்லை. உண்மையில் 'கலி' என்பது, ஒரு தொகை நூல்தான். 'கலி' என்பது பாடல்

வகைகளுள் ஒன்றாகிய கலிப்பாவைக் குறிக்கும் என்பது அனைவரும் அறிந்த செய்தி. எனவே அகப்பொருள் பற்றிய பல கலிப்பாக்களின் தொகுப்பே இந்தக் 'கலி' என்னும் நூல் என்பது போதரும்.

இந்தக் கருத்தை உறுதிப்படுத்த நாம் பெரிய முயற்சி எடுத்துக் கொண்டு தொல்லைப்பட வேண்டியதில்லை. இப்பொழுது நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்ற கடைச்சங்க காலப் பரிபாடல் தொகை நூலைப் போலவே, தலைச்சங்க காலத்திலும் ஒரு பரிபாடல் தொகை நூல் இருந்தது என்பதை முன்னர்க் கண்டோம். இவ்வாறே, இப்பொழுது நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்ற கடைச்சங்க காலக் கலித்தொகை நூலைப் போலவே இடைச்சங்க காலத்திலும் ஒரு கலித்தொகைநூல் இருந்திருக்கிறது. அந்த நூல்தான் இந்தக் 'கலி' என்பது. பரிபாடலும் ஒருவகை இசைப் பாவினத்தைக் சேர்ந்ததாகும். கலியும் ஒருவகை இசைப்பாவாகும். இதனைத் தொல்காப்பியம் - செய்யுளியலில் (242) பேராசிரியர் எழுதியுள்ள, ''அவையாவன, கலியும் பரிபாடலும் போலும் இசைப்பாட்டாகிய செந்துறை மார்க்கத்தன வென்பது'' - என்னும் உரைப்பகுதியாலும், அதே (242) நூற்பா உரையில் நச்சினார்க்கினியர் எழுதியுள்ள, "அவ்வாறு வருவன, கலியும் பரிபாடலும் போலும் இசைப்பாட்டாகிய செந்துறை மார்க்கத்தன என்றுணர்க'' - என்னும் பகுதியாலும் அறியலாம். எனவே, பரிபாடல் தொகைநூலைப் போலவே கலித்தொகை நூலும் பாவின் அடிப்படையில் தொகுக்கப்பட்டுப் பாவால் பெயர் பெற்றதாகும். இதனைப் 'பெருங் கலித்தொகை' என்னும் பெயரால், செவ்வூர்ச் சிற்றம்பலக் கவிராயர் வீட்டு ஓலைச்சுவடிப் பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

6. குருகு

அடுத்தபடியாகக் 'குருகு' என்னும் நூல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தலைச்சங்கத்தனவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள முதுநாரை, முதுகுருகு என்னும் நூல்கள் பற்றிக் கூறியுள்ள கருத்துக்களை யெல்லாம் இதற்கும் கொள்ள வேண்டும்.

அங்ஙணமெனில், இஃதும் தமிழிசைப் பாடல் தொகை நூல் என்பது போதரும்.

7. வெண்டாளி

குருகைத் தொடர்ந்து 'வெண்டாளி' என்னும் நூல் கூறப்பட்டுள்ளது. களரி யாவிரையைப் போலவே 'வெண்டாளி' என்பதும் ஒருவகை மலராகும். தாளி என்னும் பெயரில் மலரும் உண்டு - செடியும் உண்டு - கொடியும் உண்டு. இங்கே 'வெண்மை' என்னும் அடைமொழி சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. வெண்டாளி மலரால் தொடுக்கப்பட்ட மாலையை அணிந்து கொள்வது உண்டு. காட்டுமல்லிகையோடு வெண்டாளி மலரையும் மாலையாகத் தொடுத்து, வேலன் அணிந்து கொள்வதாகத் திருமுருகாற்றுப்படை கூறுகிறது. ''குளவியொடு வெண்கூதாளம் தொடுத்த கண்ணியன்'' என்பது திருமுருகாற்றுப்படை (192) அடியாகும். குளவி என்பது காட்டுமல்லிகை. கூதாளம் என்பது வெண்டாளி. கண்ணி என்பது மாலை. இந்த அடிக்கு நச்சினார்க்கினியர் எழுதியுள்ள, ''காட்டுமல்லிகையுடனே வெண்டாளியையும் கட்டின கண்ணியை யுடையனாய்'' - என்னும் உரைப்பகுதியைக் காண்க. இதனால் வெண்டாளிக்குக் கூதாளம் என்னும் பெயரும் உண்டு என்பதை அறியலாம். இன்னும், இதனைப் பட்டினப்பாலையில் உள்ள, ''வெண் கூதாளத்துத் தண் பூங் கோதையர்'' (அடி-85) என்னும் பகுதிக்கு நச்சினார்க்கினியர் எழுதியுள்ள, ''வெண்டாளியினது தண்ணிய பூவாற் செய்த மாலையினையுடையராய்'' - என்னும் உரைப்பகுதியானும் தெளியலாம்.

வெண்டாளி என்பதற்கும் கூதாளம் என்பதற்கும் சொல்லமைப்பிலும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு. 'கூதாளி' என்னும் சொல்லே கூதாளம், கூதளம் என்றெல்லாம் ஆயிற்று என்று நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பிய உரையில் கூறுகின்றார். தொல்காப்பியம் - எழுத்ததிகாரம் உயிர் மயங்கியலில் உள்ள,

" புளிமரக் கிளவிக்கு அம்மே சாரியை " (42)

" ஏனைப் புளிப்பெயர் மெல்லெழுத்து மிகுமே " (43)

" வல்லெழுத்து மிகினும் மானம் இல்லை
ஒல்வழி யறிதல் வழக்கத் தான " (44)

என்னும் நூற்பாக்களின் இறுதியில் நச்சினார்க்கினியர் எழுதியுள்ள உரையிலிருந்து ஒரு பகுதி வருமாறு :—

"...வழக்கத்தான என்றதனுன் இவ் வீற்றுக்கண் எழுத்தோத்தும் இலேசுமின்றி வருவன எல்லாவற்றிற்கும் ஏற்குமாறு செய்கையறிந்து முடித்துக் கொள்க... கூதாளி, கணவிரி என்பனவற்றிற்கு அம்முக் கொடுத்து இகரங் கெடுத்துக் கூதாளங்கோடு, கணவிரங்கோடு செதிள்தோல் பூ என முடிக்க. 'கூதள நறும் பூ' எனக் குறைந்தும் வரும், இனி இவை மகர ஈருயும் வழங்கும். அது 'வெண்கூதாளத்துத் தண்பூங் கோதையர்' என அத்துப் பெற்று மகரம் கெட்டும், 'கணவிர மாலை யிடூஉக் கழிந்தன்ன' என மகரம் கெட்டும், கணவிரங் கோடு என மெல்லெழுத்துப் பெற்றும் நிற்கும்."...

இந்த உரைப்பகுதியால், கூதாளி என்பதே கூதாளம், கூதளம் என்ருயிற்று எனத் தெளியலாம். அடிப்படைச் சொல்லாகிய கூதாளி என்பதற்கும், வெண்தாளி (வெண்டாளி) என்பதற்கும் சொல்லமைப்பில் ஒற்றுமை இருக்கிறதல்லவா? திருமுருகாற்றுப் படையிலும் பட்டினப் பாலையிலும் உள்ள 'வெண்கூதாளம்' என்பதற்கு, 'வெண்டாளி' என நச்சினார்க்கினியர் உரை கூறியுள்ள பொருத்தமும் ஈண்டு ஒப்புநோக்கற்பாலது. அவ்வளவு ஏன்? குறுந்தொகையில், "குறுந்தாட் கூதளி யாடிய நெடுவரை" என்னும் (60) பாடலில் 'கூதளி' எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது காண்க. இதுவே, வேருேர் ஓலைச் சுவடியில் "குறுந்தாட் கூதாளி" என்றுள்ளது. இதைக் கொண்டு, நச்சினார்க்கினியர் கூறியிருப்பது சரிதான் என உணரலாம். எனவே, கடைச்சங்க இலக்கியங்களில் கூதளம், கூதாளம் என வரும் இடங்களிலெல்லாம் 'வெண்டாளி' என நாம் துணிந்து பொருள் கொள்ளலாம். இந்த வெண்டாளி,

மக்களிடையேயும் புலவர்களிடையேயும் மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்றிருந்து என்பதைத் தெளிவுறுத்தச் சங்க இலக்கியங்களிலிருந்து மேலும் சில செய்திகள் காண்போம்.

வெண்டாளி மாலை விரும்பி அணியப்பட்டது என்னும் செய்தியை முருகாற்றுப்படையாலும் பட்டினப்பாலையாலும் முன்னர் அறிந்தோம். இன்னும் இதனை, நற்றிணையில் உள்ள,

"குல்லை குளவி கூதளம் குவளை
இல்லமொடு மிடைந்த ஈர்ந்தண் கண்ணியன்''

என்னும் பாடல் (376) பகுதியாலும், புறநானூற்றில் உள்ள

நாறிதழ்க் குளவியொடு கூதளம் குழைய'' (380)

என்னும் பகுதியாலும், அகநானூற்றில் உள்ள

"குளவியொடு மிடைந்த கூதளங் கண்ணி'' (272)
''விசும்பு விசைத்தெறிந்த கூதளங் கோதையின்'' (273)

என்னும் பாடல் பகுதிகளாலும் அறிந்து கொள்ளலாம். மற்றும், வெண்டாளி என்னும் பெயருக்கு ஏற்ப இம் மலர் வெண்மை நிறம் உடையது என்பதனைப் பட்டினப்பாலையாலும், முருகாற்றுப் படையாலும் முன்னர் அறிந்ததன்றி, மேலும் குறுந்தொகையில் உள்ள

'வெண்கூதாளத் தந்தூம்பு புதுமலர்' (282)

என்னும் பகுதியாலும், அகநானூற்றில் உள்ள

'பைம்புதல் நனிசினைக் குருகிருந் தன்ன
வண்பிணி யவிழ்ந்த வெண் கூ தாளத்து'' (178)
'விசும்பு விசைத்தெறிந்த கூதளங் கோதையின்
பசுங்கால் வெண்குருகு வாப்பறை வளைஇ
ஆர்கலி வளவயிற் போதொடு பரப்ப'' (273)

என்னும் பாடல் பகுதிகளாலும், சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள

'விரிமலர் அதிரலும் வெண்கூ தாளமும்'

என்னும் (13 - 156) பகுதியாலும் அறியலாம். கிளையில்

வெள்ளைக் குருகு அமர்ந்திருப்பதுபோல, வெண்டாளி மலர்கள் கொத்துக் கொத்தாகப் பூத்துள்ளன என்றும், வெண்டாளி மாலையை விண்ணில் விரைந்து எறிந்தாற்போல வெள்ளைக் குருகு சிறகடித்து விண்ணில் விரைந்தெழுந்து சென்றது என்றும், அகநானூற்றுப் பாடல் (178,273) பகுதிகளில் கூறியிருப்பது ஈண்டு மகிழ்தற்குரியது. எனவே, மேற்காட்டியுள்ள இலக்கிய அகச் சான்றுகளைக் கொண்டு, கூதாளம் என்பது, வெண்மையான வெண்டாளி மலரே என்னும் உண்மை நன்கு புலனாகும்.

ஒரு நூலுக்குப் பெயராக வைக்கும் அளவிற்கு வெண்டாளி மலரிடம் சில தகுதிகள் உண்டு. அவற்றுள் இன்றியமையாத தகுதி, மக்கள் உள்ளத்தைக் கவரும் நறுமணமாகும். இந்த மலர் மிகவும் மணம் உடையது என்பதனை, நற்றிணையிலுள்ள,

'கூதிர்க் கூதளத்து அலரி நாறும்
மாதர் வண்டின் நயவருந் தீங்குரல், (244)

'கூதள நறும் பொழில் புலம்ப' (313)

என்னும் பகுதிகளாலும், அகநானூற்றில் உள்ள

'சிலம்பிற் கூதளங் கமழும் வெற்பின்' (47)

'குளவியொடு மிடைந்த கூதளங் கண்ணி
அசையா நாற்றம் அசைவளி பகர' (272)

என்னும் பகுதிகளாலும் நன்கறியலாம். கூதள மலர்களில் மொய்த்தலால் வண்டுகளின்மேல் அம் மலர் மணம் வீசுவதாகவும், கூதள மலர்களால் பொழில் (சோலை) மணம் பெற்றிருப்பதாகவும் நற்றிணை கூறுகிறது. கூதள மலர்களால் மலை முழுதும் மணப்பதாகவும், கூதள மலர்களின் விட்டு நீங்காத நறுமணத்தைக் காற்று வெளியில் பரப்புவதாகவும் அகநானூறு கூறுகிறது. இவ்வாறாக, ஒரு நூலுக்குப் பெயர் வைக்கும அளவு, வெண்டாளி (கூதாளி) புலவர்களிடையே செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது.

அடுத்து, வெண்டாளி மலர்கள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக இல்லாமல், அடர்ந்து, தொகுப்பாக நெருங்கி

மலர்ந்திருக்கும் இயல்புடையதாயிருப்பது, பல பாடல்களின் அடர்ந்த தொகுப்பாகிய ஒரு நூலுக்குப் பெயர் வைப்பதற்கு ஏற்ற தகுதி பெற்றதாகக் கருதப்படும். இந்த மலருக்கு இந்த இயல்பு உண்டு என்பதனைக் குறுந்தொகையில் உள்ள

'நீர்திகழ் சிலம்பின் ஓராங்கு அவிழ்ந்த
வெண்கூ தாளத் தந்தூம்பு புதுமலர்' (282)

என்னும் பகுதியாலும், அகநானூற்றில் உள்ள

'தண்ணயத்து அமன்ற கூதளங் குழைய' (68)

என்னும் பகுதியாலும் அறியலாம். குறுந்தொகையில் உள்ள 'ஓராங்கு அவிழ்ந்த வெண் கூதாளம்' என்னும் தொடருக்கு, 'ஒருசேரத் தொகுப்பாய் மலர்ந்திருக்கிற வெண்டாளி' என்பது பொருளாம். அகநானூற்றில் உள்ள 'அமன்ற கூதளம்' என்பதற்கு, 'நெருங்கிய - நிறைந்த - திரண்ட வெண்டாளி' என்பது பொருளாம். 'அமன்ற' என்பதற்கு 'அமல்' பகுதியாகும். அமல் - அமலை என்றால், 'திரட்சி' என்று பொருளாம். எனவே, பாடல்களின் திரட்சியாகிய - தொகுதியாகிய ஒரு நூலுக்கு 'வெண்டாளி' என்னும் பெயர் வைத்தது பொருத்தமே.

இதை ஒட்டினாற்போல் இன்னொரு கருத்தும் சொல்ல வேண்டியுள்ளது. ஆவிரம் பூ கொத்துக் கொத்தாக மலர்ந் திருப்பது போல, வெண்டாளியும் கொத்துக் கொத்தாக - குலை குலையாக மலர்ந்திருக்கும். இதனை, அகநானூற்றில் உள்ள

'பைம்புதல் நளிசினைக் குருகிருந் தன்ன
வண்பிணி அவிழ்ந்த வெண்கூ தாளத்து
அலங்குகுலை அலரி தீண்டித் தாதுக'

என்னும் பாடல் (178) பகுதியால் நன்கறியலாம். வெண்டாளி மலர் குலைகுலையாய் - கொத்துக் கொத்தாய் மலர்ந்திருக்கும் காட்சி, கிளையில் வெள்ளைக் குருகு அமர்ந் திருக்கும் தோற்றம்போல் தெரிகிறதாம். வெண்டாளி மலர் குலைகுலையாக இருப்பதனால்தான் வெண்குருகுபோலத்

தோன்றுவதாகப் புலவர் பாட முடிந்தது. ஒரு பாடல் தொகை நூலுக்கு வெண்டாளி என்னும் பெயர் சூட்டியது மிகவும் பொருத்தம் என்பதை உறுதிசெய்ய இந்த அகச் சான்று ஒன்றே போதுமே! பல மலர்கள் சேர்ந்தது ஒரு குலை-ஒரு கொத்து; இதே போலப் பல பாடல்கள் சேர்ந்தது ஒரு தொகைநூல்.

இதுகாறுங் கூறியவற்றிற்கு மகுடம் வைத்தாற்போன்ற அமைப்புடைய ஒரு பாடலை இனிப் பார்ப்போம். முதலில் அந்தப் பாடலின் கருத்து வருமாறு :— 'ஒரு பெண் யானை தன் கணவனாகிய களிற்றைக் காணாது, காட்டுச் சோலையில் மயங்கித் தேடித் திரிகிறது. ஆண் யானையோ, அப்பக்கமாகப் போன அரிமாவுக்கு அஞ்சிக் காட்டுச் செறிவில் மறைந்து கொண்டிருக்கிறது. காட்டுச் செறிவிலிருந்து தன்னை வேறு பிரித்துக் கண்டுபிடிக்க முடியாதபடி களிறு மறைந்திருப்பது எதுபோன்றிருக்கிறதெனில், வெண்டாளி மலர்கள் கொத்துக் கொத்தாக நிரம்பப் பூத்திருக்கும் கிளையில் ஒரு வெண்குருகு அமர்ந்து தன்னை வேறுபிரித்து அறியமுடியாதபடி மறைந்திருப்பது போன்றிருக்கிறது'— இந்த நயமான கருத்தமைந்த இனிய பாடல், யாப்பருங்கலத்தின் 30, 49 ஆம் நூற்பாக்களின் உரையிடையே மேற்கோளாகத் தரப் பட்டுள்ளது; பாடல் வருமாறு:—

'குருகு வெண்டாளி கோடுபுய்த் துண்டென
மாவழங்கு பெருங்காட்டு மழகளிறு காணாது
மருள்பிடி திரிதருஞ் சோலை
அருளா னுகுதல் ஆயிழை கொடிதே'.

இந்தப் பாடலால், வெண்டாளி வெண்மையானது; கொத்துக் கொத்தாக - குலையாகப் பூக்கக்கூடியது; குருகுக்கும் கொத்துக்கும் வேறுபாடு தெரியாத தோற்றம் உடையது; சோலையில் பூத்து மணந்து பொலிவுற்றிருப்பது - என்னும் கருத்துக்களை அறியலாம். இந்தக் கருத்துக்கள் முன்னரே கூறப்பட்டிருப்பினும், 'கூதளம் - கூதாளம் என்னும் ஒட்டுப் பெயரால் சங்க நூல்களிலிருந்து எடுத்துக்

காட்டப்பட்டன; ஆனால் இந்தப் பாடலில், 'வெண்டாளி' என்னும் நேர்ப் பெயராலேயே கூறப்பட்டிருப்பது விதந்து குறிப்பிடத் தக்கதாகும். வெண்டாளி என்னும் பெயரால் தானே நூலின் பெயர் வழங்கப்படுகிறது!

வெண்டாளி மலரின் மேன்மையை விளம்ப இங்கே இன்னுமொரு செய்தி காத்துக் கிடக்கிறது. அந்தக் கால வழக்கப்படி, தினைப் புனம் காப்பதற்காகத் தலைமகள் ஒருத்தியும் அவள் தோழியும் சில நாட்களாகச் சோலைப்பக்கம் வந்து தங்கியிருந்தனர். தினை முதிர்ந்துவிட்டது. அறுவடை நடக்கப் போகிறது. இனி இவர்கட்கு இங்கு வேலையில்லை. பொழில் புறத்தை விட்டு ஊருக்குத் திரும்ப வேண்டியது தான். இதனைத் தோழி தலைவியிடம் தெரிவிக்கின்றாள். "தலைவியே! தினை முதிர்ந்து விட்டது. நமது வேலையும் முடிந்தது. இனி நாம் இந்தப் பொழில் (சோலை) தனித்துப் புலம்பும்படி நம் ஊருக்கு மீண்டு செல்ல வேண்டும் போல் தோன்றுகிறது."— இது தோழி கூற்று. இதனை நற்றிணையிலுள்ள

கூதள நறும் பொழில் புலம்ப ஊர்வயின்
மீள்குவம் போலத் தோன்றும்' (313)

என்னும் பாடல் பகுதி அறிவிக்கிறது. தாங்கள் பிரிந்து விடின், பொழில் தனித்துப் புலம்பும் எனக் கவலைப்படுகிறார்கள். அந்தப் பொழில் எத்தகையது? நறுமணம் மிக்கது. அந்த நறுமணம் எதனால் கிடைத்தது? கூதள (வெண்டாளி) மலர்களால் கிடைத்தது. அந்தப் பொழிலுக்குப் பெயர் என்ன? கூதள நறும் பொழில் - வெண்டாளிச் சோலை. எனவே, இந்தப் பெண்களுக்கு வெண்டாளி மலர்ச் சோலை விருப்பத்திற்கு உரிய இடம் என்பது புலப்படும்.

இவ்வாறாக, மக்களிடையேயும் புலவர்களிடையேயும் பெரிய செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த வெண்டாளியின் பெயரால் ஒரு தொகை நூல் வழங்கப்படுவதில் வியப்பென்ன இருக்க முடியும்!

இங்கே மற்றொரு கருத்தையும் நினைவு செய்ய வேண்டியுள்ளது. தாமரை மலரில் வெள்ளையும் உண்டு - சிவப்பும் உண்டு. வெள்ளையினின்றும் வேறு பிரித்துணர்த்தச் 'செந்தாமரை' என்றும், சிவப்பினின்றும் வேறு பிரித்தறிவிக்க 'வெண்டாமரை' என்றும் அதற்குப் பெயர் வெவ்வேறாக வழங்கப்படுவதைக் காண்கிறோம். அதேபோல, வெண் கூதாளம் - வெண்டாளி என்றால், செங்கூதாளம் ஒன்று இருக்க வேண்டுமே! ஆம், உண்டு - செங்கூதாளமும் இருக்கிறது. இதனை, சிலப்பதிகாரம் - ஊர்காண் காதையில் உள்ளது

"சிறுமலைச் சிலம்பிற் செங்கூ தாளமொடு
நறுமலர்க் குறிஞ்சி நாண்மலர் வேய்ந்து"

என்னும் (அடி : 88) பகுதியில் தெளிவாக உணரலாம். எனவே, செங்கூதாளமும் இருப்பினும் அது சிறுபான்மையது. வெண்கூதாளமே மிகுதியாயுள்ளது. தாமரை இனத்தில் வெண்டாமரை குறைவு; செந்தாமரை மிகுதி. இதற்கு நேர்மாறாக, கூதாள இனத்தில் செங்கூதாளம் குறைவு, வெண்கூதாளமே மிகுதி. எனவேதான், மக்களிடையேயும் புலவர்களிடையேயும் வெண்கூதாளம் இத்துணை பெருமை பெற்றுள்ளது. அதனால்தான், பல பாடல்களின் தொகுப்பு நூலுக்கு 'வெண்டாளி' என்னும் விருப்பமான பெயர், இடைச்சங்க காலத்தில் இட்டு வழங்கப்பட்டது.

இதுகாறுங் கூறியவற்றால், இடைச்சங்க காலத்தாய வெண்டாளி என்னும் நூல், தலைச்சங்க காலத்தாய களரியாவிரை என்னும் நூலைப்போல், பூவின் பெயரால் வழங்கும் ஒரு தொகை நூல் என்னும் முடிபு பெறப்படும். களரியாவிரை என்னும் நூலின் பேரால் முன்பு கூறியுள்ள பொதுச் செய்திகளை யெல்லாம் வெண்டாளி என்னும் இந் நூலுக்கும் கொள்க.

8. வியாழ மாலை அகவல்

வெண்டாளியை யடுத்து, 'வியாழ மாலை அகவல்' என்னும் நூல் இறையனார் அகப்பொருள் உரையில்

குறிப்பிடப்பட்டுள்ள தல்லவா? இந்த நூலும் ஒரு தொகை நூலாகத்தான் இருக்கமுடியும். தொகை நூல் என்னும் அறிவிப்பு, நூலின் பெயரிலேயே பட்டையாக எழுதப் பட்டுள்ளது. அதுதான் 'மாலை' என்பது. உலகத் தொகை நூல்கள் பல 'மாலை' என்னும் பெயர் உடையனவாய் உள்ளமையும், ஆந்தாலஜி - ஆந்தொலொழியா என்பதற்கு 'மாலை' என்பது பொருள் என்னும் செய்தியும், கிரீக் மொழியின் முதல் தொகை நூலுக்கு 'மாலை' (Garland) என்று பெயர் என்னும் செய்தியும் முன்னரே நமக்குத் தண்ணீர் பட்டபாடு-அதாவது - நாம் நன்கு அறிந்த செய்தி களாகும். எனவே, 'மாலை' என்னும் பெயரைக் கொண்டுள்ள 'வியாழமாலை அகவல்' என்னும் நூல், பல பாக்களின் தொகுப்பாகிய பாமாலையே யாகும்.

இந்த நூற்பெயரின் இறுதியிலே 'அகவல்' என்னும் ஒரு சொல் இருக்கக் காணலாம். அகவல் என்பது பா வகையுள் ஒன்று. எனவே, இந்நூல் அகவற் பாக்களின் தொகுப்பாய் இருக்கலாம். இதனை உறுதி செய்ய, ஈண்டு மீண்டும், இறையனார் அகப்பொருள் உரைப் பகுதி வருமாறு: "அவர் களாற் பாடப்பட்டன கலியும், குருகும், வெண்டாளியும், வியாழமாலை அகவலும் என இத்தொடக்கத்தன என்ப"— என்பது உரைப் பகுதி. இதில் குறிப்பிட்டுள்ள 'வியாழமாலை அகவலும்' என்னும் நீளமான பெயருக்குப் பதிலாக, வேறோர் ஓலைச் சுவடியில் 'அகவலும்' என்னும் ஒரே ஒரு சொல்தான் இருக்கிறது; 'வியாழ மாலை' என்னும் சொல் அந்த ஓலைச் சுவடியில் இல்லை. இதிலிருந்து, வியாழ மாலை அகவல் என்னும் நூல், சுருக்கமாக 'அகவல்' என்னும் பெயராலும் குறிக்கப்பட்டு வந்தது என்பது உய்த்துணரக் கிடக்கிறது. சீவக சிந்தாமணி என்னும் நூல் சிந்தாமணி எனவும், புறப் பொருள் வெண்பாமாலை என்னும் நூல் வெண்பாமாலை எனவும் இறுதிப் பகுதியால் பெயர் வழங்கப் படுவதுபோல, வியாழமாலை அகவல் என்னும் இந்த நூலும் 'அகவல்' என இறுதிப் பகுதியால் அழைக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே, பரிபாடல், கலி என்னும் தொகை நூலைப் போலவே,

'அகவல்' எனப் பாவின் பெயரால் சிறப்பாக அழைக்கப்படும் இந்த நூல், பல்வேறு அகவல் பாக்களின் தொகுப்பு நூல் என்பது தெளிவு.

அகவல் என்பது, வெண்பா, ஆசிரியம், கலி, வஞ்சி என்னும் நால்வகைப் பாக்களுள் ஆசிரியப் பாவைக் குறிக்கும். ஆசிரியம் எனினும் அகவல் எனினும் ஒன்றே. யாப்பருங்கலக் காரிகை யாசிரியர் தமது நூலில் ஆசிரியப் பாவை 'அகவல்' என்னும் சொல்லாலேயே எல்லா இடங்களிலும் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனல் காரிகைக்கும் முற்பட்டதாகிய 'யாப்பருங் கலம்' என்னும் முதல் நூலில், அகவல், ஆசிரியம் என்னும் இரு சொற்களும் மாறி மாறிப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவ் விரண்டுக்கும் மிக மிக முற்பட்டதாகிய தொல் காப்பியத்தில் 'ஆசிரியம்' என்ற சொல்லே எல்லா இடங் களிலும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆனல், தொல்காப்பியம் செய்யுளியலில்

"அகவல் என்பது ஆசிரியம்மே." (77)

என்னும் ஒரே ஓர் இடத்தில் மட்டும் அகவல் என்னும் சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இங்கேயும் 'அகவல்' என்னும் சொல் ஆசிரியப் பா என்னும் பொருளில் இல்லை; 'அகவல் ஓசை' எனனும் பொருளிலேயே பயன்படுத்தப் பெற்றுள்ளது. அஃதாவது, - 'அகவல் என்பது ஆசிரியம்மே' என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவிற்கு, 'ஆசிரியப்பா அகவல் ஓசை உடையது' என்பது பொருளாம். இந்த நூற்பாவிற்கு இது தான் பொருள் என்பதனை, இதனை யடுத்துவரும் நூற்பாக்கள் அறிவிக்கும். அவையாவன:—

"அஃதன் றென்ப வெண்பா யாப்பே." (78)

"துள்ளல் ஓசை கலியென மொழிப." (79)

"தூங்கல் ஓசை வஞ்சி யாகும்." (80)

அகவுதல் இல்லாத (செப்பல்) ஓசை வெண்பாவிற்கு உரிய தாகும். கலிப்பாவின் ஓசைக்குத் 'துள்ளல்' என்று பெயராம். வஞ்சிப் பாவின் ஓசைக்குத் 'தூங்கல்' என்று பெயராம்.

இவ்வாறே, ஆசிரியப்பாவின் ஓசைக்கு 'அகவல்' என்று பெயராம். 'அகவல்' என்பது தொடர்பாக, தொல்காப்பிய உரையாசிரியர் இளம்பூரணர் கூறியுள்ள உரைப்பகுதி வருமாறு:—

"அகவல் என்னும் ஓசை ஆசிரியத்திற்கு என்றவாறு... அகவல் என்பது ஆசிரியன் இட்டதோர் குறி... எழுத்தளவு மிகாமல் குறையாமல் உச்சரிக்க அவ்வழி நின்ற ஓசையால் ஆசிரியம் வந்தவாறு காண்க... வெண்பாவாக யாக்கப்பட்டது. அகவலோசை யன்று என்றவாறு; எனவே அகவுதல் இல்லாத ஓசையாம்... அகவுதல் என்பது ஒரு தொழில்..."

எனவே, அகவல் என்றால், அகவுதல் - அகவுகின்ற ஒலி என அறியலாம். தொல்காப்பியர், 'துள்ளல் ஓசை கலி', 'தூங்கல் ஓசை வஞ்சி', 'அகவல் அல்லாதது வெண்பா' என்று கூறியிருப்பதைக் கொண்டு, 'அகவல் என்பது ஆசிரியம்' என்பதற்கு, 'அகவல் ஓசை ஆசிரியம்' என்றுதானே பொருள் கொள்ளவேண்டும்! நச்சினார்க்கினியர் என்னும் உரையாசிரியரும் இவ்வாறே பொருள் கூறியுள்ளார். அவரது உரைப்பகுதி வருமாறு :—

"வழக்கினுள் அகவல் என்று வழங்கப்படும் ஓசையே ஆசிரியத்திற்கு உரிய என்ப."

'அகவல் என்பது ஆசிரியம்மே' என்னும் நூற்பாவில் உள்ள 'அகவல்' என்பதற்கு 'ஆசிரியப்பா' எனப் பொருள் கொள்ளாமல், 'அகவல் ஓசை' என இளம்பூரணர் பொருள் கொண்டிருக்க, பேராசிரியர் என்னும் உரையாசிரியர், 'அகவல்' என்பதற்கு 'ஆசிரியப்பா' எனப் பொருள் கூறியுள்ளார்; இருப்பினும், அகவல் என்றால் அகவுதல் - அகவிக் கூறுதல் என்னும் பொருளைப் பேராசிரியர்கூட மறக்கவில்லை. இதனைத் தெரிந்துகொள்ளப் பேராசிரியரின் உரைப்பகுதி வருமாறு : —

"அகவல் என்பது ஆசிரியம்மே - வழக்கினுள் அகவலென்று வழங்கப்படும் பாவினை ஆசிரியத்திற்குரிய பாவென்ப.

அகவிக் கூறுதலான் அகவலெனக் கூறப்பட்டது. அஃதாவது, கூற்றும் மாற்றமுமாகி ஒருவன் கேட்ப அவற்கு ஒன்று செப்பிக் கூறுது தாங் கருதியவாறெல்லாம் வரையாது சொல்லுவதோ ராறும் உண்டு. அதனை வழக்கினுள்ளார் அழைத்தல் என்றுஞ் சொல்லுப. அங்ஙனஞ் சொல்லுவார் சொல்லின்கண் எல்லாந் தொடர்ந்து கிடந்த ஓசை அகவல் எனப்படும். அவை தச்சுவினை மாக்கள் கண்ணும், களம் பாடும் வினைஞர் கண்ணும், கட்டும் கழங்கும் இட்டு உரைப்பார் கண்ணும், தம்மில் உறழ்ந்துரைப்பார் கண்ணும், பூசலிழைப்பார் கண்ணும் கேட்கப்படும். கழங்கிட்டு உரைப்பார் அங்ஙனமே வழக்கினுள்ளதாய்க் கூறும் ஓசை ஆசிரியப்பா வெனப்படும் என்றவாறு."

இது பேராசிரியரின் உரைப்பகுதி. 'அகவல்' என்னும் சொல்லுக்கு, பேராசிரியரைப்போல் 'ஆசிரியப்பா' எனப் பொருள் கூறுமல், இளம்பூரணரைப் போல 'அகவல் ஓசை' என நச்சினார்க்கினியர் பொருள் கூறியிருப்பினும், அகவுதல் -- அகவிக் கூறுதல் என்பதற்குப் பேராசிரியர் கூறியுள்ள விளக்கத்தைப் பின்பற்றியே நச்சினார்க்கினியரும் சிறிது சுருக்கமான விளக்கம் தந்துள்ளார். அது வருமாறு:—

"அகவிக் கூறலின் அகவலாயிற்று. அஃதாவது, கூற்றும் மாற்றமும் ஆகி ஒருவன் கேட்ப அவற்கு ஒன்று செப்பிக் கூறுது தாங் கருதியவாறெல்லாம் வரையாது கூறுவது. அதனை வழக்கினுள் 'அழைத்தல்' என்ப. அங்ஙனம் கூறுமிடத்துத் தொடர்ந்து கிடந்த வோசை அகவலாம்.

அவை களம்பாடு பொருநர் கண்ணும், கட்டுங் கழங்கும் இட்டுரைப்பார் கண்ணும், தம்மின் உறழ்ந்துரைப்பார் கண்ணும், பூசலிழைப்பார் கண்ணும்

கேட்கப்படும். வழக்கின்கண் உள்ளதாய் அங்ஙனம் அழைத்துக் கூறும் ஓசை ஆசிரியப்பா என்றவாறு.'' (இது நச்சினார்க்கினியர் உரை)

வினாவிடையாக ஒருவரோடொருவர் உரையாடுவது போல இன்றி, ஒருவர் தாம் விரும்பியபடியெல்லாம், உரத்துப் பேசுதலும், எடுப்பாகக் கத்திப் பேசுதலும், கூவிப் பாடுதலும், ஒருவரை அழைத்துக் கூறுவதுபோல் பாடுதலும், தெய்வம் ஏறிக் குறி சொல்லுவதுபோல் பாடுதலும் இன்ன பிறவும் 'அகவல்' எனப்படும் - என்னும் செய்தியை, 'அகவல்' என்பது ஆசிரியம்மே' என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவிற்கு உரையாசிரியர்கள் மூவரும் கூறியுள்ள உரைப்பகுதிகளைக் கொண்டு அறியலாம். எனவே, பொதுவாக அகவல் என்றால், அகவுதல் - அகவிக் கூறுதல் - கூவி அழைத்துப் பாடுதல் என்னும் பொருளுள்ளமை புலப்படும். அகவல் என்றால் அழைத்தல், எடுப்பான ஓசை என்றெல்லாம் நிகண்டுகள் பொருள் கூறுகின்றன. இதனை,

"அகவல் நான்குமவ் வழைத்த லாகும்"

என்னும் திவாகர நிகண்டு நூற்பாவாலும், பிங்கல நிகண்டில் உள்ள,

"அகவல் என்பதும் அழைத்த லாகும்" (238)

"அகவலும் எடுத்த லோசைப் பெயரே" (351)

என்னும் நூற்பாக்களாலும் அறியலாம். அகவுதல் என்பதற்கு எடுப்பாக அழைத்தல் என்னும் பொருள் உள்ளமையைக் கடைச்சங்க நூல்கள் பலவற்றில் காணலாம். மாதிரிக்காக ஒன்று வருமாறு: மதுரைக்காஞ்சியில் உள்ள,

"வாளுழந்த தன்தாள் வாழ்த்தி
நாளீண்டிய நல் அகவர்" (அடி: 222-3)

என்னும் பகுதியிலுள்ள 'அகவர்' என்பதற்கு, நச்சினார்க்கினியர் எழுதியுள்ள,

"அகவர் என்றார், குலத்தோர் எல்லாரையும் அழைத்துப் புகழ்வர் என்பது பற்றி; ஆகுபெயர் 'அகவல்' போல."

என்னும் உரைப்பகுதி காண்க. தெய்வத்தையோ பிறரையோ அழைத்துப் புகழ்ந்து பாடுதலுக்கும் 'அகவல்' என்ற பெயர் உண்டு. இவ்வாறு பாடும் பெண் 'அகவல் மகள் என்றும், பாடும் ஆண் 'அகவலன் என்றும் வழங்கப்படுவர். இதனை,

" அகவல் மகளே அகவல் மகளே
மனவுக் கோப் பன்ன நன்னெடுங் கூந்தல்
அகவல் மகளே பாடுக பாட்டே
இன்னும் பாடுக பாட்டே அவர்
நன்னெடுங் குன்றம் பாடிய பாட்டே "

என்னும் குறுந்தொகைப் (23) பாட்டாலும், சிலப்பதிகாரம் நடுகற் காதையில் உள்ள,

" அந்தீங் குறிஞ்சி அகவல் மகளிரின்
மைந்தர்க்கு ஓங்கிய வருவிருந் தயர்ந்து

என்னும் (அடி : 25–36) பகுதியாலும், பதிற்றுப்பத்தில் உள்ள

" கண்டி நுண்கோல் கொண்டுகளம் வாழ்த்தும்
அகவலன் பெறுக மாவே " (43)

என்னும் பாடல் பகுதியாலும், பிறவற்றாலும் அறியலாம். தொல்காப்பியம், அதன் உரைகள், சங்க இலக்கியங்கள், நிகண்டுகள் ஆகியவற்றின் துணைகொண்டு இதுகாறும் கூறிய விளக்கங்களால், 'அகவல்' என்பது, எந்த வகையான பாடல் என இனம் கண்டுகொள்ளலாம்.

மேலே இட்டுள்ள அடிப்படையுடன், 'வியாழ மாலை அகலல்' என்னும் இடைச்சங்க நூலுக்கு மீண்டும் வருவோம். ஓர் ஓலைச்சுவடியில் 'வியாழ மாலை அகவல்' என்னும் முழுப்பெயர் இல்லாமல், 'அகவல்' என்னும் இறுதிப் பகுதி மட்டுமே பெயராக உள்ளது என்பதையும் கண்டு மீண்டும் நினைவு செய்து கொள்ளவேண்டும். ஒரு வகைப் பாவாகிய அகவல் என்னும் பெயரைக்கொண்ட இந்த நூலும், பரிபாடல், கலி என்னும் தொகை நூல்களைப் போலவே, அகவல் பாடல்களின் தொகுப்பாகிய ஒரு தொகை நூல் - அதாவது - பாவகையால் பெயர் பெற்ற தொகை நூல் என்பது புலப்படும்.

மற்றும், அகவல் என்றாலேயே தொகை நூலைக் குறிப்பது என்று சொல்லக்கூடிய காலம் ஒன்று இருந்தது. இதனை, சேந்தன் திவாகர நிகண்டின் ஒலிபற்றிய பெயர்த் தொகுதியிலுள்ள,

" அகவலும் தொகையும் ஆசிரி யப்பாவே "

என்னும் நூற்பாவாலும், பிங்கல நிகண்டின் பண்பிற் செயலின் பகுதிவகையில் உள்ள,

" அகவலுந் தொகையும் ஆசிரி யப்பா " (323)

என்னும் நூற்பாவாலும், சூடாமணி நிகண்டின் ஒலிப் பெயர்த் தொகுதியிலுள்ள,

" சூட்டிய அகவல் பேர் ஆசிரியமே தொகை " (29)

என்னும் பாடல் பகுதியாலும் அறிய முடிகிறது. அஃதாவது, ஆசிரியப்பா என்பதற்கு அகவல், தொகை என வேறு இரண்டு பெயர்கள் உண்டு என்பது இந் நூற்பாக்களின் கருத்தாகும். இதனால், தொகை நூல்கள், அகவல் எனப்படும் ஆசிரியப் பாக்களால் அன்று தொகுக்கப்பட்டிருந்தன என்னும் நுட்பமான செய்தி புலனாகிறது. அவ்வளவு ஏன்? கடைச்சங்க காலத் தொகை நூலாகிய பத்துப் பாட்டு என்னும் தொகுப்பில் உள்ள பத்துப் பாடல்களுள் பொருநராற்றுப் படையும் மதுரைக் காஞ்சியும் வஞ்சியடிகள் இடையிடையே கலந்த ஆசிரியாப்பாவால் ஆனவை; பட்டினப்பாலை வஞ்சி யடிகளால் அமைந்து ஆசிரிய அடிகளால் முடிவது; இம் மூன்றும் தவிர மற்ற ஏழு பாட்டுகளும் முற்றிலும் ஆசிரியப் பாவால் ஆனவை. மற்றும், எட்டுத்தொகை எனப்படும் எட்டுத் தொகை நூல்களுள் பரிபாடலும் கலித்தொகையும் நீங்கலாக, மற்ற அகநானூறு, குறுந்தொகை, நற்றிணை, புறநானூறு, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, என்னும் ஆறு தொகை நூல்களும் ஆசிரியப்பாக்களின் தொகுப்பேயன்றோ? மற்றும், 'ஆசிரியமாலை' என்னும் பெயரில் ஒரு தொகை நூல் உள்ளமையும் ஈண்டு ஒப்பு நோக்கற்பாற்று. இத் தொகை நூல் பற்றி அடுத்த தலைப்பில் ஆராயப்படும்.

இதுகாறும், 'வியாழ மாலை அகவல்' என்னும் நூற் பெயரில் உள்ள மாலை என்றும் சொல் பற்றியும், அகவல் என்னும் சொல் குறித்தும் விரிவாக ஆராய்ந்தோம். இவ் விரு சொற்களுமே இந்நூல் ஒரு தொகை நூல் என்பதனை உணர்த்தி நிற்கின்றன. இவையிருக்க, இவற்றுக்கு முன்னால் உள்ள 'வியாழம்' என்னும் சொல்லின் பக்கம் இன்னும் நாம் போகவே இல்லையே! இனி, வியாழம் என்னும் சொல் குறித்து ஒரு சிறிது ஆராயலாம் :

வியாழம் என்ற சொல்லுக்கு வியாழக்கிழமை, ஒரு கோள் (கிரகம்), தேவ ஆசான், பாம்பு, ஒருவகை வட்டம் முதலிய பொருள்கள் உண்டு. நமது நூற் பெயரில் உள்ள வியாழம் என்னும் சொல், இந்தப் பொருள்களுள் எதனையும் குறிப்பதாய் இருக்க முடியாது. ஏனெனில், இந்தப் பொருள்களை அடிப்படையாக வைத்து அந்தக் காலத்தில் ஒரு நூல் பாடியிருக்க முடியாது. எனவே, இஃது எப்பொருள் பற்றியதாக இருக்கலாம்?

குறிஞ்சியாழ் வகையில் 'வியாழம்' என ஒன்று உள்ளது. இது 'வியாழக் குறிஞ்சி யாழ்' எனப்படும். இதற்கேற்பக் குறிஞ்சிப் பண்வகையிலும் 'வியாழம்' என ஒன்று உள்ளது. இது 'வியாழக் குறிஞ்சிப் பண்' எனப்படும். இந்தச் செய்தியை, திவாகர நிகண்டு ஒலிபற்றிய பெயர்த் தொகுதியிலுள்ள,

''சாவகக் குறிஞ்சி, மேகராகக் குறிஞ்சி,
வியாழக் குறிஞ்சி, அந்தாளிக் குறிஞ்சி
ஆகும் குறிஞ்சிக்கு அடுத்த பல் பெயரே'

என்னும் நூற்பாவாலும், பிங்கல நிகண்டு - அநுபோக வகையில் உள்ள,

(281) ''.........வியாழக் குறிஞ்சி,
பஞ்சமம், தக்கணாதி, சாவகக் குறிஞ்சி,
ஆநந்தை, யென இவை.........
குறிஞ்சி யாழ்த்திற மாகக் கூறுவர்'' (21)

என்னும் நூற்பகுதியாலும் நன்கறியலாம். வியாழக் குறிஞ்சியைப் பற்றி எட்டாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்ட நிகண்டுகளில் கூறப்பட்டுள்ள குறிப்பைக் கண்டோம். ஆனால், ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலேயே, வியாழக் குறிஞ்சி என்னும் பண் அமைத்துத் தேவாரப் பாடல்கள் பாடப்பட்டுள்ளன. 'நாளும் இன்னிசையால் தமிழ் பரப்பும் ஞான சம்பந்தன்'எனச் சுந்தரரால் பாராட்டப் பெற்றவரும், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் என்னும் யாழ் வல்லுநரை உடன் வைத்துக் கொண்டு பாடிவந்தவருமாகிய திருஞான சம்பந்தர், தம் தேவாரப் பதிகங்களுள் இருபத்தைந்து பதிகங்களை 'வியாழக் குறிஞ்சி' என்னும் பண் அமைத்துப் பாடியுள்ளார். இதனால், 'வியாழக் குறிஞ்சி' என்னும் பண்ணுக்கு அந்தக் காலத்தில் இருந்த செல்வாக்கும் வரவேற்பும் நனி விளங்கும். எனவே, 'வியாழ மாலை அகவல்' என்னும் நூற்பெயரில், உள்ள 'வியாழம்' என்பது குறிஞ்சிப் பண்ணை உணர்த்துவதேயாகும். ஆகவே, வியாழமாலை அகவல் என்னும் நூல், குறிஞ்சி யாழ் கொண்டு இசைக்கும் குறிஞ்சிப் பண் அமைந்த அகவல் பாடல்களின் தொகுப்பு நூல் என்பது நன்கு புலனாகும். இந்தக் கருத்துக்குத் துணை புரியச் சிலப்பதிகாரத்தில் தக்கதோர் அகச்சான்று உள்ளது. வடநாடு சென்று வெற்றிவாகை சூடி மீண்ட சேரன் செங்குட்டுவன், அகவல் பாடல் பாடும் அகவல் மகளிரைக் கொண்டு, மறவர்களுக்கு இசை விருந்து அளித்தானும். அகவல் மகளிர் யாழ் மீட்டிக் குறிஞ்சிப் பண் இசைத்துப் பாடி மகிழ்வித்தார்களாம். இதனைச் சிலப்பதிகாரம் நடுகற் காதையில் உள்ள,

"'வணர்கோட்டுச் சீறியாழ் வாங்குபு தழீஇச்
....
அந்தீங் குறிஞ்சி அகவல் மகளிரின்
மைந்தர்க்கு ஓங்கிய வருவிருந்து அயர்ந்து''

என்னும் பகுதி தெரிவிக்கிறது. ஈண்டு, குறிஞ்சி, கவர்ச்சி யானது - தித்திப்பானது என்னும் பொருளில் 'அந்தீங் குறிஞ்சி' என்று சிறப்பிக்கப்பட்டிருப்பதும், அடுத்து அகவல்

என்பதோடு தொடர்புறுத்தப் பட்டிருப்பதும் நுணுகி நோக்கி மகிழ்தற்குரியது.

இதுகாறுங் கூறியவற்றால், குறிஞ்சிப் பண் அமைந்த பாக்களாகிய பூக்களால் தொகுக்கப்பட்ட மாலையே 'வியாழ மாலை அகவல்' என்னும் நூல் என்பது பெறப்படும். மற்றும், பரிபாடல், முதுநாரை, முதுகுருகு, கலி ஆகிய வற்றைப் போலவே, இந்நூலும் ஓர் இசைத்தமிழ்ப் பாடல் தொகைநூல் என்பதும் தெளிவாகும்.

இந் நூல், 'வியாழமாலை அகவல்' என முழுப்பெயரால் நீளமாகவும், இறுதிப் பகுதியாகிய 'அகவல்' என்னும் பெயரால் குறுக்கமாகவும் வழங்கப்பெறும் என முன்னர்க் கண்டோம். இவ் விருவகையே யன்றி, முற்பகுதியாகிய 'வியாழ மாலை' என்னும் பெயராலும் வழங்கப்படும் என்று தெரிகிறது. 'ஜவகர்லால்' நேரு என்பவரை அந்த முழுப் பெயராலும் அழைப்பதுண்டு - இறுதிப் பகுதியாகிய 'நேரு' என்பதாலும் வழங்குவதுண்டு, முற்பகுதியாகிய 'ஜவகர்லால்' என்பதாலும் வழங்குவதுண்டு. இவ்வாறே, இந்நூல் 'வியாழ மாலை' என்றும் வழங்கப்படுகிறது. இதனை, செவ்வூர்ச் சிற்றம்பலக் கவிராயர் வீட்டு ஓலைச் சுவடிப் பாடலிலுள்ள,

"இருங்கலி கடிந்த பெருங்கலித் தொகையொடு
குருகு வெண்டாளி தெருள் வியாழ மாலை;
அந்நாள் இலக்கணம் அகத்திய மதனொடு...."

என்னும் பகுதி அறிவிக்கின்றது. இறையனார் அகப்பொருள் உரை, இந்த நான்கு நூல்களுள் முதலாவதைக் 'கலி' என்று மட்டுந்தான் குறிப்பிட்டுள்ளது. ஆனால் இந்தப் பாடல் 'பெருங் கலித் தொகை' என்று கூறுகிறது. இப்பொழுது நமக்குக் கிடைத்திருக்கிற கடைச்சங்க நூலாகிய கலித் தொகையை நோக்க, இடைச்சங்கக் கலி பெரியதாதலின் 'பெருங்கலி' என்று கூறியுள்ளது; இஃதும் ஒரு தொகை நூல் என்பதை அறிவிக்கவே, 'பெருங் கலித்தொகை' என்றும் கூறியிருக்கிறது. இவ்வாறாக, முதல்நூலாகிய கலி என்பதைத்

'தொகை' என்று சுட்டிக் கூறியிருப்பது, அடுத்தனவாகிய குருகு, வெண்டாளி, வியாழமாலை அகவல் என்னும் மூன்று நூல்களுங்கூடத் தொகை நூல்களே என்பதைக் குறிப்பாக உணர்த்துவதுபோல் தோன்றுகிறது.

இந்த இடைச்சங்க காலத் தொகைநூல்களைப் பற்றி அடியார்க்கு நல்லாரும் சிலப்பதிகார உரைப் பாயிரத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அப் பகுதி வருமாறு :—

"......மூவாயிரத் தெழு நூற்றுவர் தம்மாற் பாடப் பட்ட கலியும் குருகும் வெண்டாளியும் முதலிய செய்யுள் இலக்கியம் ஆராய்ந்து செய்த உதயணன் கதை யுள்ளும் .... பிறவற்றுள்ளுங் கூறினமையானும்......"

இந்த உரைப் பகுதியால், கலி, குருகு, வெண்டாளி, வியாழ மாலை, அகவல் என்னும் நூல்கள் செய்யுள்களால் தொகுக்கப்பட்ட இலக்கியங்கள் எனவும், இவற்றை ஆதார நூல்களாகக் கொண்டு ஆராய்ச்சி செய்து, பிற்காலத்தில் புலவர்கள் நூல்கள் இயற்றினர் எனவும் அறியலாம்.

இனி, இறையனார் அகப்பொருள் உரையில் குறிப்பிடப் படாமல், வேறு நூல்களின் வாயிலாக அறியப்பட்டுள்ள இடைச்சங்க காலத் தொகை நூல்களாகிய பன்னிரு படலம், பதினறு படலம் என்னும் நூல்கள் குறித்து ஆராய்வோம்.

3. பன்னிரு படலம்

நூல் அறிமுகம் :

பன்னிரு படலம் என்பது ஒரு தொகை நூல்-இலக்கணத் தொகை நூல். இஃது இதுகாறும் கிடைத்திலது. என்று கிடைக்குமோ? இப்படியொரு நூல் இருந்தது என்பதை, இப்பொழுது கிடைத்துள்ள சில நூல்களின் வாயிலாகத் தெரிந்துகொள்ள முடிகிறது. இறையனார் அகப்பொருள் உரை, புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, யாப்பருங்கல விருத்தி யுரை, தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணர் உரை, தொல் காப்பியம் - பேராசிரியர் உரை, தொல்காப்பியம் - நச்சினார்க் கினியர் உரை, மதுரைக் காஞ்சி - நச்சினார்க்கினியர் உரை, மாறனலங்கார உரை, இலக்கண விளக்க உரை, சிவஞான முனிவரின் தொல்காப்பியப் பாயிர விருத்தியுரை முதலிய நூல்களில் பன்னிரு படலம் பற்றிய செய்திகள் பேசப்பட் டுள்ளன. இந் நூல்களிலுள்ள அகச்சான்றுகளைக் கொண்டு பன்னிரு படலத்தின் உண்மையை நம்ப முடிகிறது.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சிவஞான முனிவர், தாம் எழுதிய தொல்காப்பியப் பாயிர விருத்தி உரையிலும், அதே நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த வைத்தியநாத தேசிகர், நூலும் உரையுமாகத் தாம் எழுதிய தமது இலக்கண விளக்க உரையிலும் பன்னிரு படலச் செய்தி பற்றிப் பேசி யிருப்பதால், இந்த நூல் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு வரையும் கிடைக்கப் பெற்று ஆட்சியில் இருந்திருக்கிறது - பின்னரே மறைந்து விட்டது என்பது புலனாகலாம்.

சிவஞான முனிவர், வைத்திய நாத தேசிகர் ஆகியோர் காலத்தில் பன்னிரு படலம் கிடைக்கப் பெற்று ஆட்சியில் இல்லை; தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களின் உரைக்குறிப்புக் களில் பன்னிரு படலத்தைப் பற்றியுள்ள செய்திகளை அடிப்

படையாகக்கொண்டு இவர்கள் இருவரும் தத்தம் உரைகளில் பன்னிரு படலத்தைப் பற்றிக் கூறியுள்ளனர்' - என்று சிலர் சொல்லுவாராயின், தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களின் காலம் வரையிலுமாவது பன்னிரு படலம் ஆட்சியில் இருந்தது என நம்பலாம். தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் பன்னிரு படலத்திலிருந்து சில நூற்பாக்களை எடுத்துக்காட்டி நன்கு அலசி ஆராய்ந்து உரை எழுதியிருக்கின்றன ராதலின், அவர்கள் காலத்தில் பன்னிரு படலம் ஆட்சியில் இருந்தது என்பதில் ஐயமே இல்லை. மேற்கூறிய தொல்காப்பிய உரை யாசிரியர்களுள் காலத்தால் பிற்பட்டவர் நச்சினார்க்கினியர் ஆவார். இவரது காலம் பதினான்காம் நூற்றாண்டு ஆதலின், இந்தக் காலம் வரையிலுமாவது பன்னிரு படலம் ஆட்சியில் இருந்தது என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மையாகும்.

அடுத்து, இந்த நூல் எப்பொழுது தோன்றியது? இதன் ஆசிரியர் யார்? எப்பொருள் பற்றியது இது? இதன் பெயர்க் காரணம் என்ன? - இந்த வினாக்களுக்கு விடை காண வேண்டும்.

இந்நூற் பெயர், முதல் முதலாக, காலத்தால் முற்பட்ட இறையனார் அகப்பொருள் உரையில் காணப்படுகிறது. நூல்கள் பெயர் பெற்றதற்கு உரிய காரணங்களை விளக்கு மிடத்து,

> 'அளவினால் பெயர் பெற்றது பன்னிரு படலம் என்பது' என அகப்பொருள் உரை கூறுகிறது. 'இந்த நூல் பன்னிரண்டு படலங்களை உடைத்தாயிருப்பதனால், 'பன்னிரு படலம்' என எண்ணல் அளவையால் பெயர் பெற்றது' என்பது, இந்த உரைப் பகுதியின் விளக்க மாகும்.

ஏழு அல்லது எட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஐயனா ரிதனார் என்பவரால் இயற்றப் பெற்ற 'புறப் பொருள் வெண்பா மாலை' என்னும் நூலின் சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுளால், பன்னிரு படலத்தின் ஆசிரியர் பற்றியும் அந்நூல்

கூறும் பொருள் பற்றியும் அறிந்து கொள்ளலாம். எனவே, அந்தச் சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுள் வருமாறு :—

"மன்னிய சிறப்பின் வானோர் வேண்டத்
தென்மலை யிருந்த சீர்சால் முனிவரன்
தன்பால் தண்டமிழ் தாவின் றுணர்ந்த
துன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப் பியன் முதல்
பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகர்ந்த
பன்னிரு படலமும் பழிப்பின் றுணர்ந்தோன்
ஓங்கிய சிறப்பின் உலகமுழு தாண்ட
வாங்குவில் தடக்கை வானவர் மருமான்
ஐய னாரிதன் அகலிடத் தவர்க்கு
மையறு புறப்பொருள் வழாலின்று விளங்க
வெண்பா மாலை யெனப்பெயர் நிறீஇப்
பண்புற மொழிந்தனன் பான்மையின் தெரிந்தே."

'அகத்தியனாரிடம் தமிழ் பயின்ற தொல்காப்பியர் முதலிய பன்னிரு புலவர்கள் இயற்றிய தொகுப்பு நூலாகிய பன்னிரு படலம் என்னும் நூலை நன்கு கற்றுத் தெளிந்த ஐயனாரிதனார், புறப்பொருள் பற்றி 'வெண்பா மாலை' என்னும் பெயரில், இந்த நூலை (புறப்பொருள் வெண்பா மாலையை) இயற்றினார்' - என்பது இந்தச் செய்யுளின் கருத்து.

இந்தச் செய்யுளைக் கொண்டு, பன்னிரு படலம் முதல் நூல் எனவும், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை அதன் வழி நூல் எனவும் அறியலாம். இதனைத் தொல்காப்பிய உரையாசிரியராகிய பேராசிரியரும்,

'பன்னிரு படலம் முதல்நூலாக வழிநூல் செய்த வெண்பாமாலை ஐயனாரிதனாரும் இது கூறினார்' - எனத் (தொல் - மரபியல் - 94) தமது உரையில் அறிவித்துள்ளார். மாறனலங்காரம் என்னும் நூலின் உரையாசிரியரும் (நூற்பா : 76 உரையில்),

'...என்பவற்றையும் கூட்டி பன்னிரு படலம் ஆக்கி... திணையும் துறையுமாக விரித்து வெண்பாமாலையாகிய வழிநூலுள் ஐயனாரிதனாரும் கூறியதூஉம்...'

என இக் கருத்தைத் தெரிவித்துள்ளார். எனவே, 'தெரிந்ததிலிருந்து தெரியாததற்குச் செல்லுதல்' என்னும் உளவியல் முறைப்படி, இப்பொழுது நமக்குக் கிடைத்திருக்கிற வழிநூலாகிய புறப்பொருள் வெண்பா மாலையைக் கொண்டு, கிடைக்காத முதல் நூலாகிய பன்னிரு படலத்தின் பாங்கினைப் புரிந்து கொள்ளலாம். அது வருமாறு :—

புறப்பொருள் வெண்பாமாலை என்னும் நூல் புறப்பொருள் செய்திகளை வெண்பாவால் விளக்குவதாகும்; இந்நூல் வெட்சிப் படலம், கரந்தைப் படலம், வஞ்சிப் படலம், காஞ்சிப் படலம், உழிஞைப் படலம், நொச்சிப் படலம், தும்பைப் படலம், வாகைப் படலம், பாடாண் படலம், பொதுவியல் படலம், கைக்கிளைப் படலம், பெருந்திணைப் படலம் என்னும் பன்னிரண்டு படலங்களை உடையது. எனவே, இந் நூலைப் போலவே, இதன் முதல்நூலாகிய பன்னிரு படலமும், புறப்பொருள் பற்றிய பன்னிரண்டு படலங்களை உடையது என்பதும், அதனாலேயே 'பன்னிரு படலம்' எனப் பெயர் வழங்கப்பட்டது என்பதும் விளங்கும். முதல் நூலாகிய பன்னிரு படலத்துள் உள்ள பன்னிரண்டு படலங்களைப் பார்த்தே, வழி நூலாகிய புறப்பொருள் வெண்பா மாலையும் பன்னிரண்டு படலங்களை அமைத்துக் கொண்டது என உணர்க. அடுத்து, புறப்பொருள் வெண்பா மாலையின் சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுளிலுள்ள,

'துன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப் பியன் முதல்
பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகர்ந்த
பன்னிரு படலமும் பழிப்பின் றுணர்ந்தோன்'

என்னும் பகுதியைப் பார்க்கவேண்டும். அகத்தியரின் மாணாக்கர்களாகிய தொல்காப்பியர் முதலிய புலவர்கள் பன்னிருவரும் சேர்ந்து செய்த நூல் பன்னிரு படலம் என இச் செய்யுள் கூறுகிறது. எனவே, பன்னிரு படலம் என்பது, பன்னிருவர் இயற்றிய பன்னிரு படலங்களின் தொகுப்பு நூல் - தொகை நூல் என்பது பெறப்படும்; பெறவே, ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு படலம் இயற்றிருக்கவேண்டும் என்பது தெளிவு.

பன்னிரு படலத்தை இயற்றிய ஆசிரியர்கள் தொல்காப்பியர் முதலிய பன்னிருவர் எனவே, இந்நூல் இயற்றித் தொகுக்கப்பட்ட காலம், தொல்காப்பியத்தை ஒட்டிய இடைச்சங்க காலம் என்பது புலப்படும்.

ஒவ்வொருவரால் ஒவ்வொரு படலம் வீதமாக இந்தப் பன்னிரண்டு படலங்களும் இயற்றப்பட்டன என்னும் கருத்தை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு, பன்னிருவருள் முதல்வராகிய தொல்காப்பியரால் பன்னிரு படலங்களுள் முதலாவதாகிய 'வெட்சிப் படலம்' இயற்றப்பட்டது என்னும் கருத்துப் பரவலாகச் சொல்லப்பட்டு வருகிறது.

தொல்காப்பியர் இல்லை

ஆனல், தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களாகிய இளம்பூரணரும் நச்சினர்க்கினியரும், இலக்கண விளக்க நூல் - உரை ஆசிரியராகிய வைத்திய நாதப் புலவரும், பன்னிரு படலத்தின் முதல் படலமாகிய வெட்சிப் படலத்தைத் தொல்காப்பியர் இயற்றினர் என்னும் கருத்தைக் காரணங் காட்டி வன்மையாக மறுத்துள்ளனர். பன்னிரு படலத்தின் தலையெழுத்தைத் தீர்மானிப்பதற்கு இவர்தம் மறுப்புரைகளை நாம் ஊன்றி நோக்க வேண்டும். முறையே அவை வருமாறு :—

இளம்பூரணர், தொல்காப்பியப் புறத்திணை இயல் முதல் நூற்பாவிற்கு முன்னல், 'புறத்திணை இயல்' என்னும் தலைப்பிற்கு விளக்கமாகத் தாம் எழுதியுள்ள,

"ஆன்ற சிறப்பின் அறம் பொருள் இன்பமென
மூன்றுவகை நுதலியது உலகம் அவற்றுள்
அறமும் இன்பமும் அகலா தாகிப்
புறன்எனப் படுவது பொருள் குறித் தன்றே"

என்னும் பன்னிரு படலச் செய்யுளுள் புறப்பொருள் அறமும் இன்பமும் அகலாதாகி எனக் கூறினர்; அவர் கூறுதல் வாகைத்திணைக்கண் 'கட்டில் நீத்த பால்' முதலாகக் 'காமம் நீத்த பால்' ஈருக அறங்கூறுதலின் அச்சார்பாகக் கூறியது மயங்கக் கூறுதலாம்.

'ஆங்ஙனம் உரைப்பின் அவற்றது வகையால்
பாங்குறக் கிளர்ந்தனர் என்ப அவைதாம்
வெட்சி கரந்தை வஞ்சி காஞ்சி
உட்குவரு சிறப்பின் உழிஞை நொச்சி
முரண்மிகு சிறப்பின் தும்பையுள் ளிட்ட
மறனுடை மரபின் ஏழே ஏனை
அமர்கொள் மரபின் வாகையும் சிறந்த
பாடாண் பாட்டொடு பொதுவியல் என்ப'

எனவும்,

''கைக்கிளை ஏனைப் பெருந்திணை என்றாங்கு
அத்திணை யிரண்டும் அகத்திணைப் புறனே'

எனவும், புறப்பொருள் பன்னிரண்டு வகைப்படக் கூறில், அகமும் பன்னிரண்டாகி மாட்டேறு பெறுதல் வேண்டும். அகத்திணை ஏழாகிப் புறத்திணை பன்னிரண்டாகில், 'மொழிந்த பொருளோடு ஒன்ற வைத்தல்' (தொல்மரபு,112) என்னும் தந்திர உத்திக்கும் பொருந்தாதாகி, 'மிகைப்படக் கூறல்', 'தன்னுன் ஒரு பொருள் கருதிக் கூறல்' (தொல்,மரபு. 110) என்னும் குற்றமும் பயக்கும் என்க. அன்றியும் பெருந் திணைப் புறனாகிய காஞ்சி நிலையாமை யாதலானும், பொது வியல் என்பது,

'பல்அமர் செய்து படையுள் தப்பிய
நல்லாண் மாக்கள் எல்லாரும் பெறுதலின்
திறப்பட மொழிந்து தெரிய விரித்து
முதற்பட எண்ணிய எழுதிணைக்கும் உரித்தே'

'முதற்பட எண்ணிய எழுதிணைக்கும் உரித்தே' எனத் தாமே கூறுகின்றா ராதலின், மறத்திற்கு முதலாகிய வெட்சியின் எடுத்துக் கோடற்கண்ணும் கூறாமையானும், கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் புறம் என்றாராயின், அகத்திணை ஏழ் என்னாது ஐந்து எனல் வேண்டுமாதலானும், பிரம்மம் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட மணம் எட்டனுள்ளும் யாழோர் புறப்பொருளாதல் வேண்டுதலானும், முனைவன் நூலிற்கும்

கலி முதலாகிய சான்றோர் செய்யுட்கும் உயர்ந்தோர் வழக்கிற்கும் பொருந்தாது என்க'' என்னும் உரைப் பகுதியாலும்,

அடுத்து,

'வேந்துவிடு முனைஞர் வேற்றுப்புலக் களவின்
ஆதந்து ஓம்பல் மேவற் றுகும்'

என்னும் தொல்காப்பியப் புறத்திணை இயல் (2) நூற்பாவின் கீழ் இளம்பூரணர் தாம் எழுதியுள்ள,

''பன்னிரு படலத்துள், 'தன்னுறு தொழிலே வேந்துறு தொழிலென்று, அன்ன இருவகைத்தே வெட்சி', என இரண்டு கூறுபடக் கூறினாராயினும், முன் வருகின்ற வஞ்சி உழிஞை தும்பை முதலாயின எடுத்துச் செலவு, எயில் காத்தல், போர் செய்தல் என்பன அரசர் மேல் இயன்று வருதலின், வேந்துறு தொழில் ஒழித்துத் தன்னுறு தொழில் எனத் தன் நாட்டும் பிறர் நாட்டும் களவின்கண் ஆன்நிரை கோடலின் இவர் அரசரது ஆணையை நீங்கினாராவர். ஆதலால், அவர் அவ்வாறு கூறல் மிகைபடக் கூறலாம். அதனால், பன்னிரு படலத்துள் வெட்சிப்படலம் தொல்காப்பியர் கூறினார் என்றல் பொருந்தாது. என்னை?

'ஒத்த சூத்திரம் உரைப்பின் காண்டிகை
மெய்ப்படக் கிளந்த வகைய தாகி
ஈரைங் குற்றமும் இன்றி நேரிதின்
மூப்பத் திருவகை உத்தியொடு புணரின்
நூலென மொழிப நுணங்குமொழிப் புலவர்'.
(தொல் - மரபியல் - 100)

எனவும்,

'சிதைவெனப் படும்அவை வசையற நாடின்
கூறியது கூறல் மாறுகொளக் கூறல்
குன்றக் கூறல் மிகைபடக் கூறல்
பொருளில கூறல் மயங்கக் கூறல்
கேட்டோர்க் கின்னா யாப்பிற் றுதல்
பழித்த மொழியான் இழுக்கக் கூறல்

தன்னுன் ஒரு பொருள் கருதிக் கூறல்
என்ன வகையினும் மனங்கோள் இன்மை
அன்ன பிறவும் அவற்றுவிரி வாகும்.' (மரபு - 110)

எனவும் கூறிய ஆசிரியர்தாமே மாறு கொளக் கூறல், குன்றக் கூறல், மிகைபடக் கூறல், பொருளில கூறல், மயங்கக் கூறல், தன்னு ஞெரு பொருள் கருதிக் கூறல் என்னும் குற்றம் பயப்பக் கூறினுரென வருமாகலான்.'

என்னும் உரைப்பகுதியாலும், அடுத்து, தொல்காப்பியப் புறத்திணை இயலிலுள்ள 'வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன்' என்னும் (5) நூற்பாவின் இறுதியில் இளம் பூரணர் தாம் எழுதியுள்ள,

"பன்னிரு படலத்துள் கரந்தைக்கண் புண்ணொடு வருதல் முதலாக வேறுபடச் சிலதுறை கூறினுராகலின், புண்படுதல் மாற்றோர் செய்த மறத்துறை யாகலின், அஃது இவர்க்கு மாறுகக் கூறலும் மயங்கக் கூறலுமாம். ஏனையவும் இவ்வாறு மயங்கக் கூறலும் குன்றக் கூறலும் மிகைபடக் கூறலும் ஆயவாறு எடுத்துக் காட்டின் பெருகுமாதலான், உய்த்துணர்ந்து கண்டு கொள்க..."

என்னும் உரைப் பகுதியாலும், பன்னிரு படலத்தின் வெட்சிப் படலத்திற்கும் தொல்காப்பியர்க்கும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை - அதாவது - அதனைத் தொல்காப்பியர் இயற்ற வில்லை என்னும் செய்தியைத் தெளிவாகக் கூறியுள் ளார். அடுத்து நச்சினுர்க்கினியரைக் கண்டு அவர் கூறும் மறுப்புரைகளைக் கேட்போம் : தொல்காப்பியம்-புறத்திணை யியலில் உள்ள,

'வேந்துவிடு முனைஞர் வேற்றுப்புலக் களவின்
ஆதந்து ஓம்பல் மேவற் ருகும்'

என்னும் (2) நூற்பாவின் கீழ் நச்சினுர்க்கினியர் எழுதியுள்ள,

"...வேந்துவிடு முனைஞர் என்றமையான் இருபெரு வேந்தரும் தண்டத் தலைவரை ஏவிவிடுவர் என்றும், ஆதந்தோம்பல் என்றதனுல் களவின்கண் கொண்ட

ஆவினைமீட்டுத் தந்தோம்பு மென்றும் பொருள் கூறுமாறு சூத்திரஞ் செய்தாராகலின், இருபெரு வேந்தர் தண்டத் தலைவரும் அவரேவலான் நிரை கோடற்கும் மீட்டற்கும் உரியராயினர்; ஆகவே இருவர்க்கும் கோடற் றொழில் உளதாயிற்றாதலின் அடித்துக் கோடலும் மீட்டுக் கோடலும் வெட்சியாயின.

ஆயின், மீட்டல் கரந்தை என்பரால் எனின், அதனையும் இச் சூத்திரத்தானும் வருகின்ற சூத்திரத் தானும் வெட்சி யென்றே ஆசிரியர் கொண்டார். மீட்டலை வெட்சிக் கரந்தை என்பாரும் உளர். மீட்டலைக் கரந்தை என்பார்க்கு அது திணையாயின் குறிஞ்சிக்குப் புறனாகாமை யுணர்க...''

என்னும் உரைப்பகுதியாலும், புறத்திணையியலிலுள்ள

'' எஞ்சா மண்ணசை வேந்தனை வேந்தன்
அஞ்சுதகத் தலைச்சென்று அடல்குறித் தன்றே. ''

என்னும் (7) நூற்பாவின்கீழ் நச்சினார்க்கினியர் எழுதியுள்ள,

''... ஒருவன் மண் நசையால் மேற்சென்றால், அவனும் அம் மண்ணழியாமற் காத்தற்கே எதிரே வருதலின், இருவர்க்கும் மண் நசையால் மேற்சேறல் உளதாகலின், அவ்விருவரும் வஞ்சி வேந்தர் ஆவர் என்றுணர்க. எதிர் சேறல் காஞ்சி என்பரால் எனின், காஞ்சியென்பது எப்பொருட்கும் நிலையாமை கூறுதலின் பெரிதும் ஆராய்ச்சிப்படும் பொதுவியற் பொருண்மைப் பெயராற் கூறுதலாகாமை யுணர்க...''

என்னும் உரைப் பகுதியாலும், புறத்திணையியலிலுள்ள,

'' காஞ்சி தானே பெருந்திணைப் புறனே. ''

என்னும் (22) நூற்பாவின்கீழ் நச்சினார்க்கினியர் எழுதியுள்ள,

''... பெருந்திணைக்குக் காஞ்சி புறனாயிற்று. கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை யிறுவாய் ஏழனையும் அகம் என்றலின், அவ் வகத்திற்கு இது புறனாவதன்றிப்

புறப்புறம் என்றல் ஆகாமையுணர்க. இது மேலதற்கும் ('பாடாண் பகுதி கைக்கிளைப் புறனே'-தொல்-புறம்-25) ஒக்கும்.''

என்னும் உரைப்பகுதியாலும், பெயரை வெளிப்படையாகச் சுட்டாமல் குறிப்பாகப் பன்னிரு படலம் தொல்காப்பியத்திற்கு உணர்த்தியிருப்பதை அறியலாம்.

தொல்காப்பியமும் பன்னிரு படலமும் மாறுபட்டவை என்பதை நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பிய உரையில் குறிப்பாகக் கூறியிருப்பினும், தாம் எழுதியுள்ள மதுரைக் காஞ்சி உரையின் முற்பகுதியில் பன்னிரு படலத்தின் பெயரைச் சுட்டி வெளிப்படையாக அறிவித்துள்ளார். அப் பகுதி வருமாறு :—

''மதுரைக் காஞ்சி : இப் பாட்டிற்கு மாங்குடி மருதனார் மதுரைக் காஞ்சி யென்று துறைப் பெயரா னன்றித் திணைப்பெயராற் பெயர் கூறினார். இத் திணைப் பெயர் பன்னிருபடலம் முதலிய நூல்களாற் கூறிய திணைப்பெயர் அன்று, தொல்காப்பியனார் கூறிய திணைப் பெயர்ப் பொருளே இப் பாட்டிற்குப் பொருளாகக் கோடலின், வஞ்சி மேற்செல்லலானும் காஞ்சி எஞ்சா ததெிர் சென்றூன்றலானும் 'வஞ்சியும் காஞ்சியும் தம்முள் மாறே' எனப் பன்னிரு படலத்திற் கூறிய திணைப் பெயர் இப் பாட்டிற்குப் பொருளன்மை யுணர்க. அவர் முதுமொழிக் காஞ்சி முதலியவற்றைப் பொதுவியல் என்று ஒரு படலமாக்கிக் கூறலின், அவை திணைப் பெயராகாமை உணர்க.''

மேற்காட்டிய தொல்காப்பிய உரைப் பகுதிகளைக் கொண்டும் மதுரைக் காஞ்சி உரைப்பகுதியைக் கொண்டும், பன்னிரு படலமும் தொல்காப்பியமும் மாறுபட்டன வாதலின், பன்னிரு படலத்தின் வெட்சிப் படலத்தைத் தொல்காப்பியர் இயற்றியிருக்க மாட்டார் என்பதே நச்சினார்க்கினியரின் கருத்து என்பதை நன்குணரலாம். இனி,

இலக்கண விளக்க உரையாசிரியர் என்ன கூறுகிறார் என்று கேட்போம் : இலக்கண விளக்கம் - புறத்திணையியலிலுள்ள,

" ஆன்ற காட்சியின் அகனன் குணர்ந்தோர்
தோன்றக் கூறிய புறனெனப் படுவது
அறம் பொருள் என்னும் இயல்பிற் றாகிப்
புறம்பயில் ஒழுக்கம் என்மனார் புலவர் '

என்னும் முதல் நூற்பாவின் கீழ், நூலாசிரியரே உரையாசிரியராகவும் இருந்து எழுதியுள்ள,

"... ஆன்ற காட்சியின் அகனன் குணர்ந்தோர் தோன்றக் கூறிய புறன் எனப்படுவது என்றார், குறிஞ்சி முதலியவற்றிற்கு வெட்சி முதலிய புறனாங்கால் அவ்விலக்கணங்கள் ஒருபுடை ஒப்புமைபற்றிச் சார்புடையவாதல் கூறல் வேண்டுதலின்.

" ஆன்ற சிறப்பின் அறம்பொருள் இன்பமென
மூன்றுவகை நுதலியது உலகம் அவற்றுள்
அறமும் இன்பமும் அகலா தாகிப்
புறனெனப் படுவது பொருள் குறித்தன்றே."

எனப் பன்னிரு படலத்துள் அறஞ் சார்பாகப் புறப்பொருள் குறித்து வருமென்றது என்னை யெனின், அது மயங்கக் கூறலாம், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் சார்பாகக் கூறாது வாகைத் திணைக்கண் கட்டில் நீத்த பால் முதலாகக் காமம் நீத்த பால் ஈறாக அறத்தையே விதந்து கூறுதலின்."

என்னும் உரைப் பகுதியாலும், அதே புறத்திணையியலிலுள்ள,

' வெட்சி வஞ்சி உழிஞை தும்பை
உட்குவரு சிறப்பின் வாகையொடு காஞ்சி
பாடாண் திணையும் உளப்படத் தொகைஇ
ஈரேழு காலை எழுவகைத் ததுவே. '

என்னும் இரண்டாவது நூற்பாவின்கீழ் அதே ஆசிரியர் எழுதியுள்ள,

"... இக் குறிகள் காரணக் குறிகளாம் பூக்களாற் போந்தன வாகலின்; அற்றேல்,

' ஆங்ஙனம் உரைப்பின் அவற்றது வகையால்
பாங்குறக் கிளந்தனர் என்ப அவைதாம்
வெட்சி கரந்தை வஞ்சி காஞ்சி
உட்குவரு சிறப்பின் உழிஞை நொச்சி
முரண்மிகு சிறப்பின் தும்பையுள் ளிட்ட
மறனுடை மரபின ஏழே ஏனைய
ஆகோள் மரபின் வாகையும் சிறந்த
பாடாண் பாட்டொடு பொதுவியல் என்ப
கைக்கிளை ஏனைப் பெருந்திணை என்றாங்கு
அத்திணை இரண்டும் அகத்திணைப் புறனே '

எனப் பன்னிருபடலத்துப் புறத்திணை பன்னிரெண்டெனக் கூறுபவா லெனின்,

' கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை இறுவாய்
முற்படக் கிடந்த எழுதிணை என்ப '

(தொல்-அகம்-1)

எனக் கூறிய ஆசிரியர், தொல்காப்பியனார்க்குப் பிற்படக் கிளக்கப்படும் புறத்திணை ஏழென்பதே கருத்தாகலானும், கரந்தையும் நொச்சியும் முறையே வெட்சிக்கும் உழிஞைக்கும் மறுதலையாய் அவற்றின்பாற் படுமாதலானும், பொதுவியல் என்பது,

' பல்லமர் செய்து படையுள் தப்பிய
நல்லரண் மாக்கள் எல்லாரும் பெறுதலின்
திறப்பட மொழிந்து தெரிய விரித்து
முதற்பட எண்ணிய எழுதிணைக்கும் உரித்தே '

என அவர்தாமே கூறுபவாகலானும், கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் புறமாயின் அகத்திணை ஏழென்றது ஐந்தெனல் வேண்டுதலானும், பிரமம் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட மணம் எட்டினுள்ளும் யாழோர் கூட்டமாகிய மணம் ஒன்றனையும் ஒழித்து ஏனைய புறமாதல் வேண்டுதலானும், முனைவ னூலிற்கும் கலி முதலாகிய சான்றோர் செய்யுட்கும்

உயர்ந்தோர் வழக்கிற்கும் இயையாமையானும், அங்ஙனங் கூறுதல் பொருந்தாதென மறுக்க.''

என்னும் உரைப்பகுதியாலும், அதே புறத்திணையியலி லுள்ள,

''அவற்றுள்,

வெட்சி தானே குறிஞ்சியது புறனே
உட்குவரப் பொருபோர் உறுமுறை தொடங்கிய
வேந்துவிடு முனைஞர் வேற்றுப் புலக் களவின்
ஆதந் தோம்பலும் அந்நிரை மீட்டலும்
எனஇரு பாற்றே அஃதென மொழிப.'

என்னும் நான்காம் நூற்பாவின் கீழ், அதே ஆசிரியர் எழுதி யுள்ள,

''ஆதந் தோம்பலும் அந்நிரை மீட்டலும் என இரு பாற்று என்னுது,

'தன்னுறு தொழிலே வேந்துறு தொழிலென்று
அன்னஇரு வகைத்தே வெட்சி'

எனப் பன்னிரு படலத்துட் கூறியவாறு கூறின், முன் வருகின்ற வஞ்சி முதலியவற்றின் பொருளாகிய எடுத்துச் செலவு முதலியன வேந்தன்மேல் இயன்று வருதலானும், வேந்துறு தொழிலே யன்றித் தன்னுறு தொழிலுங் கூறின் வேந்தனது ஆணையைக் கடந்து தன்னுட்டும் பிறனுட்டுங் களவு நிகழ்த்தினராப வாகலானும், அது மரபன்று என மறுக்க.''

என்னும் உரைப்பகுதியாலும், தொல்காப்பியர் தம் நூலோடு வேறுபாடுடைய பன்னிரு படலத்தின் வெட்சிப் படலத்தை இயற்றியிருக்கமாட்டார் என இலக்கண விளக்க உரையாசிரியரும் உணர்த்தியுள்ளார் என்பதை அறியலாம்.

தொல்காப்பியரே :

இவ்வாறு ஒரு சிலர் உரைக்கவும், யாப்பருங்கல விருத்தி யுரையாசிரியரும், தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களாகிய பேராசிரியரும், சிவஞான முனிவரும், பிறரும், பன்னிரு

படலத்தின் முதற் படலமாகிய வெட்சிப் படலத்தைத் தொல்காப்பியர் இயற்றினார் என்னும் கருத்தை மறுத்தாரிலர்; உடன்பட்டும் உள்ளனர். இவர்தம் உடன் பாட்டுரைகள் முறையே வருமாறு :—

பத்தாம் நூற்றாண்டில் இயற்றியதாகக் கருதப்படுகின்ற யாப்பருங்கலம் - ஒழிபியலில், 'மாலை மாற்றே சக்கரம் சுழிகுளம்' என்று தொடங்கும் நூற்பாவிற்கு (3) எழுதப்பட்டுள்ள விருத்தியுரையில் உள்ள,

"இனி அகப் புறமாவன : காந்தள், வள்ளி, சுரநடை, முதுமாலை, தாபதம், தபுதாரம், குற்றிசை, குறுங்கலி, பாசறை முல்லை, இல்லாண் முல்லை என்ற இவை பத்தும், கைக்கிளை, பெருந்திணை என்ற இவை இரண்டும் என்க.

> ' ஆய்ந்த அகப்புறம் ஐயிரண்டும் ஆயுங்கால்
> காந்தள் ....
> அமர்த்தவீ ரைந்தும் அகத்தின் புறமே. '

> ' கைக்கிளை என்று பெருந்திணை என்றாங்கு
> அத்திணை இரண்டும் அகத்திணைப் புறமே. '

இவை பன்னிரு படலம்............ வெட்சி ஆகவர்தலானும், கரந்தை உட்குவரச் சென்று விடுத்தலானும்,

> ' வெட்சியும் கரந்தையும் தம்முள் மாறே. '

வஞ்சி மேற் செல்லலானும், காஞ்சி அஞ்சாது எதிர்சென்று ஊன்றலானும்,

> ' வஞ்சியும் காஞ்சியும் தம்முள் மாறே. '

உழிஞை ஆரெயில் முற்றலானும், நொச்சி விழுமிதின் அவ்வெயிற் காத்தலானும்,

> ' உழிஞையும் நொச்சியும் தம்முள் மாறே. '
> ' பொருதல் தும்பை புணர்வ தென்ப. '

இவற்றின் விகற்பமெல்லாம் பன்னிரு படலத்துட் காண்க. புறப்புறமாவன : வாகையும் பாடாண் பாட்டும் பொதுவியல் திணையும் எனக் கொள்க...... இவை ஆமாறு வெண்பா மாலையுள்ளும் பன்னிரு படலத்துள்ளும் காண்க.''

என்னும் உரைப் பகுதியால், யாப்பருங்கல விருத்தி பன்னிரு படலச் செய்திகளைத் தவறென மறுக்கவில்லை - ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது என்பது புலனாகும். இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் பன்னிருபடலச் செய்திகள் தவறானவை என்று சுட்டிக் காட்டியிருப்பதை ஈண்டு நினைவுகூரவேண்டும். யாப்பருங்கல விருத்தியில் பன்னிரு படலத்திற்கு மறுப்பு இன்மையால், பன்னிரு படலத்தில் தொல்காப்பியர் பெற்றிருக்கும் பங்குக்கும் மறுப்பு இராது என உய்த்துணரலாம்.

இனிப் பேராசிரியர் பக்கம் திரும்பிப் பார்ப்போம். தொல்காப்பியம் மரபியலில் உள்ள,

"வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின்
முனைவன் கண்டது முதல்நூ லாகும்" (94)

என்னும் நூற்பாவின் கீழ்ப் பேராசிரியர் எழுதியுள்ள,

"...எனவே, அகத்தியமே முற்காலத்து முதனூல் என்பதூஉம், அதன் வழித்தாகிய தொல்காப்பியம் அதன் வழிநூல் என்பதூஉம் பெற்றாம்.

என்றார்க்கு முந்துநூல் எனப்பட்டன முற்காலத்து வீழ்ந்தன வெனக் கூறித் தொல்காப்பியர் அகத்தியத்தோடு பிறழவும், அவற்று வழிநூல் செய்தார் என்றக்கால் இழுக் கென்னை யெனின், - அது வேதவழக்கொடு மாறுகொள்வார் இக்காலத்துச் சொல்லினும் இறந்தகாலத்துப் பிறபாசாண்டி களும் மூன்று வகைச் சங்கத்து நான்கு வருணத்தொடுபட்ட சான்றோரும் அது கூறார் என்பது. என்னை? கடைச்சங்கத் தாருட் களவியற் பொருள் கண்ட கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர், 'இடைச் சங்கத்தார்க்கும் கடைச் சங்கத்தார்க்கும் நூலாயிற்றுத் தொல்காப்பியம்' என்றாராகலானும், பிற்காலத்தார்க்கு உரையெழுதினோரும் அது கூறிக் கரிபோக் கினாராகலானும், அவர் புலவு துறந்த நோன்புடையா ராகலாற் பொய்கூறா ராகலானு மென்பது. இங்ஙனங் கூறுக் கால் இதுவும் மரபுவழு வென்று அஞ்சி அகத்தியர் வழித் தோன்றிய ஆசிரிய ரெல்லாருள்ளுந் தொல்காப்பியனாரே

தலைவரென்பது எல்லா ஆசிரியருங் கூறுப வென்பது; எங்ஙனமோ வெனின்,

" கூறிய குன்றினு முதனூல் கூட்டித்
தோமின் றுணர்தல் தொல்காப் பியன்றன்
ஆணையின் தமிழறிந் தோர்க்குக் கடனே"

இது பல்காப்பியப் புறனடைச் சூத்திரம்.

" வீங்குகடல் உடுத்த வியன்கண் ஞாலத்துத்
தாங்கா நல்லிசைத் தமிழ்க்குவிளக் காகென
வானோர் ஏத்தும் வாய்மொழிப் பல்புகழ்
ஆனாப் பெருமை அகத்தியன் என்னும்
அருந்தவ முனிவன் ஆக்கிய முதனூல்
பொருந்தக் கற்றுப் புரைதப வுணர்ந்தோர்
நல்லிசை நிறுத்த தொல்காப் பியனும்"

என்பதனால், அகத்தியர் செய்த அகத்தியத்தினை முதனூ லெனவும், அவர் வானோர் ஏத்தும் வாய்மொழிப் பல்புகழ் ஆனாப் பெருமையுடையார் எனவும், அவராற் செய்யப்பட்ட முதனூல் பொருந்தக் கற்றுப் புரைதப உணர்ந்தோருள் தலைவராயினார் தொல்காப்பியனார் எனவும், பன்னிரு படலத்துப் புனைந்துரை வகையாற் பாயிரச் சூத்திரத்துள் உரைக்கப்பட்டது. இனிப் பன்னிரு படலம் முதனூலாக வழிநூல் செய்த வெண்பாமாலை ஐயனாரிதனாரும் இது கூறினார்; என்னை?

" மன்னிய சிறப்பின் வானோர் வேண்டத்
தென்மலை யிருந்த சீர்சால் முனிவரன்
தன்பால் தண்டமிழ் தாவின் றுணர்ந்த
துன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப்பியன் முதற்
பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகர்ந்த..."

எனப் பாயிரஞ் செய்தற்கு உடன்பட்டமையின் என்பது—"

என்னும் உரைப் பகுதியைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால் அறியப்படுவதாவது:— "பன்னிரு படலம் என்னும் நூலின் முகப்பில், 'வீங்கு கடல் உடுத்த' என்று தொடங்கும் பாயிரச்

செய்யுள் ஒன்று உள்ளது. இந்தச் செய்யுள், அகத்தியம் என்னும் முதல் நூலை நன்கு கற்று உணர்ந்தவர்களாகிய தொல்காப்பியரும் பிறருமாகச் சேர்ந்து பன்னிரு படலத்தை இயற்றினர் எனக் கூறுகிறது. இந்தப் பன்னிருபடலத்தை முதல் நூலாகக் கொண்டு ஐயனாரிதனார் என்பவர் புறப் பொருள் வெண்பா மாலை என்னும் நூலை இயற்றினார். இந்த வெண்பா மாலை நூலின் பாயிரச் செய்யுளும், அகத்தியரின் மாணாக்கர்களாகிய தொல்காப்பியர் முதலிய பன்னிரு புலவரும் சேர்ந்து பன்னிரு படலம் என்னும் நூலை இயற்றினர் எனக் கூறுகிறது. பேராசிரியர் தமது உரைப் பகுதியின் ஓரிடத்தில், 'பன்னிரு படலத்துப் புனைந்துரை வகையாற் பாயிரச் சூத்திரத்துள் உரைக்கப்பட்டது' எனக் கூறியிருப்பது, 'பொருந்தக் கற்றுப் புரைதப உணர்ந்தோருள் தலைவராயினார் தொல்காப்பியனார்' என்னும் கருத்துப் புனைந் துரையாகும் எனச் சுட்டிக் காட்டுகிறதேயன்றி, தொல் காப்பியர் முதலியோர் சேர்ந்து பன்னிரு படலம் இயற்றினர் என்பது புனைந்துரை எனச் சுட்டியதாகாது. அதனால்தான் பேராசிரியர், பன்னிரு படலம், புறப்பொருள் வெண்பா மாலை ஆகிய நூல்களின் பாயிரச் செய்யுட்களை ஈண்டு முழுமையும் தராமல், தொல்காப்பியரை முதன்மையாகக் குறிப்பிடும் இடங்களோடு நிறுத்திக் கொண்டார். தொல் காப்பியர்க்குத் தலைமையளிக்கும் பல்காப்பியப் பாடலைப் ஈண்டு எடுத்துக் காட்டியிருப்பதும் ஒப்புநோக்கத் தக்கது. எனவே, பன்னிரு படலத்தில் தொல்காப்பியர்க்கு உள்ள பங்கைப் பேராசிரியர் மறுக்கவில்லை என்பது ஒருவாறு புலனாகும்.

இந்தச் சிக்கலுக்கு முடிவுரை வழங்குவது போல், சிவஞான முனிவர் தொல்காப்பியப் பாயிர விருத்தியுரையில் கூறியுள்ள பகுதி வருமாறு :—

"...அகம் புறம் எனப் பகுத்தவற்றைத் தம்முள் வேறு பாடு நோக்கி அகம் அகப்புறம் புறம் புறப்புறம் என நான்காகப் பகுத்தலும், வெட்சித் திணை உழிஞைத் திணை களின் மறுதலை வினையை வீற்று வினையாதலும் வேற்றுப் பூச்

சூடுதலும் ஆகிய வேறுபாடுபற்றி வேறு திணையாக வைத்தெண்ணுதலும், இன்னோ ரன்னவை பிறவுமாம். இவை இங்ஙனம் வேறுபடினும், புணர்ச்சி முடிபும் சொல் முடிபும் பொருள் முடிபும் வேறுபடாமையின் மரபு நிலை திரியாவாயின. இவ் வுண்மை யுணராதார் பன்னிரு படலம் முதலிய நூல்களை வழீஇயின என்றிகழ்ந்து, பன்னிரு படலத்துள் வெட்சிப் படலம் தொல்காப்பினார் கூறியதன்று எனவும் தொல்லாசிரியர் வழக்கொடு முரணித் தமக்கு வேண்டியவாறே கூறுப."

'பன்னிரு படலத்தின் வெட்சிப் படலத்தைத் தொல்காப்பியனார் இயற்றவில்லை எனக் கூறுபவர்கள் உண்மை யுணராதவர்கள்' என்று சிவஞான முனிவர் இகழ்ந்து பேசியிருப்பதை மேலுள்ள பகுதியால் அறியலாம். நடுநிலை நின்று நோக்கின், பன்னிரு படலத்தில் தொல்காப்பியர்க்கும் பங்கு உண்டு என்ற முடிவுக்கு நாமும் வரமுடியும்.

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை, கைக்கிளை, பெருந்திணை என்ற ஏழும் 'அகம்' என்று தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. இந்த ஏழனுள் கைக்கிளை, பெருந்திணை என்னும் இரண்டும், 'அகப்புறம்' என்று பன்னிரு படலம் கூறுகிறது. இந்தச் சிறு வேறுபாட்டால், பன்னிரு படலத்தில் தொல்காப்பியர்க்குத் தொடர்பில்லை என்று கூறிவிடுவதா? அகத்திணை, புறத்திணை என்னும் இரு திணைகளையும் பற்றிக் கூறுவது தொல்காப்பியம். புறத்திணை ஒன்றைப் பற்றி மட்டும் கூறுவது பன்னிரு படலம். கைக்கிளை ஒருதலைக் காமம் ஆதலானும், பெருந்திணை பொருந்தாக் காமம் ஆதலானும், இவை யிரண்டும் உண்மையான - நேர்மையான காமம் ஆகிய குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய ஐந்தைப்போல் சரியான அகம் ஆகா; புறநகர் போல, அகத்திற்குச் சிறிது புறம்பே நிறுத்தப்படவேண்டியவையே என்னும் கருத்தில் கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் அகப்புறம் ஆகும் எனப் பன்னிரு படலம் கூறியுள்ளது. இந்தக் கருத்தினை நச்சினார்க்கினியரும் ஒத்துக் கொண்டுள்

ளார் - அதிலும் - தொல்காப்பியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே ஒத்துக் கொண்டுள்ளார் என்பதனை, தொல் காப்பியம் அகத்திணையியலில் உள்ள,

'மக்கள் நுதலிய அகனைந் திணையும்
சுட்டி யொருவர் பெயர்கொளப் பெறுஅர்.'

என்னும் (54 ஆம்) நூற்பாவின்கீழ் அவர் வரைந்துள்ள,

"'மக்கள் நுதலிய' என்பதனானே, மக்களல்லாத தேவரும் நரகரும் தலைவராகக் கூறப்படார் எனவும், 'அகனைந் திணையும்' என்றதனானே, கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் சுட்டி ஒருவர் பெயர் கொண்டுங் கொள்ளாதும் வருமெனவுங் கொள்க. 'அகனைந்திணை' எனவே, அகமென்பது நடுவுநின்ற ஐந்திணை யாதலின் கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் அவற்றின் புறத்து நிற்றலின் அகப்புறம் என்று பெயர் பெறுதலும் பெற்றும்.''—

என்னும் உரைப்பகுதி தெளிவுறுத்துகிறது. எனவே, இவையிரண்டையும் அகம் என்று கூறும் தொல்காப்பியத் தோடு பன்னிரு படலம் மாறுபட்டதாகத் தெரியவில்லை. இவையிரண்டையும் 'அகப்புறம்' என அகத்திணையோடு பன்னிரு படலம் தொடர்புறுத்தியே வைத்துள்ளது. மற்றும் தொல்காப்பியர் ஒருவரே தம் விருப்பம்போல் எழுதிய நூல் தொல்காப்பியம் என்பதும், தொல்காப்பியர் முதலிய பலர் கலந்து ஆராய்ந்து எழுதிய நூல் பன்னிரு படலம் என்பதும் ஈண்டு நினைவிற்கு வரவேண்டும்.

அடுத்து, குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் பாலை, கைக்கிளை, பெருந்திணை என்னும் ஏழும் அகம் என்றும் அகத்திணையியலில் கூறி, அகங்கைக்குப் (உள்ளங்கைக்குப்) புறங்கை இருப்பது போல, இந்த அகம் ஏழுக்கும் உரிய புறமாக வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, பாடாண், காஞ்சி என்னும் ஏழையும் புறத்திணையியலில் அழகுப் பொருத்தமாக அமைத்துள்ளார் தொல்காப்பியர். பன்னிரு படலம் இந்த அமைப்பினும் வேறுபட்டது; புறத்

திணை ஒன்று பற்றியே கூறுவது. எனவே, ஒருவர் இயற்றிய தொல்காப்பிய அமைப்பினையும், பலர் இயற்றிய பன்னிரு படல அமைப்பினையும் ஒத்திட்டுப் பார்த்துக் குழப்பி, இரண்டும் மாறுபட்டன்வ என மயங்கலாகாது.

'ஆக்களைக் கவர்தலும் மீட்டலும் ஆகிய இரண்டுமே வெட்சித் திணை எனத் தொல்காப்பியம் கூறுவதாலும், கவர்தல் வெட்சித் திணை - மீட்டல் கரந்தைத் திணை என்று பன்னிரு படலம் கூறுவதாலும், இரண்டும் மாறுபட்டவை; எனவே, பன்னிரு படலத்தின் வெட்சிப் படலத்தைத் தொல் காப்பியர் இயற்றியிருக்க முடியாது', என்று ஒரு சிலர் கூறி யுள்ளனர். இது பொருந்தாது. தொல்காப்பியர் புறத்திணை யியலில், 'படையியங்கு அரவம்' என்னும் (3) நூற்பாவின் வாயிலாக, 'ஆ கவர்தலாகிய வெட்சியை விவரித்துள்ளார்; அடுத்து 'வெறியறி சிறப்பின்... கரந்தை யன்றியும்... எழு மூன்று துறைத்தே' என்னும் (5) நூற்பாவின் வாயிலாகக் கரந்தையைப் பெயர் சுட்டியே விளக்கியுள்ளார். கரந்தையைப் பற்றிக் கூறும் 'வெறியறி சிறப்பின்' என்னும் நூற்பாவின் உட்கிடையை நச்சினார்க்கினியர் மழுப்பி மறைத்தாலும், இளம்பூரணரால் மனமறிய மறைக்க முடிய வில்லை. இந்நூற் பாவைத் தொடர்ந்தாற்போல் இதன் உட்கிடையாக இளம்பூரணர் எழுதியுள்ள பகுதி வருமாறு:-

''வேலன் முதலாக வெட்சித் திணைக்குரிய துறை கூறினார்; இனி அதற்கு மாறாகிய கரந்தைத் திணையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று; அதுவும் ஆநிரை மீட்டல் காரண மாக அந் நிலத்தின்கண் நிகழ்வதாகலின் வெட்சிப் பாற்பாட்டுக் குறிஞ்சிக்குப் புறனாயிற்று.''

இதனால், வெட்சித்திணையின் ஒருகூறாகக் கரந்தைத் திணையையும் தொல்காப்பியர் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளார் என்பது புலனாகும். 'மீட்டலை வெட்சிக் கரந்தை என் பாரும் உளர்' என நச்சினார்க்கினியர் கூறியிருப்பதும் ஈண்டு ஒப்பு நோக்கற் பாற்று. அவ்வளவு ஏன்? தொல்காப்பிய உரையில், வேறோரிடத்தில் பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினி

யருங்கூட, வேறொரு கோணத்தில், கரந்தையை ஒரு தனித் திணையாக ஒத்துக் கொண்டுள்ளனர். இச் செய்தியை, தொல்காப்பியம் – செய்யுளியலில் உள்ள,

'கைக்கிளை முதலா எழுபெருந் திணையும்
முற்கிளந் தனவே முறைநெறி வகையின்.'

என்னும் (185 ஆம்) நூற்பாவின் கீழ்ப் பேராசிரியர் வரைந்துள்ள,

"'முறை நெறி வகையின்' என்பது அவற்றுக்கு முறைமையாற் புறமெனப்பட்ட வெட்சி முதல் பாடாண் பகுதியீருகிய எழுபகுதியோடு மென்றவாறு. எனவே, அவற்றுக்குப் பொதுவாகிய முறையாற் கரந்தை யுள்ளிட்டுப் பதினைந்து திணையுள் ஒன்று செய்யுட் குறிப்பாகி வரல்வேண்டு மெனவும், முன்னோதியவாறே கொள்ளப்படுமெனவும் சொல்லி ஞனும்..."

என்னும் உரைப்பகுதியாலும், அதே நூற்பாவின்கீழ் நச்சினார்க்கினியர் எழுதியுள்ள,

"எனவே, அகமேழும் புறமேழும் அவ்விரண்டற்கும் பொதுவாகிய கரந்தை யொன்றுமாகப் பதினைந்தனுள் ஒன்று செய்யுட்குறுப்பா யல்லது வேறுறுப்பின்று என்றவாருயிற்று." —

என்னும் உரைப் பகுதியாலும் அறியலாம்.

தொல்காப்பியர், வெட்சித் திணைப் பகுதியில் கரந்தையையும் சேர்த்துக் கூறியிருப்பது போல, உழிஞைத் திணைப் பகுதியில் நொச்சியையும் குறிப்பிட்டுள்ளார் என்னும் உண்மையை, 'குடையும் வாளும்' என்று தொடங்கும் புறத்திணையியல் (13) நூற்பாவால் அறியலாம்.

இவ்வாருகத் தொல்காப்பியர், கரந்தையை வெட்சிக் குள்ளும் நொச்சியை உழிஞைக்குள்ளும் அடக்கி, வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, பாடாண், காஞ்சி எனப் புறத்திணை ஏழாகும் என்று கூறிப் போந்தார். பன்னிரு படலமோ, இந்த ஏழுடன் கரந்தை நொச்சி என்பவற்றையும்

சேர்த்து ஒன்பதாக்கி, மேலும் விடுபட்டவற்றைப் பொது வாகத் தொகுத்துச் சொல்லும் 'பொதுவியல்' என்னும் ஒரு பகுதியைச் சேர்த்துப் பத்தாக்கி, இதற்கு மேலும் கைக்கிளை பெருந்திணை என்னும் இரண்டையும் அகப்புறம் என்னும் பெயரில் சேர்த்துக்கொண்டு பன்னிரண்டாக்கிப் 'பன்னிரு படலம்' என்னும் பெயருக்கு உரியதாயிற்று. எனவே, பன்னிரு படலம் தொல்காப்பியத்தோடு மாறுபட்டது எனக்கூறி, அந்நூலிருந்து தொல்காப்பியரைக் கழற்றி விட்டு விடுவதற்கில்லை.

பிற மறுப்புக்கள்:

இன்னும் ஒரு மறுப்புக்கு நாம் பதில் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. ஆநிரையைக் கவரவோ மீட்கவோ வீரர்கள் வேந்தரால் அனுப்பப்பட்டே செல்வார்கள் எனத் தொல் காப்பியம் வெட்சித் திணைப் பகுதியில் கூறியிருக்கிறதாம். ஆனால், பன்னிரு படலமோ, மறவர்கள் தாமாக வினை யாற்றல், வேந்தரால் ஏவப்பட்டு வினையாற்றல் என்னும் இரு வகையானது வெட்சி எனக் கூறுகிறதாம். இவ்வாறாக இரு நூல்களும் மாறுபடுவதால், பன்னிருபடலத்தின் வெட்சிப் படலத்தைத் தொல்காப்பியர் இயற்றியிருக்க முடியாது என்பது அவர்களது மறுப்பு. பழைய உரையாசிரியர்கள் இப்படியொரு வேறுபாடு காட்டி மறுத்திருப்பது மிகவும் சிறு பிள்ளைத்தனமாகும். 'வேண்டாம் என்ற பெண்டாட்டி கை பட்டாலும் குற்றம் – கால் பட்டாலும் குற்றம்' என்ற மாதிரி யிருக்கிறது இந்த மறுப்பு.

'தன்னுறு தொழிலே வேந்துறு தொழில்' என்று அன்ன 'இருவகைத்தே வெட்சி' என்பது பன்னிரு படலம். தொல் காப்பியம் இந்த இருவகையினையும் மறுக்கவில்லை. மறவர்கள் தாமாக ஒன்றும் செய்யக் கூடாது என்று தொல்காப்பியம் எங்கே சொல்லியிருக்கிறது? 'வேந்துவிடு முனைஞர் வேற்றுப் புலக் களவின் ஆதந்து ஓம்பல் மேவற்றாகும்' (புறம் – 2) என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவில் உள்ள 'வேந்து விடு முனைஞர்' என்னும் தொடரை அடிப்படையாகக் கொண்டு,

உரையாசிரியர்கள் சிலர், வேந்தன் இட்ட வேலைகளைச் செய்வது மட்டுமே வெட்சி என ஒருதலைச் சார்பாகப் பொருள் கொண்டு விட்டனர். 'வேந்து விடு முனைஞர்" என்பதற்கு, வேந்தனால் இடப்பட்ட வேலைகளை மட்டுமே செய்யவேண்டிய வீரர்கள் என்பது பொருள் இல்லை; வேந்தனால் அனுப்பப்பட்ட வீரர்கள் என்பதுதான் பொருள்; எல்லாருமே வேந்தனால் அனுப்பப்பட்டே போவார்கள்.

வேந்தனால் அனுப்பப்பட்டவர்கள் ஒவ்வொரு செயலையும் வேந்தனைக் கேட்டுக் கேட்டுச் செய்து கொண்டிருக்க முடியாது. 'தன்னுறு தொழில்' ஆகச் சூழ்நிலைக்கு ஏற்பச் செய்யக்கூடிய செயல்களும் உண்டு. தொல்காப்பியத்திலும் தன்னுறு தொழில்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. வெட்சித் திணைப் பகுதியில் தொல்காப்பியர் பல துறைகள் சொல்லி யுள்ளார். ஒருதுறை என்பது ஒருவகைச் செயலைக் குறிப்பது. தொல்காப்பியர் வெட்சித் திணையில் கூறியுள்ள முதல் துறையையே எடுத்துக் கொள்வோமே! அது 'படையியங்கு அரவம்' என்பது. அப்படி என்றால், 'படை செல்லும்போது உண்டாகும் ஆரவாரம்' என்பது பொருள். 'படை இயங்கும் போது ஏற்படும் ஒலி அரசனது ஆணையால் உண்டாவதா என்ன?' 'உண்டாட்டு' என்பது ஒரு துறை; உண்டு ஆடி மகிழ்தல் என்பது இதன் பொருள். 'வாடா வள்ளி' என்பது ஒரு துறை; வள்ளிக் கூத்து ஆடுதல் என்பது இதன் பொருள். "சீர்சால் வேந்தன் சிறப்பு எடுத்துரைத்தல்' என்பது ஒரு துறை; மன்னனது சிறப்பைப் புகழ்ந்துரைத்தல் என்பது இதன் பொருள். இப்படி இன்னும் சில துறைகள் உள. உண்டாடி மகிழ்தற்கும், வள்ளிக் கூத்து ஆடுவதற்கும், மன்னனைப் புகழ்வதற்கும், இன்ன பிறவற்றிற்கும் மன்னனது கட்டளை வேண்டுமா என்ன?

எனவே, இளம்பூரணரும் இலக்கண விளக்க உரை யாசிரியரும் கூறும் இந்த மறுப்பு ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க தன்று. நச்சினார்க்கினியர் இளம்பூரணரின் இந்த மறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ளாமல், தொல்காப்பிய வெட்சித்திணையில் தன்னுறு தொழிலும் கூறப்பட்டுள்ளதாக அறிவித்திருப்பது

கண்டு எண்ணத்தக்கது. 'உறுபகை வேந்திடை தெரிதல் வேண்டி ஏந்துபுகழ்ப் போந்தை வேம்பே ஆரென வருஉம் மாபெருந் தானையர் மலைந்த பூ' (தொல்-புறம்-5) என்னும் துறைக்கு நச்சினார்க்கினியர் கூறியுள்ள உரை விளக்கம் வருமாறு :—

"மா முதலியனவற்றால் தமக்கு வரும் புகழைத் தாங்கும் மூவேந்தருடைய பெரும் படையாளர். அப் புகழ்தான் உறும் பகையிடத்து இன்ன வேந்தன் படையாளர் வென்றார் என்ப தற்கு ஓர் அறிகுறி வேண்டிப் போந்தை வேம்பு ஆர் என்று கூறிச் சூடின பூவும்-இதன் கருத்து : ஏழகத் தகரும் யானையும் நாயும் கோழியும் பூழும் வட்டும் வல்லும் சொல்லும் முதலியவற்றால், தமக்கு வரும் வெற்றிப்புகழைத் தாம் எய்து தற்குத் தத்தம் வேந்தர் அறியாமல் படைத்தலைவர் தம்முள் மாறாய் வென்று ஆடுங்கால், இன்ன அரசன் படையாளர் வென்றார் என்றற்கு அவரவர் பூச்சூடி ஆடுவர் என்பதூஉம், அக் கூத்தும் வேத்தியற் கூத்தின் வழீஇயின கருங்கூத்து என்பதூஉம், அது தன்னுறு தொழில் என்பதூஉம் உணர்த்தியதாம். இதனை இங்ஙனம் தன்னுறு தொழில் ஆக்காமல் வேந்துறு தொழிலாக்கின் அது தும்பையாம். புகழ்ந்து கூறிற்றெனின் பாடாண் திணையாம். ஆசிரியர் வெறிக்கூத்திற்கும் வள்ளிக்கூத்திற்கும் இடையே இதனை வைத்தது இக் கருத்தானே என்றுணர்க. உதாரணம் :— 'ஏழக மேற்கொண்டு... போந்தையங் கண்ணி புனைந்து' - இது போந்தை மலைந்தாடியது. 'குறுபூழ்ப் போர்... வேம்பு தலைமலையற் பாலதூஉ மன்று' - இது வேம்பு தலை மலைந் தாடியது. 'ஆர்வேய்ந்த... போர் செய்து' —இஃது ஆர் மலைந்தாடியது. இவை தன்னுறு தொழிலாயவாறு காண்க."

நச்சினார்க்கினியரின் இந்த உரைப்பகுதியைக் கொண்டு, தொல்காப்பிய வெட்சித்திணைப் பகுதியிலும் தன்னுறு தொழில், வேந்துறு தொழில் என்னும் இரண்டும் கூறப்பட் டுள்ளமையை அறியலாம். எனவே, இளம்பூரணர் முதலியோர் இந்தப் பூச்சாண்டியைக் காட்டிப் பன்னிரு

படலத்தின் வெட்சிப்படலத்தைத் தொல்காப்பியர் இயற்ற வில்லை எனக் கூறல் பொருந்தாது.

மற்றும் ஒரு மறுப்பு கூறப்படுகிறது. அஃதாவது,— 'நிலையாமையைப் பற்றிப் பேசுவது காஞ்சித்திணை என்று தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. தன் நாட்டைப் பிடிக்க வந்தவனை எதிர்த்துப் போரிடுதல் காஞ்சித்திணை எனப் பன்னிரு படலம் கூறுகிறது. எனவே தொல்காப்பியத்தோடு வேறுபட்ட பன்னிரு படலத்தில் தொல்காப்பியர்க்குப் பங்கு இருக்க முடியாது'' - என்பது அந்த மறுப்பு.

தொல்காப்பியக் காஞ்சித் திணைக்கும் பன்னிரு படலக் காஞ்சித் திணைக்கும் வேறுபாடு இருக்கலாம். ஆனால், தொல்காப்பியர் பன்னிரு படலத்தில் இயற்றியிருப்பது காஞ்சிப் படலம் அல்லவே - வெட்சிப் படலம் என்றல்லவா சொல்லப்படுகிறது! நிற்க, - காஞ்சி என்பதற்கு நிலையாமை என்னும் பொருள் மட்டும் இல்லை; இன்னும் பல பொருள்கள் உண்டு என்பது நினைவிலிருக்க வேண்டும். நாடு பிடிக்க வந்தவனை எதிர்த்தல் காஞ்சி என்று கூறிய பன்னிரு படலம், காஞ்சி என்பதற்கு நிலையாமை என்னும் பொருளும் உண்டு என்பதை அறியாமல் இல்லை. பன்னிரு படல நூலின் பொதுவியல் படலத்தில், காஞ்சி என்னும் பெயரால் நிலையாமையை உணர்த்தும் துறைகள் உள்ளன. இதனை, நச்சினார்க்கினியர் மதுரைக்காஞ்சி உரையில் எழுதியுள்ள,

> 'வஞ்சியும் காஞ்சியும் தம்முள் மாறே எனப் பன்னிரு படலத்திற் கூறிய திணைப் பெயர் இப்பாட்டிற்குப் பொருளன்மை யுணர்க. அவர் (பன்னிரு படல ஆசிரியர்) முதுமொழிக் காஞ்சி முதலியவற்றைப் பொதுவியல் என்று ஒரு படலமாக்கிக் கூறலின், அவை திணைப்பெய ராகாமை உணர்க.'

என்னும் பகுதியால் அறியலாம். மற்றும், "தெரிந்ததைக் கொண்டு தெரியாததற்குச் செல்லுதல்" என்னும் உளவியல் முறைப்படி, பன்னிரு படலத்தின் வழி

நூலாகிய புறப்பொருள் வெண்பா மாலையாலும் இதனை அறியலாம். புறப்பொருள் வெண்பா மாலையில் காஞ்சிப் படலம் என ஒரு படலம் தனியே இருப்பதல்லாமல், பொது வியல் படலம் என ஒன்றும் உள்ளது. இந்தப் பொதுவியல் படலத்தில், 'காஞ்சிப் பொதுவியல்' என ஒரு பிரிவு தனியே உள்ளது. இந்தக் காஞ்சிப் பொதுவியல் நிலையாமையை உணர்த்துகிறது. இதுபற்றிய நூற்பா வருமாறு :—

' மூதுரை பொருந்திய முதுமொழிக் காஞ்சி
பெருங்காஞ் சிய்யே பொருள்மொழிக் காஞ்சி
புலவர் ஏத்தும் புத்தேள் நாட்டொடு
முதுகாஞ் சிய்யோடு காடுவாழ்த்து உளப்பட
மையறு சீர்த்தி வருமிரு மூன்றும்
பொய்தீர் காஞ்சிப் பொதுவியல் பால. '

இதைப்போலவே இந்நூலின் முதல் நூலாகிய பன்னிரு படலத்திலும் நிலையாமையை உணர்த்தும் 'காஞ்சிப் பொது வியல்' இருக்கத்தான் செய்யும். எனவே, காஞ்சி என்னும் 'கரடி' விட்டு, தொல்காப்பியத்திற்கும் பன்னிரு படலத் திற்கும் பகை மூட்டி, பன்னிரு படலத்திலிருந்து தொல்காப்பியரை விலக்க முடியாது.

'குட்டித் தொல்காப்பியம்' என்று கூறப்படும் இலக்கண விளக்க நூல் - உரை இரண்டின் ஆசிரியராகிய வைத்தியநாதர், இளம்பூரணரோடு சேர்ந்துகொண்டு, சில இடங்களில் பன்னிரு படலத்தைக் குறைகூறித் தாக்கி யிருப்பினும், 'அவன் கெட்டான் குடிகாரன், எனக்கு இரண்டு மொந்தை போடு' என்னும் கதையே போல, சில இடங் களில் தம்மையும் அறியாமல் பன்னிருபடலத்தின் பாதையில் சென்றுள்ளார் என்னும் செய்தியும் ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத் தக்கது. பன்னிரு படலத்திற்கு ஏற்புடையனவாக வைத்திய நாதர் கூறியுள்ள சில பகுதிகள் வருமாறு :—

வெட்சிக்கு எதிரான கரந்தையையும் உழிஞைக்கு எதிரான நொச்சியையும் இவர் வெளிப்படையாகக் கூறி

யுள்ளார். இதனை, இலக்கண விளக்கம் - புறத்திணையியலில் உள்ள,

' வெட்சியும் உழிஞையும் வேற்றுவினை உடைமையின்
உட்குவரு கரந்தையும் நொச்சியும் சூடுதல்
அவ்வினை மருங்கின் அமைந்ததொல் வழக்கே '

என்னும் (3) நூற்பாவால் அறியலாம். 'வெட்சி ஆகவர்தல் (வெட்சி), ஆமீட்டல் (கரந்தை) என இருவகைப்படும் என்றும், உழிஞை அரணை முற்றுதல் (உழிஞை), அரணைக் காத்தல் (நொச்சி) என இருவகைப்படும்' என்றும் கூறி யுள்ளார். இதனை,

'அவற்றுள்,
வெட்சி தானே குறிஞ்சியது புறனே
உட்குவரப் பொருபோர் உறுமுறை தொடங்கிய
வேந்துவிடு முனைஞர் வேற்றுப் புலக் களவின்
ஆதந் தோம்பலும் அந்நிரை மீட்டலும்
எனஇரு பாற்றே அஃதென மொழிப ' (4)

' உழிஞை தானே மருதத்துப் புறனே
முழுமுதல் அரணம் முற்றலும் காத்தலும்
எனஇரு வகையது அதுவென மொழிப. ' (9)

என்னும் நூற்பாக்களால் அறியலாம். மற்றும், 'மண்டமர்க் கிவர்ந்தோன்' என்று தொடங்கும் (5) நூற்பாவில், வெட்சிக்கு உரிய துறைகளையும், 'நிரைகோட் கேட்ட' என்று தொடங்கும் (6) நூற்பாவில் கரந்தைக்கு உரிய துறை களையும், 'முடிமிசை உழிஞை சூடி' என்று தொடங்கும் (10) நூற்பாவில் உழிஞைக்கு உரிய துறைகளையும், 'ஏப்புழை ஞாயில்' என்று தொடங்கும் (11) நூற்பாவில் நொச்சிக்கு உரிய துறைகளையும் தனித்தனியே கூறியுள்ளார். இவ்வாறாகப் பன்னிரு படலத்தின் பகுப்புக்களைத் தாமும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளார் இலக்கண விளக்கமுடையார். இது மட்டுமா? பன்னிரு படலத்தில் பொதுவியல் படலம் என்னும் பெயரில் உள்ளதை இவர் ஒழிபு - பொது என்னும் பெயரில்

தனியாகக் குறிப்பிட்டு, அதற்கு உரியனவாக, தொல்காப்பியத்திலுள்ள பல துறைகளையும் எடுத்துத் தொகுத்துக் கூறியுள்ளார். இதனை,

' சாற்றுது ஒழிந்தவும் சாற்றிய திணைவயின்
ஏற்றன பொதுவும் எனஇரு திறனும்
ஓதிய புறப்பொருள் ஒழிபெனப் படுமே. '

என்னும் (20) நூற்பாவாலும், 'வேந்திடை தெரிதல்' (21) என்று தொடங்கும் 89 அடிகள் கொண்ட நீளமான நூற்பாவாலும் அறியலாம். மேலும் இவர், தமது நூலுக்குத் தாமே எழுதிய உரையில், மேற்கோள்களாகப் பன்னிரு படலத்தின் வழிநூலாகிய புறப்பொருள் வெண்பாமாலைச் செய்யுள்களை மிகுதியாக எடுத்துக் காட்டியிருப்பதும் ஈண்டுக் குறிப்பிடத் தக்கது. சுருங்கச் சொல்லின், இலக்கண விளக்க ஆசிரியர் தொல்காப்பியம் பன்னிரு படலம் என்னும் இரு நூல்களையும் தழுவிச் சென்றுள்ளார் எனக் கூறலாம். இதனால், தொல்காப்பியத்திற்கும் பன்னிரு படலத்திற்கும் நடுவே உள்ள இடைவெளி மிகவும் சுருங்கியது என்பது புலப்படும்.

இவ்வாறாக, இளம்பூரணர் முதலியோர் கூறும் மறுப்புரைகளுக்கு இன்னும் பதில் மறுப்புரைகள் பல கூறி, பன்னிரு படலத்தின் வெட்சிப் படலத்தைத் தொல்காப்பியரே இயற்றினர் என்ற சிவஞான முனிவர் போன்றோர் கொள்கையை உறுதி செய்யலாம்.

இதுகாறுங் கூறியவற்றால், ஐயனரிதனர் தமது புறப்பொருள் வெண்பா மாலையின் சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுளில் கூறியுள்ளாங்கு, தொல்காப்பியர் முதலிய புலவர்கள் பன்னிருவர் சேர்ந்து இயற்றிய ஒரு தொகுப்பு நூல் - ஒரு தொகை நூல் பன்னிரு படலம் என்பது வெளிப்படை.

நூல் அமைப்பு:

இனிப் பன்னிரு படல நூல் அமைப்பினைப் பற்றி ஆராய்வாம்: தொல்காப்பியத்தில் எழுத்ததிகாரம், சொல்

லதிகாரம், பொருளதிகாரம் என்னும் மூன்று பெரும் பிரிவுகள் உள்ளன; ஒவ்வொன்றிலும் 'இயல்' என்னும் பெயரில் ஒன்பது ஒன்பது உட்பிரிவுகள் உள்ளன. கம்பராமாயணத்தில் பெரும் பிரிவுகளாக ஆறு காண்டங்கள் உள்ளன; ஒவ்வொரு காண்டத்திலும் உட்பிரிவுகளாகப் பல படலங்கள் உள்ளன. இந்த இரு நூல்களையும் போன்றதன்று பன்னிரு படலம். இதில் பெரும்பிரிவு உட்பிரிவு என இரு வேறு வகை இல்லை. புறப்பொருள் வெண்பா மாலையைப் போல, 'படலம்' என்னும் பெயரில் பன்னிரண்டு வெற்றுப் பிரிவுகளை யுடையது இது. இதனை, தொல்காப்பியம் செய்யுளியலில் உள்ள,

' மூன்றுறுப் படக்கிய தன்மைத் தாயின்
தோன்றுமொழிப் புலவர் அது பிண்டம் என்ப '

என்னும் (165) நூற்பாவின்கீழ் இளம்பூரணர் எழுதியுள்ள,

'அவற்றுள் சூத்திரத்தால் பிண்டமாயிற்று இறையனார் களவியல், ஒத்தினல் பிண்டமாயிற்று பன்னிரு படலம்; அதிகாரத்தால் பிண்டமாயிற்று இந்நூல் (தொல்காப்பியம்) என்று கொள்க; இவற்றைச் சிறு நூல், இடைநூல், பெரு நூல் எனப்படும்.'

என்னும் உரைப்பகுதியால் அறியலாம். இளம்பூரணரின் கருத்துப்படி, - ஒருவகைப் பிரிவும் இல்லாமல் அறுபது சூத்திரங்கள் கொண்ட இறையனார் களவியல் 'சிறுநூல்' வகையைச் சார்ந்ததாகும்; பெரும் பிரிவு இல்லாமல் சிறு பிரிவுகள் மட்டும் உடைய பன்னிரு படலம் 'இடைநூல்' வகையைச் சேர்ந்ததாகும்; பெரும் பிரிவும் சிறுபிரிவும் உடைய தொல்காப்பியம் 'பெருநூல்' வகையைச் சேர்ந்ததாகும். எனவே, பன்னிரு படலத்தில், படலம் என்னும் பெயருடைய பன்னிரண்டு தனிப்பிரிவுகள் மட்டும் உள்ளமை புலனாகும்.

படலம் என்னும் பிரிவு பிற்கால இலக்கியங்களில் இருக்கக் காண்கிறோம். ஆனால், தொல்காப்பியர் காலமாகிய இடைச்சங்க காலத்தில் 'படலம்' என்னும் சொல் ஆட்சியில்

இருந்ததா என்ற ஐயம் எழலாம். படலம் என்னும் சொல் தொல்காப்பியத்திலேயே உள்ளது. இதற்கு அகச்சான்றாக, தொல்காப்பியம் - செய்யுளியலில்,

'ஒரு பொருள் நுதலிய சூத்திரத் தானும்
இன மொழி கிளந்த ஓத்தி னானும்
பொதுமொழி கிளந்த படலத் தானும்
மூன்றுறுப் படக்கிய பிண்டத் தானும் என்று
ஆங்கனை மரபின் இயலும் என்ப.' (161)

'ஒரு நெறி யின்றி விரவிய பொருளால்
பொதுமொழி தொடரின் அது படலம் ஆகும்.' (164)

என்னும் நூற்பாக்கள் உள்ளமை காண்க. எனவே, பன்னிரு படலம், தொல்காப்பியர் முதலிய பன்னிருவர் பங்கு பெற்றுள்ள இடைச்சங்க கால நூல் என்று கொள்ளத் தயங்க வேண்டியதில்லை. 'பதினாறு படலம்' என்னும் பெயரிலும் ஓர் இசைத்தமிழ் நூல் உள்ளது என்னும் செய்தி, ஈண்டு ஒப்புநோக்கற் பாலது. அந்நூல் பற்றிப் பின்னர்த் தனித் தலைப்பில் பேசப்படும்.

நிற்க, - கிடைக்கப் பெறாத பன்னிரு படலத்தில் வெட்சி முதலிய பன்னிரு படலங்களும் உள்ளன என்பதற்கு ஏறக் குறையச் சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. பாயிரம், வெட்சித் திணை, காஞ்சித்திணை, உழிஞைத்திணை, நொச்சித்திணை, தும்பைத்திணை, வாகைத் திணை, பொதுவியல் திணை, கைக் கிளைத் திணை, பெருந்திணை ஆகியவை தொடர்பான பன்னிரு படல நூற்பாக்கள் சிலவற்றை, மேலே நாம் எடுத்துக் காட்டியுள்ள யாப்பருங்கல விருத்தியுரை, தொல்காப்பிய - இளம்பூரணர் உரை, தொல்காப்பிய - பேராசிரியர் உரை, மதுரைக்காஞ்சி - நச்சினார்க்கினியர் உரை ஆகியவற்றின் வாயிலாக அறிந்துள்ளோம். மேலே அறிந்தனவே யன்றி இன்னும் சில நூற்பாக்கள் சீவகசிந்தாமணி - நச்சினார்க் கினியர் உரையாலும், தொல்காப்பிய உரைகளாலும் யாப்பருங்கல உரையாலும் அறிவிக்கப்பட்டுள்ளன. அவை வருமாறு:— சீவக சிந்தாமணி - கோவிந்தையார்

இலம்பகத்தில் 'கொடுமர எயினர்' என்று தொடங்கும் (20 ஆம்) பாடலுக்கு நச்சினர்க்கினியர் எழுதியுள்ள உரைப் பகுதியிலிருந்து, பன்னிரு படலத்தின் கரந்தைத் திணையைச் சேர்ந்த,

'பல்லாக் கொண்டார் ஒல்லார் என்னும்
பூசல் கேட்டுக் கையது மாற்றி...'

என்னும் நூற்பா கிடைக்கப் பெற்றுள்ளது. மற்றும், தொல்காப்பியம் - புறத்திணை இயலில் உள்ள 'அறுவகைப் பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்' என்று தொடங்கும் வாகைத் திணை பற்றிய (16 ஆம்) நூற்பாவிற்கு, இளம்பூரணர் எழுதி யுள்ள உரையிடையே காணப்படுகின்ற,

"பன்னிரு படலத்துள்,

'பனியும் வெயிலும் கூதிரும் யாவும்
துனியில் கொள்கையொடு நோன்மை எய்திய
தணிவுற்று அறிந்த கணிவன் முல்லை'

எனவும் ஓதுதலின் மேலதே பொருளாகக் கொள்க." —

என்னும் பகுதியிலிருந்து, பன்னிருபடல வாகைத்திணை பற்றிய நூற்பா ஒன்று அறியவருகிறது. அடுத்து, யாப்பருங் கலம் - உறுப்பியலில் உள்ள, 'வஞ்சியுள் அகவல் மயங்கினும் வரையார்' என்னும் (9 ஆம்) நூற்பாவின்கீழ் எழுதப் பட்டுள்ள,

"வஞ்சியுள் அகவல் மயங்கவும் பெறும் என்னுது மயங்கினும் வரையார் என்று மற்றொரு வாய்பாட்டாற் சொல்ல வேண்டியது என்னை? வஞ்சிப்பாவினுள் ஆசிரியம் மயங்கி வருவது அகத்திணை அல்லாத வழியே என்ப ஒருசாராசிரியர், என்றற்கு வேண்டப்பட்டது; என்னை?

'அகத்திணை மருங்கின் அளவு மயங்கி
விதப்ப மற்றவை வேறு வேண்டி
வஞ்சி அடியின் யாத்தனர் வஞ்சி
அகத்திணை மருங்கின் அணையு மாறே.'

என்பது பன்னிரு படலத்துட் பெருந்திணைப் படலத்துச் சூத்திரம் ஆகலின்." —

என்னும் உரைப் பகுதியிலிருந்து, பன்னிரு படலத்தின் பெருந்திணைப் படல நூற்பா ஒன்று தெரியவருகிறது. அடுத்து, - கைக்கிளைப் படலத்தைச் சேர்ந்த மூன்று நூற்பாக்கள், தொல்காப்பியச் செய்யுளியலுக்குப் பேராசிரியர் எழுதியுள்ள உரைப்பகுதிகளால் அறியப்படுகின்றன. அவை யாவன:- தொல்காப்பியச் செய்யுளியலில் உள்ள 'கலிவெண் பாட்டே கைக்கிளைச் செய்யுள்' என்று தொடங்கும் (160 ஆம்) நூற்பாவின் கீழ்ப் பேராசிரியர் எழுதியுள்ள,

"...அவ்விரண்டு பாவின் கூட்டம் இரண்டடியால் வாரா வாகலானும் அவையும் நான்கடியிற் சுருங்கா வென்பது உய்த்துக்கொண் டுணர வைத்தான் என்பது; என்னை? கைக்கிளைப் படலத்துள்:

'போற்றி வெண்பா வாகி மற்றதன்
இறுதி ஐஞ்சீர் ஆசிரி யம்மே.'

என்றார் ஆகலின்..."

என்னும் உரைப்பகுதியாலும், அதே நூற்பாவின் கீழ் அவர் மேலும் தொடர்ந்து எழுதியுள்ள,

"...இது நெஞ்சிற்கு உரைத்தது எனத் தலைமகள் சொல்லினது; நற்காமம் அன்றாம் ஆகலின். இக் கருத்தினானே, இதனைப் புறத்திணையுட் கொண்டாரும் கைக்கிளைப் படலத்து,

'நெஞ்சிற் குரைத்தாலும் கேட்போர் இன்றி
அந்தர மருங்கிற் கூறலும் அல்லது
சொல்லாலும் கேட்டாலும் இல்லை யாக
அகத்திணை மருங்கின் ஐவகை யானும்
இகத்தல் என்ப இவ்வயி ஞன'

என்றார் எனக் கொள்க."

என்னும் உரைப்பகுதியாலும், செய்யுளியலில் உள்ள 'புறநிலை வாயுறை' என்று தொடங்கும் (161 ஆம்) நூற்பாவின்கீழ் அவர் எழுதியுள்ள,

"...இக் கருத்தினன் வெண்பா அடிவரையில வாயினும் ஆசிரிய அடி மூன்றிகவா என்பது கைக்கிளைப் படலத்துள்ளுஞ் சொல்லப்பட்டது; என்னை?

'முச்சீர் எருத்திற் றாகிமுட் டின்றி
எச்சீ ரானும் ஏகாரத் திறுமே.'

என்று ராகலின்..."

என்னும் உரைப்பகுதியாலும், கைக்கிளைப் படலத்தைச் சேர்ந்த மூன்று நூற்பாக்களை அறியமுடிகிறது. ஆனால், — பேராசிரியர் மூன்று இடங்களிலுமே வெற்றுபடியாகக் 'கைக்கிளைப் படலம்' என்றுதானே குறிப்பிட்டுள்ளார்; பன்னிரு படலம் என்றோ, பன்னிரு படலக் கைக்கிளைப் படலம் என்றோ அவர் குறிப்பிடவில்லையே! எனவே, இந்தக் கைக்கிளைப் படலத்தைப் பன்னிரு படலத்தின் கைக்கிளைப் படலம் என்று எவ்வாறு கொள்ள முடியும்? கைக்கிளைப் படலம் என்னும் பெயரில் வேறொரு தனிநூல் இருக்கலாம் அல்லவா? - என்றெல்லாம் இங்கே ஐயப்பாடு எழலாம். இதற்குத் தெளிவு காணவேண்டும்:

'கைக்கிளைப் படலம்' என்னும் பெயரில் வேறு தனிநூல் இருப்பதாக அறியப்படாமையின், பேராசிரியரால் குறிப் பிடப்பட்டுள்ள கைக்கிளைப் படலம் என்பது, பன்னிரு படலத்தின் கைக்கிளைப் படலமாகத்தான் இருக்கக்கூடும். கைக்கிளைச் செய்யுளைப் பற்றிக் கூறும் தொல்காப்பிய நூற்பாவிற்கு உரையெழுதும் பேராசிரியர், இந்த இடத்திலே பன்னிரு படலம் எனப் பொதுவாக நூற்பெயரைச் சுட்டுவ தனினும், கைக்கிளைப் படலம் என இடத்திற்கு ஏற்பச் சிறப்பாகத் திணைப்பெயரைச் சுட்டிக் கூறுவதே பொருத்த மாகும். பன்னிரு படலக் கைக்கிளைப் படலம் என்று இரண்டையும் இணைத்துக் கூறியிருக்கலாம் எனின், அது மிகவும் நீளமாய் இருக்குமாதலின் அங்ஙனம் கூறாது விட்டார். அன்றியும், பன்னிரு படலத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு படலமும் தகுதிமிக்க ஒவ்வோர் ஆசிரியரால் இயற்றப்பட்ட தாதலின், ஒவ்வொன்றும் தனிநூல் போன்ற சிறப்புடையது;

அதனுல், திணைப் பெயரால் படலத்தைச் சுட்டினுலேயே பன்னிரு படலத்தைக் குறிக்கக் கூடிய நிலைமை அந்தக் காலத்தில் இருந்திருக்கும்; எனவேதான் பேராசிரியர் முழு நூல் பெயரைச் சுட்டாமல் திணைப்பெயரைக் குறிப்பிட்டதோடு அமைந்துவிட்டார்.

மற்றும், ஒரு நூலின் ஒரு பிரிவில் உள்ள ஒரு செய்தியைக் கூறவந்தவிடத்து, நூல் பெயரைக் கூருமல், செய்தி அமைந்துள்ள பிரிவின் பெயரை மட்டும் குறிப்பிடுவது என்றுமே உலக வழக்காகும். எடுத்துக் காட்டாக, - தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தில் உள்ள ஒரு செய்தியைக் கூறுங்கால், தொல்காப்பியத்தைக் குறிப்பிடாமல் பொருளதிகாரம் என்று மட்டும் கூறுவதையும், கலித்தொகையில் உள்ள குறிஞ்சிக் கலியிலிருந்து ஒரு செய்தியைச் சொல்லுங்கால் கலித்தொகை என்னும் நூற்பெயரைக் குறிப்பிடாமல் குறிஞ்சிக்கலி எனப் பிரிவின் பெயரைமட்டும் கூறுவதையும், கம்பராமாயணம் - அயோத்தியா காண்டத்திலுள்ள ஒரு கருத்தைச் சொல்ல நேர்ந்தபோது கம்பராமாயணம் என்னும் நூற்பெயரைச் சுட்டாமலேயே அயோத்தியா காண்டம் எனக் காண்டத்தின் பெயரை மட்டுமே குறிப்பிடுவதையும், இன்ன பிற மாதிரிகளேயும் உலக வழக்கில் காணலாம். இவ்வாறே, பேராசிரியர் நூற்பெயரைக் குறிப்பிடாமல், கைக்கிளேப் படலம் எனப் பிரிவின் பெயரை மட்டும் குறிப்பிட்டிருப்பினும், அது பன்னிரு படலத்தின் கைக்கிளேப் படலத்தையே குறிக்கும்.

இந்தக் கருத்தை உறுதிசெய்ய இன்னும் ஒரு சான்று உண்டு: 'தெரிந்ததிலிருந்து தெரியாததற்குச் செல்லுதல்' என்னும் உளவியல் முறைப்படி, யாப்பருங்கல விருத்தியுரையிலிருந்து தொல்காப்பியப் பேராசிரியர் உரைக்கு வருவோம். 'அகத்திணை மருங்கின் அளவு மயங்கி' என்று தொடங்கும் நூற்பா, 'பன்னிரு படலத்துட் பெருந்திணைப் படலத்துச் சூத்திரம்' என யாப்பருங்கல விருத்தியுரை கூறியிருப்பதை மேலே எடுத்துக் காட்டியுள்ளோம். நூற்பெயர், பிரிவின் பெயர் ஆகிய இரண்டையும் இணைத்துப் 'பன்னிரு படலத்துட்

பெருந்திணைப் படலத்துச் சூத்திரம் எனத் தெளிவாக யாப்பருங்கல உரை கூறியுள்ளது. அது குறிப்பிட்டுள்ள சூத்திரம், பாட்டின் யாப்பு வகையைப் பற்றியதாகும். இந்த அடிப்படையுடன் பேராசிரியரிடம் வருவோம். பேராசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ள கைக்கிளைப் படலத்துச் சூத்திரங்களும் பாட்டின் யாப்பு வகையைப் பற்றியனவேயாகும். இதைக் கொண்டு, கைக்கிளைத் திணை இன்ன வகையான பாடலால் இயற்றப்படும்; பெருந்திணை இன்ன விதமான பாடலால் இயற்றப்படும் - எனப் பன்னிரு படலத்துள் சொல்லப்பட்டுள்ளமையை அறியலாம். இவ் விரண்டனுள், பெருந்திணைப் பாடலின் யாப்பு வகையைப் பற்றிக் கூறும் சூத்திரம் 'பன்னிரு படலத்துட் பெருந்திணைப் படலத்துச் சூத்திரம்' என யாப்பருங்கல உரை கூறுவதைக் கொண்டு, கைக்கிளைப் பாடலின் யாப்பு வகையைப் பற்றிக் கூறுவன வாகப் பேராசிரியரால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மூன்று சூத்திரங்களும், பன்னிரு படலத்துக் கைக்கிளைப் படலச் சூத்திரங்களாகும் என நம்பலாம்.

இவ்வாறாக, பன்னிரு படல நூலின் பன்னிரு படலங்களையும் பற்றிய நூற்பாக்கள் சிலவாயினும் நமக்குக் கிடைத்திருப்பது ஓர் அரிய வாய்ப்பாகும். இங்கே, கைக்கிளைப் படலத்து நூற்பாக்களைப் பற்றி இவ்வளவு விதந்து எழுத நேர்ந்ததற்கு இன்றியமையாத ஒரு காரணம் உண்டு. அஃது அடுத்தாற்போல் அறியப் பெறும்.

ஆசிரியர்கள் :

பன்னிரு படலத்தின் ஆசிரியர்கள் தொல்காப்பியர் முதலிய பன்னிருவர் என அறிவிக்கப்பட்டிருப்பினும், அந்தப் பன்னிருவரின் பெயர்களும் திட்டவட்டமாகத் தெரியவில்லை. ஆசிரியர்களைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள நமக்கு அகச் சான்றாகத் துணைபுரிபவை பன்னிரு படலப் பாயிரச் செய்யுளும் அதன் வழிநூலாகிய புறப்பொருள் வெண்பா மாலைப் பாயிரச் செய்யுளுமே யாகும். பன்னிரு படலப் பாயிரச் செய்யுள் தொல்காப்பிய - பேராசிரியர் உரை

ஒன்றால் மட்டுமே அறியப்படுகிறது. இந்தப் பாயிரச் செய்யுள் முன்பே ஓரிடத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருப்பினும், குறிப்பிட்டதொரு பயனுக்காக ஈண்டு இன்னொரு முறை வருமாறு:—

‘ வீங்குகடல் உடுத்த வியன்கண் ஞாலத்துத்
தாங்கா நல்லிசைத் தமிழ்க்குவிளக் காகென
வானோர் ஏத்தும் வாய்மொழிப் பல்புகழ்
ஆனாப் பெருமை அகத்தியன் என்னும்
அருந்தவ முனிவன் ஆக்கிய முதல்நூல்
பொருந்தக் கற்றுப் புரைதப உணர்ந்தோர்
நல்லிசை நிறுத்த தொல்காப் பியனும்’

என்பது வரைக்குமே பேராசிரியர் தந்துள்ளார். தொல்காப்பியர் அகத்தியரது நூலைக் கற்றவர் என்னும் செய்தியை மட்டுமே குறிப்பிடும் நோக்கங் கொண்ட பேராசிரியர், இந்தச் செய்யுளைத் தொல்காப்பியரோடு நிறுத்திக் கொண்டார். ஆனால், இச் செய்யுள் தொல்காப்பியரோடு நின்று விடவில்லை. தொல்காப்பியரைத் தொடர்ந்து மற்றப் புலவர்கள் பதினொருவரின் பெயர்ப் பட்டியல் நீண்டு கொண்டு போகிறது. நமக்கு அந்தப் பட்டியல் கிடைக்கவில்லை. முழுச் செய்யுளும் பேராசிரியருக்குக் கிடைத்திருந்தும், அவருக்கு வேண்டிய பகுதியோடு அவர் நிறுத்திக் கொண்டது நமது தீப்பேறே! தமக்குப் பின்னால் இந்த நூல் கிடைக்காமல் மறைந்துபோகும் என்பது பேராசிரியர்க்கு அப்போது எவ்வாறு தெரியும்? தெரிந்திருந்தால் முழுப் பாடலையும் கொடுத்தாலும் கொடுத்திருப்பார். இச் செய்யுளில் உள்ள,

‘ பொருந்தக் கற்றுப் புரைதப உணர்ந்தோர்
நல்லிசை நிறுத்த தொல்காப் பியனும் ’

என்னும் இரண்டடிகளில் உள்ள ‘உணர்ந்தோர்’ என்னும் பன்மைச் சொல்லையும், ‘தொல்காப்பியனும்’ என்னும் ஒருமைச் சொல்லையும் ஊன்றி நோக்கவேண்டும். அகத்தியனது முதல்நூலை உணர்ந்தோர் பலர்; அவராவார் தொல்காப்பியனும் அந்தப் புலவனும் இந்தப் புலவனுமாகப்

பன்னிருவர் - என்பதாகத் தொல்காப்பியனிலிருந்து பட்டியல் தொடங்குகிறது, என்பதை இச் செய்யுள் அமைப்பு அறிவிக்கின்ற தல்லவா? எனவே, 'உணர்ந்தோர்' என்னும் பன்மையும், 'தொல்காப்பியன்' என்னும் ஒருமையும், தொல் காப்பியனும்' என்னும் சொல்லின் இறுதியில் உள்ள எண்ணும்மையும், 'அகத்தியரது முதல் நூலைக் கற்றவர் களாகிய தொல்காப்பியனும் பிறருமாகச் சேர்ந்து பன்னிரு படலம் இயற்றினர்' என்னும் கருத்தை நாம் உய்த்துணரும் படிச் செய்கின்றன.

இந்தச் செய்யுள் முழுதும் பேராசிரியரால் தரப்பட்டிருப் பின், பன்னிருவர் என்ற எண்ணிக்கையும், பன்னிருவர் பெயரும் கிடைத்திருக்கலாம். இந்த வாய்ப்பு இன்மையால், இதன் வழிநூலாகிய புறப்பொருள் வெண்பா மாலையின் சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுளில் உள்ள, 'தொல்காப்பியன் முதல் பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகர்ந்த பன்னிரு படலம்' என்னும் பகுதியால்தான் 'பன்னிருவர்' என்னும் எண்ணிக்கை நமக்குத் தெரிய வந்துள்ளது. எனவே, - இந்த இரு நூல்களின் பாயிரச் செய்யுள்களும் இணைந்து, 'பன்னிரு படல ஆசிரியர்கள் தொல்காப்பியன் முதலிய பன்னிருவர்' என்னும் செய்தியை மட்டும் தெரிவித்துள்ளன. இனி, இந்தப் பன்னிருவர் யார் யாராக இருக்கலாம் என்று பார்ப்போமே!

அகத்தியனாரின் மாணாக்கர்களைத் தெரிவிக்கத் தொடங்கிய அபிதான சிந்தாமணி ஆசிரியர், 'இவர்தம் மாணாக்கர்கள் தொல்காப்பிய முனிவர், அதங்கோட்டாசான், துராலிங்கன், செம்பூட்சேய், வையாபிகன், வாய்ப்பியன், பனம்பாரன், கழாரம்பன், அவிநயன், காக்கை பாடினியன், நற்றத்தன், வாமனன் முதலியவர்கள்', என்று கூறி யுள்ளார்; அஃதாவது, - குறிப்பிட்ட 'பன்னிருவரைப் பெயர் சூட்டிச் சிறப்பாகவும், மற்றையோரை 'முதலிய வர்கள்' என்பதில் அடக்கிப் பொதுவாகவும் கூறியுள்ளார். இவ்வாறே இன்னும் சிலர் அகத்தியரின் மாணாக்கர்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். 'முதலியவர்கள்' என்னும் சொல்லைக்

கொண்டு, இந்தப் பன்னிருவர் அல்லாத பிறரும் உளர் எனத் தெளியலாம். எனவே, பன்னிரு படலத்தின் ஆசிரியர்கள் இந்தப் பன்னிருவராகவும் இருக்கலாம் - அல்லது - இந்தப் பன்னிருவருள் சிலரும், வேறு சிலருமாகச் சேர்ந்த பன்னிருவ ராகவும் இருக்கலாமன்றோ?

பன்னிரு படலத்தின் ஆசிரியர்கள் பன்னிருவருள் பதின்மர் பெயர்கள் தெரியாவிடினும், தொல்காப்பியருடன் மற்றொருவர் பெயரை மட்டும் தெரிந்து கொள்ளும் வாய்ப்புக் கிடைத்துள்ளது. தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் உரையில் (பன்னிரு படலத்தின்) கைக்கிளைப் படலத்துச் சூத்திரங் களாகப் பேராசிரியரால் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ள மூன்று சூத்திரங்களுள்,

> ' முச்சீர் எருத்திற் றுகிமுட் டின்றி
> எச்சீ ரானும் ஏகாரத் திறுமே. '

என்பதும் ஒன்று என முன்னரே அறிந்து வைத்துள்ளோம். இந்தச் சூத்திரம் எந்தப் பாவைப் பற்றியது என அறிவிக்க வில்லையாதலின், இதனை முழுமைபெற்ற சூத்திரமாகக் கருத முடியாது. இதுபோன்ற ஒரு சூத்திரம் முழுமை பெற்ற நிலையில் சிறு பாட வேறுபாட்டுடன் யாப்பருங்கல விருத்தி யுரையில் மேற்கோளாக எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. இந்த முழு உருவத்தை, யாப்பருங்கலம் - செய்யுளியலில் உள்ள,

> ' அந்த அடியின் அயலடி சிந்தடி
> வந்தன நேரிசை ஆசிரி யம்மே.'

என்னும் நூற்பாவின் கீழ் எழுதப்பட்டுள்ள,

''.. சிந்து வந்தன என்றது, பெயர்த்தும் அடி என்றது என்னை? கைக்கிளைப் பொருள்மேல் ஆசிரியம் வருவுழி எருத்தடி முச்சீரான் வரப்பெறாது'' என்பர் கடிய நன்னியார் என்பது அறிவித்ததற்கு எனக் கொள்க. என்னை?

> ' கைக்கிளை ஆசிரியம் வருவ தாயின்
> முச்சீர் எருத்தின் றுகி முடிவடி
> எச்சீ ரானும் ஏகாரத் திறுமே .'

என்றாராகலின்.''

என்னும் உரைப் பகுதியில் காணலாம். (பன்னிரு படலத்தின்) கைக்கிளைப் படலத்துச் சூத்திரமாகப் பேராசிரியரால் தொல்காப்பிய உரையில் எடுத்துக் காட்டப்பெற்றுள்ள இந்தச் சூத்திரம், கடிய நன்னியார் என்னும் புலவரால் இயற்றப்பட்டதென யாப்பருங்கல விருத்தியுரை கூறுதலின், பன்னிரு படலத்தின் கைக்கிளைப் படலத்தைக் கடிய நன்னியார் இயற்றியிருக்கலாம் எனக்கொள்ளலாமே! இதனை உறுதி செய்யும் வகையில் யாப்பருங்கல விருத்தியுரையில் இன்னும் ஓர் இடம் உள்ளது: யாப்பருங்கலம் - செய்யுளியலில் உள்ள,

'வெண்பா ஆசிரியம் கலியே வஞ்சியெனப்
பண்பாய்ந் துரைத்த பாநான் காகும்'

என்னும் நூற்பாவின் கீழ் வரையப்பட்டுள்ள உரையின் ஒரு பகுதி கருதத் தக்கது. அது வருமாறு:—

"கைக்கிளையும் வெண்பா முதலாய் ஆசிரியம் ஈறாய் வரும்வழி, ஆசிரிய அடி இரண்டேயாய், அவற்றுள் ஈற்றடி நாற்சீராய், ஈற்றயலடி முச்சீராய் வருவது எனக் கொள்க. என்னை?

'இருதலைக் காமம் இன்றி கைக்கிளை
ஒருதலைக் காம மாகக் கூறிய
இலக்கண மரபின் இயல்புற நாட்டி
அதர்ப்பட மொழிந்தனர் புலவர் அதுவே
யெறுதி வெண்பா உரித்தாய் மற்றதன்
இறுதி எழுசீர் ஆசிரி யம்மே.'

'வெண்பா ஆசிரி யத்தாய் மற்றதன்
இறுதி எழுச்சீர் ஆசிரி யம்மே.'

'கைக்கிளை மருட்பா வாகி வருகால்
ஆசிரியம் வருவ தாயின் மேவா
முச்சீர் எருத்திற் றாகி முடிவடி
எச்சீ ரானும் ஏகாரத் திறுமே.'

என்பது கடிய நன்னியார் செய்த கைக்கிளைச் சூத்திரம் ஆதலின்."—

இந்த உரைப் பகுதியில் கடிய நன்னியாரின் மூன்று சூத்திரங்கள், 'கைக்கிளைச் சூத்திரம்' என்னும் பெயரில் தரப்பட்டுள்ளமை காண்க. மேலுள்ள மூன்றாவது சூத்திரத்தின் பிற்பகுதியாகப் பேராசிரியர் காட்டியுள்ள சூத்திரத்தைக் கொள்ள இடமுண்டு. இந்த உரைப் பகுதியில் கூறப்பட்டுள்ள, 'கடிய நன்னியார் செய்த கைக்கிளைச் சூத்திரம்' என்பது பன்னிரு படலத்தின் கைக்கிளைப் படலமாக இருக்கலாம். எனவே, அகத்தியரின் மாணாக்கர்களுள் கடிய நன்னியாரும் ஒருவராக இருக்கலாமன்றோ? இந்தக் கருத்தினை முற்றமுடிந்த முடிபாக உறுதிப் படுத்தாவிடினும், அறிஞர்களின் ஆராய்ச்சிப் பசிக்கு விருந்தாக இதனை விட்டுவைப்போமாக!

இதுகாறுங் கூறியவற்றால், நக்கீரர் முதலிய பலரால் பாடப்பட்ட 'பத்துப் பாட்டு' என்னும் தொகுப்பைப்போல், பன்னிரு படலம் என்னும் நூல், தொல்காப்பியர் முதலிய புலவர்கள் பன்னிருவர் இயற்றிய பன்னிரண்டு படலங்களின் தொகுப்பு நூல் என்பது பெறப்படும். இதனை நாம், இடைச் சங்க கால இலக்கணத் தொகை நூல் என்று கொள்ளலாம்.

ஊமைக்கு உளறு வாயன் :

தலைச்சங்கத் தொகை நூல்கள் நான்கினைப் பற்றியும் இடைச் சங்கத் தொகை நூல்கள் நான்கினைப் பற்றியும் இறையனார் அகப்பொருள் உரையின் வாயிலாக முன்னமேயே அறிந்து வைத்துள்ளோம். அந்த எட்டு நூல்களின் பெயர் தவிர வேறொன்றும் அறிய முடியவில்லை. ஆனால், இடைச் சங்கத் தொகை நூலாகிய பன்னிரு படலத்தைப் பற்றி ஓரளவாயினும் அறிய முடிகிறது; பன்னிரு படல நூற் பாக்கள் ஒரு சிலவாயினும் கிடைத்துள்ளன. இந்த நிலையில், அந்த எட்டு நூல்களினும் பன்னிரு படலம் எவ்வளவோ வாய்ப்புடையது என்று சொல்லலாம். 'ஊமையனுக்கு உளறுவாயன் சண்டப் பிரசண்டன்' என்பது பழமொழி யாயிற்றே!

4. பதினாறு படலம்

நூல் அறிமுகம் :

பன்னிரு படலம் என்னும் இயல்தமிழ் நூலைப்பற்றி மேலே ஆராய்ந்தோம். இதேபோல் பெயர்பெற்ற 'பதினாறு படலம்' என்னும் இசைத்தமிழ் நூல் ஒன்றைச் சிலப்பதிகார அரும்பத வுரையாசிரியர் அறிமுகப்படுத்தியுள்ளார். சிலப்பதிகாரம் - புகார்க் காண்டம் - 'கானல் வரி' என்னும் தலைப்பின் தொடக்கத்தில் உள்ள,

" சித்திரப் படத்துட்புக்குச் செழுங்கோட்டின் மலர்புனைந்து
மைத்தடங்கண் மணமகளிர் கோலம்போல் வனப்பெய்திப்
பத்தருங் கோடு மாணியு நரம்பு மென்று
இத்திறத்துக் குற்றநீங்கிய யாழ்கையில் தொழுது வாங்கிப்
பண்ணல் பரிவட்டணை ஆராய்தல் தைவரல்
கண்ணிய செலவு விளையாட்டுக் கையூழ்
நண்ணிய குறும்போக்கு என்று நாட்டிய
எண்வகையால் இசை யெழீஇப்
பண்வகையால் பரிவு தீர்ந்து
மரகதமணித் தாள்செறிந்த மணிக்காந்தள் மெல்விரல்கள்
பயிர்வண்டின் கிளைபோலப் பன்னரம்பின் மிசைப்படர
வார்தல் வடித்தல் உந்தல் உறழ்தல்
சீருடன் உருட்டல் தெருட்டல் அள்ளல்
ஏருடைப் பட்டடை எனஇசையோர் வகுத்த
எட்டு வகையின் இசைக் கரணத்துப்
பட்ட வகைதன் செவியின் ஓர்த்து
ஏவலன் பின் பணி யாதெனக்
கோவலன் கை யாழ் நீட்ட...... "

என்னும் பகுதியில், மாதவி, யாழ் நல்ல நிலையில் உள்ளதா என ஆராய்ந்து (சோதித்துப்) பார்த்துக் கோவலன் கையில் கொடுத்தாள், என்னும் செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. மாதவி

முதலில் யாழினைக் கையில் ஏந்தி, பண்ணல், பரிவட்டணை, ஆராய்தல், தைவரல், செலவு, விளையாட்டு, கையூழ், குறும்போக்கு என்னும் எட்டு வகையான ஆய்வுகள் (சோதனைகள்) செய்து பண்எழுப்பிப் பார்த்து, யாழில் பண் வகையில் குற்றம் ஒன்றும் இல்லை எனத் தெளிந்தாள். பின்னர்த் தன் மெல்லிய விரல்களால் யாழ் நரம்பைத் தடவி, வார்தல், வடித்தல், உந்தல், உறழ்தல், உருட்டல், தெருட்டல், அள்ளல், பட்டடை என்னும் எட்டுவகை இசை யொலிச் செயலால் (இசைக் கரணத்தால்) ஆய்வுசெய்து ஒலியெழுப்பிக் காதால் கேட்டுப் பார்த்து குறைபாடு இன்றி எல்லாம் ஒழுங்காய் இருப்பதைக் கண்டுகொண்டு யாழைக் கோவலன் கையில் தந்தாள்— என்பது மேலுள்ள பகுதியின் கருத்தாகும். ஈண்டு, வார்தல் முதலிய எட்டுவகை இசைக் கரணங்களுக்கு அரும்பதவுரையாசிரியர் கூறியுள்ள பொருள் விளக்கம் வருமாறு :—

"வார்தல் - சுட்டுவிரற் செய்தொழில்; வடித்தல்-சுட்டு விரலும் பெருவிரலுங் கூட்டி நரம்பை அகமும் புறமும் ஆராய்தல்; உந்தல்-நரம்புகளை உந்தி வலிவிற் பட்டதும் மெலிவிற் பட்டதும் நிரல் பட்டதும் நிரலிழிபட்டதும் என்றறிதல்; உறழ்தல் - ஒன்றிடை யிட்டும் இரண்டிடை யிட்டும் ஆராய்தல்; உருட்டல் - இடக்கைச் சுட்டுவிரல்தானே யுருட்டலும், வலக்கைச் சுட்டுவிரல் தானே யுருட்டலும், சுட்டொடு பெருவிரற் சுட்டி யுருட்டலும், இருபெரு விரலும் இயைந்துடன் உருட்டலும் என வரும்.

'தெருட்டல் என்பது செப்புங் காலை
உருட்டி வருவ தொன்றே மற்றவ்
ஒன்றன் பாட்டுமடை யொன்ற நோக்கின்
வல்லோர் ஆய்ந்த நூலே யாயினும்
வல்லோர் பயிற்றுங் கட்டுரை யாயினும்
பாட்டொழிந் துலகினில் ஒழிந்த செய்கையும்
வேட்டது கொண்டு விதியுற நாடி'

என வரும்...... இவை இசைத்தமிழ்ப் பதினறு படலத்துட் காரண வோத்துட் காண்க."

இந்த உரைப்பகுதியின் வாயிலாக, சிலப்பதிகார அரும்பதவுரையாசிரியர் 'பதினாறு படலம்' என்னும் இசைத் தமிழ்நூல் ஒன்றினை அறிமுகம் செய்துள்ளார். அவர் காலத்துக் கிடைத்திருந்த இந்த நூல் இப்போது இல்லை. சிலப்பதிகாரத்திற்குச் சிறந்த உரையெழுதியுள்ள அடியார்க்கு நல்லாருக்கும் முற்பட்டவர் அரும்பத உரையாசிரியர். இவரது பெயர் அறியப்படாமையாலும், இவர் விரிவுரை எழுதாமல் அரும்பதங்கட்கு மட்டும் உரை விளக்கம் தந்துள்ளமையாலும், இவரை 'அரும்பத உரையாசிரியர்' என்றே அடியார்க்கு நல்லார் முதற்கொண்டு அனைவரும் குறிப்பிடலாயினர். இவர், சிலப்பதிகாரத்தில் சொல்லப் பட்டுள்ள இசைக் கரணங்கள் எட்டனுள் வார்தல், வடித்தல், உந்தல், உறழ்தல், உருட்டல் என்னும் முதல் ஐந்திற்கும் தம் சொந்த வாக்கியங்களால் விளக்கம் தந்து, ஆறுவதாகிய 'தெருட்டல்' என்பதின் விளக்கத்திற்காக, பதினாறு படலத்துக் கரண ஒத்தில் உள்ள நூற்பாவை அப்படியே எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டார். ஏழாவதும் எட்டாவது மாகிய அள்ளல், பட்டடை என்னும் இரண்டிற்கும் இவர் தந்துள்ள விளக்கம், ஓலை சிதைந்து போனமையால் கிடைக்க வில்லை போலும். இறுதியில், 'இவை இசைத் தமிழ் பதினாறு படலத்துட் கரண வோத்துட் காண்க' என்று கூறி முடித்துள்ளார்.

அரும்பதவுரையாசிரியரின் அறிவிப்பின்படி, பதினாறு படலம் என்பது, பதினாறு படலங்களைக் கொண்ட ஓர் இசைத் தமிழ்நூல் என்பதும், ஒவ்வொரு படலத்திலும் சொல்லப் பட்டுள்ள தனித்தனிச் செய்திகள் ஒத்து என்னும் பெயரால் வழங்கப்பட்டன என்பதும், மேற்சொன்ன 'வார்தல்' முதலிய எட்டு இசைக் கரணங்களையும் பற்றிக் கூறும் பிரிவு 'கரண ஒத்து' என வழங்கப்பட்டது எனவும் கொள்ளலாம். அங்ஙனமெனில், ஒவ்வொரு படலத்திலும் 'ஒத்து' என்னும் பெயரில் உட்பிரிவுகள் சில உண்டு எனவும் கொள்ளவேண்டி வரும்.

இங்ஙனம் கொள்ளாமல், – ஓத்து என்பதும் படலம் என்பதும் ஒன்றுதான்; படலம் என்பது பெரும் பிரிவு எனவும் ஓத்து என்பது உட்பிரிவு எனவும் கொள்ள முடியாது; எனவே, 'கரண ஓத்து' என்பது பதினறு படலங்களுள் ஒரு படலத்தையே குறிக்கும் - எனவும் கூறுவதற்கு இடமுண்டு. "ஓத்தினல் பிண்டமாயிற்று பன்னிரு படலம்' (தொல் - பொருள் - செய்யுளியல் - 165 – உரை) என இளம்பூரணர் கூறியிருப்பது (இது முன்னரே எடுத்துக் காட்டப் பெற்றுள்ளது) ஈண்டு ஒப்பு நோக்க வேண்டியதாகும். எனவே, இளம்பூரணரின் கருத்துப்படி, பன்னிரு படலம் என்னும் நூலில் உள்ள ஒவ்வொரு படலத்தையும் 'ஓத்து' என்னும் பெயரால் குறிப்பிட முடிவது போலவே, பதினறு படலம் என்னும் நூலில் உள்ள ஒவ்வொரு படலத்தையுங்கூட 'ஓத்து' என்னும் பெயரால் குறிப்பிட முடியும் என்பது தெளிவு.

தொகை நூல்

பதினறு படலம் என்னும் நூல் பதினறு சிறு பிரிவுகள் மட்டும் உடையது என்ருே - அல்லது - பதினறு பெரும் பிரிவுகளும் அவற்றுள் பல உட்பிரிவுகளும் உடையது என்ருே - எவ்வாறு கூறப்படினும் கவலையில்லை; ஆனல், இந்த நூலில் பல்வேறு வகைப்பட்ட பதினறு படலங்கள் உள்ளன என்பது வெளிப்படை. அங்ஙனமெனில் பலரால் செய்யப் பெற்ற படலங்களின் தொகுப்பாகிய பன்னிரு படலம் என்னும் தொகை நூலைப் போலவே, பதினறு படலம் என்னும் நூலும் ' பலரால் செய்யப் பெற்ற படலங்களின் தொகுப்பாகிய ஒரு தொகை நூலாக இருக்கலாம் அன்ருே? பன்னிரு படலம் பன்னிருவரால் செய்யப்பட்டிருப்பது போல, பதினறு படலம் பதினறுவரால் (பதினறு பேரால்) செய்யப்பட்டிருக்கலாமே!

பன்னிரு படலம் பன்னிருவரால் செய்யப் பெருமல் ஒருவரால் செய்யப் பெற்றிருப்பின், பன்னிரு படலம் எனப் பெயர் பெருமல் புறத்திணைப் படலம் என்ருே அல்லது ஆசிரியர் பெயராலோ வழங்கப் பெற்றிருக்கும். அதேபோல,

பதிறுை படலம் என்னும் நூலும் பலரால் இன்றி ஒரே ஆசிரிய ரால் செய்யப் பெற்றிருப்பின், பதிறுை படலம் எனப் பெயர் வழங்கப் பெருமல், இசைத்துறைப் பெயராலோ அல்லது ஆசிரியர் பெயராலோ வழங்கப் பெற்றிருக்கும். அங்ஙனம் இன்றிப் பலரால் செய்யப்பட்ட தொகுப்பாய் இருந்தமை யால்தான், பலரால் பாடப்பட்ட 'பத்துப்பாட்டு' என்னும் தொகுப்புப் போல, 'பதிறுை படலம்' என வழங்கப் பட்டது. எனவே, இந்நூல் ஓர் இசைத் தமிழ்த் தொகை நூல் என்பது புலனுகும்.

சிலப்பதிகார அரும்பத வுரையாசிரியர், வெற்றுபடி யாகப் 'பதிறுை படலத்துள்' எனக் கூருமல்' 'இசைத்தமிழ்ப் பதிறுை படலத்துள்' எனக் கூறியிருப்பதால், இயல்தமிழ்ப் பதிறுை படலம் என ஒன்ருே - அல்லது - நாடகத்தமிழ்ப் பதிறுை படலம் என ஒன்ருே இருக்கலாம் போலும் என்ற ஐயம் எழலாம். ஆனுல், இப்படியொன்றும் இருந்திராது. இந்த நூலுக்கு முன்பே 'பன்னிரு படலம்' என்னும் இயல் தமிழ் நூல் இருந்ததாலும், பன்னிரு படலத்தின் பிரிவுகள் கைக்கிளைப் படலம், பெருந்திணைப் படலம் என்றெல்லாம் தனித்தனியே வழங்கப்பட்டு வந்ததாலும், இன்னும் படலம் என்று முடியும் பெயரால் வேறு நூல்களும் இருந்திருக்கலா மாதலாலும், எந்தப் படலம் என்னும் குழப்பத்தினின்றும் வேறு பிரித்துத் தெளிவுறுத்தவே, அரும்பத வுரையாசிரியர் "இசைத் தமிழ்ப் பதிறுை படலம்' எனக் கூறியிருக்கலாம். செஞ்ஞாயிறு என்பதால் வெள்ளை ஞாயிறு ஒன்று இருப்பதாக வும், வெண்டிங்கள் என்பதால் சிவப்புத் திங்கள் என ஒன்று இருப்பதாகவும் பொருள் இல்லை; செஞ்ஞாயிற்றை நோக்க வெண்டிங்கள் எனவும் வெண்டிங்களை நோக்கச் செஞ்ஞாயிறு எனவும் வழங்கினர். இதுபோன்றதே 'இசைத்தமிழ்ப் பதிறுை படலம்' என்பதுமாகும். எது எப்படியிருந்த போதிலும்,- இசைத் தமிழ் பற்றிய பலர் இயற்றிய படலங்களின் தொகுப்பு நூல் பதிறுை படலம் என்ற முடிவுக்கு நாம் வரமுடியும்.

சிலப்பதிகார அரும்பத வுரையாசிரியர், இசைக் கரணங்கள் எட்டனுள் தெருட்டல் என்பதற்கு இலக்கண மாகப் பதினறு படலத்திலிருந்து ஒரு நூற்பா எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்; இந்த உரைப்பகுதிக்கு முன்னல், சிலம்பில் கூறப்பட்டுள்ள பண்ணல், பரிவட்டணை, ஆராய்தல், தைவரல், செலவு, விளையாட்டு, கையூழ், குறும்போக்கு என்னும் எண்வகை ஆய்வுகட்கும் உரிய இலக்கணமாக எட்டு நூற்பாக்கள் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். முறையே அவை வருமாறு;—

1. 'வலக்கை பெருவிரல் குரல்கொளச் சிறுவிரல்
விலக்கின் றிளிவழி கேட்டும்...
இணைவழி யாராய்ந் திணைகொள முடிப்பது
விளைப்பரு மரபிற் **பண்ணல்** ஆகும்.'

2. '**பரிவட் டணை**யின் இலக்கணந் தானே
மூவகை நடையின் முடிவிற் ருகி
வலக்கை யிருவிரல் வனப்புறத் தழீஇ
இடக்கை விரலி னியைவ தாகத்
தொடையொடு தோன்றியுந் தோன்ரு தாகியும்
நடையொடு தோன்றும் நயத்த தாகும்.'

3. **ஆராய்தல்** என்பது அமைவரக் கிளப்பிற்
குரல்முத லாக விணைவழி கேட்டும்
இணையி லாவழிப் பயனெடு கேட்டும்
தாரமு முழையுந் தம்மிற் கேட்டும்
குரலு மிளியுந் தம்மிற் கேட்டும்
துத்தமும் விளரியுந் துன்னுறக் கேட்டும்
விளரி கைக்கிளை விதியுளக் கேட்டும்
தளரா தாகிய தன்மைத் தாகும்.'

4. **தைவரல்** என்பது சாற்றுங் காலை
மையறு சிறப்பின் மனமகிழ் வெய்தித்
தொடையொடு பட்டும் படாஅ தாகியும்
நடையொடு தோன்றி யாப்புநடை யின்றி

ஓவச் செய்தியின் வட்டணை யொழுகிச்
சீரேற் றியன்று மியலா தாகியும்
நீர வாகு நிறைய தென்ப.'

5. **செலவு** எனப்படுவதன் செய்கை தானே
பாலை பண்ணே திறமே கூடமென
நால்வகை யிடத்து நயத்த தாகி
இயக்கமு நடையு மெய்திய வகைத்தாய்ப்
பதினோ ராடலும் பாணியு மியல்பும்
விதிநான்கு தொடர்ந்து விளங்கிச் செல்வதுவே.'

· **விளையாட்டு** என்பது விரிக்குங் காலைக்
கிளவிய வகையின் எழுவகை யெழாலும்
அளவிய தகைய தாகு மென்ப.'

7. **கையூழ்** என்பது கருதுங் காலை
எவ்விடத் தானு மின்பமுஞ் சுவையும்
செவ்விதிற் றோன்றிச் சிலைத்துவர லின்றி
நடைநிலை திரியாது நண்ணித் தோன்றி-
நாற்பத் தொன்பது வனப்பும் வண்ணமும்
பாற்படத் தோன்றும் பகுதித் தாகும்.'

௮. துள்ளற் கண்ணுங் குடக்குத் துள்ளும்
தள்ளா தாகிய வுடனிலைப் புணர்ச்சி
கொள்வன வெல்லாங் **குறும்போக்கு** ஆகும்.'

இந்த எட்டு நூற்பாக்களையும் நூற்பெயர் குறிப்பிடா மல் அரும்பத வுரையாசிரியர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்; எட்டாவது நூற்பாவின் இறுதியில், "இவையெல்லாம் கண்டு விரித்துரைப்பிற் பெருகும்" - என்று எழுதியுள்ளார்; இதற்குப் பின்னல், வார்தல் வடித்தல் முதலிய எண்வகை இசைக்கரணங்கட்கு விளக்கம் சொல்லத் தொடங்கி, 'தெருட்டல்' என்பதை விளக்குகிற பதினாறு படலத்து நூற் பாவினை எடுத்துக்காட்டி, "இவை இசைத்தமிழ்ப் பதினாறு படலத்துட் கரணவோத்துட் காண்க" — என்று கூறி முடித்

துள்ளார். இந்த முன் - பின் சூழ்நிலையை வைத்துக் கணித்துப் பார்க்குங்கால், நூற்பெயர் குறிப்பிடாமல் அரும்பத வுரையாசிரியரால் எடுத்துக் காட்டப்பெற்றுள்ள-மேலுள்ள எட்டு நூற்பாக்களும், பதினாறு படலத்துள் ஒரு படலத்தை, அல்லது ஒரு படல ஓத்தைச் சேர்ந்தவையாகவே இருக்கும் எனக் கருதலாம். இசைத் தமிழ் இலக்கணத்தை இவ்வளவு விளக்கமாகச் சொல்லும் பதினாறு படலம் நமக்குக் கிடைக்காமற் போனது தீப் பேறே.

இவ்வாறாக, பன்னிரு படலமும் பதினாறு படலமும் போல, இன்னும் எந்தெந்தத் துறைகளையோ சேர்ந்த எத்தனையோ தொகைநூல்கள் இடைச்சங்க காலத்திலும், அதனையொட்டிய காலத்திலும் இருந்திருக்கக் கூடும்.

5. கடைச் சங்க காலம்

இப்பொழுது சங்க இலக்கியங்கள் என்னும் பெயரில், மேற்கணக்கு எனப்படும் பதினெட்டு நூல்களும், கீழ்க் கணக்கு எனப்படும் பதினெட்டு நூல்களும், முத்தொள்ளா யிரம் முதலிய சில நூல்களும் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. இவை, பொதுவாகச் சங்க இலக்கியங்கள் எனப்படினும், கடைச்சங்க கால இலக்கியங்களே. கடைச்சங்க இலக் கியங்களுள் தொகை நூல்களாக உள்ளனவற்றைப் பற்றி ஆராய்வோம்.

11. பதினெண் மேற்கணக்கு

பதினெண் மேற்கணக்கு என்னும் பெயர், பதினெட்டு நூல்களைக் குறிக்கும் ஒரு தொகைப் பெயராகும். இந்தப் பெயருக்குள் பதினெட்டு நூல்கள் அடங்கியுள்ளன. 'கணக்கு' என்றால், 'நூல்' என்று பொருளாம். அடியளவால் மேலான (பெரிய) பாடல்களையுடைய பதினெட்டு நூல்கள் பதினெண் மேற்கணக்கு எனப்பட்டன. அடியளவால் கீழான (சிறிய) பாடல்களையுடைய பதினெட்டுக் கீழ்க் கணக்கினின்றும் வேறு பிரித்துக் காட்டுவதற்காக, இவை பதினெண் மேற் கணக்கு எனப்பட்டன. பத்துப் பாட்டு எனப்படும் பத்து நூல்களும், எட்டுத் தொகை எனப்படும் எட்டு நூல்களும் ஆகிய பதினெட்டு நூல்களும், பதினெண் மேற் கணக்கு எனப்படும். 'இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் இயம்பல் என்ற முறையில், பன்னிரு பாட்டியல் என்னும் செய்யுள் இலக்கண நூலில், மேற்கணக்கு கீழ்கணக்கு என்பவற்றிற்கு விளக்கம் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனைப் பன்னிரு பாட்டியல்-இனவியலில் உள்ள,

மேல்கீழ்க் கணக்கென இருவகைக் கணக்கே.'
'மேற்கணக் கெனவும் கீழ்க்கணக் கெனவும்
பாற்படு வகையால் பகர்ந்தனர் கொளலே.'

அகவலும் கலிப்பாவும்பரி பாடலும்
பதிற்றைந் தாதி பதிற்றைம்ப தீரு
மிகுத்துடன் தொகுப்பன மேற்கணக் கெனவும்
வெள்ளைத் தொகையும் அவ்வகை எண்பெறின்
எள்ளறு கீழ்க்கணக் கெனவும் கொளலே. '

ஐம்பது முதலா ஐந்நூ றீரு
ஐவகைப் பாவும் பொருள்நெறி மரபின்
தொகுக்கப் படுவது மேற்கணக் காகும். '

அடிநிமிர் பில்லாச் செய்யுள் தொகுதி
அறம் பொருள் இன்பம் அடுக்கி அவ்வகைத்
திறம்பட வுரைப்பது கீழ்க்கணக் காகும். '

என்னும் நூற்பாக்களால் அறியலாம். இந்த நூற்பாக்களின் பொருள், பின்னுல் ஒவ்வொரு நூலையும் பற்றித் தனித் தனியே ஆராயும்போது, தானே விளங்கும்.

12. பத்துப் பாட்டு

பதினெண் மேற்கணக்கில் 'பத்துப் பாட்டு' என்னும் தொகுப்பில் உள்ள பத்து நூல்களும் அடங்கும். இந்தப் பத்து நூல்களும் தொகை நூல்கள் இல்லையாயினும், இந்தப் பத்தையும் சேர்த்துப் பத்துப் பாட்டு எனப்படுவது ஒரு தொகைப் பெயராகும். அதாவது,- இந்தப் பத்துநூல்களும் சேர்ந்த தொகுப்பு, பன்னிரு படலம்போல ஒரு தொகைநூலாக மதிக்கப்பெறும். இந்தத் தொகுப்பில் உள்ள ஒவ்வொரு பாட்டும் ஒரு நூலின் பெறுமானம் உடையது. இந்தப் பத்தினையும் 'பத்துப் பாட்டு' என எண்ணிக்கையிட்டுக் கூறுவதல்லாமல், 'பாட்டு' எனப் பொதுவாக - வெற்றுபடியாகக் கூறுவதும் உண்டு. இதனைத் தொல்காப்பியம் - செய்யுளியல் - பேராசிரியர் உரையில் உள்ள,

''இவ் வாற்றுன்...... ஆசிரியவடி முந்நூற்றிருபத்து நான்கும் பாட்டினும் தொகையினும் வருமாறு கண்டு கொள்க.(50)''

"...அவை ஆசிரியர் நூல் செய்த காலத் துளவாயினும், கடைச் சங்கத்தார் காலத்து வீழ்ந் தமையின், பாட்டினும் தொகையினும் அவற்றை நாட்டிக் கொண்டு செய்யுள் செய்திலர்; அவற்றுக்கு இது மரபிலக்கண மாகலி னென்பது. இனி, பாட்டினும் தொகை யினும் உள்ள சொல்லே மீட்டொரு காலத்துக்கு உரித்தன்றிப் போயின்......(80)"

மேலே பேராசிரியர் உரையில் பாட்டு எனப்படுவது பத்துப்பாட்டு ஆகும். மற்றும், நச்சினார்க்கினியர் செய்யு ளியலில் (175) எழுதியுள்ள,

"தலைவியை வற்புறுத்தும் செவிலியர் புனைந்துரைத்து நகுவித்துப் பொழுது போக்குதற்குரியர் என்றவாறு. இக் கருத்தானே சான்றோர்,

'செம்முகச் செவிலியர் கைம்மிகக் குழீஇக்
குறியவு நெடியவு முரைபல பயிற்றி
இன்னே வருகுவர் இன்றுணை யோரென
முகத்தவை மொழியவு மொல்லாள்'

என்றார் பாட்டினுள். பிற சான்றோரும் 'செம்முகச் செவிலியர் பொய்ந் நொடி பகர' என்றார்."

என்னும் உரைப்பகுதியில் உள்ள 'பாட்டினுள்' என்பது பத்துப் பாட்டைக் குறிக்கிறது. நச்சினார்க்கினியர் 'பாட்டு' என்னும் பெயரில் எடுத்துக் காட்டியுள்ள நான்கு அடிகளும் பத்துப்பாட்டுள் ஒன்றாகிய நெடுநல்வாடையில் (153—156) உள்ளனவாகும். இவ்வாறாகச் சான்றோர் ஆட்சியில், பத்து நூல்களின் தொகைப் பெயராகத்-திரட்டுப் பெயராகப் 'பாட்டு' என்பது பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளது. 'இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் இயம்பல்' என்ற முறையில், பன்னிரு பாட்டியல் என்னும் நூலில் பத்துப் பாட்டுக்குப் பின்வருமாறு இலக்கணம் கூறப்பட்டுள்ளது :—

'நூறடிச் சிறுமை நூறுபத் தளவே
ஏறிய அடியின் ஈரைம் பாட்டுத்
தொடுப்பது பத்துப் பாட்டெனப் படுமே.'

'அதுவே,
அகவலின் வருமென அறைகுநர் புலவர்'

பத்துப் பாட்டின் பாடல்கள் நூறு அடிக்குக் குறையாமலும், ஆயிரம் அடிக்கு மிகாமலும், பெரும்பாலும் ஆசிரியப் பாவால் வரும் - என்பது கருத்து. இந்தப் பத்துப் பாட்டுக்களும் இன்னின்னவை என்பதை,

'முருகு பொருநாறு பாணிரண்டு முல்லை
பெருகு வளமதுரைக் காஞ்சி—மருவினிய
கோலநெடு நல்வாடை கோல்குறிஞ்சி பட்டினப்
பாலை கடாத்தொடும் பத்து.'

என்னும் பழைய வெண்பாவால் அறியலாம். இனி, ஒவ்வொன்றையும் பற்றித் தனித்தனியே காண்போம் :—

1. திருமுருகாற்றுப்படை :

317 அடிகள் கொண்ட, ஆசிரியப்பாவால் ஆன இந்தப் பாடலின் ஆசிரியர் நக்கீரர். முருகனை வழிபட்டு அருள் பெற்ற ஓர் அன்பன், எதிர்வந்த மற்றோர் அன்பனை நோக்கி, முருகனை இன்னின்ன இடத்திலெல்லாம் சென்று, இன்னின்ன முறைப்படி வழிபடின் அருள் பெறலாம் என அவனை ஆற்றுப் படுத்துவதாக (வழிப்படுத்தியனுப்புவதாக) உள்ளது இந் நூல். இதில் முருகனது சிறப்பும், ஆறுபடை வீடுகளும், முருகன் தொடர்பான பல செய்திகளும் விளக்கப் பட்டுள்ளன.

2. பொருநர் ஆற்றுப்படை :

248 அடிகளையுடைய இடையிடையே வஞ்சியடி கலந்த ஆசிரியப்பாவால் ஆகிய இந்நூலின் ஆசிரியர் முடத்தாமக் கண்ணியார் ஆவார். பரிசு பெற்ற பொருநன் ஒருவன், மற்றொரு பொருநனைச் சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானிடம் ஆற்றுப்படுத்தி யனுப்புவதாக அமைந்துள்ளது இந் நூல். இதில், கரிகாற்பெருவளத்தான் சிறப்பும், இசை மாண்பும் பிறவும் இயம்பப்பட்டுள்ளன. (பொருநர் = ஆடிப்பாடுபவர்)

3. சிறுபாண் ஆற்றுப்படை :

இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனுர் பாடிய இந்நூல், 269 அடிகள் கொண்ட ஆசிரியப்பாவால் ஆகியது. பரிசில்பெற்ற சிறு பாணன் ஒருவன் பெருத சிறு பாணன் ஒருவனை ஒய்மாட்டு நல்லியக் கோடனிடம் ஆற்றுப்படுத்தி அனுப்பியதாக உள்ளது இந்நூல்.

4. பெரும்பா ணாற்றுப்படை :

500 அடிகள் கொண்ட ஆசிரியப் பாவாலான இதனைக் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனுர் பாடினுர். பரிசு பெற்ற பெரும்பாணன் ஒருவன், பெருதான் ஒருவனைக் காஞ்சித் தொண்டைமான் இளந்திரையனிடத்து ஆற்றுப்படுத்துவது இந் நூல்.

5. முல்லைப்பாட்டு :

103 அடிகள் கொண்ட ஆசிரியப்பாவால் அமைந்தது. இதன் ஆசிரியர், காவிரிப்பூம்பட்டினத்துப் பொன் வாணிகனுர் மகனுர் நப்பூதனுர் ஆவார். இப் பாடல் அகப் பொருள் பற்றியது. தலைவன் பிரிந்திருக்கத் தலைவி ஆற்றியிருந்த அருமையினையும், போர் முடித்துத் தலைவன் மீண்ட பெருமையினையும் பற்றிப் பேசுவது இந்நூல். (முல்லை = ஆற்றியிருத்தல்.)

6. மதுரைக் காஞ்சி :

வஞ்சியடிகள் கலந்த - 782 அடிகள் கொண்ட ஆசிரியப் பாவால் அமைந்த இந்நூலின் ஆசிரியர் மாங்குடி மருதனுர். தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுக்கு, உலக நிலையாமையை உணர்த்தி, வீடுபேறு எய்துதற்கு உரிய நல்வழிகளைச் செவியறிவுறுத்துவதாக அமைந்துள்ளது இந்நூல். பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனது பெருமையும், மதுரையின் மாண்புறு வளமும் இந்நூலில் விரிவாகக் கூறப்பெற்றுள்ளன. (காஞ்சி = நிலையாமை.)

7. நெடுநல் வாடை :

நக்கீரனாரால் இயற்றப்பெற்ற அகப்பொருள் கலந்த இந்நூல், 188 அடிகள் கொண்ட ஆசிரியப் பாவால் அமைந்தது. பகைவரை வெல்லச் சென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பிரிந்து, நீண்ட வாடைக் காலத்தில் வருந்திக் கொண்டிருக்கும் தலைவிக்கு ஆறுதல் செய்வது பற்றியது இந்நூல். இதில், வாடைக் குளிரின் வன்மையும், தலைவி தங்கியிருக்கும் இடத்தின் இயல்பும், அரசனது போர்க்களச் செய்தியும் சுவைபெறப் புனைவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

8. குறிஞ்சிப் பாட்டு :

ஆரிய வேந்தன் பிரகத்தன் என்பான் தமிழ் இன்பத்தைச் சுவைத்தறிவதற்காகக் கபிலரால் இயற்றப்பட்ட இந்தப் பாடல், 261 அடிகள் கொண்ட ஆசிரியப் பாவால் ஆன அகப்பொருள் நூலாகும். தலைவன் தலைவியரது களவுப் புணர்ச்சியும், அது தொடர்பான அகப்பொருள் செய்திகளும் இப் பாடலில் நயம்பட நவிலப்பட்டுள்ளன. (குறிஞ்சி= புணர்தல்).

குறிஞ்சிப் பாட்டு என்னும் இந் நூலுக்குப் 'பெருங் குறிஞ்சி' என்ற பெயரும் உண்டு என்னும் செய்தியை, "கபிலர் பாடிய பெருங்குறிஞ்சியில் வரைவின்றிப் பூ மயங்கிய வாறு காண்க." (தொல்-பொருள்-அகம்-19) என்னும் நச்சினார்க்கினியர் உரைப்பகுதியாலும், 'எருவை நறுந்தோடு' என்னும் பரிபாடல் (19:77) தொடருக்குப் பரிமேழலகர் எழுதியுள்ள, "எருவையது நறுந்தோட்டையுடைய பூ; எருவை என்பது, 'எருவை செருவிளை மணிப்பூங் கருவிளை' (குறிஞ்சிப்பாட்டு - வரி 68) எனக் கபிலர் பாடிய பெருங் குறிஞ்சியிலும் வந்தது" என்னும் உரைப்பகுதியாலும் நன்கறியலாம்.

9. பட்டினப்பாலை :

பெரும்பாலும் வஞ்சியடிகளால் ஆகி ஆசிரிய அடிகளால் முடிவுறுவதும், 301 அடிகள் கொண்டதுமாகிய இந்தப்

பாடல் ஓர் அகப்பொருள் நூலாகும். தலைவியைப் பிரிந்து செல்லவேண்டிய தலைவன், தலைவியைப் பிரியவியலாது எனக் கற்பனையாகத் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறுவதாக, சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு, கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் பாடியது இந்நூல். (பட்டினம் = காவிரிப்பூம்பட்டினம்; பாலை = பிரிதல்) காவிரிப்பூம்பட்டினத்தானது பிரிவைப் பற்றிய அகப்பொருள் நூலாதலின் இப்பெயர் பெற்றது இது. இந்நூலில் சோழ நாடு-காவிரிப்பூம்பட்டினம் ஆகியவற்றின் சிறப்பும், வளமும், சோழனது மாண்பும், இவை தொடர்பான பல செய்திகளும் விதந்து குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இந்நூலை இயற்றியதற்காக உருத்திரங்கண்ணனார் நூறாயிரக்கணக்கான பொன் பரிசு பெற்றதாகப் பல நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளது.

பட்டினப் பாலை என்னும் பெயருடைய இந்தப் பாட்டு, பெரும்பாலும் வஞ்சியடிகளால் ஆகியிருத்தலின் 'வஞ்சி நெடும் பாட்டு' என யாப்பருங்கல விருத்தி, இலக்கண விளக்க உரை, தமிழ் விடுதூது முதலிய நூல்களால் வழங்கப் படுகிறது.

10. மலைபடு கடாம்: கூத்தர் ஆற்றுப்படை என்னும் வேறு பெயர் உடையதும், 583 அடிகள் கொண்ட ஆசிரியப் பாவால் அமைந்ததுமாகிய இந்நூலின் ஆசிரியர், இரணிய முட்டத்துப் பெருங்குன்றூர்க் கிழார் பெருங்கௌசிகனார் என்பவர். பரிசு பெற்ற கூத்தன் ஒருவன் பெறாத கூத்தன் ஒருவனை, செங்கண்மாத்து வேள் நன்னன்செய் நன்னனிடம் ஆற்றுப்படுத்தியதாக அமைந்திருப்பது இப் பாட்டு. இதில், நன்னன் தொடர்பான செய்திகளும் பிறவும் விவரிக்கப் பட்டுள்ளன.

'மலைபடு கடாம்' என்பதற்கு, மலைபோன்ற யானையின் பிளிறல் முழக்கம் என்பது கருத்து. இந்தத் தொடர் இந்நூலில் 'மலைபடு கடாஅம் மாதிரத்தியம்ப (348 ஆம் அடி)' என இடையே ஓரிடத்தில் வந்துள்ளது. இஃது எடுப்பான தொடரா யிருப்பதால், இதையே நூலுக்குப் பெயராக

வைத்துவிட்டனர். இவ்வாறு பெயர் வைப்பது அக்காலத்திய மரபு.

இந்த நூல் கூத்தரைப் பற்றியதாதலின் இது 'கூத்தர் ஆற்றுப்படை' எனவும் பெயர் வழங்கப்பெறும். இதனை,

' ஆசிரியப் பாட்டின் அளவிற்கு எல்லை
ஆயிர மாகும் இழிபுமூன் றடியே.'

என்னும் தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் (157 - ஆம்) நூற்பாவின் கீழ் நச்சினார்க்கினியர் எழுதியுள்ள,

"நீலமேனி வாலிழை பாகத், தொருவ னிருதாள் நிழற்கீழ், மூவகை யுலகு முகிழ்த்தன முறையே' - இது சுருக்கத்திற்கு எல்லை; கூத்தராற்றுப்படை தலையளவிற்கு எல்லை; மதுரைக் காஞ்சியும் பட்டினப் பாலையும் ஒழிந்த பாட்டேழும்......இடையளவிற்கு எல்லை..."

என்னும் உரைப்பகுதி தெற்றெனப் புலப்படுத்துகின்றது. நச்சினார்க்கினியர் உரையில் தரப்பட்டுள்ள, 'நீல மேனி' எனத் தொடங்கும் பாடல் ஐங்குறு நூறு - வாழ்த்துப் பாடல் ஆகும். அடுத்து, 'கூத்தராற்றுப்படை' எனப்பட்டிருப்பது, பத்துப்பாட்டுள் ஒன்றாகிய 'மலைபடு கடாம்' ஆகும். 'மலைபடு கடாம் அல்லாத வேறு கூத்தராற்றுப்படை இது' - எனக் கூறலாகாதோ எனில், நச்சினார்க்கினியர், கூத்தராற்றுப் படையைத் தொடர்ந்து, பத்துப்பாட்டைச் சேர்ந்த மதுரைக் காஞ்சியையும் பட்டினப் பாலையையும் சேர்த்துக்கொண்டு, இவை (மூன்றும்) ஒழிந்த 'பாட்டு ஏழும்' எனப் பத்துப்பாட்டில் உள்ள மற்ற ஏழு பாட்டுக்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளாராதலின், இந்தக் கூத்தராற்றுப் படை என்பது மலைபடு கடாமே யாகும்.

இதுகாறும், பத்துப்பாட்டு என்னும் தொகுப்பில் உள்ள பத்துப் பாட்டுக்களைப் பற்றிய விவரம் சுருக்கமாகத் தரப்பட்டது. ஒவ்வொரு பாட்டும் ஒரு தொகை நூல் இல்லையெனினும், பத்துப் பாட்டுக்களும் சேர்ந்த திரட்டு உருவம் ஒரு தொகையாக மதிக்கப்படுகிறது. பத்துவகை மலர்களின் தொகுப்பாகிய ஒரு மாலை போன்றது இஃது என்னும்

கருத்தை, நச்சினார்க்கினியர் உரைச் சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுளில் உள்ள,

" ஆன்றோர் புகழ்ந்த அறிவினில் தெரிந்து
சான்றோர் உரைத்த தண்டமிழ்த் தெரியல்
ஒருபது பாட்டும் உணர்பவர்க் கெல்லாம்..."

என்னும் பகுதியால் அறியலாம். பத்துப்பாட்டை ஒரு 'தமிழ்த் தெரியல்' என்று சொல்லுகிறது இந்தச் செய்யுள். தமிழ்த் தெரியல் என்றால் தமிழ் மாலை என்று பொருளாம். பலர் எழுதிய தொகுப்பாதலின் இதனைப் 'பன்மலர் மாலைத் திரள்' எனலாம்.

தொகுத்தவரும் காலமும் :

கடைச் சங்கப் புலவர்களால் இயற்றப்பட்ட இந்தப் பத்துப் பாடல்களையும், 'பத்துப்பாட்டு' என்னும் பெயரில் தொகுத்தவர் யார்? தொகுத்த காலம் எது? இந்த வினாக்கட்கு நச்சினார்க்கினியர் விடை பகர்ந்துள்ளார். தொகுத்துள்ளவர்கள் சங்கப் புலவர்களே; எனவே, தொகுக்கப்பட்ட காலம் கடைச்சங்க காலம் என்பதும் தெளிவு. இதனை, மலைபடு கடாத்தில் உள்ள 'தீயின் அன்ன ஒண்செங் காந்தள்' என்னும் (145 - ஆம்) அடியின்கீழ் நச்சினார்க்கினியர் எழுதியுள்ள,

"...செய்யுள் (மலைபடு கடாம்) செய்த கௌசிகனார் ஆனந்தக் குற்றம் என்னும் குற்றம் அறியாமல் செய்யுள் செய்தாரேல், இவர் நல்லிசைப் புலவர் ஆகார்; இவர் செய்த செய்யுளை (மலைபடுகடாத்தை) நல்லிசைப் புலவர் செய்த ஏனைச் செய்யுட்களுடன் சங்கத்தார் கோவாமல் (தொகுக்காமல்) நீக்குவர்; அங்ஙனம் நீக்காது கோத்தற்குக் (தொகுத்ததற்குக்) காரணம், ஆனந்தக் குற்றம் என்பதொரு குற்றம் இச் செய்யுட்கு உறுமையான் என்றுணர்க."

என்னும் உரைப்பகுதியால் நன்கு தெளியலாம். பத்துப்பாட்டு என்னும் தொகை நூலை, கடைச் சங்க காலத்தில் சங்கப் புலவர்கள் தொகுத்தனர் என்னும் உண்மை நச்சினார்க்கினியர் உரையால் அறியப்படும். சங்கத் தொகை நூல்கள், கடைச் சங்க காலத்திற்குப் பின், கி. பி. மூன்று அல்லது

நான்காம் நூற்றுண்டில் தொகுக்கப்பட்டன என்று சிலர் கூறும் கருத்துப் பொருந்தாது என்பதும், நச்சினுர்க்கினியரின் உரைப் பகுதியால் தெரியவரும். கடைச் சங்க காலம் எது என்பது முன்னரே ஓரிடத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஆங்கிலத் தொகை நூல்களுள், 'An Anthology of Longer Poems' என்னும் நூலும் ஒன்று என முன்னரே ஓரிடத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. 'நீளமான பாடல்களின் தொகுப்பு' என்பது இத்தொகை நூலின் பெயர். இதில் இருபத்திரண்டு நீளமான பாடல்கள் உள்ளன; இவற்றுள் 'மாத்யூ ஆர்னல்டு' (Mathew Arnold) என்பவர் இயற்றிய 'Sohrap And Rustum' என்னும் பாடல் 892 அடிகள் கொண்டதாகும். இவ்வாறு நீளமான பாடல்கள் கொண்டுள்ள இந்த ஆங்கிலத் தொகுப்புப் போன்றதாக நமது பத்துப்பாட்டைக் கூறலாம் அல்லவா? பழந்தமிழ் நூற் பாட்டுக்களுள் மிகவும் நீளமானவை இவையே யன்றே?

ஆற்றுப்படுக்கும் அரிய பண்பு :

இந்தப் பத்துப் பாட்டைத் தொகுத்தது எதற்காக? இதனுல் மக்கள் இனத்திற்கு யாது பயன்? ஒரு பயனும் இன்றேல், இதனைத் தொகுத்துப் போற்றிக் காத்தது பொருளற்ற செயலாய்ப் போய்விடுமே! ஆம், இதற்கு விடை இதோ, வருகிறது :—

ஒருவர், தாம் பெற்ற இன்பத்தைப் பிறரும் பெறும்படி ஆற்றுப்படுத்தும் (வழிவகை செய்யும்) அரிய பெரிய பண்பாட்டிற்கு 'ஆற்றுப்படை' என்னும் அழகிய பெயர் தமிழ் நூல்களில் வழங்கப்பட்டிருப்பதை மேலே கண்டோம்.

'தம்மினும் மேலாக, அல்ல - தமக்கு நிகராகவும் பிறர் வந்துவிடக்கூடாது' என்று எண்ணும் மக்கள் இந்த இருபதாம் நூற்றுண்டிலும் இருக்கும்போது,- தாம் பெற்ற நன்மையைப் பிறர் அறியக்கூடாது - பிறர் பெறக்கூடாது என்று மறைக்கும் மாக்கள் பலர் இந்த இருபதாம் நூற்றுண்டிலும் இருக்கும்போது, - தாம் தீமையடைந்துவிடின் அந்தத் தீமையைப் பிறரும் பெறவேண்டும் – பெறச் செய்ய

வேண்டும் எனச் சூழ்ந்து அதற்கென முயலும் கீழ் மக்கள் மிகப் பலர் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் இருக்கும் போது, - இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே 'ஆற்றுப் படை' செய்யும் அரிய பண்பாடு தமிழ் மக்களிடையே இருந்ததெனில், அதனை எந்தச் சொற்களால் பாராட்டுவது!

பத்துப் பாட்டுள் பாதி - அதாவது - ஐந்து நூல்கள் ஆற்றுப் படைகளாக இருப்பதை நாம் அறிந்துள்ளோம். ஆற்றுப் படுத்தும் அரிய பண்பாட்டை அடித்தளமாகக் கொண்டு, இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே தமிழில் முழுநூல்கள் பல தோன்றி யிருப்பதைக் கொண்டு தமிழ்ப் பண்பாட்டின் உயர் எல்லையை உணரலாம். இலக்கியம் எனப்படுவது, தான் தோன்றிய இடத்தில்-தான் தோன்றிய காலத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் மனப் பண்பை எடுத்துக் காட்டும் ஒருவகைக் கண்ணாடி யாகும். இதற்குச் சான்றாக, ஆற்றுப் படைகளைக் கொண்ட பத்துப்பாட்டே போதும். எனவே, பத்துப்பாட்டின் காலத்தைத் தமிழ் இலக்கியத்தின் பொற்காலம் எனலாம்.

இந்த ஆற்றுப்படைப் பண்பு, இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியத்திலேயே பேசப்பட்டுள்ளது. இதனைத் தொல்காப்பியம் - பொருளாதிகாரம் - புறத்திணை யி ய லி ல் உள்ள,

' கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்
ஆற்றிடைக் காட்சி உறழத் தோன்றிப்
பெற்ற பெருவளம் பெறுஅர்க்கு அறிவுறீஇச்
சென்று பயனெதிரச் சொன்ன பக்கமும்'

என்னும் (36 - ஆம்) நூற்பாப் பகுதியால் அறியலாம். இந்தப் பழம்பெரும் பண்பாட்டிற்கு ஏற்ப இயற்றப்பட்ட ஆற்றுப்படை நூல்கள் அழிந்தொழிந்து போகாமல், என்றென்றும் நின்று நிலைத்து, இந்தப் பண்பாட்டை மக்கள் இனத்திற்குப் பறைசாற்றி அறிவித்துக் கொண்டிருக்கும் வகையில், பத்துப்பாட்டு தொகுக்கப்பெற்றுப் பயனளித்துக் கொண்டிருப்பது பாராட்டத் தக்கதாகும்.

6. எட்டுத் தொகை

பதினெண் மேற்கணக்கில், பத்துப்பாட்டே யன்றி, 'எட்டுத் தொகை' என்னும் தொகைப் பெயரால் சுட்டப் படும் எட்டு நூல்களும் அடங்கும். இவற்றுள், ஒவ்வொரு நூலும் ஒரு தொகை நூலாகும்; அஃதாவது, பலரால் பாடப் பட்ட பல பாடல்களின் தொகுப்பு நூலாகும். இதனாலேயே இவ்வெட்டு நூல்களும் 'எட்டுத் தொகை' என வழங்கப்படு கின்றன. இன்னும் இவை, 'எண்கோவை' எனவும், 'எண் பெருந் தொகை' எனவும் வழங்கப்படுவதும் உண்டு. 'எப் பொருள் எச்சொலின்' என்னும் நன்னூல் (387 - ஆம்) நூற் பாவின் உரையில், "ஐம்பெருங் காப்பியம், எண் பெருந் தொகை, பத்துப் பாட்டு, பதினெண் கீழ்க் கணக்கு என்னும் இவ் விலக்கியங்களுள்ளும் விரிந்த உரிச்சொல் பனுவல் களுள்ளும் உரைத்தவாறு அறிந்து வழங்குக" - என, மயிலை நாதர் எட்டுத்தொகையை 'எண்பெருந்தொகை' என வழங்கி யிருப்பது காண்க. இந்தத் தொகை நூல்களை இளம்பூரணர் 'செய்யுட் கோவை' என்னும் சிறப்புப் பெயரால் குறிப்பிட் டுள்ளார். இதனை, தொல்காப்பியம் அகத்திணையியலில் 'மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்' என்று தொடங்கும்' (5ஆம்) நூற்பாவின் கீழ் அவர் வரைந்துள்ள,

"...இன்னும், 'சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படும்' என்றதனான், இம் முறையன்றிச் சொல்லவும் படும் என்று கொள்க. அஃதாவது, அவற்றுள் யாதானும் ஒன்றை முன்னும் பின்னுமாக வைத்துக் கூறுதல். அது சான்றோர் செய்யுட் கோவையினும் பிற நூலகத்துங் கண்டு கொள்க"—

என்னும் உரைப்பகுதியால் அறியலாம். எட்டுத் தொகையைப் பற்றி ஆராயுமுன், எட்டு நூல்களும் இன்னின் னவை என்பதை அறிய வேண்டுமல்லவா? இவற்றை,

"நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை ஐங்குறுநூறு
ஒத்த பதிற்றுப் பத்து ஓங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தோர் ஏத்தும் கலியோடு அகம்புறம் என்று
இத்திறத்த எட்டுத் தொகை."

என்னும் பழைய பாடலால் அறியலாம். நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப் பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்பன எட்டுத்தொகை நூல்கள் என்பது இதன் பொருள்.

தொகை

பத்துப் பாட்டு நூல்களைப் 'பாட்டு' என்னும் பெயரால் பொதுவாக - சுருக்கமாக வழங்குதல் போலவே, எட்டுத் தொகை நூல்களையும் 'தொகை' என்னும் பெயரால் பொதுவாக - சுருக்கமாக வழங்குவது உண்டு. இதனை, பேராசிரியர் உரையிலிருந்து முன்பு ஓரிடத்தில் காட்டியுள்ள,

"...பாட்டினும் தொகையினும் வருமாறு கண்டு கொள்க. (செய்யுளியல்-50)", "பாட்டினும் தொகையினும் அவற்றை நாட்டிக் கொண்டு...பாட்டினும் தொகையினும் உள்ள சொல்லே... (செய்யுளியல் - 80)"

என்னும் பகுதிகளால் அறியலாம். இன்னும் இதனை, செய்யுளியலில், 'பரிபாடல்லே' என்று தொடங்கும் (162-ஆம்) நூற்பாவிற்கு நச்சினார்க்கினியர் எழுதியுள்ள,

"இது முறையே பரிபாடற்கு எல்லை கூறுகின்றது. பரிபாடற்கு உறுப்பாகிய வெண்பாவும் பொதுப்பாவும் நானூறடிப் பெருக்கத்திற்கு எல்லையாகவும் இருபத்தைந் தடிச் சுருக்கத்திற்கு எல்லையாகவும் பெறும் என்றவாறு. அவை தொகையுட் காண்க"

என்னும் உரைப்பகுதியால் தெளிவாக அறியலாம். பரிபாடலுக்கு இலக்கணம் கூறும் இந்நூற்பாவின் உரையில், நச்சினார்க்கினியர் 'தொகை' என்று குறிப்பிட்டிருப்பது எட்டுத் தொகையாகும். இந்த எட்டுத் தொகை நூல்களுள் பரிபாடலும் ஒன்றல்லவா? மற்றும், அகத்திணையியலின்

உள்ள 'மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்' என்று தொடங்கும் (5ஆம்) நூற்பாவின் கீழ்,

"உம்மை எதிர்மறை யாகலின், இம் முறையன்றிச் சொல்லவும் படும் என்பது பொருளாயிற்று. அது தொகைகளினும் கீழ்க் கணக்குக்களினும் இம் முறை மயங்கிவரக் கோத்தவாறு காண்க',: —

எனவும், புறத்திணையியலில் 'அமரர் கண் முடியும் அறுவகையானும்' என்று தொடங்கும் (26-ஆம்) நூற்பாவின் கீழ், 'எரியெள்ளுவன்ன நிறத்தன்' என்னும் (பதிற்றுப்பத்து) பாடலைக் கடவுள் வாழ்த்துக்கு எடுத்துக்காட்டாகத் தந்து, அதன் கீழே,

"இது கடவுள் வாழ்த்து. தொகைகளிலும் கீழ்க்கணக்கிலும் உள்ள கடவுள் வாழ்த்தெல்லாம் இதன்கண் அடக்குக"—

எனவும், நச்சினார்க்கினியர் வரைந்துள்ள உரைப்பகுதிகளும் இதற்குத் தக்க சான்றாகும்.

இந்த உரையாசிரியர்களின் காலத்திற்கும் பலநூற்றாண்டுகட்கு முன்பே - அதாவது - ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலேயே இந்த நூல்கள் 'தொகை' என்னும் பொதுப் பெயரால் சுட்டப்பட்டன என்று கருதுவதற்கு உரிய குறிப்பு ஒன்று திருஞான சம்பந்தர் தேவாரத்தில் கிடைத்திருக்கிறது. சம்பந்தர் சமணரை வெல்வதற்காக இயற்றி வையையாற்றில் இட்டதாகக் கூறப்படுகின்ற 'திருப்பாசுரம்' என்னும் தேவாரப் பதிகத்தில் உள்ள,

"அற்றன்றி அந்தண் மதுரைத் தொகை ஆக்கினானும்
தெற்றென்ற தெய்வந் தெளியார் கரைக்கு ஓலை தெண்ணீர்ப்
பற்றின்றிப் பாங்கெதிர்வி னூரவும் பண்பு நோக்கில்
பெற்றொன் றுயர்த்த பெருமான் பெருமானு மன்றே"

என்னும் (11) பாடலில் உள்ள, 'மதுரைத் தொகை ஆக்கினான்' என்னும் தொடர் ஈண்டு எண்ணிப் பார்த்தற்குரியது. 'மதுரையில் தொகை நூல்கள் பல தோன்றச்

செய்தவன்' என்பது இதன் பொருளாய் இருக்கலாம். இந்தப் பாதையிலேயே சேக்கிழாரின் பெரிய புராணமும் செல்லுகிறது. பெரிய புராணத்தில் திருஞானசம்பந்தரின் வரலாற்றைப் பாடிவரும் சேக்கிழார், சம்பந்தரின் திருப்பாசுரப் பதிகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் பாட்டாலேயே பொருள் கூறுகிறார். மேலே காட்டியுள்ள, 'அற்றன்றி' என்று தொடங்கும் சம்பந்தர் பாடலுக்கு உரிய பொருள்விளக்கமாகப் பெரியபுராணத்தில் சேக்கிழார் பாடியுள்ள பாடல் வருமாறு:—

"ஆன 'அற்றன்றி' என்ற அத்திருப் பாட்டில் கூடல்
மாநக ரத்துச் சங்கம் வைத்தவன் தேற்றத் தேரு
ஈனர்கள் எல்லேக் கிட்ட ஏடுநீர் எதிர்ந்து செல்லில்
ஞானம் ஈசன்பால் அன்பே என்றனர் ஞானம் உண்டார்."

இந்தப் பாடலில், 'மதுரைத் தொகை யாக்கினன்' என்பதற்கு, 'மா நகரத்துச் சங்கம் வைத்தவன்' என்று சேக்கிழார் பொருள் கூறியுள்ளார். 'தொகை' என்பதன் பொருளாகச் 'சங்கம்' எனச் சேக்கிழார் ஒரு போக்குக் காட்டியிருப்பினும், ஆராய்ச்சி யுள்ளம் தொகை நூல்களை மறப்பதற்கில்லை. 'தொகை' என்பதற்குச் 'சங்கம்' எனப் பொருள் கூறுவதனினும் தொகை நூல்கள் எனப் பொருள் கூறவே தக்க வாய்ப்பு உள்ளது. ஈண்டு, 'ஆக்கினன்' என்னும் சொல்லேயும் நோக்க வேண்டும். சங்கம் ஆக்கினன் என்பதனினும், நூல்கள் ஆக்கினன் (உண்டாகச் செய்தான்) என்று பொருள் கூறுதலே மொழிமரபுக்கு ஏற்றதாகும். ஆகக்கூடியும், சேக்கிழார் இங்கே நூல்கள் தோன்றிய சங்கத்தை நினைவு செய்திருப்பது போற்றத்தக்கது.

அடுத்து, —எட்டுத் தொகையின் பொதுவான - சுருக்கமான இலக்கணத்தை, பன்னிரு பாட்டியலிலிருந்து முன்னர்க் காட்டப்பட்டுள்ள,

"அகவலும் கலிப்பாவும் பரிபாடலும்
பதிற்றைந் தாதி பதிற்றைம்ப தீரு
மிகுத்துடன் தொகுப்பன மேற்கணக் கெனவும்..."

என்னும் நூற்பாப் பகுதியால் அறியலாம். எட்டுத்தொகை நூல்கள் அகவலாலாவது, கலிப்பாவாலாவது, பரிபாடலா லாவது ஆக்கப்பட்டு, ஐம்பது பாடல்களுக்குக் குறையா மலும், ஐந்நூறு பாடல்களுக்கு மிகாமலும் கொண்டிருக்கும். என்பது இதன் கருத்து.

வரிசை முறை :

மேலே காட்டப்பட்டுள்ள,'நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை, என்று தொடங்கும் பாடலில், நற்றிணை முதலாகப் புறநானூறு ஈறாக எட்டு நூல்களும் வரிசைப்படுத்தப் பட்டிருப்பினும், இந்த வரிசையமைப்பை ஏற்றுக்கொள் வதற்கில்லை. சீர் - தளை, எதுகை - மோனை பொருந்தப் பாடல் அமைக்க வேண்டும் என்பதற்கு ஏற்ப, இந்த வரிசை முறை பின்பற்றப்பட்டுள்ளதாகத் தெரிகிறது. உண்மையான பழைய வரிசைமுறை இறையனார் அகப்பொருள் உரையில் காணக்கிடக்கின்றது. அது வருமாறு :—

"... கடைச்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார்... மதுரை மருதனிள நாகனாரும் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனாரும் என இத் தொடக்கத்தார்... அவர்களாற் பாடப்பட்டன நெடுந்தொகை நானூறும், குறுந்தொகை நானூறும், நற்றிணை நானூறும், புறநானூறும், ஐங்குறு நூறும், பதிற்றுப்பத்தும், நூற்றைம்பது கலியும், எழுபது பரிபாடலும், கூத்தும், வரியும், சிற்றிசையும், பேரிசையும் என்று இத்தொடக்கத்தன."

இந்த உரைப்பகுதியில், அகநானூறு என்னும் வேறொரு பெயரும் கொண்ட நெடுந்தொகை முதலாக, எட்டு நூல் களும் வரிசைப்படுத்தப் பட்டிருப்பது காண்க.

இந்த வரிசைமுறை ஆராய்ச்சியாளரின் அறிவுப்பசிக்கு அரிய விருந்தாகும். பிற்கால நூல்களாகிய யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக் காரிகை, வீரசோழியம், இலக்கண விளக்கம் முதலிய நூல்களில், பாக்கள் வெண்பா, அகவல் பா (ஆசிரியப் பா), கலிப்பா, வஞ்சிப்பா என நான்கு வகையன வாக இந்த வரிசையில் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆனால், பழம்பெரு

நூலாகிய தொல்காப்பியம், வேறு மாதிரியாகக் கூறுகிறது. தொல்காப்பிய முறை வருமாறு :—

பாக்களின் வகையைத் தொகுத்துச் சொல்லின், ஆசிரியப்பா, வெண்பா என இரண்டு வகையாகும்; விரித்துச் சொல்லின் ஆசிரியப்பா, வஞ்சிப்பா, வெண்பா, கலிப்பா என நான்கு வகையாகும். ஆசிரிய நடையையுடையது வஞ்சி யாதலின் அதனை ஆசிரியத்துள் அடக்கலாம். வெண்பா நடையுடையது கலியாதலின் அதனை வெண்பாவுள் அடக்கலாம். இந்தக் கருத்துக்களைத், தொல்காப்பியம் செய்யுளியலில்

' ஆசிரியம் வஞ்சி வெண்பாக் கலியென
நாலியற் றென்ப பாவகை விரியே. ' (101)

' பாவிரி மருங்கினைப் பண்புறத் தொகுப்பின்
ஆசிரி யப்பா வெண்பா என்றாங்கு
ஆயிரு பாவினுள் அடங்கும் என்ப ' (103)

' ஆசிரிய நடைத்தே வஞ்சி ஏனை
வெண்பா நடைத்தே கலியென மொழிப. ' (104)

உள்ள - என்னும் நூற்பாக்களால் தெளிவாக அறியலாம். இந்தப் பாக்களைச் சார்ந்து மருட்பா, பரிபாடல் (பரிபாட்டு) போன்றவை வரும்.

யாப்பருங்கலம் முதலிய நூல்கள் கடைச்சங்க காலத்திற்குப் பிற்பட்டவை யாதலானும், கடைச்சங்கப் புலவர்களுக்குத் தொல்காப்பியமே இலக்கண நூலாய் இருந்தமையானும், கடைச்சங்க நூல்களாகிய எட்டுத்தொகை நூல்களின் வரிசையமைப்பைத் தொல்காப்பியத்தை ஒட்டியே நாம் ஆராயவேண்டும். எட்டுத்தொகை நூல்களுள், ஆசிரியப்பாவால் ஆறும், கலிப்பாவால் ஒன்றும், பரிபாடலால் ஒன்றும் ஆக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே, ஆசிரியப்பாவால் ஆன ஆறு நூல்களையும் முதலிலும், கலியை ஏழாவதாகவும், பரிபாடலை எட்டாவதாகவும் இறையனார் அகப்பொருள் உரையாசிரியர் வரிசைப்படுத்தியிருப்பது முறைதானே! கலி, பரிபாடல் இரண்டனுள் கலி நால்வகைத் தலைமைப் பாக்களுள் ஒன்றாதலானும், பரிபாடல் துணைப் பா

ஆதலாலும், பரிபாடலுக்கு முன் கலியை அமைத்தது பொருத்தமே. தொல்காப்பியர் அகத்திணையியலில், இவ்விரு பாக்களுக்குள்,

‘ கலியே பரிபாட்டு ஆயிரு பாவினும்
உரிய தாகும் என்மனார் புலவர் ’ (56)

எனக் கலியையே முதலில் கூறியுள்ளாரல்லவா? இன்னும் சொல்லப் போனால்,— பரிபாடலைக் கலிப்பாவினுள் அடக்கி விடலாம் என்னும் ஒரு கொள்கையும் உண்டு. இதனைப் பேராசிரியர் (செய்யுளியல்-130) எழுதியுள்ள,

“இனிப் பரிபாடலுங் கலிப்பாவினுள் அடங்குமென்பாரும் உளர். கலியும் பரிபாடலும் என எட்டுத்தொகையுள் இரண்டு தொகை தம்மின் வேறுதலின், அவ்வாறு கூறுவார் செய்யுள் அறியாதார் என்பது...”

என்னும் உரைப்பகுதியாலும், நச்சினார்க்கினியர் (செய்யுளியல்-130) எழுதியுள்ள,

“பரிபாடலுங் கலியாகாவோ வெனின், கலியும் பரிபாடலும் என வேறாக இரண்டு தொகை வழங்குதலானும் உறுப்பின் வேறுபாட்டானும் வேறென்றுணர்க.”

என்னும் உரைப்பகுதியாலும் அறியலாம். இதனால் கலித்தொகைக்குப் பின்னால் வைக்கப்பட வேண்டியது பரிபாடல் என்பது தெளிவாகப் புலனாகும். இந்த முறையை ஒட்டியே, பன்னிரு பாட்டியல் என்னும் நூலும்,

‘ அகவலும் கலிப்பாவும் பரிபாடலும்
பதிற்றைந் தாதி பதிற்றைம்ப தீரு
மிகுத்துடன் தொகுப்பன மேற்கணக்கு...’

எனக் கூறியுள்ளது. எனவே, ‘நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை” என்று தொடங்கும் பழைய செய்யுளில் அமைக்கப்பட்டுள்ள நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்னும் வரிசைமுறை பொருந்தாது என்பதும், சீர் தளை எதுகை மோனை அமையப் பாடல் இயற்றும் நோக்கத்

திற்காக முறை மாறுன வரிசையமைப்பு இந்தப்பாடலில் கையாளப்பட்டுள்ளது என்பதும் நன்கு தெளிவாகும்.

இனி, இறையனுர் அகப்பொருள் உரையில், ஆசிரியப் பாவால் ஆன ஆறு தொகை நூல்களும் வரிசைப்படுத்தப் பட்டுள்ள முறையை ஆராயவேண்டும். (1) நெடுந்தொகை நானூறு, (2) குறுந்தொகை நானூறு, (3) நற்றிணைநானூறு, (4) புறநானூறு, (5) ஐங்குறுநூறு, (6) பதிற்றுப்பத்து, - என்பது அந்த வரிசை முறை. இந்த ஆறு நூல்களுள் நானூறு பாடல்கள் கொண்டவை நான்கு: ஐந்நூறு பாடல்கள் கொண்டது ஒன்று; நூறு பாடல் கொண்டது ஒன்று. நானூறு பாடல்கள் கொண்ட நூல்கள் பெரும்பான்மை (Majority) பெற்றிருப்பதால் அவை நான்கும் முதலிலும் சிறிய சிறிய (குறுகிய) ஐந்நூறு பாடல்கள் கொண்ட ஐங்குறு நூறு ஐந்தாவதாகவும், அளவால் மிகவும் குறைந்த நூறு பாடல்கள் கொண்ட சிறிய நூலாகிய பதிற்றுப்பத்து ஆருவதாகவும் நிரல்செய்யப் பெற்றுள்ளன.

நானூறு பாடல்கள் கொண்ட நான்கு நூல்களுள்ளும் நெடுந்தொகை நானூறு, நற்றிணை நானூறு ஆகிய மூன்றும் அகப்பொருள் பற்றியனவாதலின் அவை முதலிலும், புறநானூறு புறப்பொருள் பற்றியதாதலின் அது இறுதியில் - நான்காவதாகவும் நிறுத்தப் பெற்றுள்ளன. இந்த நான்கனுள் அகம் பற்றியன மூன்றும் புறம் பற்றியது ஒன்றுமாக உள்ள பெரும்பான்மை - சிறுபான்மை என்பது ஒருபுறம் இருக்க, அகம் புறம் என்னும் இரண்டனுள், அகமே தொல் காப்பியம் முதற்கொண்டு எல்லா நூல்களிலும் முதலில் பேசப்பட்டிருப்பது ஈண்டு நினைவுகூறத்தக்கது.

அகப்பொருள் பற்றிய நூல்கள் மூன்றனுள்ளும், அடியளவால் பெரிய பாடல்களையுடைய நெடுந்தொகை முதலாவதாகவும், அடியளவால் சிறிய பாடல்களையுடைய குறுந்தொகை இரண்டாவதாகவும், இரண்டிற்கும் இடைப் பட்ட அளவுள்ள பாடல்களையுடைய நற்றிணை மூன்ரு வதாகவும் அமைக்கப் பெற்றுள்ளன. இடைப்பட்ட

அளவுள்ள பாடல்களைக் கொண்ட நற்றிணையை இடையிலே-இரண்டாவதாக அல்லவா அமைக்கவேண்டும்? - என்ற வினு ஈண்டு எழலாம். நெடுந்தொகை என்பதற்கு எதிர்ச் சொல்லான (Opposite) குறுந்தொகை என்பதைப் பக்கத்தில் நிறுத்தின் பொருள் தெளிவுக்கு ஏற்புடைத்தாயிருக்குமாதலானும், மிகுந்த அளவில் மேற்கோளாக உரையாசிரியர்களாலும் பிறராலும் எடுத்தாளப்படும் அளவிற்குக் குறுந்தொகையே நற்றிணையினும் சிறப்புமிக்கதாய் மிளிர்வதாலும், இஃது இரண்டாவதாகவும் நற்றிணை மூன்றாவதாகவும் நிரல் செய்யப் பெற்றது. எனவே, இறையனார் அகப்பொருள் உரையின் வரிசை முறையே பொருத்தமானது என்பது புலப்படும். "அவையாவன : நெடுந்தொகை முதலாகிய தொகை எட்டும் என்றவாறு", என்னும் பேராசிரியரின் (தொல்-செய்யுளியல்-236) உரைப் பகுதியும், "அவ்வகை என்றதனான் அவை வேறு வேருக வந்து ஈண்டிய தொகைநிலைச் செய்யுளென்றுணர்க; அவை நெடுந்தொகை முதலிய தொகை யெட்டுமாம்" - என்னும் நச்சினார்க்கினியரின் (செய்யுளியல்-236) உரைப் பகுதியும் ஈண்டு ஒப்புநோக்கற்பாலன. இனி, நாமும் இந்த ஆராய்ச்சி நூலில் இந்த வரிசை முறையினையே பின்பற்றுவோமாக!

தொகுத்தவரும் காலமும் :

எட்டுத் தொகை நூல்களையும் பற்றிப் பின்னர்த் தனித் தனித் தலைப்பின்கீழ் விளக்கமாக ஆராயப்போகின்றோமாயினும், இவை பற்றி இங்கே பொதுவாகச் சில கருத்துக்களை ஆராயவேண்டியுள்ளது. இந்த எட்டு நூல்களையும் தொகுத்தவர் யார்? தொகுத்த காலம் எது? - என முதலில் ஆராயவேண்டும். தொகுத்தவர்கள் கடைச்சங்க காலப் புலவர்களும் அரசர்களும் ஆவர்; எனவே, தொகுத்த காலம் கடைச்சங்க காலம் என்பது தானே விளங்கும். இதற்குரிய சான்று வருமாறு :—

பத்துப் பாட்டைத் தொகுத்தவர்கள் கடைச்சங்கத்தார்கள் என்பதை, மலைபடுகடாம் - நச்சினார்க்கினியர் உரை

யிலுள்ள, ''இவர் செய்த செய்யுளை (மலைபடு கடாத்தை) நல்லிசைப் புலவர் செய்த ஏனைச் செய்யுள்களுடன் சங்கத்தார் கோவாமல் (தொகுக்காமல்) நீக்குவர்; அங்ஙனம் நீக்காது கோத்தற்குக் காரணம், ஆனந்தக் குற்றம் என்பதொரு குற்றம் இச்செய்யுட்கு உருமையான் என்றுணர்க''-என்னும் பகுதியால் அறியலாம் என்னும் செய்தி முன்னரே கூறப்பட்டுள்ளது. பதினெண் மேற்கணக்கைச் சேர்ந்த பத்துப் பாட்டைத் தொகுத்தவர்கள் கடைச்சங்கத்தார்கள் எனில், அதே மேற்கணக்கைச் சேர்ந்த எட்டுத்தொகை நூல்களையும் தொகுத்தவர்களும் அவர்களாகத்தானே இருக்க முடியும்! இதற்குப் பேராசிரியர் உரையிலும் சான்று உள்ளது. செய்யுளியலில் (149) அவர் எழுதியுள்ள,

''...இனி, நூற்றைம்பது கலியும், எழுபது பரிபாடலும் எனச் சங்கத்தார் தொகுத்தவற்றுள் ஒன்றனை யில்லை யென்றூர்; அஃதிக்காலத்தினும் வீழ்ந்த தின்மையின் அவரிலக்கணத்தினை வழுப்படுத்த தென்பது...''

கலித்தொகை, பரிபாடல் முதலிய தொகை நூல்களைக் கடைச் சங்கத்தார் தொகுத்தனர் என்பதைப் பேராசிரியரின் உரைப்பகுதி நன்கு தெளிவுபடுத்தி யுள்ளது. எனவே, எட்டுத் தொகை நூல்கள் கி. பி. மூன்று அல்லது நான்காம் நூற்றூண்டில் தொகுக்கப்பட்டன என்று சிலர் கூறுவது பொருந்தாது எனத் தெளியலாம். இதனை இன்னுந்தான் சிறிது ஆராய்ந்து காண்போமே!

எட்டுத் தொகை நூல்களின் இறுதியில் தொகுத்தவர் பெயரும் தொகுப்பித்தவர் பெயரும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. ஆனல், எட்டிலும் இந்த அமைப்பு இல்லை. இரு நூல்களில் தொகுத்தவர் பெயர் மட்டிலும், ஒரு நூலில் தொகுப்பித்தவர் பெயர் மட்டிலும், இரு நூல்களில் இருதரத்தார் பெயர்களும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன; மூன்று நூல்களில் இரண்டுமேயில்லை. இதுபற்றிய விவரம் வருமாறு :—

நெடுந்தொகையைத் (அகநானூற்றைத்) தொகுத்தவர் உப்பூரிகுடிகிழார் மகனார் உருத்திரசன்மர்; தொகுப்பித்தவர் - அதாவது - தொகுக்கும்படி தூண்டியவர் பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதி. இதனை, இந்நூலின் இறுதியில் முன்னோராலேயே எழுதப்பட்டுள்ள,

> "இத் தொகைப் பாட்டிற்கு அடியளவு சிறுமை பதின்மூன்று; பெருமை முப்பத்தொன்று. தொகுப்பித்தான் பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதி; தொகுத்தான் மதுரை உப்பூரி குடிகிழார் மகனுவான் உருத்திரசன்மன் என்பான்"

என்னும் பகுதியால் அறியலாம். அடுத்து, - குறுந்தொகையைத் தொகுத்தவர் பூரிக்கோ. இதனை இந்நூல் இறுதியில் முன்னோரால் எழுதப்பட்டுள்ள,

> "இத் தொகை முடித்தான் பூரிக்கோ. இத் தொகை பாடிய கவிகள் இருநூற்றைவர். இத்தொகை நாலடிச் சிற்றெல்லையாகவும் எட்டடிப் பேரெல்லையாகவும் தொகுக்கப்பட்டது."

என்னும் பகுதியால் அறியலாம். இதனைத் தொகுப்பித்தவர் பெயர் தெரியவில்லை. அடுத்து, - நற்றிணையைத் தொகுத்தவர் பெயர் தெரியவில்லை; தொகுப்பித்தவர், பன்னாடு தந்த பாண்டியன் மாறன் வழுதி என்பவர். இதனை, நற்றிணையின் இறுதியில் முன்னோரால் எழுதப்பட்டுள்ள,

> "இத் தொகை ஒன்பதடிச் சிறுமையாகப் பன்னிரண்டடிகாறும் உயரப்பெற்றது; இத் தொகை தொகுப்பித்தான் பன்னாடு தந்த பாண்டியன் மாறன் வழுதி."

என்னும் பகுதியால் அறியலாம். நான்காவதாகிய புறநானூற்றைத் தொகுத்தவர், தொகுப்பித்தவர் இருவர் பெயருமே அறியப்படவில்லை. ஐந்தாவது நூலாகிய ஐங்குறுநூற்றைத் தொகுத்தவரையும் தொகுப்பித்தவரையும் இந்நூலின் இறுதியில் முன்னோரால் எழுப்பெற்றுள்ள,

''இத் தொகை தொகுத்தார், புலத்துறை முற்றிய கூடலூர் கிழார்'; இத் தொகை தொகுப்பித்தார், யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறையார்''

என்னும் பகுதியால் அறியலாம். அடுத்து, - ஏழாவதாகிய கலித்தொகையைத் தொகுப்பித்தவர் பெயர் தெரியவில்லை; தொகுத்தவர் நல்லந்துவனார். இதனை, இந்நூலிற்கு உரையெழுதிய நச்சினார்க்கினியர் இறுதியில் எழுதியுள்ள,

''முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச் சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே - என்புழிச் சொல்லாத முறையாற் சொல்லவும் படுமென்றலின், இத் தொகையைப் பாலை குறிஞ்சி மருதம் முல்லை நெய்தலென இம் முறையே கோத்தார் நல்லந்துவனார்''

என்னும் பகுதியால் அறியலாம். ஆறுவது நூலாகிய பதிற்றுப் பத்தும், எட்டாவது நூலாகிய பரிபாடலும் முழுமையும் கிடைக்காமையால், இறுதியில் இருக்கக்கூடிய தொகுத்தவர் பெயரும் தொகுப்பித்தவர் பெயரும் அறிய முடியவில்லை.

புறநானூறு, பதிற்றுப் பத்து, பரிபாடல் என்னும் மூன்று நூல்கட்கும் இருதரத்தார் பெயர்களும் தெரியவில்லையாயினும், மற்ற ஐந்து நூல்களையும் தொகுத்தவரும் தொகுப்பித்தவருமாக அறியப்பட்டிருப்பவர்கள் மொத்தம் எழுவராவர். இந்த எழுவருமே கடைச்சங்க காலத்தவர். இவர்களுள் மூவர் மன்னர்கள்; பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதி, பன்னாடு தந்த பாண்டியன் மாறன் வழுதி என்னும் இருவரும் பாண்டிய மன்னர்கள்; யானைகட்சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறையார் சேர வேந்தர். இவ் வெழுவருள் நால்வர் பாடல்கள் எட்டுத் தொகை நூல்களில் உள்ளன. உக்கிரப் பெருவழுதி பாடிய பாடல்கள் அகநானூற்றில் (26) ஒன்றும், நற்றிணையில் (98) ஒன்றுமாக இரண்டு உள்ளன. பன்னாடு தந்த பாண்டியன் மாறன் வழுதி இயற்றிய பாடல்கள், 'பாண்டியன் பன்னாடு தந்தான்' என்னும் பெயரில் குறுந்தொகையில் (270) ஒன்றும்,

'பாண்டியன் மாறன் வழுதி' என்னும் பெயரில் நற்றிணையில் (97) ஒன்றுமாக இரண்டு உள்ளன. பாண்டியன் பன்னாடு தந்தானும், பாண்டியன் மாறன் வழுதியும், 'பன்னாடு தந்த பாண்டியன் மாறன் வழுதி' என்னும் ஒருவராகத்தான் இருக்கக்கூடும். கூடலூர் கிழார் இயற்றிய பாடல்கள் குறுந்தொகையில் (166, 167, 214) மூன்றும், புறநானூற்றில் (229) ஒன்றுமாக நான்கு உள்ளன. நல்லந்துவனார் இயற்றிய பாடல் அகநானூற்றில் (43) ஒன்று உள்ளது; நற்றிணையில் (88) ஒன்று உள்ளது; பரிபாடலில் (6, 8, 11, 20) நான்கு பாடல்கள் உள்ளன; அன்றியும், கலித்தொகையில் உள்ள நெய்தல் கலிப்பகுதி முழுவதும் (33 — பாடல்களும்) நல்லந்துவனாரின் படைப்பே யாகும்.

எழுவருள், பாடல்கள் இயற்றியுள்ள நால்வர் போக, மற்ற மூவருள் உருத்திரசன்மர் ஒருவர். இவரைப் பற்றி ஏதேதோ கதை சொல்லப்படுகிறது. இறையனார் அகப் பொருளுக்குச் சங்கப் புலவர்கள் பலர் இயற்றிய உரைகளுள் நக்கீரரது உரையே சிறந்தது எனத் தேர்ந்தெடுத்தவர் உருத்திரசன்மர் என்னும் செய்தி முன்பே ஓரிடத்தில் கூறப் பட்டுள்ளது. எனவே, உருத்திரசன்மர் கடைச்சங்க காலத் தவர் என்பது உறுதி. உருத்திரனார் என்னும் பெயரால், குறுந்தொகையில் (274) ஒரு பாடல் இருக்கிறது. இந்தப் பாடலை இயற்றிய உருத்திரனாரும், உருத்திரசன்மரும் ஒருவரே என உறுதியாக எவ்வாறு சொல்ல முடியும்?

அடுத்து, குறுந்தொகை தொகுத்த பூரிக்கோ பற்றி ஒன்றும் புலப்படவில்லை. ஐங்குறுநூறு தொகுத்த கூடலூர் கிழாரின் பாடல்கள் மூன்றும், நற்றிணை தொகுப்பித்த பன்னாடு தந்த பாண்டியன் மாறன் வழுதியின் பாடல் ஒன்றும் குறுந்தொகையில் இருப்பதால், குறுந்தொகை தொகுத்த பூரிக்கோவும் இவர்கள் காலத்தவராகவே இருக்கக் கூடும். 'கோ' என்பதால் இவர் அரச மரபினராயிருக்கலாம். சங்க நூல்களில் இவருடைய பாடல்கள் இல்லையாயினும், இவரும் கடைச்சங்க காலத்தவரே யாவர்.

மூன்ருவதாக, யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறையாரிடம் வருவோம். இவர் கடைச் சங்க காலத்துச் சேர மன்னர்களுள் ஒருவர். சேர வேந்தர்களுள் கருவூர்ச் சேரமான் சாத்தன், சேரமான் இளங்குட்டுவன், சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை, சேரமான் கோட்டம் பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதை, சேரமானெந்தை, முடங்கிக் கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதன் முதலியோர் இயற்றிய பாடல்கள் பல சங்கத்தொகை நூல்களில் இருப்பினும், யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை ஒன்றும் பாடியதாகக் காணப்படவில்லை. ஆனுல், இவரைப் பற்றிக் 'குறுங் கோழியூர் கிழார்' என்னும் புலவர் பாடிய பாடல்கள் (17,20, 22) மூன்றும், கூடலூரர் கிழார் பாடிய பாடல் (229) ஒன்று மாக மொத்தம் நான்கு பாடல்கள் புறநானூற்றில் உள்ளன. எனவே, இம் மன்னர் கடைச் சங்க காலத்தவர் என்பது தெளிவு. இதற்கு இன்னும் பல சான்றுகள் தரமுடியுமா யினும் இம்மட்டோடு அமைவோம். இந்த மன்னரது ஆட்சிக் காலம் கி. மு. முதல் நூற்ருண்டு (கி. மு. 62 - கி. மு. 42) எனப் பேராசிரியர் கா. சுப்பிரமணியப் பிள்ளையவர்கள் (M. L. பிள்ளை) மொழிந்துள்ளனர். கால ஆண்டு பற்றிக் கருத்து வேறுபாடு இருப்பினும், கடைச் சங்க காலத்தவர் என்பது உறுதி. எனவே, தொகுத்தவர்கள், தொகுப்பித் தவர்கள் என அறியப்படும் எழுவருமே கடைச்சங்க காலத்தவர் என்பது புலனுகும்.

இதுகாறும் கூறியவற்ருல், பத்துப்பாட்டு எட்டுத் தொகை நூல்களைக் கடைச் சங்கத்தார் தொகுத்ததாக நச்சினுர்க்கினியர், பேராசிரியர் முதலிய அறிஞர்கள் கூறி யிருப்பது சாலவும் பொருந்தும் என்பதும், இவற்றைத் தொகுத்த காலத்தை, கி.பி. நான்காம் நூற்ருண்டு வரையும் இக்கால ஆராய்ச்சியாளர் சிலர் தள்ளிப் போட்டுக்கொண்டு போவது சிறிதும் பொருந்தாது என்பதும் முற்றமுடிந்த முடிபாகும். சுருங்கக் கூறின், கி. பி. முதல் நூற்ருண்டிற்குள் இவை தொகுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

இங்கே, இன்னொரு செய்தியையும் அறிவிக்கக் கடமைப் பட்டுள்ளோம். கி. பி. முதல் நூற்றுண்டிற்குள் இவை தொகுக்கப் பட்டிருக்க வேண்டும் என்று கூறியது போலவே, கி. மு. நான்காம் நூற்றுண்டிற்குப் பின்பே இவை தொகுக் கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்னும் செய்தியையும் தெரிவிக்க வேண்டும். இதற்குரிய சான்றுவது:—

பாடலிபுரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு மகதநாட்டை யாண்ட நந்தரைப் பற்றிய செய்தி நெடுந்தொகை என்னும் அகநானூற்றுப் பாடல்கள் இரண்டில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. நந்தமன்னர் தம்மிடம் மிக்கிருந்த மணி, பொன் முதலான செல்வங்களை, படையெடுத்து வரும் மாற்றார் கைப்பற்றுமல் காப்பதற்காக, அவற்றை வன்மையான ஒரு பெட்டியில் இட்டுப் பூட்டி, கங்கையாற்றிடையே ஒரு சுருங்கை அறை கட்டி, அதில் மறைத்து வைத்ததாக வரலாறு கூறுகிறது. இந்த வரலாற்றுச் செய்தியினை, அகநானூற்றில் உள்ள,

'பல் புகழ் நிறைந்த வெல்போர் நந்தர்
சீர்மிகு பாடலிக் குழீஇக் கங்கை
நீர்முதல் நிதியங் கரந்த கொல்லோ'. (265)

'நந்தன் வெறுக்கை எய்தினும் மற்றவண்
தங்கலர் வாழி தோழி'... (251)

என்னும் மாமூலனரின் பாடற் பகுதிகள் அறிவிக்கின்றன. நந்த மன்னர் இவ்வாறு மறைத்து வைத்தது, 'மா அலெக் சாந்தர்' இந்தியாவின்மீது படையெடுத்து வந்த போதாகும். என்று வரலாற்றறிஞர்கள் கூறியுள்ளனர். 'மா அலெக்சாந் தரின் காலம் கி. மு. 356 முதல் கி. மு. 323 வரையுமாகும் - அதாவது-கி.மு. நான்காம் நூற்றுண்டாகும். நந்தர்காலமும் கி. மு. நான்காம் நூற்றுண்டென வரலாறு கூறுகிறது. வட இந்தியாவில் நடைபெற்ற இந்த நிகழ்ச்சி தென்னகத்தில் பரவ நீண்டநாள் தேவைப்படாது. அந்த நாளைய தென்னக மன்னர்க்கு வட இந்தியாவோடு வெற்றித்தொடர்பு உண்டு.

கி. மு. நான்காம் நூற்றுண்டில் நடைபெற்ற ஒரு நிகழ்ச் சியைக் கூறும் அகநானூற்றுப் பாடல்கள், கி. மு. நான்காம்

நூற்றாண்டிற்குப் பின்னரே இயற்றப்பட்டிருக்கும். இந்தப் பாடல்கள் அகநானூற்றில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளனவெனில், இந்தத் தொகுப்புப் பணி, கி. மு. நான்காம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்பே நடைபெற்றிருக்க வேண்டும் என்பது புலனாகலாம்.

தொகுத்த வரலாறு

எட்டுத் தொகை நூல்களைத் தொகுத்த வரலாற்று முறைபற்றிப் பலர் பலவாறு கூறலாமாயினும், ஏறக்குறைய எல்லாரையும் தழுவினாற்போல் பொதுவாகத் தொகுத்து நாம் ஒரு முறையினைக் கூறலாம். 'இப்படியிருக்கலாம்' என ஒரு தோற்றமாகக் (உத்தேசமாகக்) கூறப்படும் முறையேயாகும் இது.

பாண்டியரது ஆதரவில் மதுரையில் நடைபெற்ற கடைச் சங்கத்தில் புலவர்கள் பலர் குழுமித் தமிழாராய்ந்து வந்தனர். அங்கிருந்த புலவர்களே யன்றித் தமிழகம் முழுவதும் பல இடங்களிலும் புலவர்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். தமிழகம் முழுவதும் வாழ்ந்த புலவர்களுக்கு எப்படியோ மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தோடு தொடர்பு இருந்தது. கடைச் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்கள் பல பாடல்கள் இயற்றினர். கடைச் சங்க காலத்துக்கு முன் இயற்றப்பட்ட பாடல்கள் பலவும் நாட்டில் நடமாடிக் கொண்டிருந்தன. தக்க முறையில் காவாமையாமல் இந்தப் பாடல்களுள் பல நாளடைவில் மறையத் தொடங்கின. எனவே, இருக்கும் பாடல்களையாயினும் தொகுத்துப் பல்வேறு நூல் உருவங்களில் நிலைக்கச் செய்ய வேண்டும் என அரசரும் புலவரும் விரும்பினர். இதை மேற்பார்வையிட்டுச் செய்யச் சங்கத்தில் சில சிறுசிறு குழுக்களும் அமைக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

உதிரிப் பாடல்கள் ஆயிரக்கணக்கில் இருந்தன. தலைவன் தலைவியரது அகவாழ்வைப் பற்றிப் பேசும் 'அகப்பொருள்' பாடல்களும் இருந்தன. அகப்பொருள் அல்லாத – வெளிப் புறவாழ்வைப் பற்றி விவரிக்கும் 'புறப்பொருள்' பாடல்-

களும் இருந்தன. புறப்பொருள் பாடல்களினும் அகப் பொருள் பாடல்களே மிகுதியா யிருந்தன. இதனால், தமிழர் கள் புற வாழ்க்கையினும் அக வாழ்க்கையிலேயே மிகுந்த ஆர்வம் கொண்டவர்கள் என்று பொருள் கொள்ளலாகாது; அகவாழ்வின் நிலைக்களனாகிய வீடு திருந்தின், புற வாழ்வின் நிலைக்களனாகிய நாடு திருந்தும் என்பது ஈண்டு நினைவு கூரத் தக்கது. இந்த அடிப்படையில், அன்றைய நாளில் அகப் பொருள் பாடல்கள் பல்கி மலிந்தன.

பாக்களுள்ளும், கலிப்பா, பரிபாட்டு முதலியவற்றைக் காட்டிலும் ஆசிரியப் பாக்களே மிக்கிருந்தன. அந்தக் காலத் தில் ஆசிரியரைப்போல ஆசிரியப் பாக்களே தலைமை பெற்றி ருந்தன. எனவே, அறிஞர்கள் முதலில் ஆசிரியப் பாக்களைத் திரட்டினர். அவை பல பொருள் பற்றிப் பல காலத்தில் பலரால் பாடப்பெற்ற உதிரிப் பாடல்களாகும். அவற்றுள் புறப்பாடல்களினும் அகப்பாடல்கள் மிக்கிருந்தன. அஃதா வது, அகப்பாடல்களும் புறப்பாடல்களும் மூன்றுக்கு ஒன்று (3:1) என்ற விகிதத்தில் இருக்கக் கண்டனர். அவற்றுள் சிறந்தனவற்றைத் தூற்றிப் புடைத்துத் தேர்ந்தெடுத்தனர். அகப் பொருள் பாடல்கள் ஆயிரத்திரு நூறு கிடைத்தன. இவற்றை ஒரே நூலாகத் தொகுப்பின் படியெடுப்பதற்கும் படிப்பதற்கும் கையாள்வதற்கும் அலுப்பு சலிப்பாய் இருக்கு மெனக் கருதி மூன்று பிரிவாக்கினர். இவ்வாறு மூன்றாகப் பிரிக்காமல், அறுநூறு - அறுநூறு பாடல்களாக இரண் டாகப் பிரித்திருக்கலாம்; ஆனால், பாடல்களின் அளவும் அமைப்பும் இரண்டு சரிபாதியாகப் பிரிக்கும் அளவில் இல்லை. நானூறு - நானூறு - நானூறு பாடல்களாக மூன்றாகப் பிரித்துத் தொகுக்கும் நிலையிலேயே பாடல்களின் அளவும் அமைப்பும் இருந்தன.

அகப்பொருள் பற்றிய ஆயிரத்திருநூறு ஆசிரியப் பாக்களும் நான்கு அடிகளுக்குக் குறையாமலும் முப்பத்தோர் அடிகளுக்கு மேற்படாமலும் இருந்தன. இவற்றுள், பெரிய பாடல்களை யெல்லாம் சேர்த்து ஒரு நூலாகவும், சிறிய

பாடல்களை யெல்லாம் சேர்த்து ஒரு நூலாகவும், நடுத்தர மான பாடல்களையெல்லாம் சேர்த்து ஒரு நூலாகவும் தொகுக்க விரும்பினர். இந்தத் திட்டத்தின்படி, பதின் மூன்று அடிகளுக்குக் குறையாமல் பார்த்தால் நானூறு பாடல்களும், பதின் மூன்று அடிகளுக்குக் கீழே ஒன்பது அடி களுக்குக் குறையாமல் பார்த்தால் நானூறு பாடல்களும், ஒன்பது அடிகளுக்குக் கீழே நான்கு அடிகளுக்குக் குறையாமல் நானூறு பாக்களும் தேறுவதைக் கண்டறிந்தனர். இந்த இயற்கையமைப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, ஆயிரத்திரு நூறு பாடல்களையும் நானூறு பாடல்கள் வீதம் பகுத்து மூன்று நூல்களாகத் தொகுத்தனர். ஆயிரத்திருநூறு பாடல் களுக்கும் மிகுதியாகவும் கிடைத்திருக்கலாம்; ஆயினும், மேற்கூறிய அடியளவுகளுக்குப் பொருந்தி வரும்படியாக உள்ள நானூறு - நானூறு - நானூறு பாடல்களாக ஆயிரத் திருநூறு பாடல்களைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டிருக் கலாம். இவ்வாறு தொகுத்த மூன்று நூல்களின் விவரம் வருமாறு :—

ஆயிரத் திருநூறு பாடல்களுள், பதின்மூன்று அடி களுக்குக் குறையாமல் முப்பத்தோர் அடிகள் வரையும் கொண்ட நானூறு நீண்ட நெடும் பாடல்களின் தொகுப்புக்கு 'நெடுந்தொகை நானூறு' எனப் பெயர் வழங்கப் பட்டது. ஒன்பது அடிகளுக்குக் கீழே நான்கு அடிகள் வரை யுங்கொண்ட நானூறு சிறிய-குறுகிய பாடல்களின் தொகுப் புக்குக் 'குறுந்தொகை நானூறு' எனப் பெயர் வழங்கப் பட்டது; இவ்விரண்டிற்கும் இடைப்பட்டதாக, ஒன்பது அடி முதல் பன்னிரண்டு அடிவரை கொண்ட நானூறு நல்ல பாடல்களின் தொகுப்புக்கு 'நற்றிணை நானூறு' எனப் பெயர் வழங்கப்பட்டது. நெடுந் தொகைக்கும் குறுந்தொகைக் கும் இடைப்பட்டது நற்றிணையை 'இடைத் தொகை' என்று வழங்கியிருக்கலாமே எனின், அஃது அவ்வளவு அழகுபடாது. அப்படி வழங்குவது மரபு அன்று. 'முதல் தொகை', 'கடைத் தொகை' என்று பெயர் வைத்திருந்தால், இடைப்பட்டதை 'இடைத் தொகை' எனலாம்; இஃது அப்படியில்லையல்லவா?

எனவே, பொருத்தமாக ஏதாவது ஒரு பெயர் வைக்க வேண்டுமே என்பதற்காக, 'நற்றிணை' என்னும் பெயர் வழங்கப்பட்டது. நல் திணை - நல்ல திணை - நற்றிணை. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் ஐந்து திணைகளையும் பற்றிக் கூறும் நல்ல நூல் என்னும் பொருளில் நற்றிணை என்னும் பெயர் சூட்டப்பட்டது. இம்மூன்று நூல்களும் 'நானூறு' என்னும் எண்ணுப் பெயர் பின்னே இணைக்கப் பெற்றும் வழங்கப்படும்; இணைக்கப்படாமல் வெற்றுபடியாகவும் வழங்கப்படும்.

இந்த மூன்று நூல்களையும் தொகுத்தவர்களும் தொகுப்பித்தவர்களும் ஆகிய உருத்திரசன்மர், உக்கிரப் பெருவழுதி, பூரிக்கோ, பன்னாடு தந்த பாண்டியன் மாறன் வழுதி ஆகியோர் கடைச் சங்க காலத்தவர்கள்—புலமை பெற்றவர்கள், என்னும் செய்தி முன்பே விளக்கப்பட்டுள்ளது. நூல் தொகுப்பில் மற்றும் பலரும் பங்கு கொண்டிருப்பினும், இந்நால்வரும் இன்றியமையாப் பொறுப்பு ஏற்றுக்கொண்டு, குறிப்பிட்ட குழுக்களுக்குத் தலைமை தாங்கியிருப்பர்.

இதுகாறும், நானூறு பாடல்கள்வீதம் கொண்ட அகப்பொருள் தொகை நூல்கள் மூன்றினைப் பற்றிப் பார்த்தோம். இனிப் புறப்பொருள் தொகை நூலுக்குள் புகுவோம். புறப்பொருள் பற்றிய உதிரிப் பாடல்கள் ஏறக்குறைய நானூறு கிடைத்திருக்கும். அவற்றைத் தொகுத்துப் 'புறநானூறு' என்னும் பெயரில் ஒரு நூலாக உருவாக்கினர். சரியாக நானூறு பாடல்களே கிடைத்திருக்குமென்று சொல்ல முடியாது. இன்னும் மிகுதியாகவும் கிடைத்திருக்கும். ஆயினும், மேற்கூறிய அகப்பொருள் தொகை நூல்கள் மூன்றும் இந்தப் புறநானூறும் ஒத்த எண்ணிக்கையில் அமையும்படி (Adjustment) சரி செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும். புறநானூற்றைத் தொகுத்தவர் பெயரும் தொகுப்பித்தவர் பெயரும் அறியப்படவில்லை யாதலின், பொதுவாக இந்தப் பொறுப்பைச் சங்கத்தார் தலையிலேயே போட்டுவிட வேண்டும்.

நானூறு :

மேற்கூறிய நான்கு தொகை நூல்களிலும் நானூறு பாடல்கள் வீதம் சேர்த்திருப்பது இயற்கையாய் நிகழ்ந்த செயலாகத்தான் இருக்கவேண்டும். 'நானூறு என்னும் எண்ணில் ஏதோ மாண்பு (மகிமை) இருக்கிறது' என்று எண்ணி இவ்வாறு செய்திருக்க முடியாது. சிறந்தனவாகத் தேர்ந்தெடுத்துக் கிடைக்கப்பெற்ற பாடல்களைப் பகுக்குங் கால், இந்த வீதம் - விகிதம் இயற்கையாய் அமைந்திருக்கிறது. வேண்டுமானுல் ஒன்று சொல்லலாம்: அகப்பொருள் பாடல்கள் ஆயிரத்திருநூறு கிடைக்க அவற்றை நானூறு வீதம் மூன்று நூல்களாகத் தொகுக்கவேண்டி வந்ததால், பின்னர்ப் புறப்பொருள் பாடல்களிலும் சிறந்த நானூறைத் தேர்ந்தெடுத்துப் 'புறநானூறு' என்னும் பெயரில் ஒரு நூல் உருவாக்கினர் எனலாம். அல்லது, - புறப்பாடல்கள் ஏறக் குறைய நானூறு தோன்றியதால், அவற்றை ஒரு தொகை யாக்குவது என்றும், அதைப்போலவே அகப்பாடல்களையும் நானூறு வீதம் சரி செய்து தொகையாக்குவதென்றும் திட்டமிட்டுச் செய்திருக்கலாம்.

இங்கே இன்னென்றும் கருதத்தக்கது: இந்த நான்கு தொகை நூல்களிலும் நானூறு பாடல்கள் இருப்பதைக் கண்டதால், நானூறு பாடல்கள் கொண்ட நூல் உருவாக்கும் மரபு பின்னர்த் தோன்றியிருக்கிறது. கீழ்க் கணக்கு நூல்களாகிய நாலடியார், பழமொழி என்னும் இரண்டும் நானூறு - நானூறு பாடல்களைக் கொண்டிருப்பது இதற்கு எடுத்துக் காட்டாகும்.

இதுகாறும் கூறிய செய்திகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்கின், நெடுந்தொகை, குறுந்தொகை, நற்றிணை, புறநானூறு என்னும் நான்கு நூல்களும் ஒரே காலத்தில் ஒரே இடத்தில் ஒரே பெரிய தலைமையைச் சேர்ந்த அறிஞர்களால் திட்டமிட்டுத் தொகுத்து உருவாக்கப் பட்டன - என்னும் கருத்துப் புலனுகலாம். இதனுல், எல்லாப் பாடல்களும் ஒரேகாலத்தில் பாடப்பட்டவை என்று கூறி

விட முடியாது; தொகுப்பதற்கு ஆயிரம் ஆண்டுகட்குமுன் இயற்றப்பட்ட பாடல்களும் இருந்திருக்கலாம். பலராலும் பல காலத்தில் எழுதப்பட்ட பாடல்கள் ஒரு காலத்தில் ஓரிடத்தில் தொகுக்கப்பட்டன என்பதுதான் உண்மை.

ஏது முதல்?

மேற்கூறிய நான்கு தொகைகளுள் நெடுந்தொகை, குறுந்தொகை, நற்றிணை என்னும் அகப்பொருள் நூல்கள் மூன்றும் முதலில் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருக்குமா? அல்லது, புறநானூறு முதலில் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருக்குமா? இந்த வினவிற்கு விடையிறுப்பது அரிது; இருப்பினும் முயன்று பார்ப்போம் :

கடைச் சங்க காலப் புலவர்களுள், அணிலாடு முன்றிலார், ஓரில் பிச்சையார், ஓர் ஏர் உழவனார், கங்குல் வெள்ளத்தார், கல்பொரு சிறுநுரையார், செம்புலப் பெயனீரார், தும்பிசேர் கீரனார், தேய்புரிப் பழங்கயிற்றினார், மீனெறி தூண்டிலார், விழிக்கட் பேதைப் பெருங்கண்ணனார் முதலியோர் பாடல்கள் எட்டுத் தொகை நூல்களில் இருப்பதைக் காணலாம். மேலே குறிப்பிட்டுள்ள புலவர்களின் பெயர்கள் இயற்கையான இடுகுறிப் பெயராய் - இயற்பெயராய் இல்லாமல், காரணப் பெயராய் இருப்பது புலப்படும். அந்தப் பெயர்களிலுள்ள முழுத்தொடரோ, அல்லது ஒரு பகுதியோ, அவரவர் பாடிய பாடலில் அமைந்திருக்கக் காணலாம். இவ்வாறுக ஏறக்குறைய முப்பதின்மர் பெயர்கள் அமைந்துள்ளன எனலாம். குறிப்பிட்ட ஒரு பாடலின் ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லையெனில், அப்பாடலில் உள்ள ஒரு சிறந்த தொடரால் கற்பனையாக ஒரு பெயரைப் படைத்து, அதுதான் ஆசிரியர் பெயர் எனச் சூட்டுவது அக்காலத்து மரபு எனத் தெரிகிறது. - எடுத்துக் காட்டாகப் - பெயர் முழுதும் பாடலில் அமைந்த புலவர் ஒருவரையும் அவர்தம் பாடல்களுடன் இவண் காண்போம்:

'ஓர் ஏர் உழவனார்' என்னும் புலவரின் பாடல்கள் குறுந்தொகையில் ஒன்றும், புறநானூற்றில் ஒன்றும் உள்ளன. அவை வருமாறு :—

[குறுந்தொகை—131]

' ஆடமை புரையும் வனப்பிற் பணைத்தோட்
பேரமர்க் கண்ணி யிருந்த வூரே
நெடுஞ்சே ணாரிடை யதுவே நெஞ்சே
ஈரம் பட்ட செவ்விப் பைம்புனத்து
ஓர்ஏர் உழவன் போலப்
பெருவிதுப் புற்றன்றால் நோகோ யானே.'

[புறநானூறு—193]

' அதளெறிந் தன்ன நெடுவெண் களரின்
ஒருவ னூட்டும் புல்வாய் போல
ஓடி யுய்தலுங் கூடுமன்
ஒக்கல் வாழ்க்கை தட்குமா காலே.'

மேலுள்ள இரு பாடல்களுள் குறுந்தொகைப் பாடலில், 'ஓர் ஓர் உழவன் போல' என ஒரே ஏரையுடைய உழவனை விதந்து பேசியிருப்பதால், அந்த 'ஓர் ஏர் உழவன்' என்னும் தொடராலேயே 'ஓர் ஏர் உழவனார்' என ஆசிரியர் பெயர் வழங்கப்பட்டுள்ளார். பெயர் முழுதும் பாடலில் அமைந்துள்ள புலவர் இவர். இப் புலவர் பெயரால் உள்ள 'அதளெறிந் தன்ன' என்னும் புறநானூற்றுப் பாடலில், ஓர் ஏர் உழவன் என்னும் தொடரிலுள்ள ஒரு சொல்கூட இல்லையென்பது நினைவில் வைத்திருக்க வேண்டியதாகும்.

அடுத்து, 'தும்பி சேர் கீரனார்' என்னும் புலவரின் பாடல்கள் குறுந்தொகையில் (61, 315, 316, 320, 392) ஐந்தும், நற்றிணையில் (277) ஒன்றும், புறநானூற்றில் (249) ஒன்றும் உள்ளன. அவற்றுள் குறுந்தொகைப் பாடல் ஒன்றும் நற்றிணைப் பாடலும், புறநானூற்று பாடலும் வருமாறு :—

[குறுந்தொகை—362]

' அம்ம வாழியோ மணிச்சிறைத் தும்பி!
நன்மொழிக் கச்ச மில்லை யவர்நாட்டு
அண்ணல் நெடுவரைச் சேறி யாயிற்
கடவை மிடைந்த துடைவையஞ் சிறுதினைத்

துளரெறி நுண்துகட் களைஞர் தங்கை
தமரிற் றீரா ளென்மோ அரசர்
நிரைசெல் நுண்தோல் போலப்
பிரசஞ் தூங்கு மலைகிழ வோர்க்கே.'

[நற்றிணை—277]

'கொடியை வாழி தும்பி! இந்நோய்
படுகதில் லம்ம யானினக் குரைத்தென
மெய்யே கருமை யன்றியுஞ் செவ்வன்
அறிவுங் கரிதோ அறனிலோய் நினக்கே
மனையுறக் காக்கு மாண்பெருங் கிடக்கை
நுண்முள் வேலித் தாதொடு பொதுளிய
தாறுபடு பீரம் ஊதி வேறுபட
நாற்ற மின்மையிற் பசலை யூதாய்
சிறுகுறும் பறவைக் கோடி விரைவுடன்
நெஞ்சுநெகிழ் செய்ததன் பயனே அன்பிலர்
வெம்மலை யருஞ்சுர மிறந்தோர்க்கு
என்னிலை யுரையாய் சென்றவண் வரவே.'

[புறநானூறு—249]

'கதிர்மூக் காரல் கீழ்ச்சேற் றொளிப்பக்
கணைக் கோட்டு வாளை மீநீர்ப் பிறழ
எரிப்பூம் பழனம் நெரித்துடன் வலைஞர்
அரிக்குரற் றடாரியின் யாமை மிளிரப்
பனைநுகும் பன்ன சினைமுதிர் வராலொடு
உறழ்வே லன்ன வொண்கயல் முகக்கும்
அகனாட் டண்ணல் புகாவே நெடுநைப்
பகலிடங் கண்ணிப் பலரொடுங் கூடி
ஒருவழிப் பட்டன்று மன்னே யின்றே
அடங்கிய கற்பின் ஆய்நுதல் மடந்தை
உயர்நிலை யுலக மவன்புக ... வரி
நீருடு சுளகிற் சீறிடம் நீக்கி
அழுத லானுக் கண்ணள்
மெழுகு மாப்பிகண் கலுழ்நீ ரானே.'

மேலுள்ள மூன்று பாடல்களுள், குறுந்தொகைப் பாடலிலும் நற்றிணைப் பாடலிலும் தும்பியைத் தூது விடுவதாக ஆசிரியர் அறிவித்துள்ளார். இவர் பெயர் 'கீரனார்' என்பது. 'கீரனார்' என்னும் பெயரில் பலர் உள்ளனராதலின் அவர்களினின்றும் வேறுபிரித்துக் காட்ட இவர் 'தும்பி சேர் கீரனார்' என வழங்கப்பட்டார். இவருடைய பாடல்களிலுள்ள 'தும்பி' என்னும் சொல் இவரது பெயரோடு இணைக்கப்பட்டது. இந்தக் காரணத் தால் இவர் 'தும்பி சேர் கீரனார்' ஆனார். இவர் பெயரால் உள்ள 'கதிர்மூக் காரல்' என்னும் புறநானூற்றுப் பாடலில், தும்பியைப் பற்றிய வாடையே இல்லை என்பது நினைவில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டியதாகும்.

உண்மையான இயற்பெயர் தெரியாமையால் குறுந் தொகைப் பாடலிலும் நற்றிணைப் பாடலிலும் உள்ள தொடர்களால் பெயர் வைக்கப்பெற்ற புலவர் இருவரை மேலே கண்டோம். இவ்விருவரின் பாடல்கள் இதே பெயர் களுடன் புறநானூற்றிலும் உள்ளன. குறுந்தொகையிலும் நற்றிணையிலும் தொடர்களைக் கொண்டு ஆசிரியர்கட்குப் பெயர்கள் வைக்கப்பட்டன; ஆனால், அந்தத் தொடர்கள் புறநானூற்றில் இல்லாத நிலையிலும், அந்தப் புறப்பாடல் களின் ஆசிரியர்களாக அவர்களை எவ்வாறு கூறமுடியும்? இதில் ஏதோ ஓர் உண்மை இருக்கிறது: கண்டுபிடிப்போம்:

நெடுந்தொகையும் குறுந்தொகையும் நற்றிணையும் முதலில் தொகுக்கப்பட்டு விட்டன. இந்நூற் பாடல்களுள் ஆசிரியர் பெயர் தெரியாதனவற்றிற்கு, அவ்வப் பாடல்களி லுள்ள சிறப்புத் தொடர்களால் ஆசிரியர் பெயர்கள் உருவாக்கப்பட்டன. இம் மூன்று நூல்களும் தொகுக்கப்பட்ட பின்னர்த் தொடர்ந்தாற்போல் புறநானூறு தொகுக்கப் பட்டது. இந்நூலில் ஆசிரியர் பெயர் தெரியாத பாடல் களுக்கு, முன்பே தொகுத்த குறுந்தொகையில் உள்ள தொடரால் பெயர்பெற்ற ஆசிரியர்கள் உரியவர்களாக்கப் பட்டனர்.

இங்கே ஓர் ஐயம் எழலாம்! குறுந்தொகைப் பாடலிலுள்ள தொடரால் பெயர் பெற்றவரே இந்தப் புறநானூற்றுப் பாடலையும் பாடினுர் என்பது எவ்வாறு தெரியும் என்ற ஐயம் இங்கே எழலாம் அல்லவா? இதற்கும் இதோ விடை இருக்கிறது :—

முதலில் ஓர் ஏர் உழவனுரைப் பற்றிப் பார்ப்போம். ஒரு வீட்டில் ஓர் ஓலைச் சுவடியில் ஆசிரியர் பெயர் இல்லாமல் இரண்டு ஆசிரியப் பாக்கள் ஒரே கையெழுத்தால் எழுதப்பட்டிருந்தன. அவற்றுள், ஒரு பாடல் அகப்பாடல்; மற்ருென்று புறப்பாடல். அந்தச் சுவடி சங்கத்தார் கைக்குச் சென்றது. சங்கத்தினர், அகப்பாடலில் உள்ள 'ஓர்ஏர் உழவன்' என்னும் சிறப்புத் தொடரைக் கொண்டு, 'ஓர் ஏர் உழவனுர்' என அப் பாடலின் ஆசிரியருக்குப் பெயர் சூட்டி, அந்தப் பாடலைக் குறுந்தொகைத் தொகுப்பில் சேர்த்தனர். இரு பாடல்களுள் அகப்பாடல் போக எஞ்சியிருப்பது புறப்பாடல். அகப்பாடலோடு இணைந்திருந்த அந்தப் புறப்பாடலை, 'ஓர் ஏர் உழவனுர்' என்னும் அதே ஆசிரியர் பெயருடன் பின்னர்ப் புறநானூற்றுத் தொகுப்பில் சேர்த்துவிட்டனர்.

அடுத்து, — தும்பி சேர் கீரனுரிடம் வருவோம். ஒரு வீட்டில் கீரனுர் என்னும் ஆசிரியர் பெயருடன் ஓர் ஓலைச் சுவடியில் ஒரே கையெழுத்தில் ஏழு பாடல்கள் இருந்தன. அவற்றுள், அகப்பொருள் பாடல்கள் ஆறு; புறப்பொருள் பாடல் ஒன்று. அகப்பொருள் பாடல்கள் ஆறுக்குள் இரண்டில் தும்பி பற்றிய செய்தி இருந்தது. எனவே, மற்ற கீரனுர்களினின்றும் வேறுபாடு தெரிவதற்காக, இந்தப் பாடல்களின் ஆசிரியராகிய கீரனுரைத் 'தும்பி சேர் கீரனுர்' என்ருக்கி, ஆறு பாடல்களுள் ஐந்து குறியனவா யிருந்ததால் குறுந்தொகைத் தொகுப்பிலும், ஒன்று இடைப்பட்டதாயிருந்ததால் நற்றிணைத் தொகுப்பிலும் சேர்த்தனர். ஆறு போக எஞ்சியிருப்பது ஒரு புறப்பாடல். அதனை அதே ஆசிரியர் பெயருடன் பின்னர்ப் புறநானூற்றுத் தொகுப்பில் சேர்த்தனர். இதுதான் உண்மையாயிருக்கக் கூடுமல்லவா?

இவ்வாறன்றிச் சிலர் வேறு விதமாகவும் கூறலாம். ஓர் ஏர் உழவனூர் என்பது, தொடரால் பெற்ற காரணப் பெயர் அன்று; அவரது இயற்பெயரே. சம்பந்தர், சுந்தரர் முதலானவர்கள் தம் பாடல்களில் தம் பெயர்களை அமைத்திருப்பது போல, ஓர் ஏர் உழவனூரும் தமது பாடலில் தமது பெயர் அமையச் செய்தார் - என்று சிலர் கூறலாமல்லவா? இது பொருந்தாது. சம்பந்தர் சுந்தரர் முதலியோரின் பெயர்கள் முழு உருவத்தில் அப்படியே உள்ளன. ஆனால், ஓர் ஏர் உழவனூர் முதலியோரின் பெயர்கள் முழுஉருவத்தில் பெயர்களாக இல்லை; அரைகுறைத் தொடர்களாக உள்ளன; அத்தொடர்களைக் கொண்டு பெயர்களை உருவாக்க வேண்டியதாயிற்று; எனவே, இந்தக் கொள்கை பொருந்தாது.

நிற்க,-பாடல்களிலுள்ள தொடர்களால் பெயர்பெற்ற புலவர்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு இதுகாறுங் கூறியவற்றால்,—நெடுந்தொகை, குறுந்தொகை, நற்றிணை என்னும் மூன்று அகப்பொருள் நூல்களும் முதலில் தொகுக்கப்பட்டன என்பதும், புறப்பொருள் நூலாகிய புறநானூறு பின்னர் நான்காவதாகத் தொகுக்கப்பட்டது என்பதும், ஆகக்கூடியும் நான்கும் ஏறக்குறைய ஒரேகாலத்தில் ஒரே இடத்தில் ஒரே பெரிய தலைமையின் கீழ்த் தொகுக்கப்பட்டன என்பதும் புலனாகலாம்.

ஐந்து குறு நூறுகள்

இனி, எட்டுத் தொகை நூல்களுள் ஐந்தாவதான ஐங்குறுநூற்றிற்கு வருவோம். குறுகிய ஐந்நூறு பாடல்களைக் கொண்டது ஐங்குறுநூறு; அகப்பொருள் பற்றிய இது, மூன்றடிக்குக் குறையாத - ஆறடிக்கு மிகாத ஆசிரியப்பாக்களால் ஆனது. மேலே கூறிய நெடுந்தொகை, குறுந்தொகை, நற்றிணை என்னும் மூன்று அகப்பொருள் நூல்களும் உதிரிப் பாடல்களின் தொகுப்புக்கள். ஐங்குறுநூறு அத்தகையதன்று. நூறு - நூறு பாடல்கள் வீதம் புலவர் ஐவரால் பாடப்பெற்ற (100 × 5 = 500) ஐந்நூறு பாடல்களைக் கொண்டதாதலின் இது தனிநூலாகத் தொகுக்கப்பெற்றது.

மற்றும், முற்கூறிய மூன்று அகப்பொருள் தொகை நூல்களி லும், குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் ஐந்திணைப் பாடல்களும் மாறி மாறி வரும். ஐங்குறு நூறோ, நூறு - நூறு பாடல்கள் வீதம் கொண்ட தனித்தனித் திணை யாக - அதாவது – திணை வாரியாக அமைத்துத் தொகுக்கப் பட்டதாகும். எனவேதான் இது தனித்தொகை நூலாயிற்று.

இந்த நூல், முற்கூறிய நானூறு பாடல்கள் கொண்ட நான்கு நூல்கட்கும் பின்னால் தொகுத்துப் பெயர் வைக்கப் பட்டதாகும். அவை நானூறு பாடல்கள் கொண்டிருந்த தால் இஃது ஐந்நூறு எனப்பட்டது; நீண்ட பாடல்களைக் கொண்ட அந் நூல்களினும் குறுகிய பாடல்களைக் கொண்டதால் இது 'குறு' என்னும் குறுகிய அடைமொழி பெற்றது; ஐந்து திணைகளும் கலந்துவரும் அந்த நூல்களைப் போல் இல்லாமல், ஐந்து திணைகளும் தனித்தனியாக அமைக் கப்பெற்றதால் இஃது 'ஐங்குறு நூறு' எனப்பட்டது. நீண்ட நான்கு நூறுகளை நோக்க, ஐந்து குறுநூறு ஆயிற்று இது. இவ்வாறாக இதன் பெயர் அமைப்பைக் கொண்டே, இந்நூல், முற்கூறிய நான்கு நூல்களுக்குப் பின்னால் தொகுக்கப்பட்டுப் பெயரிடப்பட்டது என்பது புலனாகும்.

இந்நூலைத் தொகுத்தவர் - தொகுப்பித்தவர் பற்றியும் தொகுக்கப்பட்ட முறை பற்றியும், பின்னால் இந்நூலைப் பற்றிய தனித்தலைப்பில் விரிவாகக் காணலாம்.

பதிற்றுப் பத்து

எட்டுத் தொகை நூல்களுள் ஆசிரியப்பாவால் ஆன ஆறு நூல்களுள் இன்னும் எஞ்சியிருப்பது 'பதிற்றுப்பத்து' ஆகும். இது புறப்பொருள் பற்றியது. பதிற்றுப்பத்து என்றால், பத்துப் பத்து ($10 \times 10 = 100$) - அதாவது - நூறு பாடல் கொண்ட நூல் என்பது பொருளாகும். இது, மற்றத் தொகை நூல்களைப் போல் இன்றி, குறிப்பிட்ட பத்துச் சேரமன்னர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்ட பத்துப் புலவர்களால் பத்துப்பத்துப்பாடல் வீதம் பாடப்பெற்ற நூறு பாடல்களைக் கொண்டதாதலின் தனி நூலாகத் தொகுக்கப்பெற்றது.

இது பற்றிய விவரங்களைப் பின்னால் தனித்தலைப்பில் விளக்கமாகக் காணலாம்.

கலித் தொகை

எட்டுத் தொகையில் ஏழாவதாகிய கலித்தொகை, ஆசிரியப் பாவால் ஆன முற்கூறிய அறுநூல்கள் போலின்றிக் கலிப்பாவால் ஆனதாகையாலும், ஐந்து திணைகளையும்பற்றித் தனித்தனியே ஐவர் பாடிய தனித்தனியான ஐந்து பகுதிகளின் திரட்டு ஆகையாலும், இது தனிநூலாகத் தொகுக்கப் பெற்றது. இந்நூல் தொடர்பான ஏனைய விவரங்களைப் பின்னால் தனித்தலைப்பில் அறியலாம்.

பரிபாடல்

எட்டுத் தொகை நூல்களுள் இறுதியானதாகிய பரிபாடல் என்னும் நூல், பரிபாட்டு என்னும் தனிப்பா வகையால் ஆனதாகையாலும், மிகக்குறைந்த அளவில் எழுபது பாடல்களே உடையதாதலாலும், இறுதியில் தனி நூலாகத் தொகுக்கப்பட்டது. இந்நூல் சார்பான விவரங்களையும் பின்னால் தனித்தலைப்பில் விளக்கமாக அறியலாம்.

இதுகாறும், எட்டுத்தொகை நூல்கள் தொகுக்கப்பட்ட வரலாற்றுமுறை குறித்து ஓரளவு ஆராய்ந்தோம். மதுரையில் தமிழ் ஆராய்ந்த சங்கத்தார்கள் இந்நூல்களைத் தொகுத்தனர் என்ற குறிப்பு, அகநானூற்றுப் பாயிரப் பாடலிலும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அது வருமாறு :—

'நின்ற நீதி வென்ற நேமிப்
பழுதில் கொள்கை வழுதியர் அவைக்கண்
அறிவுவீற் றிருந்த செறிவுடை மனத்து
வான்றோய் நல்லிசைச் சான்றோர் குழீஇ
அருந்தமிழ் மூன்றும் தெரிந்த காலை
ஆய்ந்த கொள்கைத் தீந்தமிழ்ப் பாட்டுள்
நெடிய வாகி அடிநிமிர்ந் தொழுகிய
இன்பப் பகுதி யின்பொருட் பாடல்
நானூ றெடுத்து நூனவில் புலவர்

களித்த மும்மதக் களிற்றி யானைநிரை
மணியொடு மிடைந்த அணிகிளர் பவளம்
மேவிய நித்திலக் கோவை என்றுங்கு
அத்தகு பண்பின் முத்திற மாக
முன்னினர் தொகுத்த நன்னெடுந் தொகைக்கு...'

என்னும் பகுதியை ஊன்றி நோக்கின், நாம் மேலே தந்துள்ள தொகுப்பு வரலாற்று முறை பொருத்தமானது என்பது புலனாகும்.

இனி, எட்டுத் தொகை நூல்களுள் ஒவ்வொன்றினையும் தனித்தனியாக விதந்து ஆராய்வோம்.

7. நெடுந்தொகை

இந்நூல், இறையனர் அகப்பொருள் உரையில், 'நெடுந் தொகை நானூறு' என்னும் பெயரால், எட்டுத்தொகை நூல்களுள் முதலாவதாக நிறுத்தப்பெற்றுள்ளது. பேராசிரியர், நச்சினர்க்கினியர் போன்றோரும் இதனையே முதல் தொகைநூலாகக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இந்த நூல், நெடுந்தொகை என்னும் பெயருடன், அகம், அகப்பாட்டு, அகநானூறு என்னும் பெயர்களாலும் வழங்கப்பட்டு வருகிறது.

நெடுந்தொகை

இந்த நூலுக்கு நெடுந்தொகை என்னும் பெயர் உண்மையை, இறையனர் அகப்பொருள் உரையாலும், "நெடுந்தொகை முதலாகிய தொகையெட்டும் என்றவாறு" - என்னும் பேராசிரியர் (செய்யுளியல் - 236) உரைப்பகுதி யாலும், "அவை நெடுந்தொகை முதலிய தொகை எட்டுமாம்" - என்னும் நச்சினர்க்கினியரின் (செய்யுளியல் - 236) உரைப்பகுதியாலும் அறியலாம் என்னும் செய்தி முன்னரே ஓரிடத்தில் அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த ஆட்சி இன்னும் சில இடங்களில் உள்ளது என்பதற்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாக நச்சினர்க்கினியரின் உரைப்பகுதி யொன்றினைக் காண்பாம்: தொல்காப்பியம் - அகத்திணையியலில் 'நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்' என்று தொடங்கும் (53 ஆம்) நூற்பாவின்கீழ், நச்சினர்க்கினியர் எழுதியுள்ள,

"ஆசிரியமும் வெண்பாவும் வஞ்சியும் அகம் புறம் என்னும் இரண்டிற்கும் பொதுவாய் வருமாறு நெடுந் தொகையும் புறமும் கீழ்க்கணக்கும் மதுரைக் காஞ்சியும் பட்டினப்பாலையும் என்பனவற்றுட் காண்க" -

இந்த உரைப்பகுதியில், புறநானூற்றைப் 'புறம்' எனவும் அகநானூற்றை 'நெடுந்தொகை' எனவும் நச்சினர்க்கினியர்

குறிப்பிட்டிருப்பது காண்க. இதற்கு இன்னும் தக்க அகச் சான்று வேண்டுமெனில், அகநானூற்றின் பாயிரப் பாடல்கள் இரண்டில் காணலாம். 'நின்ற நீதி' என்று தொடங்கும் நீளமான பாயிரப்பாடலின் இடையேயுள்ள,

'முன்னினர் தொகுத்த நன்னெடுந் தொகைக்குக்
கருத் தெனப் பண்பினோர் உரைத்தவை நாடின்'

என்னும் பகுதியில், 'நெடுந்தொகை' என்னும் பெயர் அறிமுகப்படுத்தப் பட்டிருப்பது காண்க. மற்றும், 'வியமெல்லாம்' என்று தொடங்கும் பாயிரப் பாடலின் இறுதியிலுள்ள,

'தொகையில் நெடியதனைத் தோலாச் செவியான்
வகையி னெடியதனை வைப்பு'

என்னும் பகுதியிலுள்ள 'தொகையில் நெடியதனை' என்பதில், 'நெடுந்தொகை' என்னும் பெயர் மாற்றுருவத்தில் மறைந்து கொண்டிருப்பது காண்க. இந்த நெடுந்தொகை என்னும் பெயர், நீண்ட நாளாக மக்களிடையேயும் ஆட்சியில் இருந்திருக்கிறது. இதனை, அகநானூற்று ஓலைச் சுவடி ஒன்றின் இறுதியில் எழுதப்பட்டுள்ள,

'ஆறு நாட்டுக்குச் சேர்ந்த பெரும் பழனையில் இருக்கும் நல்லையப் புலவர் மகன் பொன்னையன் நெடுந் தொகை.'

என்னும் பகுதியால் அறியலாம். அஃதாவது, - இந்த ஓலைச்சுவடி பொன்னையன் என்பவருடையது; அதில் நூற் பெயர் 'நெடுந்தொகை' எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. பொன்னையனது ஊராகிய 'பெரும் பழனை' என்பது, திருநெல்வேலி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த 'பெரும் பழஞ்சி' என்ற ஊராயிருக்கலாம் என்று கருதப்படுகிறது.

நெடுந்தொகை நானூறு

இந்த நூல் இறையனார் அகப்பொருள் உரையில் 'நெடுந் தொகை நானூறு' என எண்ணளவுடன் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது போலவே, அகநானூற்றின் இறுதியிலுள்ள பாயிரச்

செய்யுளை அடுத்திருக்கிற உரைப்பகுதியிலும் கூறப் படுடுள்ளது :

"நெடுந்தொகை நானூறும் கருத்திஞேடு முடிந்தன; இவை பாடின கவிகள் நூற்று நாற்பத்தைவர்.''—

என்பது அந்தப் பகுதி. 'நெடுந்தொகை நானூறு' என்னும் பெயர் பரவலாக வழக்காற்றில் இருந்தது என்பதற்கு இஃது ஓர் எடுத்துக் காட்டாகும்.

அகநானூறு :

நெடுந்தொகை, நானூறு பாட்டு உடைமையால், 'நெடுந்தொகை நானூறு' என முற்காலத்தில் அழைக்கப் பட்டது போல, 'அகநானூறு' எனப் பிற்காலத்தில் அழைக்கப்படலாயிற்று. பழைய அகநானூற்று ஓலைச்சுவடி யொன்றில், இறுதியாகப் பாயிரச் செய்யுட்களும் முடிந்த பிறகு, 'அகநானூறு முடிந்தது' எனப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே, பல நூற்ருண்டுகட்டு முன்பே, 'அகநானூறு' என அழைக்கும் வழக்காறு தோன்றிவிட்டது என உணரலாம்.

அகம் :

இனி அகநானூறு 'அகம்' என்னும் சுருக்கப் பெயரால் சுட்டப்பட்டிருப்பதற்குச் சில எடுத்துக்காட்டுக்கள் வருமாறு :— தொல்காப்பியம் - உவம இயலின் இறுதி (37–ஆம்) நூற்பாவின்கீழ்ப் பேராசிரியர் வரைந்துள்ள,

"... அவையிற்றை எவ்வாறு கோடுமெனின், அவைகள்தாம் அகத்துள்ளும் பிற சான்ருேர் செய் யுளுள்ளும் வருதலிற் குற்றமாகா..." —

என்னும் உரைப்பகுதியில் நெடுந்தொகை நூல் 'அகம்' எனப் பெயர் வழங்கப்பட்டுள்ளமை காண்க. உரையிடையே (உதாரணமாக) மேற்கோள் செய்யுட்களை நூற்பெயருடன் எடுத்துக் காட்டுவதில் தலைசிறந்தவர் நச்சிஞர்க்கினியர். இவர் ஏறக்குறையப் பத்து இடங்களிலும் அகநானூற்றை 'அகம்' என்னும் பெயரால் வழங்கியுள்ளார் எனலாம்.

எடுத்துக்காட்டாகத் தொல்காப்பிய அகத்திணையியல் உரையிலிருந்து மூன்று இடங்களைக் காண்பாம் : 'கொண்டுதலைக் கழியினும்' என்று தொடங்கும் (தொல்-அகம்-15) நூற்பாவின் கீழ், 'வேனிற் பாதிரிக் கூனி மாமலர்' என்று தொடங்கும் அகநானூற்றுப் (257) பாடலை முழுதும் தந்து, அந்தப் பாடலின்கீழ்,

"இது கொண்டுதலைக் கழிதற்கண் தலைவன் நடையை வியந்தது. இஃது அகம்"—

என, அகநானூற்றை 'அகம்' என்று சுட்டியுள்ளார். அடுத்து, 'தன்னும் அவனும் அவளுஞ் சுட்டி' என்று தொடங்கும் (தொல்-அகம்-36) நூற்பாவின்கீழ், 'ஈன்று புறந் தந்த எம்மும் உள்ளாள்' என்று தொடங்கும் அகநானூற்றுப் (35) பாடலை முழுதும் தந்து, அப் பாடலின்கீழ்,

"இவ் வகம் (அகம்) தலைவன் மிகவும் அன்பு செய்க வென்று தெய்வத்திற்குப் பராஅயது"—

என நெடுந்தொகைப் பாடலை 'அகம்' எனக் கூறியுள்ளார். இன்னும் ஒன்றே ஒன்று: 'தலைவரும் விழும நிலையெடுத் துரைப்பினும்' என்று தொடங்கும் (தொல்-அகம்-39) நூற்பாவின் கீழ், 'வேலும் விளங்கின விளையரு மியன்றனர்' என்று தொடங்கும் அகநானூற்றுப் (259) பாடலை முழுதும் தந்து, அதன்கீழ்,

"இவ் வகம் போக்குதற்கண் முயங்கிக் கூறியது"—

என அகநானூற்றை 'அகம்' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வாறு இன்னும் பல இடங்கள் உள. எட்டுத் தொகை நூல்கள் இன்னின்ன என்று கூறுகிற,

'நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை ஐங்குறுநூறு
ஒத்த பதிற்றுப்பத் தோங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தோர் ஏத்தும் கலியோடு அகம்புறம் என்று
இத்திறந்த எட்டுத் தொகை'

என்னும் பழைய பாடலிலும் 'அகம்' எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமை காண்க. அகநானூற்றின் பாயிரப் பகுதியின்

இறுதியில், அந்நூலின் தொகுப்பு முறையைப் பற்றிக் கூறுகிற,

' பாலை வியமெல்லாம் பத்தாம் பனி நெய்தல்
நாலு நளி முல்லை நாடுங்கால்—மேலையோர்
தேறும் இரண்டெட் டிவை குறிஞ்சி செந்தமிழின்
ஆறு மருதம் அகம் '

என்னும் பாடலும் 'அகம்' எனக் குறிப்பிட்டிருப்பது காண்க.

எட்டுத்தொகை நூல்களுள் ஆறு நூல்கள் அகத்திணை பற்றியவைவா யிருப்பினும், இந்நூலை மட்டுமே 'அகம்' எனக் குறிப்பிடுவதிலிருந்து, இந்நூலின் தலைமையும் முதன்மையும் நன்கு விளங்கும். உரையாசிரியர்கள், அகத்திணைகள் ஐந்தையும் விளக்குவதற்கு, மற்ற அகப்பொருள் நூல்களைவிட அகநானூற்றிலிருந்தே மிகுதியாக மேற்கோள்கள் காட்டியிருப்பதும் ஈண்டு எண்ணத் தக்கது.

அகப் பாட்டு :

இனி, நெடுந்தொகை 'அகப் பாட்டு' என்னும் பெயரால் வழங்கப்பட்டுள்ளமைக்குச் சில சான்றுகள் காண்பாம். நச்சினார்க்கினியர் முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட இடங்களில் 'அகப்பாட்டு' என்னும் பெயரைக் கையாண்டுள்ளார். தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரத்திலுள்ள முதல் ஐந்து இயல்களுக்கு நச்சினார்க்கினியர் வரைந்துள்ள உரைப்பகுதிகளிலிருந்து இயலுக்கு ஒன்று வீதமாக ஐந்து சான்றுகள் காண்பாம் :

(1) அகத்திணையியலில் 'புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்' என்று தொடங்கும் (14 -ஆம்) நூற்பாவின்கீழ், 'கானலும் கழறுது கழியும் கூறுது' என்னும் அகநானூற்றுப் (170 ஆம்) பாடலைத் தந்து, அதன் கீழே. ''இவ் வகப்பாட்டு நெய்தல்; இரங்கல் உரிப் பொருட்டாயிற்று''— என்று கூறியுள்ளார்.

(2) புறத்திணையியலில் 'வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன்' என்று தொடங்கும் (5 ஆம்) நூற்பாவின்கீழ், 'பல்லிதழ் மென்மலர்' என்னும் அகநானூற்றுப் (109) பாடலைச் சுட்டி,

''பல்லிதழ் மென்மலர் என்னும் அகப்பாட்டினுள் 'அறனில் வேந்தன் ஆளும், வறனுறு குன்றம் பல விலங்கினவே' எனக் காட்டுத் தலைவனை நாட்டுத் தலைவன் பெயராற் கூறினார்''— என்று கூறியுள்ளார்.

(3) களவியலில் 'களவல ராயினும்' என்று தொடங்கும் (24 ஆம்) நூற்பாவின் கீழ், 'உரு முரறு கருவிய' என்னும் அகநானூற்றுப் (158) பாடலைச் சுட்டிக் காட்டி,

''உரு முரறு கருவிய' என்னும் அகப்பாட்டினுள் 'மிடையூர் பிழியக் கண்டனன் இவனென, வலையல் வாழி வேண் டன்னை' என்றது, தலைவி புறத்துப் போகக் கண்டு செவிலி கூறியதனைத் தோழி கொண்டு கூறினாள்...''— என வரைந்துள்ளார்.

(4) கற்பியலில், 'வினைவயிற் பிரிந்தோன்' என்று தொடங்கும் (53 ஆம்) நூற்பாவின் கீழ், 'இருந்த வேந்தன்' என்று தொடங்கும் அகநானூற்றுப் (384) பாடலைக் குறிப்பிட்டு, அதிலிருந்து ஏழு அடிகளையும் எடுத்துக் காட்டி,

"இருந்த வேந்தன் அருந்தொழில் முடித்தென' என்னும் அகப்பாட்டினுள், 'புரிந்த காதலொடு பெருந்தேர் யானும்...... உரைமதி வாழியோ வலவ' (7 அடிகள்) என உள்ளம் போல உற்றுழி உதவிற்று எனத் தலைவன் கூறியவாறு காண்க''— என்று கூறியுள்ளார்.

(5) பொருளியலில் 'நோயும் இன்பமும்' என்று தொடங்கும் (2 ஆம்) நூற்பாவின்கீழ், 'அன்றவண் ஒழிந் தன்றும் இலையே' என்னும் அகநானூற்றுப் (19-ஆம்) பாடலி லிருந்து ஏழு அடிகளை எடுத்துக் காட்டி,

''அன்றவண் ஒழிந்தன்றும் இலையே' என்னும் 'அகப் பாட்டினுள், 'வருந்தினை வாழியென் நெஞ்சே...... செல்லினிச்

சிறக்கநின் னுள்ளம்' (7 அடிகள்) என அறிவுடையது போல் அழுகைபற்றிக் கூறிற்று'' —என்று வரைந்துள்ளார்.

இவ்வாறு இன்னும் சில நூல்களிலிருந்து பல சான்றுகள் தரலாம். 'அகநானூற்றை 'அகப்பாட்டு' என வழங்கும் பழக்கம், தொல்காப்பியத்தின் வாயிலாகக் கற்றுக் கொள்ளப் பட்டது எனக் கூறலாம். தொல்காப்பியம் - செய்யுளியலில் 'அவைதாம் பாஅ வண்ணம் தாஅ வண்ணம்' என்று தொடங்கும் (205-ஆம்) நூற்பாவின் இடையே உள்ள 'அகப்பாட்டு வண்ணம் புறப்பாட்டு வண்ணம்' என்னும் பகுதியிலும், 'அகப்பாட்டு வண்ணம், முடியாத் தன்மையின் முடிந்ததன் மேற்றே' என்னும் (செய்யுளியல் - 215) நூற்பாவிலும், 'அகப்பாட்டு' என்னும் பெயர் அறிமுகப்படுத்தப் பட்டுள்ளதன்றோ? இதைக் கொண்டு, அகநானூற்றை 'அகப்பாட்டு' எனக் கூறும் வழக்காற்றைப் பிற்காலத்தார் கற்றுக் கொண்டிருக்கலாம் அல்லவா?

மூன்று பிரிவுகள் :

நெடுந்தொகை, நெடுந்தொகை நானூறு, அகம், அகப் அகப்பாட்டு, அகநானூறு என்றெல்லாம் பெயர் வழங்கப் படுகின்ற நானூறு பாடல்களைக் கொண்ட இந்நூல் மூன்று பிரிவுகளாக வழங்கப்படுகின்றது. அப்பிரிவுகளின் பெயர்கள்: களிற்றியானை நிரை, மணிமிடை பவளம், நித்திலக் கோவை என்பன.

இந்நூலின் நானூறு பாடல்களுள் முதல் 120 பாடல்கள் 'களிற்றியானை நிரை' என்னும் தனிப்பெயரிலும், 121 முதல் 300 வரையும் உள்ள 190 பாடல்கள் 'மணிமிடை பவளம்' என்னும் தனிப்பெயரிலும், 301 முதல் 400 வரையும் உள்ள இறுதி நூறு பாடல்கள் 'நித்திலக்கோவை' என்னும் தனிப்பெயரிலும் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இது சார்பான செய்திகளைத் தெரிந்துகொள்ளும் வகையில், அகநானூற்றின் இறுதியில் பாயிரம் என்னும் பெயரில் இருபத்தேழு அடிகள் கொண்ட அகவல் பா ஒன்றும், அதைத் தொடர்ந்து உரைநடைப் பத்திகள் மூன்றும் காணப்

படுகின்றன. அவை நமது ஆராய்ச்சிக்கு மிகவும் இன்றியமையாதன வாதலின், அதிலுள்ளாங்கு அப்படியே ஈண்டு வருமாறு :—

[பாயிரம்]

"நின்ற நீதி வென்ற நேமிப்
பழுதில் கொள்கை வழுதியர் அவைக்கண்
அறிவுவீற் றிருந்த செறிவுடை மனத்து
வான்றோய் நல்லிசைச் சான்றோர் குழீஇ
அருந்தமிழ் மூன்றும் தெரிந்த காலை
ஆய்ந்த கொள்கைத் தீந்தமிழ்ப் பாட்டுள்
நெடிய வாகி அடிநிமிர்ந் தொழுகிய
இன்பப் பகுதி யின்பொருட் பாடல்
நானூ றெடுத்து நூனவில் புலவர்
களித்த மும்மதக் களிற்றி யானை நிரை
மணியொடு மிடைந்த அணிகிளர் பவளம்
மேவிய நித்திலக் கோவையென் றுங்கு
அத்தகு பண்பின் முத்திற மாக
முன்னினர் தொகுத்த நன்னெடுந் தொகைக்குக்
கருத்தெனப் பண்பினோர் உரைத்தவை நாடின்
அவ்வகைக் கவைதாம் செவ்விய வன்றி
அரியவை யாகிய பொருண்மை நோக்கிக்
கோட்ட மின்றிப் பாட்டொடு பொருந்தத்
தகவொடு சிறந்த அகவல் நடையால்
கருத்தினி தியற்றி யோனே பரித்தேர்
வளவர் காக்கும் வளநாட் டுள்ளும
நாடெனச் சிறந்த பீடுகெழு சிறப்பிற்
கெடலருஞ் சிறப்பின் இடையள நாட்டுத்
தீதில் கொள்கை மூதா ருள்ளும்
ஊரெனச் சிறந்த சீர்கெழு மணக்குடிச்
செம்மை சான்ற தேவன்
தொன்மை சான்ற நன்மை யோனே."

"இத் தொகைக்குக் கருத்து அகவலாற் பாடினான், இடையள நாட்டு மணக்குடியான் பால்வண்ண தேவனான

வில்லவதரையன். நெடுந்தொகை நானூறும் கருத்தினோடு முடிந்தன. இவை பாடின கவிகள் நூற்று நாற்பத்தைவர்.

இத் தொகைப் பாட்டிற்கு அடியளவு சிறுமை பதின்மூன்று; பெருமை முப்பத் தொன்று. தொகுப்பித்தான் பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதி. தொகுத்தான் மதுரை உப்பூரி குடிகிழார் மகனுவான் உருத்திர சன்மன் என்பான்.

'வண்டுபடத் ததைந்த கண்ணி' என்பது முதலாக, 'நெடுவேண் மார்பின்' என்பது ஈருகக் கிடந்த பாட்டு நூற்றிருபதும் களிற்றியானை நிரை யெனப்படும். இப்பெயர் காரணத்தாற் பெற்றது; இது பொருட் காரணமாகக் கொள்க. 'நாநகை யுடைய நெஞ்சே' என்பது முதலாக 'நாள் வலை முகந்த' என்பது ஈருகக் கிடந்த பாட்டு நூற்றெண்பதும் மணிமிடை பவளம் எனப்படும். இதுவுங் காரணப் பெயர்; என்னை, செய்யுளும் பொருளும் ஒவ்வாமையால். 'வறனுறு செய்தி' என்பது முதலாக 'நகை நன் றம்ம' என்பது ஈருகக் கிடந்த பாட்டு நூறும் நித்திலக் கோவை யெனப்படும்; செய்யுளும் பொருளும் ஒக்குமாகலான்.''—

மேலுள்ளவற்ருல் அறியப்படும் செய்திகளாவன :— "பாண்டியரது அவைக்களத்தில் புலவர் பெருமக்கள் குழுமி முத்தமிழ் ஆய்ந்தனர்; அகத்தினை பற்றிய பாடல்களுள் நீண்ட பெரிய நானூறு பாடல்களை 'நெடுந்தொகை' என்னும் பெயரால் தொகுத்தனர்; அந்த நெடுந்தொகை களிற்றியானைநிரை, மணிமிடை பவளம், நித்திலக் கோவை என்னும் மூன்று உட்பிரிவுகளை உடையது. நெடுந்தொகையின் கருத்தை, இடையளநாட்டு மணக்குடியைச் சேர்ந்த பால்வண்ண தேவனுன வில்லவதரையன் என்பவர் பாடினர்' - என்னும் செய்தியைப் பாயிரப் பாடலால் அறியலாம். 'தொகைக்குக் கருத்து அகவலால் பாடினன்' என்ருல், ஒன்றும் புலப்படவில்லை. அகவல் என்பது இந்தப் பாயிரப் பாடலைக் குறிக்கின்றதா, அல்லது வேறு எதை யாவது குறிக்கின்றதா என்பது தெரியவில்லை. அது தெரியா விடினும், அகநானூறு மூன்று பிரிவாகத் தொகுக்கப்பட்டது

என்னும் செய்தி இந்தப் பழம் பாடலால் நன்கு விளங்கு கின்றது. நமக்கு அது போதும்.

அடுத்து, - பாயிரப் பாடலைத் தொடர்ந்து உள்ள மூன்று பத்திகளுள் மூன்றாவது பத்தியில், அகநானூற்றின் மூன்று பிரிவுகளுக்கும் உரிய பெயர்க் காரணங்கள் கூறப்பட்டுள்ளமை ஆராய்ச்சிக்கு உரியது. இனி, மூன்றினையும் முறையே ஒவ்வொன்றாக ஆய்வாம்:

களிற்றியானை நிரை

அகநானூற்றுப் பாயிரப் பாடலின் பின்னால், "'வண்டு படத் ததைந்த கண்ணி' என்பது முதலாக 'நெடுவெண்ணமார்பின்' என்பது ஈறாகக் கிடந்த பாட்டு நூற்றிருபதும் களிற்றியானை நிரை யெனப்படும். இப்பெயர் காரணத்தாற் பெற்றது; இது பொருட் காரணமாகக் கொள்க" - எனக் களிற்றியானை நிரையைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. இது பொருள் காரணமாகப் பெற்ற பெயராம். இந்த விளக்கம் போதுமானதாக இல்லை.

களிறு = ஆண் யானை; நிரை = அணி, வரிசை. களிற்று யானை நிரை என்றால், ஆண் யானைகளின் அணி என்று பொருளாம். ஆண் யானைகளின் அணி எடுப்பான தோற்றத்துடன் இருக்கும். அதுபோல, எடுப்பான நடையும் மிடுக்கான கருத்தும் கொண்ட பாடல்களின் தொகுப்பு களிற்றியானை என வழங்கப்பட்டது. உடலுக்கு நன்மை பயக்கும் சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி என்னும் மூன்று மருந்துச் சரக்குகளின் தொகுப்பாகிய 'திரிகடுகம்' என்னும் பெயர், உயிருக்கு நன்மையளிக்கும் மும்மூன்று கருத்துக்கள் கொண்ட பாடல்களின் தொகுப்பாகிய ஒரு நூலுக்கு உவமையாகு பெயராய் வழங்கப்படுவது போன்றதே களிற்றியானை நிரை என்னும் வழக்காறு மாகும். மற்றப்படி, களிற்றியானையைப் பற்றிப் பேசும் பாடல்கள் மிகுதியாய் இருப்பதால் இப் பெயர் பெற்றது என்று கூறமுடியாது; அடுத்த மணிமிடை பவளம் என்னும் தொகுதியிலும் களிற்றியானை பற்றி மிகுதியாகப் பேசப் பட்டுள்ளது. நூல் தொகுக்கும்போது, முதலில்

நூற்றிருபது பாடல்கள் சீர் செய்யப்பட்டிருக்கும்; எனவே, அப் பகுதிக்கு 'முதல் பாகம்' என்று பெயர் கொடுப்பதற்குப் பதிலாக, 'களிற்றியானை நிரை' என்னும் எடுப்பான - பொருள் பொதிந்த பெயர் வழங்கப் பெற்றது. 'களிற்றி யானை' என்னும் வழக்காறு பழைய நூல்களில் பல இடங் களில் உள்ளமை ஈண்டு எண்ணத்தக்கது. பதிற்றுப்பத்தில் மூன்றும் பத்தின் பதிகப் பாட்டின் இடையே,

> 'கருங் களிற் றியானைப் புணர்நிரை நீட்டி
> இருகடல் நீரும் ஒரு பகல் ஆடி'

எனக் 'களிற்றியானை நிரை' என்னும் முழுத்தொடரும் அமைந்திருப்பது கண்டு மகிழ்க.

களிற்றியானை நிரை என்பது அகநானூற்றின் ஒரு பிரிவாக இருப்பினும், ஒரு தனிநூல் போலவே அது மதிக்கப் பட்டுள்ளது. நச்சினார்க்கினியர் தமது உரையில் அகநானூற்றுப் பாடல்களை மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டுங்கால், அகம், அகப்பாட்டு என்றெல்லாம் நூற் பெயரைக் குறிப்பிடுவ தல்லாமல், பல இடங்களில் 'களிற்றி யானை நிரை' என்னும் பெயரையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்த்ததற்கே, பத்து இடங்களுக்கு மேல் அவர் உரையில் இப்பெயர் எடுத்தாளப்பட்டிருப்பது தெரிகிறது. எடுத்துக்காட்டாக இரண்டு வருமாறு :—

(1) தொல்காப்பியம் அகத்திணையியலில் 'முதல் கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே' என்று தொடங்கும் (3-ஆம்) நூற்பாவின் கீழ், 'வண்டுபடத் ததைந்த கண்ணி' என்று தொடங்கும் அகநானூற்று முதல் பாடல் முழுவதையும் தந்து, அதன் கீழே, "இக் களிற்றியானை நிரையுள், பாலைக்கு முதலும் கருவும் வந்து உரிப் பொருளாற் சிறப்பெய்தி முடிந்தது." – என்று நச்சினார்க்கினியர் எழுதியுள்ளார்.

(2) 'நடுவு நிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலொடு' என்று தொடங்கும் (தொல் - அகம் - 9) நூற்பாவின் கீழ், 'கள்ளியங் காட்ட புள்ளியம் பொறிக்கலை' என்று தொடங்கும் அகநானூற்றின் தொண்ணூற் றேழாவது

பாடல் முழுவதையும் தந்து, அதன் கீழே, "இக் களிற்றியானை நிரையுள் இருவகை வேனிலும் பாலைக்கண் வந்தன." - என்று அவர் வரைந்துள்ளார்.

இந்த அமைப்பை நோக்குங்கால் களிற்றியானை நிரையை ஒரு தனித் தொகை நூலாகவே கூறலாம் போலும்!

மணிமிடை பவளம்

மணிமிடை பவளம் என்னும் பிரிவைப் பற்றி, அகநானூற்றுப் பாயிரப் பாடலின் பின்னால், 'நா நகையுடைய நெஞ்சே' என்பது முதலாக, 'நாள் வலை முகர்ந்த' என்பது ஈறாகக் கிடந்த பாட்டு நூற்றெண்பதும் மணிமிடை பவளம் எனப்படும். இதுவுங் காரணப் பெயர்; என்னை, செய்யுளும் பொருளும் ஒவ்வாமையால்." - எனக் கூறப் பட்டுள்ளது. இதில் கூறப்பட்டுள்ள பெயர்க் காரணம் தெளிவாக இல்லை என்று கூறுவதனினும் பொருத்தமாக இல்லை என்றே கூறிவிடலாம்.

மணி என்பது நீலமணி; இது நீலநிறமாய் இருக்கும். பவளம் சிவப்பாய் இருக்கும். நீலமும் சிவப்பும் எதிர் மாறானவை என்பதால், மணி மிடை பவளம் என்னும் பெயர் கொண்ட இந்த நூலில் செய்யுளும் பொருளும் ஒவ்வாமல் இருப்பதாகக் கருதி, அந்தக் காரணத்தினாலேயே இந்தப் பெயர் வைக்கப்பட்டது எனப் பாயிரப் பகுதியை எழுதியவர் கூறியுள்ளார். மணிமிடை பவளம் என்றால், - நீலமணி கலந்த பவளம் - நீல மணியோடு கலந்த பவளம் - அஃதாவது நீல மணியும் பவளமும் மாறிமாறிக் கலந்து கோத்த மாலை, என்று பொருளாம். இந்த விளக்கத்தின் உதவிக்கு வேறெங்கும் செல்ல வேண்டியதில்லை; அகநானூற்றிலேயே இரண்டு இடங்களில் இந்த விளக்கம் இடம் பெற்றுள்ளது. அவை யாவன :—

"அரக்கத் தன்ன செந்நிலப் பெருவழிக்
காயாஞ் செம்மல் தாஅய்ப் பலவுடன்
ஈயன் மூதாய் வரிப்பப் பவளமொடு
மணிமிடைந் தன்ன குன்றம் கவைஇய"

என்னும் அகநானூற்றுப் (14-ஆம்) பாடல் பகுதியில், நீல நிறமான காயாம் பூக்கள் சிவந்த தம்பலப் பூச்சிகளுடன், வழியில் கலந்து கிடக்கும் காட்சி விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதே காட்சி விளக்கம்,

"மணிமிடை பவளம் போல அணிமிகக்
காயாஞ் செம்மல் தாஅய்ப் பலவுடன்
ஈயல் மூதாய் ஈர்ம்புறம் வரிப்ப"

என்னும் அகநானூற்றுப் (304-ஆம்) பாடல் பகுதியிலும் இடம் பெற்றுள்ளது. முதல் பாட்டிலாயினும் 'பவளமொடு மணி மிடைந்தன்ன' என்ற தொடர் உள்ளது; இரண்டாம் பாட்டிலோ 'மணி மிடை பவளம்' என்னும் தொடர் அப்படியே உள்ளது. இந்தத் தொடரின் அறிமுகத்தைக் கொண்டே மணிமிடை பவளம்' என்னும் பெயரைக் கற்றுக் கொண்டிருக்கக் கூடும். ஆனால், இங்கேயுள்ள வியப்பிற்கு உரிய செய்தி என்னவெனில், மணிமிடை பவளம் பற்றிப் பேசும் அகநானூற்றுப் பாடல்கள் இரண்டுமே, 'மணிமிடை பவளம்' என்னும் தொகுப்பினுள் இல்லாததுதான்! மேலே காட்டியுள்ள இரண்டனுள் முதல் பாட்டு களிற்றியானை நிரையிலும், இரண்டாவது பாட்டு நித்திலக் கோவையிலும் உள்ளன. இதற்கு என்ன செய்வது!

ஆக, அகநானூற்றின் நடுவேயுள்ள குறிப்பிட்ட நூற்றெண்பது பாடல்களின் தொகுப்புக்கு, 'மணி மிடை பவளம்' எனப் பெயர் வைத்ததற்கு ஏதாவது ஒரு காரணம் இருக்கவேண்டும்; இல்லாவிடினும், நாம் ஏதாவதொரு காரணம் - தக்கதாய்ச் சொல்லியாக வேண்டும். நீலமணியும் செம்பவளமும் ஆகிய இருவேறு வகைப்பட்ட மணிகளால் ஆன மாலை போல, நடையாலும் கருத்து வெளிப் பாட்டாலும், இரு வேறு வகைப்பட்ட பாக்களின் தொகுப்புக்கு 'மணிமிடை பவளம்' என்னும் பெயர் உவமை யாகு பெயரால் வழங்கப்பட்டது என்பதாக ஒரு காரணம் சொல்லலாம். இந்தக் கண்கொண்டு மணிமிடை பவளச் செய்யுட்களை நுணுகி நோக்கி ஆராய்வார்க்கு உண்மை

புலப்படாமற் போகாது. பிற்காலத்தில் தமிழ்ச் சொற்களும் வடமொழிச் சொற்களும் மாறிமாறிக் கலந்து எழுதப்பட்ட நடை, 'மணிப் பவள நடை' (மணிப் பிரவாளம்) என வழங்கப்பட்டது ஈண்டு ஒப்பு நோக்கற் பாலது.

அகநானூறு தொகுத்தவர், முதலில் நூற்றிருபது பாடல்களைச் சீர்செய்து 'முதல் பாகம்' போலக் கருதிக் களிற்றியானை நிரை என்னும் பெயர் ஈந்தார். பின்னர், அடுத்த நூற்றெண்பது பாடல்களை ஆய்வு செய்து ஒழுங்கு படுத்தி 'இரண்டாம் பாகம்' போலக் கருதி மணி மிடை பவளம் என்னும் பெயர் சூட்டினார்.

களிற்றி யானை நிரையைப் போலவே மணிமிடை பவளமும் ஒரு தனி நூல் போலவே மதிக்கப்பட்டது. நச்சினார்க்கினியர், தமது உரையில், களிற்றியானை நிரை என்னும் பெயரைவிட மணிமிடை பவளம் என்னும் பெயரை மிகுதியாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார் எனலாம். எடுத்துக் காட்டாக இரண்டு இடங்கள் வருமாறு :—

(1) தொல்காப்பியம் அகத்திணையியலில், 'திணை மயக் குறுதலும் கடிநிலை யிலவே' என்று தொடங்கும் (12 ஆம்) நூற்பாவின் கீழ், 'துஞ்சுவது போல விருளி விண்புக' என்று தொடங்கும் அகநானூற்றுப் (139-ஆம்) பாடலை முழுதும் தந்து, அதன் கீழே, "இம் மணிமிடை பவளத்துப் பாலைக்கண் முன்பனியும் வைகறையும் ஒருங்கு வந்தன" — என நச்சினார்க்கினியர் எழுதியுள்ளார்.

(2) தொல்காப்பியம் களவியலில் 'களவல ராயினும் காமமெய்ப் படுப்பினும்' என்று தொடங்கும் (24-ஆம்) நூற் பாவின் கீழ், 'இரும் புலி தொலைத்த பெருங்கை வேழத்து' என்று தொடங்கும் அகநானூற்றுப் (272-ஆம்) பாடல் முழுவதையும் தந்து, அதன் கீழே, "இம் மணிமிடை பவளத்துத் தலைவனைச் செவிலி கண்டு முருகெனப் பராவினமை தோழி கொண்டு கூறினாள்."- என்று அவர் வரைந்துள்ளார்.

இத்தகைய வழக்காற்றைக் கொண்டு, மணிமிடை பவளத்தையும் ஒரு தனித் தொகை நூலாகக் கூறலாமல்லவா?

நித்திலக் கோவை

மூன்றாவது பிரிவாகிய நித்திலக் கோவையைப் பற்றி, அகநானூற்றுப் பாயிரச் செய்யுளின் பின்னல், "வறனுறு செய்தி' என்பது முதலாக, 'நகை நன்றம்ம' என்பது ஈறாகக் கிடந்த பாட்டு நூறும் நித்திலக் கோவை யெனப்படும்; செய்யுளும் பொருளும் ஒக்குமாகலான்" — என்று வரையப் பட்டுள்ளது. இந்தப் பெயர்க் காரணமும் தெளிவாயில்லை.

நித்திலம்=முத்து; கோவை = கோக்கப்பட்ட மாலை; நித்திலக் கோவை=முத்து மாலை. ஓரின மணியாகிய முத்துக் களால் கோக்கப்பட்ட முத்து மாலை போல, நடையாலும் கருத்து வெளிப்பாட்டாலும் ஒத்த இயல்புடைய பாக்களால் தொகுக்கப்பட்ட நூலுக்கு 'நித்திலக் கோவை' என்னும் பெயர் உவமையாகு பெயராய் வழங்கப் பெற்றுள்ளது. மணி மிடை பவளம்போல இருவேறு வகையின்றி ஓரினமாய் இருத்தலின், '...பாட்டு நூறும் நித்திலக் கோவை யெனப் படும்; செய்யுளும் பொருளும் ஒக்குமாகலான்'— எனப் பாயிரப் பகுதியில் கூறப்பட்டுள்ளது; அஃதாவது, ஏதோ ஒரு வகையில் ஒற்றுமைகாட்டப் பாயிரப்பகுதி முயன்றுள்ளது

அகநானூறு தொகுத்தவர், முதல் முந்நூறு பாடல் களையும் ஒழுங்கு செய்து 'இரண்டு பாகங்கள்' போல் களிற்றி யானை நிரை, மணிமிடை பவளம் என்னும் பெயர்கள் தந்து பிரிவினை செய்த பின்னர், இறுதி நூறு பாடல்களையும் ஆய்ந்து சீர்செய்து, 'மூன்றும் பாகம்' போலக் கருதி, நித்திலக் கோவை என்னும் பெயர் வழங்கினர்.

களிற்றியானை நிரை, மணிமிடை பவளம் ஆகிய வற்றைப் போல, நித்திலக் கோவையும் ஒரு தனிநூல் மாதிரியே மதிக்கப் பெற்றுள்ளது. நச்சினர்க்கினியர் தமது உரையில் நித்திலக் கோவை என்னும் பெயரையும் விதந்து குறிப்பிட்டுள்ளார். எடுத்துக் காட்டொன்று வருமாறு :—

தொல்காப்பியம் - களவியலில் 'நாற்றமும் தோற்றமும் ஒழுக்கமும் உண்டியும் என்று தொடங்கும் (23-ஆம்) நூற்பாவின் கீழ், 'கான மானதர் யானையும் வழங்கும்' என்று தொடங்கும் அகநானூற்றுப் (318 -ஆம்) பாடல் முழுவதையும் தந்து, அதன் கீழே, "என்னும் நித்திலக் கோவையுள், 'வரினே, ஏமுறு துயரம் நாமிவ ணொழிய, நின்னுய் பயிர் குறிநிலை கொண்ட கோட்டை, ஊதல் வேண்டுமாற் சிறிது' என்றவாறு, நித்திலக் கோவை என்னும் பெயரை விதந்து கூறியுள்ளார்.

எனவே, நித்திலக் கோவையையும் ஒரு தனித் தொகை நூலாகக் கூறலாம்.

நானூறு பாடல்கள் வீதம் கொண்ட குறுந்தொகையிலும், நற்றிணையிலும் எந்தப் பிரிவும் இல்லாதிருக்கவும், அகநானூற்றில் மட்டும் மூன்று பிரிவுகள் இருப்பது, ஒருவகைச் சிறந்த தொகுப்புக் கலையாகும். தொகை நூல்களுக்குள் இது முதலிலே தொகுக்கப்பட்ட தாதலின், இவ்வாறு பிரிக்க நேர்ந்தது எனலாம். நானூறு பாடல்களையும் ஒருசேரப் படிப்பது மலைப்பாயிருக்கு மாதலானும், பகுதி பகுதியாகப் பிரித்துவிட்டால் படிப்பதற்கும் கையாள்வதற்கும் (கையில் வைத்துப் பயன்படுத்துவதற்கும்) எளிதாயிருக்கு மாதலானும், இந்தப் பிரிவில் உள்ள பாடல் எனப் பாடல்களைச் சுட்டியறிவுறுத்துவதற்கு வசதியாய் இருக்குமாதலானும், இன்னபிற காரணங்களாலும் அகநானூறு மூன்றாகப் பிரிக்கப் பெற்றிருக்கலாம். மூன்றாகப் பிரித்தது பெரிதில்லை; மூன்று பிரிவுக்கும் களிற்றியானை நிரை, மணிமிடை பவளம், நித்திலக் கோவை என்னும் எடுப்பான - கவர்ச்சியான இனிய பெயர்களை வழங்கியிருப்பது ஒரு பெரிய கலைக்கூறாகும்.

தொகுத்த முறை

அகநானூறு தொகுத்த முறையில் வியத்தற்கும் நயத்தற்கும் உரிய வேறொரு கலைத்திறன் உள்ளது. அகத்திணை குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை

என ஐந்து வகைப்படும் என்பதும், இந்த ஐந்தும் 'அகன் ஐந்திணை' எனப்படும் என்பதும் அறிந்த செய்திகளே. இந்த ஐந்து திணைகளையும் பற்றிய நானூறு பாடல்களைக் கொண்டது அகநானூறு. இந்நூலில் உள்ள நானூறு பாடல்களும் ஐந்து திணைகளுக்கும் பங்கிடப் பட்டிருக்கும் முறை-அதாவது - ஐந்து திணைகளுக்கும் உரிய பாடல்களை எண்ணிட்டு வரிசைப் படுத்தியமைத்திருக்கும் முறை ஓர் அருங் கலைச் செயலாகும். அந்தக் கலையழகு வருமாறு :—

நானூறு பாடல்களில் நாற்பது பத்துப் பாடல்கள் (10 × 40 = 400) உள்ளன. ஒவ்வொரு பத்துப் பாடல்களிலும் ஒற்றைப் படையாக உள்ள ஒன்று, மூன்று, ஐந்து, ஏழு, ஒன்பது என்னும் ஐந்துவித எண்கள் கொண்ட பாடல்கள் பாலைத்திணைக்கு உரியனவாம்; இரட்டைப் படையாக உள்ள மற்ற எண்களுள் இரண்டு, எட்டு என்னும் இரண்டுவித எண்கள் கொண்ட பாடல்கள் குறிஞ்சித் திணைக்கு உரியன வாம்; நான்கு என்னும் எண் கொண்ட பாடல் முல்லைத் திணைக்கு உரியதாம்; ஆறு என்னும் எண் கொண்டது மருதத் திணைக்கு உரியது; பத்து என்னும் எண்ணுடையது நெய்தல் திணையாம். எனவே, ஒவ்வொரு பத்துப் பாடல்களிலும், பாலைக்கு ஐந்து வீதமும், குறிஞ்சிக்கு இரண்டு வீதமும், முல்லைக்கும் மருதத்திற்கும் நெய்தலுக்கும் ஒவ்வொன்று வீதமும் இருக்கும் என அறியலாம். ஆகவே, நானூறு பாடல்களிலும், பாலைக்கு நாற்பது ஐந்துவீதம் (5 × 40 = 200) இருநூறு பாடல்களும், குறிஞ்சிக்கு நாற்பது இரண்டு வீதம் (2 × 40 = 80) எண்பது பாடல்களும், முல்லைக்கு நாற்பது ஒன்று வீதம் (1 × 40 = 40) நாற்பது பாடல்களும், மருதத்திற்கு நாற்பது ஒன்று வீதம் (1 × 40 = 40) நாற்பது பாடல்களும், நெய்தலுக்கு நாற்பது ஒன்று வீதம் (1 × 40 = 40) நாற்பது பாடல்களும் இருக்கும்.

எடுத்துக்காட்டாகப் பார்ப்போமாயின், 11, 53, 105, 207, 319 ஆகிய எண்கள் கொண்ட பாடல்கள் பாலைத் திணையாகவும், 122, 378 ஆகிய எண்கள் கொண்ட பாடல்கள் குறிஞ்சித் திணையாகவும், 154 ஆம் எண் கொண்ட பாடல்

முல்லைத் திணையாகவும், 276 - ஆம் எண்ணுள்ள பாடல் மருதமாகவும், 390 ஆம் எண் உள்ளது நெய்தலாகவும் இருக்கக் காணலாம். இந்தத் தொகுப்பு முறையினை, அகநானூற்றுப் பாயிரப் பகுதியின் இறுதியிலுள்ள மூன்று பாடல்கள் மிகவும் தெளிவாக விளக்கியுள்ளன. அவை வருமாறு ;—

1. ''வியமெல்லாம் வேண்டேர் இயக்கம் கயமலர்ந்த
   தாமரையா ருகத் தகைபெறீஇக் காமர்
   நறுமுல்லை நான்காக நாட்டி வெறிமாண்ட
   எட்டும் இரண்டும் குறிஞ்சியாக் குட்டத்து
   இவர்திரை பத்தா இயற்பட யாத்தான்
   தொகையி னெடியதனைத் தோலாச் செவியான்
   வகையி னெடியதனை வைப்பு.'

2. 'ஒன்றுமூன் றைந்தேழொன் பான்பாலை ஓதாது
   நின்றவற்றின் நான்கு நெறிமுல்லை — அன்றியே
   ஆறும் மருதம் அணிநெய்தல் ஐயிரண்டு
   கூறு தவை குறிஞ்சிக் கூறு.'

3. 'பாலை வியமெல்லாம் பத்தாம் பனிநெய்தல்
   நாலு நளிமுல்லை நாடுங்கால் — மேலையோர்
   தேறும் இரண்டெட் டிவை குறிஞ்சி செந்தமிழின்
   ஆறு மருதம் அகம்.''

வியம் - ஒற்றை யெண்கள். வேண்டேர் இயக்கம்-பாலை. தாமரை - மருதம். குட்டத்து இவர் திரை - நெய்தல். தோலாச் செவியான் - கேள்வி யுணர்வு மிக்கவன்.

இந்தத் தொகுப்பு முறை மிகவும் வேலைப்பாடு கொண்ட ஒரு செயலாகும். அகநானூற்றுத் தொகுப்பில் பங்கு கொண்டவர்கள், பாடல்களைத் திணைக்கு ஏற்ற எண்களில் தேர்ந்தெடுத்து அமைப்பதற்கு எவ்வளவோ பாடுபட்டிருப்பார்கள். இந்தத் தொகுப்பு முறையிலிருந்து நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய செய்திகள் சிலவுள; அவையாவன :—

(1) சில திணைகட்கு உரிய பாடல்கள் தேவைக்கு ஏற்ற எண்ணிக்கையிலிருந்து சிறிதளவு குறைந்தும் இருக்கலாம்;

எப்படியோ நல்ல பாடல்களைத் தேடிப்பிடித்து எண்ணிக் கையை ஈடுகட்டியிருக்கலாம்.

(2) சில திணைகட்கு உரிய பாடல்கள் தேவைக்கு ஏற்ற எண்ணிக்கைக்கு மேல் மிகுதியாக இருந்திருக்கலாம். அவற்றுள் சிலவற்றைக் கழித்து, மிகச் சிறந்த பாடல்களை மட்டும் தேர்ந்தெடுத்து அமைத்திருக்கலாம்.

(3) இன்னின்ன பாடல்கள் இன்னின்ன திணைகளைச் சேர்ந்தவை எனக் கண்டுபிடித்து, ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் ஏற்ற திணையும் துறையும் கொடுப்பதற்குக் காலமும் முயற்சியும் மிகுதியாகச் செலவழிந்திருக்கும். இருப்பினும், பாடல் எண்ணைச் சொன்னால் இன்ன திணை என அறிவதற்கும், குறிப்பிட்ட திணைக்குரிய பாடல்களைத் தொகுத்து ஆய்வதற்கும் இம்முயற்சி வசதி செய்கிறது.

(4) இந்த நூலில், ஐந்திணைகளுள் முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகியவற்றினும் குறிஞ்சி இருமடங்கு இடம் பெற்றுள்ளது. குறிஞ்சியினும் மிகுதியாகப் பாலையானது நூலில் பாதியளவைத் தன்னுரிமை யாக்கிக் கொண்டுள்ளது.

(5) நூலில் பாதியைப் பாலைப் பாடல்களே நிரப்பியிருப் பதால், பாலை, குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்னும் ஐந்திணைகளுக்கும் முறையே உரிய உரிப் பொருளாகிய பிரிதல், புணர்தல், இருத்தல், ஊடல், இரங்கல் என்னும் ஐந்தனுள், பாலைத் திணைக்கு உரிய பிரிவுச் சுவையினையே மக்கள் பெரிதும் விரும்பிப் படித்துள்ளனர் என்பது புலப் படும். அதனால்தான், பாலைத் திணைப் பாடல்கள் பாவலர் களால் மிகுதியாகப் பாடப்பட்டுள்ளன.

இவ்வாறாகப் பல எண்ணங்களை இத் தொகுப்புமுறை ஏற்படுத்துகிறது. இவற்றுள், பாலைத்திணை மிகுதியாயிருப்பது பற்றிய எண்ணத்தை ஈண்டு இன்னும் சிறிது விவரிக்க வேண்டும். ஐந்திணைகளைக் குறிஞ்சி, பாலை என்னும் இரண் டனுள் அடக்கிவிடலாம். அஃதாவது,— மருதத்தைக் குறிஞ் சியிலும், முல்லை நெய்தல் என்னும் இரண்டையும் பாலையி லும் அடக்கலாம். குறிஞ்சி என்பது புணர்தல்; மருதம்

என்பது ஊடுதல் (போலிப் பிணக்கு). புணர்தலிலும் தலைவனும் தலைவியும் ஒன்றாயுள்ளனர்; ஊடலின் போதும் தலைவனும் தலைவியும் ஒன்றாயுள்ளனர்; ஊடுதலின் முடிவு (Result) கூடுதலே (புணர்தலே) யாகும்; எனவே ஊடுதலாகிய மருதத்தைப் புணர்தலாகிய குறிஞ்சியுள் அடக்கலாம். அடுத்து,— பாலை என்பது பிரிதல்; முல்லை என்பது பிரிந்த போது ஆற்றியிருத்தல்; நெய்தல் என்பது பிரிந்தபோது ஆற்றாது இறங்குதல்- அதாவது - வருந்துதல்; எனவே பாலை, முல்லை, நெய்தல் என்னும் மூன்றுமே பிரிவுத் தொடர்பானவை என்பது பெறப்படும். பிரிதலாகிய பாலை இல்லையேல், பிரிந்து ஆற்றியிருத்தலாகிய முல்லைக்கும், பிரிந்து ஆற்ற முடியாமல் இரங்குதலாகிய நெய்தலுக்கும் வேலையே இல்லை. எனவே, பிரிவின் கூறுகளாகிய முல்லையையும் நெய்தலையும் பாலைக்குள் அடக்கலாம். ஆகவே, ஐந்து என விரித்துச் சொல்லும் திணைகளை, குறிஞ்சி பாலை என்று இரண்டாகத் தொகுத்துச் சொல்லிவிடலாம். இந்தக் கருத்து தொல்காப்பியத்தில் வெளிப்படையாகச் சொல்லப்பட்டிரா விடினும், செய்யுளியலில் உள்ள,

'இன்பமும் இடும்பையும் புணர்வும் பிரிவும்
ஒழுக்கமும் என்றிவை யிழுக்குநெறி யின்றி
இதுவா கித்திணைக் குரிப்பொருள் என்னாது
பொதுவாய் நிற்றல் பொருள்வகை என்ப.'

என்னும் (208-ஆம்) நூற்பாவிலிருந்து குறிப்பாய் எடுத்துக் கொள்ள இடமிருப்பதாகத் தெரியவில்லையா? எனவேதான், அகநானூற்றில் மற்ற மூன்றினும் குறிஞ்சியும் பாலையுமே மிகுந்த இடத்தைப் பெற்றுள்ளன.

இனிக் குறிஞ்சியையும் பாலையையும் பற்றி ஆய்வாம்: குறிஞ்சி புணர்தல்; பாலை பிரிதல். இவையிரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று எதிர் மாறானவை. குறிஞ்சி என்னும் கட்சித் தலைவனுக்கு ஆதரவாக மருதத்தான் ஒருவன் மட்டுமே வாக்கு (Vote) அளித்துள்ளான். பாலை என்னும் கட்சித் தலைவனுக்கோ முல்லையான், நெய்தலான் ஆகிய இருவரின் வாக்கு

கள் (Votes) கிடைத்துள்ளன. எனவே, குறிஞ்சிக் கட்சியினும் பாலைக் கட்சியே பெரிய கட்சியாகக் காட்சியளிக்கிறது. இந்த அடிப்படையில் நோக்கின், அகநானூற்றிலுள்ள நானூறு வாக்குகளுள் (பாடல்களுள்) குறிஞ்சிக் கட்சிக்கு (குறிஞ்சி 80 + மருதம் 40 = 120) நூற்றிருபது வாக்குகளும், பாலைக் கட்சிக்கு (பாலை 200 + முல்லை 40 + நெய்தல் 40 =280) இருநூற்றெண்பது வாக்குகளும் கிடைத்துள்ளமை புலனாகும். பாலை மூன்றில் இரண்டு பங்குக்கு மேற்பட்ட பெரும்பான்மை (Majority) வாக்குகள் பெற்று மிகப் பெரிய கட்சியாக அகநானூற்றில் ஆட்சி செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறது.

வேடிக்கைக்காக மேலே சொல்லியுள்ளபடி, மக்களாட்சி (சனநாயக) முறையில் பாலை பெற்றிருக்கும் பெரும்பான்மை அறிவிப்பதாவது, 'பாலைத்திணைக்கு உரியதான பிரிவு என்னும் துன்பச் சுவைப் பாடல்களையே பெரிதும் மக்கள் விரும்பியுள்ளனர்' என்பதாகும். இருப்பினும், பொதுவில், குறிஞ்சிக்கு உரியதான புணர்தலாகிய இன்பச் சுவையினையே மக்கள் பெரிதும் விரும்பிப் படிப்பர் எனக்கூறிச் சிலர் கருத்து வேறுபாடும் கொள்ளலாம்.

நாடகக் கதையினை இன்பியல் (Comedy), துன்பியல் (Tragedy) என இரண்டாகப் பிரித்துக் கூறுவர். இன்பமாக முடிவது இன்பியல்; துன்பமாக முடிவது துன்பியல். ஈண்டு நாம் குறிஞ்சியை இன்பியல் போன்றது என்றும், பாலையைத் துன்பியல் போன்றதென்றும் கூறலாம். இதனை, 'இன்பமும் இடும்பையும் புணர்வும் பிரிவும்' என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா (செய்யுளியல் - 208) குறிப்பாய் உணர்த்துவதுபோல் இல்லையா? இந்த இன்பியல், துன்பியல் இரண்டனுள், இளைஞர்களுள் பெரும்பாலோர் இன்பியலையும், முதியவர்களுள் பெரும்பாலோர் துன்பியலையும் மிகுதியாக விரும்பிப் படிப்பர் எனலாம்.

யான், 'மலர் மணம்' என்னும் நெடுங்கதை (நாவல்) ஒன்று எழுதி வெளியிட்டுள்ளேன். அது துன்பியலாகும்.

அந்நூலில், கதைத் தலைவன் - தலைவியரது காதல் வாழ்வு முற்பகுதியிலும், மணம் செய்து கொண்டு நடத்திய குடும்ப வாழ்வு இடைப்பகுதியிலும், துன்பமான பிரிவு இறுதியிலும் இடம் பெற்றுள்ளன. அச்சாகும் முன், யான் நூலை எழுதிக் கொண்டிருந்தபோது, என் உறவினர் வீட்டு இளைஞன் ஒருவன் நாடோறும் வந்து, யான் எழுத எழுதத் தாள்களை வாங்கி ஆர்வமுடன் படித்துக் கொண்டேயிருந்தான். கதையில் தலைவன் - தலைவியரது காதல்வாழ்வு முடிந்து மண வாழ்க்கை தொடங்கியது. அவ்வளவுதான்; மறுநாளிலிருந்து அந்த இளைஞனைக் காணவில்லை. நூல் அச்சானவுடன் வாங்கிப் படித்த இளைஞர் ஒருவர் என்னை நோக்கி, 'காதலர்கள் திருமணம் செய்து கொண்டதோடு நீங்கள் கதையை முடித்திருக்க வேண்டியதுதானே? பின்னல் ஏன் பிரியவிட்டீர்கள்?' - என்று வெகுளியுடன் வினவினர். மலேயாவிலிருந்து ஓர் இளைஞர், 'விறுவிறுப்பாக வந்து கொண்டிருந்த கதையை நீங்கள் துன்பியலாக முடித்து வாசகர்களை ஏமாற்றி யிருக்கக் கூடாது; இன்பியலாக முடித்திருக்க வேண்டும்'' - என்று கடுஞ் சினத்துடன் கடிதம் எழுதியிருந்தார். இப்படி இன்னும் சிலர்! ஆனல், எனது கதையின் துன்பியல் முடிவைப்பற்றிப் பெரியவர்கள் குறை கூறவில்லை.

முதலில் இன்பியலை மிகுதியாக விரும்பிப் படிப்பவர்கள், பின்னர் அதில் தெவிட்டல் ஏற்பட, துன்பியலில் சுவை காணத் தொடங்குவர். இவ்வாறே, புணர்ச்சி பற்றிய குறிஞ்சிப் பாடல்களை விரும்பிப் படித்தவர்கள், பின்னர், பிரிவுபற்றிய பாலைப் பாடல்களின் சுவையில் ஈடுபாடு கொள்வர். புணர்ச்சி என்பது காமவெறியாட்டத்தின் விளைவாகும். பிரிவின்போதுதான் காதல் உணர்வு கொழுந்து விட்டுத் தளிர்த்துக் காணப்படும். காதல் சுவையின் உயர்ந்த 'எவரெஸ்ட்' கொடுமுடி எல்லையைக் காணவேண்டுமாயின், புணர்ச்சிபற்றிய பாடல்களில் காண முடியாது; பிரிவு பற்றிய பாடல்களிலேயே அதனை நன்கு காணமுடியும். எனவேதான் பிரிவுபற்றிய பாலைப் பாடல்களை

மிகுதியாகப் படித்துச் சுவைக்கும் பழக்கம் மக்களிடையே ஏற்பட்டது. அதனால், பாவலர்களும் பாலைப் பாடல்களை மிகுதியாகப் பாடினர். படிப்பவர்கட்கு மட்டுமன்று; பாடும் பாவலர்கட்கும், காதலர்களின் பிரிவுநிலையைக் கற்பனை செய்து ஓவியப்படுத்திக் காட்டுவதிலேயே சுவை மிகுதி.

இதுகாறுங் கூறியவற்றால், அகநானூற்றில் பாலைப் பாடல்கள் மிகுதியாக இடம்பெற்றிருப்பதற்கு உரிய பொருத்தமான காரணம் புலப்படலாம்.

முறை வைப்பு :

தொல்காப்பியத்தில் முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் வரிசையில் ஐந்திணைகள் கூறப்பட்டுள்ள மையை, அகத்திணையியலில் உள்ள,

'மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே (5)

'நடுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலொடு
முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே' (8)

[நடுவுநிலைத்திணை = பாலை]

என்னும் நூற்பாக்களால் அறியலாம். தொல்லாசிரியராகிய தொல்காப்பியர் இந்த முறையில் வரிசைபடுத்தியிருந்த அகநானூற்றில் பாலை, குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்னும் வரிசையில் - தொல்காப்பியத்திற்கு மாறாகப் பாடல்களை அமைத்துத் தொகுத்திருப்பது பொருந்துமா? என ஓர் ஐயம் எழலாம். 'தொல்காப்பிய முறைக்கு மாறாக வும் அமைக்கலாம்; அதற்குத் தொல்காப்பியத்திலேயே ஒப்புதல் அளிக்கப்பட்டுள்ளது' - என்பதாக உரையாசிரி யர்கள் கூறியுள்ளனர். இதனை, 'மாயோன் மேய' என்னும் நூற்பாவின்கீழ் நச்சினார்க்கினியர் எழுதியுள்ள,

"உம்மை எதிர்மறை யாகலின், இம் முறையன்றிச் சொல்லவும்படும் என்பது பொருளாயிற்று. அது தொகை களினும் கீழ்க்கணக்குகளினும் இம்முறை மயங்கிவரக் கோத்தவாறு காண்க."—

என்னும் உரைப்பகுதியாலும், அதே நூற்பாவின்கீழ் இளம்பூரணர் எழுதியுள்ள,

"உம்மை எதிர்மறையாகலான் இம்முறையன்றிப் பிறவாய்பாட்டாற் சொல்லவும் படும் என்றவாறு. காடு நாடு மலை கடல் என்பதே பெருவழக்கு. இன்னும் 'சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படும்' என்றதனன், இம் முறை யன்றிச் சொல்லவும்படும் என்று கொள்க. அஃதாவது, அவற்றுள் யாதானும் ஒன்றை முன்னும் பின்னுமாக வைத்துக் கூறுதல். அது சான்றோர் செய்யுட் கோவையினும் பிற நூலகத்துங் கண்டு கொள்க."

என்னும் உரைப் பகுதியாலும் உணரலாம். தொகை நூல்களுள் தொல்காப்பிய முறை மாறிவந்திருப்பதாக உரையாசிரியர்கள் உணர்த்தியுள்ளனர். எனவே, நெடுந் தொகையுள் பாலைக்கு முதலிடம் தந்திருப்பதில் பிழை யொன்றும் இல்லை.

ஈண்டு மேலும் ஒன்று நோக்கத் தக்கது. ஐங்குறு நூற்றிலும் கலித்தொகையிலும் ஐந்திணைப் பாடல்கள் கலந்து தொகுக்கப்படாமல், திணைவாரியாகத் தொகுக்கப்பட் டிருப்பதுபோல, அகநானூற்றிலும் தொகுக்கப்பட்டிருக் கலாமே - என்ற வினு எழலாம். அவ்விரு நூல்களிலும் ஒவ்வொரு திணைக்கு உரிய பாடல்களும் ஒவ்வொரு புலவரால் பாடப்பட்டவை யாதலானும், ஏறக்குறைய ஒத்த எண்ணிக்கையுடையவை யாதலானும், அந்த நூல்களில் திணைவாரியாகத் தொகுக்கப்பட்டன. அகநானூற்றிலோ, ஒவ்வொரு திணைக்கும் உரிய பாடல்கள் பலரால் பாடப் பட்டவை யாதலானும், ஒத்த எண்ணிக்கையில் இன்றி, 200,80 40,40, 4. என்னும் வேறுபட்ட எண்ணிக்கையில் இருத்தலானும் திணைவாரியாகத் தொகுக்க முடியவில்லை.

அகநானூற்றுத் தொகுப்பு முறை மிகவும் அழகியது. நானூறில் பாதிப் பாடல்கள் பாலையாயிருப்பதால், ஒன்று விட்டு ஒன்ருக ஒற்றையெண்களில் பாலையை யமைத்தும், பாலைப் பாக்களின் இடையிடையே ஒன்றுவிட்டு ஒன்ருக மற்றப் பாக்களை அமைத்தும் தொகுத்துள்ள முறையின் அழகே அழகு! தமிழர்கள் பாடல் தொகுப்புக் கலையில் காட்டி யுள்ள உயர்திறனுக்குச் சான்றுபகர இஃது ஒன்றே போதுமே!

இந்தத் தொகுப்புமுறையில் சில வசதிகள் உள்ளன. ஒரே திணையைப்பற்றிய பாடல்களைத் தொடர்ந்து படிப் பதால் ஏற்படக்கூடிய சலிப்புக்கு இதில் இடமில்லை. பாடலுக்குப் பாடல் மாற்றம் இருப்பதால் கவர்ச்சியூட்டி ஆர்வமுடன் படிக்கத் தூண்டும். ஆராய்ச்சியாளர்கள் எண்ணைக் கொண்டு திணையையும், திணையைக் கொண்டு எண்ணையும் தீர்மானித்துச் செயலாற்ற இது வசதியானது. பாடல்களின் தலைப்பாகத் திணைப்பெயர்களும் தொடர்ந்து துறைகளும் தரப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு இதில் பல நன்மைகள் உண்டு.

அகநானூற்று ஆசிரியர்கள் :

அகநானூறு, குறைந்த அளவு பதின்மூன்று அடிகளும், மிகுந்த அளவு முப்பத்தோரடிகளும் கொண்ட நானூறு பாக்களால் தொகுக்கப்பட்டது என்பதும், இதனைத் தொகுப் பித்தவர் பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதி என்பதும், தொகுத்தவர் உருத்திரசன்மர் என்பதும், இன்ன பிறவும் நாம் முன்னரே அறிந்த செய்திகளாம். ஆனல், அகநானூற்றுப் பாடல்களை இயற்றிய ஆசிரியர்களைப்பற்றி நாம் இதுவரை மூச்சுப் பேச்சுக் காட்டவில்லையே! அவர்கள் இன்றி அகநானூறு ஏது?

அகநானூற்றின் இறுதியில் உள்ள பாயிரப் பாடலை அடுத்திருக்கிற உரைநடைப் பகுதியில், ''நெடுந்தொகை நானூறு கருத்திைேடு முடிந்தன; இவை பாடின கவிகள் நூற்று நாற்பத்தைவர்'' - என்னும் செய்தி தெரிவிக்கப் பட்டுள்ளது. நெடுந்தொகைப் பாடல்கள் நானூறு என்றும்,

இந்த நானூற்றையும் ஒருவரோ அல்லது நானூறு புலவர்களோ பாடவில்லை - நூற்று நாற்பத்தைந்து புலவர்கள் பாடினர் என்றும் இது தெளிவாக அறிவிக்கிறது. சில புலவர்கள் பல பாடல்கள் பாடியுள்ளனர். இந்த நூற்று நாற்பத்தைவருள் மிக்க எண்ணிக்கையில் பாடல்கள் பாடியுள்ள புலவர்கள் பதின்மரைப் பாடல்களின் மொத்த எண்ணிக்கையுன் ஈண்டு வரிசைப்படுத்திக் காண்பாம் :

	புலவர்கள்	பாடல்கள் எண்ணிக்கை
1.	பரணர்	... 34
2.	மாமூலனார்	... 27
3.	மதுரை மருதனிள நாகனார்	... 23
4.	கபிலர்	... 18
5.	நக்கீரர்	... 17
6.	கயமனார்	... 12
7.	பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ	... 12
8.	குடவாயிற் கீரத்தனார்	... 10
9.	எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார்	... 9
10.	உலோச்சனார்	... 8

மேலுள்ள அட்டவணையைக் காணுங்கால், அக நானூற்றில் மிகுதியான (34) பாடல்களைப் பாடி முதலிடம் பெற்றுள்ள தலைமைப் புலவர் பரணர் என்பது விளங்கும். நக்கீரர் தமது அங்கதப் பாட்டு ஒன்றில்,

‘ முரணில் பொதியில் முதல்புத்தேள் வாழி
பரண கபிலரும் வாழி’—

எனப் பரணருக்கு முதன்மை தந்து வாழ்த்தியிருப்பது பொருத்தமேயாகும். கபில பரணர் - பரண கபிலர் எனப் பின்வந்த பெரியோர்களும் பரணரையும் கபிலரையும் சிறப்பித்துக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். மாமூலனார் இருபத்தேழு பாடல்களும், மருதனிள நாகனார் இருபத்துமூன்று பாடல்களும் பாடி, முறையே இரண்டாவது,மூன்றாவது இடங்களைப் பெற்றுள்ளனர்.

அகநானூற்றின் முதல் பாடலைப் பாடியவர் மாமூலனு ராவார். நானூறாவது பாடலின் ஆசிரியர் உலோச்சனுர். இடையிலுள்ள 114, 117, 165 ஆகிய எண்கள் கொண்ட மூன்று பாடல்களின் ஆசிரியர்கள் இன்னின்னுர் என அறியப் படவில்லை. இந் நூலில் ஒவ்வொரு பாடலின் இறுதியிலும் ஆசிரியர் பெயர் அமைந்துள்ளது.

இந்த நூலின் நானூறு பாடல்களுக்கு முன்னுல், பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனுர் இயற்றிய கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் ஒன்று அமைக்கப் பெற்றுள்ளது. சுருங்கக் கூறின், அகநானூற்றுப் புலவர்கள் மிகவும் போற்றற்குரியர்; பாடல்கள் அனைத்தும் பெரிதும் சுவைக்கத்தக்கனவாகும்.

8. குறுந்தொகை

தொகுப்புப் பொறுப்பு :

இந்த நூல், இறையனார் அகப்பொருள் உரையில் "குறுந்தொகை நானூறு' என்னும் பெயருடன் இரண்டாவதாக அமைந்துள்ளது. இந் நூலைப் பொறுத்தவரையும், 'நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை' என்று தொடங்கும் செய்யுளிலும், 'நல்ல' என்னும் சிறப்பு அடைமொழியுடன் இரண்டாவது இடம் அளிக்கப்பெற்றுள்ளது. இந்த நூலின் தொகுப்புமுறை பற்றி முன்பு ஓரிடத்தில் விரிவாகக் கூறியுள்ளோமாயினும், இதுபற்றி இந் நூலின் இறுதியில் தரப்பட்டிருக்கும் பகுதியினைப் பார்ப்போம் :

''இத்தொகை முடித்தான் பூரிக்கோ. இத்தொகை பாடிய கவிகள் இருநூற்றைவர். இத்தொகை நாலடிச் சிற்றெல்லையாகவும்,எட்டடிப் பேரெல்லையாகவும் தொகுக்கப் பட்டது.''

இந்தப் பகுதியைக் கொண்டு பார்க்குங்கால் சில சிக்கல் கள் எழுகின்றன. மற்றத் தொகை நூல்களின் இறுதியில் தொகுத்தான்-தொகுப்பித்தான் என்று இருக்கக் காணலாம். ஆனால் இங்கே, 'இத் தொகை முடித்தான் பூரிக்கோ' என்று உள்ளது. முடித்தான் என்றால், தொகுத்தவனா? - தொகுப் பித்தவனா? 'முடித்தான்' என்பது, தொகுத்தான் - தொகுப் பித்தான் என்னும் இரண்டிற்கும் பொதுவாய் இருப்பது போல் தோன்றவில்லையா? எனவே, - இந்த நூலைத் தொகுத் தவர் ஒருவர் - தொகுப்பித்தவர் வேறொருவர் என இருவர் இல்லை - எல்லாப் பொறுப்பும் 'பூரிக்கோ' என்பவரையே சாரும் என்பது புலப்படவில்லையா?

ஆசிரியர் எண்ணிக்கை :

அடுத்து, - 'இத்தொகை பாடிய கவிகள் இருநூற் றைவர்' (205 பேர்) - என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. நூலில்

லுள்ள புலவர்களின் பெயர்களை எண்ணிப் பார்த்தால் ஏறக் குறைய எண்ணிக்கை ஒத்து வருகிறது. ஆனால், நூலின் இடையிடையே உள்ள பத்துப் பாடல்களுக்கு ஆசிரியர் பெயர் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. அப் பாடல்களின் எண்கள் வருமாறு :— 191, 201, 256, 313, 321, 326, 375, 379, 381, 395 - என்பனவாம். இந்தப் பாடல்களின் ஆசிரியர் பெயர்கள் தெரிந்தால், ஆசிரியர் எண்ணிக்கை இன்னும் கூடுதல் ஆகலாம். ஆனால், இந்தப் பத்துப் பாடல்களின் ஆசிரியர் பெயர்கள் அழியாதிருந்த ஓலைச் சுவடியைப் பார்த்துப் பெயர்களைக் கூட்டி இறுதியில் தொகை போட்டிருந்தால், 'இருநூற்றைவர்' எனப்போட்டிருக்க முடியாதே! ஒருவேளை, இந்த நூலில் பெயர் தெரிந்துள்ள புலவர்களுள் சிலரே இந்தப் பாடல்களையும் பாடியிருக்கலாமோ என்னவோ! நூலில் ஒருவர் பாடல்கள் ஒன்றுக்குமேல் பல உள்ளன அல்லவா? பின்னர் ஓலைச்சுவடியில் இந்தப் பத்துப் பெயர் களும் சிதைந்து விட்டிருக்கலாம். அந்தச் சுவடியைப் பார்த்தே பலரும் 'படி' எடுத்திருக்கலாம். அல்லது, - பத்துப் பாடல்களின் ஆசிரியர் பெயர்கள் சிதைந்த பின்னர், அவ்வாறு சிதைந்த ஓலைச் சுவடியைப் பார்த்துப் பெயர் தெரிந்த வரைக்கும் கூட்டிக் கொண்டு, 'இருநூற்றைவர்' என்னும் எண்ணிக்கை தரப்பட்டிருக்கலாமோ என்னவோ? ஓலைச்சுவடியின் சிதைவாலோ, ஏடு பெயர்த்து எழுதுவோரின் தவறாலோ, புலவர்களின் பெயரமைப்புக் குழப்பத்தாலோ, எப்படியோ இந்த நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது.

பாடல் எண்ணிக்கை :

அடுத்து, - 'இத்தொகை நாலடிச் சிற்றெல்லையாகவும் எட்டடிப் பேரெல்லையாகவும் தொகுக்கப்பட்டது' - என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆனால், இந்நூலில் உள்ள 307, 391 - ஆம் எண் கொண்ட பாடல் இரண்டும் ஓர் அடி கூடுதலாக - ஒன்பது அடிகள் உடையனவாயுள்ளன. இது, நூல்தொகுத்த முறைக்கு மாறாய் உள்ளதல்லவா? மற்றும், 'குறுந்தொகை நானூறு' என்னும் பெயருக்கு மாறாக, இந்நூலில், கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலைச் சேர்க்காமலேயே,

ஒரு பாடல் எப்படியோ கூடுதலாகி நானூற்றொரு பாடல்கள் இருப்பதும் ஈண்டுக் கருதத்தக்கது. கடவுள் வாழ்த்தைச் சேர்த்தால் நானூற்றிரண்டு பாடல்கள் ஆகிவிடுகின்றன. இந்த மாறுபாட்டிற்கு, தமிழ் ஐயா உ. வே. சாமிநாத ஐயரவர்கள் நல்லதொரு தீர்வு கண்டுள்ளார்கள். அஃதாவது, - சில ஓலைச் சுவடிகளில் 391-ஆம் பாடல் எட்டடிகளுடன் உள்ளது எனக் கூறியுள்ளார்கள். அதனை எட்டடிச் செய்யுளாகவே கொள்ளலாம். அதில் பிற்காலத்தில் எப்படியோ ஓர் அடி இடையிலே புகுந்துவிட்டிருக்க வேண்டும். இது, ஏடு பெயர்த்து எழுதுவோரால் நேர்ந்திருக்கலாம். அடுத்து, 307 - ஆம் செய்யுளைக் குறுந்தொகைப் பாடல் இல்லையென நீக்கிவிடலாம் எனக் கூறியுள்ளார்கள். இவ்வாறு செய்வதால், குறுந்தொகையில் ஒன்பது அடிச் செய்யுள் இல்லாமையோடு, நானூறு பாடல்கள் என்ற எண்ணிக்கையும் சரியாய் விடுகிறது. அங்ஙனமெனில், இப்போது 307 ஆவதாகக் காணப்படும் இந்தப் பாடலை எந்தக் 'காகம்' எங்கிருந்து தூக்கிக் கொண்டுவந்து குறுந்தொகைக்குள் போட்டிருக்கக்கூடும்? இந்த வினாவிற்கும் தக்க விடையிருக்கிறது. ஆசிரியப் பாவாலான இந்த அகப்பொருள் பாடல் குறுந்தொகை, நற்றிணை, நெடுந்தொகை என்னும் மூன்று தொகை நூல்களுள் ஏதேனும் ஒன்றினைச் சேர்ந்ததாயிருக்கவேண்டும். ஒன்பது அடிகள் கொண்ட இந்தப் பாடல், எட்டு அடிகளுக்கு மேற்படாத குறுந்தொகைப் பாடலாக இருக்க முடியாதது போலவே, பதின்மூன்று அடிகளுக்கு குறையாத நெடுந்தொகைப் பாடலாகவும் இருக்கமுடியாது; எனவே, இந்தப் பாடல், ஒன்பது அடிச் சிற்றெல்லையுடைய நற்றிணைப் பாடலாக இருக்கலாம். அங்ஙனம் இதனை நற்றிணையில் சேர்த்தால், நற்றிணையில் நானூற்றுக்கு மேல் ஒன்று கூடிவிடுமே என்று வினவலாம். அந்த இடர்ப்பாட்டிற்கு இடமில்லை. நற்றிணையில் 234-ஆம் பாடல் கிடைக்கவில்லை; எந்த ஓலைச் சுவடியிலும் 234-ஆம் பாடல் இல்லை. எனவே குறுந்தொகையில் கூடுதலாக உள்ள

307-ஆம் செய்யுளை, நற்றிணையில் இல்லாத 234-ஆம் பாடலாகச் சேர்த்துக் கொள்ளலாம்.

பழங்காலத்தில் நற்றிணை, குறுந்தொகை முதலிய ஓலைச் சுவடிகள் ஒன்ருக வைக்கப்பட்டிருந்திருக்கும். நற்றிணையின் 234-ஆம் பாடல் எழுதியிருந்த ஓலை நழுவிக் கீழே விழுந்திருக்கும். அதனை எடுத்துத் தவறுதலாகக் குறுந்தொகை ஓலைச் சுவடியில் செருகிவிட்டிருப்பர். இவ்வாருகக் கூடுதலாகவும் குறைவாகவும் அமைந்துவிட்ட குறுந்தொகை நற்றிணைச் சுவடிகளைப் பார்த்து, அவற்றில் உள்ளவாறே பின்னர்ப் 'படி' எடுத்தவர் எழுதிவிட்டிருக்கிருர். இந்தச் சுவடிகளே எங்கும் பரவிவிட்டன. இவ்வாருகத் தவறியமைந்த அந்தப் பாடலை, நற்றிணையைப் பற்றிய அடுத்த தலைப்பில் காண்பாம் :

ஆசிரியர்கள் :

இந்நூலின் ஆசிரியர்கள் இருநூற்றைவருள், முதல் பாடலை இயற்றியவர் 'திப்புத் தோளார்' என்பவர்; இறுதிப் பாடலின் ஆசிரியர் 'அம்மூவனுர்' ஆவார். நூலின் முகப்பில் உள்ள கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலின் ஆசிரியர் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனுர். இந் நூலாசிரியர்களுள், பத்துப் பாடல்களுக்குக் குறையாமல் பாடியுள்ள ஆசிரியர்களின் பெயர்களைப் பாடல்களின் மொத்த எண்ணிக்கையுடன் வரிசைப்படுத்திக் காண்பாம் :

	புலவர்கள்	பாடல் எண்ணிக்கை
1.	கபிலர்	... 29
2.	பரணர்	... 17
3.	ஔவையார்	... 15
4.	அம்மூவனுர்	... 11
5.	பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ	... 10

குறுந்தொகையில் மிகுதியான (29) பாடல்களைப் பாடி முதலிடம் பெற்றுள்ளவர் கபிலர் என்பதும், அடுத்த எண்ணிக்கையில் (17) பாடி இரண்டாவது இடம் பெற்றிருப்

பவர் பரணர் என்பதும் விளங்குகிறது. புலவர்கள், 'கபில பரணர்' என இவ் விருவரையும் சிறப்பித்துத் தலைமையான வர்களாகக் குறிப்பிட்டிருப்பதும், இலக்கண உரையாசிரி யர்கள் 'கபிலரது பாட்டு' என எடுத்துக்காட்டுத் தந்திருப் பதும் பொருத்தமே யாகும். இந் நூலில் ஔவையார் மூன்றாவது இடம் பெற்றுள்ளார்.

நூலின் அமைப்பும் மாண்பும்

இந்த நூலில், முதலில் பாடலும், பாடலின் கீழே நூலைத் தொகுத்தவராலோ பிறராலோ தரப்பட்ட துறையும், துறையின் கீழே பாடலாசிரியரின் பெயரும் அமைக்கப் பெற்றுள்ளன. பழைய இலக்கண இலக்கிய உரையாசிரியர்களுள் ஏறக்குறைய முப்பதின்மர் இந்நூற் பாடலைத் தத்தம் உரைகளில் மேற்கோளாகக் காட்டியிருப் பதிலிருந்து, இந்நூலின் மாண்பு விளங்கும். பிற தொகை நூல்களினும், குறுந்தொகைப் பாடல்களே மிகுதியாக மேற்கோளாகக் கையாளப்பட்டுள்ளன. இந் நூலிலிருந்து, ஏறக்குறைய இருநூற்று முப்பத்தைந்து பாடல்கள் உரை யாசிரியர்களால் எடுத்தாளப்பட் டுள்ளமையைக் கொண்டு, இந்நூல் தொகுப்பின் இன்றியமையாமை புலனாகும். நச்சினார்க்கினியர், ஏறக்குறைய இருபது இடங்களில் நூற் பெயரைக் குறிப்பிட்டே பாடல்களை எடுத்துக் காட்டி யுள்ளார். நூற்பெயர் குறிப்பிடாத இடங்கள் பல உள.

குறுந்தொகையில், குறிஞ்சித் திணைக்கு 146 பாடல்களும், பாலைக்கு 91 பாடல்களும், நெய்தலுக்கு 71 பாக்களும், முல்லைக்கு 45 பாடல்களுமாக மொத்தம் 401 பாடல்கள் உள்ளன. இவற்றுள் 9 அடிகள் கொண்டதும், நற்றிணை யைச் சேர்ந்தது என்று கருதப்படுவதுமாகிய 307 ஆம் பாடல் பாலைத்திணையாதலின், அதனை நீக்கிவிடின், பாலைத்திணைக்கு 90 பாடல்களே உரியன எனக் கொள்ளவேண்டும்.

குறுந்தொகைப் பாடல்களின் நயத்தில் இறங்குவோ மாயின் ஒரு தனி நூலாக விரியுமாதலின், தொகுப்புக் கலை பற்றிய இந்த ஆராய்ச்சி நூலில் அது தேவையில்லை எனக்கருதி இம்மட்டில் அமைவோம். இந்தப் பொதுவிதி எல்லாத் தொகைநூல்கட்கும் பொருந்தும்.

9. நற்றிணை

ஒன்பதடிச் சிற்றெல்லையும் பன்னிரண்டடிப் பேரெல்லையும் கொண்ட நானூறு ஆசிரியப் பாக்களின் தொகுப்பாகிய 'நற்றிணை நானூறு' எட்டுத் தொகையில் மூன்றுவது நூலாகும். ஐந்து அகத்திணைகள் பற்றிய தொகை நூல்களுக்குள்ளே, 'திணை' என்னும் பெயர் உடைய - அதிலும் - 'நல்திணை' (நற்றிணை) என்னும் பெயர் உடைய நூல் இஃது ஒன்றுதான்! இந் நூலின் தொகுப்புமுறை முன்பே விளக்கப்பட்டுள்ளது. நச்சினார்க்கினியர் ஏறக் குறைய இருபது இடங்களில் நற்றிணை என நூற்பெயரைக் குறிப்பிட்டுத் தொல்காப்பிய உரையில் பாடல்களை எடுத்தாண்டுள்ளார்.

ஆசிரியர்கள் :

இந்நூலில் ஐம்பத்தேழு ஆசிரியர்களின் பெயர்கள் தெரியவில்லை. பெயர் தெரிந்த புலவர்கள் நூற்றெழுபத்தைவர். முதல் பாடலின் ஆசிரியர் கபிலர்; இறுதிப் பாடலின் ஆசிரியர் ஆலங்குடி வங்கனர். நூலுக்கு முன்னல் உள்ள கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலின் ஆசிரியர் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனர். இந் நூலாசிரியர்களுள் மிகுந்த பாடல்கள் பாடி முதலிடம் பெற்றிருப்பவர்கள் கபிலரும் உலோச்சனரு மாவர். இவர்கள் இருபது பாடல்கள் பாடியுள்ளனர். பன்னிரண்டு வீதம் பாடியுள்ள பரணரும் மருதனிளநாகனரும் முறையே மூன்றும் இடம் பெறுகின்றனர். பத்துப் பத்துப் பாடல்கள் பாடியுள்ள அம்மூவனரும் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோவும் முறையே ஐந்தாம் இடத்திற்கு உரியவராவர். நற்றிணையிலும், கபிலரும் பரணரும் முதன்மை பெற்றிருப்பது காண்க.

நூல் அமைப்பு :

இந்நூலில் பாடலின் முன்னால், முதலில் ஆசிரியர் பெயரும், அடுத்துத் திணை - துறைப் பெயரும் உள்ளன. பின்னரே பாடல் தரப்பட்டுள்ளது. நற்றிணையில், குறிஞ்சித் திணைக்கு 132 பாடல்களும், பாலைக்கு 106 பாடல்களும், நெய்தலுக்கு 101 பாடல்களும், மருதத்திற்கு 32 பாக்களும், முல்லைக்கு 29 பாக்களும் உரியனவாம். இவற்றுள் மருதத்திற்கு உரிய பாக்களின் எண்ணமைப்பு மட்டும் வியத்தற்குரிய தாயுள்ளது. மருதத்திற்கு உரிய முப்பத்திரண்டு பாடல் களுள் ஒன்று தவிர மற்றவை பத்து என்னும் எண் முறை யமைப்பைக் கொண்டுள்ளன. மருதப் பாடல்களின் எண்கள் வருமாறு:— 20, 30, 40, 50, 60, 70, 80, 90, 100, 120, 150, 170, 180, 200, 210, 216, 230, 250, 260, 280, 290, 300, 310, 320, 330, 340, 350, 360, 370, 380, 390, 400 -ஆகிய முப்பத்திரண்டு எண்களாம். இவற்றுள் 216 ஆம் பாடல் தவிர மற்றவை பாவும் பத்து என்னும் எண் முறை யமைப்பைப் பெற்றிருப்பதைக் காணலாம். மருதப் பாடல் களுள் ஒன்று மட்டும் 216 என்னும் ஆறு என்ற எண் முறையைக் கொண்டிருப்பது வியப்பாயுள்ளது. இதில் ஏதோ இயற்கைத் தவறுதல் ஏற்பட்டிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. 210 -ஆம் பாடலும் 230-ஆம் பாடலும் மருதமாயிருப்பதால், 220 -ஆம் பாடலும் மருதமாயிருக்க வேண்டும். ஆனால், நூலில் 220 -ஆம் எண் பெற்றுள்ள "சிறுமணி தொடர்ந்து" என்னும் பாடல் குறிஞ்சி பற்றியதாயுள்ளது. இதுதான் 216 -ஆம் பாடலாயிருக்கலாம். இது கைத்தவறுதலாக 220 -ஆம் எண்ணுக்கு மாறிப் போயிருக்கலாம். எனவே, இதனை 216 -ஆம் எண் கொண்டதாக்கி, இப்போது 216 - ஆம் எண் கொண்டுள்ள "துனிதீர் கூட்டமொடு" என்னும் மருதப் பாடலுக்கு 220 -ஆம் எண் தந்துவிடின் அமைப்பு முறை அழகாயிருக்கும். இதனால், நற்றிணையின் மருதப் பாடல்கள் அனைத்துமே பத்து என்னும் எண்முறை கொண்டவை என்னும் பொருத்தப்பாடு நிலவும். நற்றிணையில் மருதப் பாடல்களையாவது இவ்வாறு

பொருத்தமான எண்முறையில் தொகுத்திருப்பது ஒருவகைக் கலைக்கூறாகும்.

கிடைக்காத பாடல் :

நற்றிணையின் 234-ஆம் பாடல் எந்த ஓலைச்சுவடியிலும் கிடைக்கவில்லை. நற்றிணையின் இரண்டாம் பதிப்பை 1956-ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டுள்ள சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார், இறையனார் அகப்பொருளின் 28-ஆம் நூற்பாவின் உரையில் நூற்பெயர் குறிப்பிடாமல் மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டப்பெற்றுள்ள ஒரு பாடலை, நற்றிணையில் காணமற்போன 234-ஆம் பாடலாக இருக்கலாம் எனப் பின்னிணைப்பில் தந்துள்ளனர். அப் பாடல் வருமாறு :—

'சான்றோர் வருத்திய வருத்தமும் நுமது
வான்றோய் வன்ன குடிமையும் நோக்கித்
திருமணி வரன்றும் குன்றம் கொண்டிவன்
வருமுலை யாகம் வழங்கினோம் நன்றே
அஃதான்று,
அடைபொருள் கருதுவி ராயின் குடையொடு
கழுமலம் தந்த நற்றேர்ச் செம்பியன்
பங்குனி விழவின் வஞ்சியோடு
உள்ளி விழவின் உறந்தையும் சிறிதே'

இந்தப் பாடல் நற்றிணையின் 234-ஆம் பாடலாக இருக்கலாம் என ஒரு தோற்றமாக எடுத்துக் காட்டப் பட்டுள்ளது. இறையனார் அகப்பொருள் உரையில் ஏறக்குறையப் பதினைந்து இடங்களில் நற்றிணைப் பாடல்கள் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளமையின், இஃதும் நற்றிணைப் பாடலாயிருக்கலாம் எனச் சொல்லத் தோன்றினும், மேலே குறுந்தொகை என்னும் தலைப்பில் நாம் குறிப்பிட்டுள்ள ஒரு பாடலை ஈண்டு நினைவுக்குக் கொண்டுவரவேண்டும். ஒன்பது அடிகளுடன் குறுந்தொகையில் கூடுதலாக உள்ள 307-ஆம் பாடலை, நற்றிணையின் 234-ஆம் பாடலாகக் கொள்ளலாம் என முன்பு கூறியுள்ளோம். அந்தப் பாடல் வருமாறு :

'வளையுடைத் தனைய தாகிப் பலர்தொழச்
செவ்வாய் வானத் தையெனத் தோன்றி
இன்னம் பிறந்தன்று பிறையே யன்னோ

மறந்தனர் கொல்லோ தாமே களிறுதன்
உயங்குநடை மடப்பிடி வருத்த நோனது
நிலையுயர் யாஅந் தொலையக் குத்தி
வெண்ணார் கொண்டு கைசுவைத் தண்ணாந்
தழுங்க னெஞ்சமொடு முழங்கும்
அத்த நீளிடை அழப்பிரிந் தோரே.'

எ-து. பிரிவிடைக் கடுஞ்சொற் சொல்லிய தோழிக்குக் கிழத்தி சொல்லியது.

கடம்பனூர்ச் சாண்டிலியன்.

இந்தப் பாடலின் கீழே துறையும் ஆசிரியர் பெயரும் தரப்பட்டுள்ளன. ஆசிரியர், கடம்பனூர்ச் சாண்டிலியன் என்பவராம். ஒன்பது அடி கொண்ட இந்தப் பாடலே நற்றிணையின் 234 -ஆம் பாடலாக இருக்கவேண்டும். நற்றிணை-கழகப் பதிப்பின் பின்னிணைப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள 'சான்றோர் வருந்திய' என்று தொடங்கும் இறையனார் அகப் பொருள் உரை மேற்கோள் பாடல், நற்றிணையின் 234 -ஆம் பாடலாக இருப்பதற்கு வழியில்லை; ஏனெனில், அப்பாடலில் முழுமையாக எட்டு அடிகளே உள்ளன; அதன் இடையில் 'அஃதான்று' என்னும் தனிச் சீர் உள்ளது; அந்தத் தனிச் சீரை ஒரு தனி அடியாகக் கொண்டால்தான், அந்தப் பாட்டு ஒன்பது அடிகள் உடையதாகி நற்றிணைக்கு ஏற்றதாக முடியும்; அஃது அவ்வளவு சிறப்பின்மையின், அந்தப் பாடலை நற்றிணையின் 234-ஆம் பாடலாகக் கொள்ளாமல், குறுந்தொகையிலுள்ள 307-ஆம் பாடலைக் கொள்வதே பொருத்தமாய்த் தெரிகிறது. இது பாலைத்திணைக்கு உரியது. எனவே, இனிக் குறுந்தொகை அச்சிடுபவர்கள், அதில் இப்பொழுதுள்ள 307-ஆம் பாடலை விலக்கியே அச்சிடலாம். அதேபோல, இனி நற்றிணை அச்சிடுபவர்கள், 234 -ஆம் பாடலின் இடத்தைக் காலியாக விடாமல் அந்த இடத்தில் குறுந்தொகையிலுள்ள 'வளையுடைத் தனைய தாகி' என்று தொடங்கும் 307 -ஆம் பாலைப் பாடலை அமைத்து அச்சிடலாம். இதனை ஆராய்ச்சியாளர்கள் எண்ணிப் பார்ப்பார்களாக!

10. புறநானூறு

இந்த நூல், இறையனர் அகப்பொருள் உரையில் 'புறநானூறு' என்னும் பெயருடன் நான்காவதாக வைக்கப் பெற்றுள்ளது. புறப்பொருள் பற்றிய நூல்களுள் தலைமை நூலாகிய இது, புறம், புறப்பாட்டு, புறம்பு நானூறு என்னும் பெயர்களாலும் வழங்கப்படுகிறது.

புறம் :

இந்நூல் 'புறம்' என்னும் சுருக்கப்பெயரால் வழங்கப்படு வதற்கு மூன்று எடுத்துக் காட்டுக்கள் வருமாறு :—

(1) தொல்காப்பியம் - அகத்திணையியலில் 'நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்' என்று தொடங்கும் (53-ஆம்) நூற்பாவின் உரையில்,

> ''ஆசிரியமும் வெண்பாவும் வஞ்சியும் அகம் புற மென்னும் இரண்டிற்கும் பொதுவாய் வருமாறு நெடுந் தொகையும் புறமும் கீழ்க்கணக்கும் மதுரைக்காஞ்சியும் பட்டினப்பாலையும் என்பனவற்றுட் காண்க''—

எனப் புறநானூற்றைப் 'புறம்' என நச்சினர்க்கினியர் கூறியிருப்பது காண்க.

(2) அடுத்து, தொல்காப்பியம் - புறத்திணையியலில் 'வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன்' என்று தொடங்கும் (5-ஆம்) நூற்பாவின் உரையிடையே, நச்சினர்க்கினியர், 'பெருநீர் மேவற் றண்ணடை யெருமை' என்று தொடங்கும் புறநானூற்றுப் (297-ஆம்) பாடல் முழுவதையும் தந்து, அப் பாடலின் கீழே, அப் பாடலின் சில அடிகளிலுள்ள கருத்தைச் சுட்டிக் காட்டி,

> ''மடல் வன் போந்தை போல் நிற்ப லெனெ நெடு மொழி தன்னெடு புணர்த்தவாறு காண்க. சீறூர் புரவாகக் கொள்ளேன், தண்ணடை கொள்வே னெனத் தன்னுறு தொழில் கூறினன். இதுவும் பொது. புறம்''

என்று வரைந்து, இந்தப் பாடல் உள்ள நூலின் பெயராகப் புறம் என இறுதியில் குறிப்பிட்டிருப்பது காண்க. இவ்வாறு இன்னும் சில இடங்களில் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

(3) மற்றும், எட்டுத் தொகை நூல்கள் இன்னின்னவை என்று அறிவிக்கின்ற,

நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை ஐங்குறுநூறு
ஒத்த பதிற்றுப் பத்து ஓங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தோர் ஏத்தும் கலியோடு அகம் புறம் என்று
இத் திறத்த எட்டுத் தொகை.'

என்னும் பழம் பாடலிலும் புறநானூறு 'புறம்' எனச் சுருங்கச் சொல்லப்பட்டுள்ளமையைக் காணலாம்.

புறப்பாட்டு

இனி, இந்நூல் 'புறப்பாட்டு' என்னும் பெயரால் வழங்கப்பட்டுள்ளமைக்குச் சான்றுகள் காணலாம். தொல்காப்பிய உரையில் நச்சினார்க்கினியர் முப்பத்தைந்திற்கும் மேற்பட்ட இடங்களில் இந்த நூலைப் 'புறப்பாட்டு' என்னும் பெயரால் குறிப்பிட்டுள்ளார்; மூன்று இடங்கள் மட்டும் வருமாறு:—

(1) தொல்காப்பியம் - அகத்திணையியலில் 'புறத்திணை மருங்கின் பொருந்தின் அல்லது' என்று தொடங்கும் (55 -ஆம்) நூற்பாவின் கீழ்,

"...புறத்திணைக் கண் இயற்பெயர் அளவிவரும் என்பதனானே, 'முரசு கடிப் பிகுப்பவும் வால்வளை துவைப்பவும்' (158) என்னும் புறப்பாட்டு, எழுவர் மாய்ந்த பின்றை' எனப் புறத்திணைத் தலைவர் பலராய் வந்தது"—

என வரைந்துள்ளார். (2) அடுத்து, - புறத்திணையியலில் 'கொள்ளார் தேஎங் குறித்த கொற்றமும்' என்று தொடங்கும் (12 - ஆம்) நூற்பாவின் கீழ்,

"கழிந்தது பொழிந்தென' (203) என்னும் புறப்பாட்டினுள், 'ஒன்னார் ஆரெயில் அவர்கட் டாகவும் நுமதெனப் பாண்கட

னிறுக்கும் வள்ளியோய்' என்பதும் அது. 'ஆனு வீகை யடு போர்' (42) என்னும் புறப்பாட்டும் அது.'' —

என்று எழுதியுள்ளார். (3) மற்றும், புறத்திணையியலில் 'தாவி னல்லிசை கருதிய கிடந்தோர்க்கு' என்று தொடங்கும் (36 - ஆம்) நூற்பாவின்கீழ், 'மண்டிணிந்த நிலனும்' என்று தொடங்கும் நீளமான புறநானூற்றுப் (2) பாடல் முழுவதை யும் தந்து, அதைத் தொடர்ந்தாற்போல்,

''என்னும் புறப்பாட்டுப் பகை நிலத்தரசற்குப் பயந்த வாறு கூறிப் பின்னர்த் திரியாச் சுற்றமொடு விளங்கி நடுக் கின்றி நிற்பாயென அச்சந்தோன்றக் கூறி ஓம்படுத்தலின் ஓம்படை வாழ்த்தாயிற்று. 'காலனுங் காலம்' (41) என்னும் புறப்பாட்டும் அது'' —

என்று கூறியுள்ளார். இவ்வாறு, இன்னும் பல சான்றுகள் தரலாம். புறநானூற்றைப் 'புறப்பாட்டு' என வழங்கும் பழக்கம், தொல்காப்பியத்தின் வாயிலாகக் கற்றுக்கொள்ளப் பட்டது என்று சொல்லலாம். தொல்காப்பியம் செய்யுளிய லில், 'அவைதாம் பாஅ வண்ணம் தாஅ வண்ணம்' என்று தொடங்கும் (205-ஆம்) நூற்பாவின் இடையேயுள்ள 'அகப் பாட்டு வண்ணம் புறப்பாட்டு வண்ணம்' என்னும் பகுதியிலும் 'புறப்பாட்டு வண்ணம் முடிந்தது போன்று முடியாததாகும்' என்னும் (செய்யுளியல் – 217) நூற்பாவிலும், 'புறப்பாட்டு' என்னும் பெயர் அறிமுகப்படுத்தப் பட்டுள்ளதல்லவா? இதைக் கொண்டு, புறநானூற்றைப் 'புறப் பாட்டு' எனக் கூறும் வழக்காற்றைப் பிற்காலத்தினர் கற்றுக் கொண்டிருக் கலாம்.

புறச் செய்யுட்கள்

புறநானூற்றுப் பாடல்களைப் 'புறச் செய்யுட்கள்' என்று கூறும் வழக்கம் நச்சினார்க்கினியருக்கு உண்டு. இதனை, தொல்காப்பியம் - கற்பியலில், 'தோழி தாயே' என்று தொடங்கும் (52 - ஆம்) நூற்பாவின்கீழ் அவர் வரைந் துள்ள,

',......இதற்குக் கோப்பெருஞ் சோழன் துறந்துழிப் பிசிராந்தையாரும் பொத்தியாரும் போல்வார் துறந்தா ரென்று கூறும் புறச்செய்யுட்கள் உதாரணம் என்றவாறு''— என்னும் உரைப் பகுதியால் அறியலாம். 'புறநானூறு' என்னும் நூற்பெயர், வேறு வடிவங்களிலும் வழங்கப்பெறும் என்பதை அறிவிக்கவே இவ்வளவு கூறப்பட்டது.

புறநானூறு

இனிப் 'புறநானூறு' என்னும் பெயர் வழக்காற்றிற்கும் சான்று காட்ட வேண்டுமல்லவா? தொல்காப்பியம் - புறத் திணையியலில், 'தானை யானை குதிரை யென்ற' என்று தொடங்கும் (17 - ஆம்) நூற்பாவின் கீழ் நச்சினார்க்கினியர் வரைந்துள்ள,

''இவை தனித்து வராது தொடர்நிலைச் செய்யுட்கண் வரும்; அவை தகடூர் யாத்திரையினும் பாரதத்தினுங் காண்க. புறநானூற்றுள் தனித்து வருவனவுங் கொள்க.''— என்னும் உரைப்பகுதியிலும், அதே இயலில், 'கொடுப்பார் ஏத்திக் கொடாஅர்ப் பழித்தலும்' என்று தொடங்கும் (35 –ஆம்) நூற்பாவின் கீழ் அவர் வரைந்துள்ள,

''தத்தம் புதுநூல் வழிகளால் புறநானூற்றிற்குத் துறை கூறினரேனும், அகத்தியமும் தொல்காப்பியமுமே தொகை களுக்கு நூலாகலின், அவர் சூத்திரப் பொருளாகத் துறை கூறவேண்டு மென்றுணர்க''—

என்னும் உரைப்பகுதியிலும், 'புறநானூறு' என்னும் பெயர் வழக்காறு உள்ளமை காண்க.

நூல் தொகுப்பும் அமைப்பும்

புறநானூற்றைத் தொகுத்தவர் பெயரோ தொகுப்பித் தவர் பெயரோ தெரியவில்லை. மற்றும், இதற்கு அடியளவும் இல்லை. எத்தனை அடிகள் கொண்டதாகவும் இருக்கலாம். அகத்திணைப் பாடல்கள் ஆயிரத்திருநூறு கிடைத்ததால், அவற்றை நெடுந்தொகை, குறுந்தொகை, நற்றிணை என மூன்று தொகை நூல்களாக ஆக்குவதற்காக அம் மூன்று

நூற் பாடல்களுக்கும் அடியளவு வரையறுக்க வேண்டிய தாயிற்று. ஆனால், புறத்திணைப் பாடல்கள் நானூறு அளவுக்கே கிடைத்ததால், அடியளவு பாராமல் நானூறு பாடல்களைத் தொகுத்து ஒரு நூலாக உருவாக்கினர்.

நெடுந்தொகை, குறுந்தொகை, நற்றிணை ஆகிய மூன்று நூல்களிலும், கடவுள் வாழ்த்து நீங்கலாக நானூறு பாடல்கள் வீதம் உள்ளன. ஆனால், புறநானூற்றிலோ, பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரின் கடவுள்வாழ்த்துப் பாடல் உட்பட நானூறு பாடல்கள் உள்ளன. மேற்கொண்டு இருக்க வேண்டிய இன்னொரு பாடல் என்ன ஆயிற்று என்று தெரிய வில்லை. இந்த நானூறு பாடல்களுக்குள்ளேயே, 267 - ஆம் பாடலும் 268-ஆம் பாடலும் கிடைக்கவில்லை. இந்த இரண் டுடன், இன்னும் ஒரு பாடல் கிடைக்கவில்லை எனக்கூறிக் கிடைக்காத பாடல்களின் எண்ணிக்கையை மூன்றாக்கலாம். ஒருவேளை, இயற்கையாகவே, பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனா ரின் கடவுள்வாழ்த்துப் பாடலையும் சேர்த்துத்தான் நானூறு பாடல்களாகத் தொகுத்தார்களோ என்னவோ! கடவுள் வாழ்த்து அகத்திணையாகாது; புறத்திணையைச் சேர்ந்ததேயா கும். எனவே, மற்ற மூன்று அகப்பொருள் தொகைநூல்களில் நானூறு பாடல்களுள் ஒன்றாகக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலை அடக்காமல், அதனைத் தனியாக முன்னால் அமைத்தனர். ஆனால், புறநானூறு புறப்பொருள் நூல் ஆதலின், நானூறு பாடல்களுக்குள் ஒன்றாகக் கடவுள் வாழ்த்தினையும் சேர்க்க முடிந்தது. பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் கடைச் சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவர் என்பது ஈண்டு நினைவிருக்கவேண்டும்.

நானூறு பாடல்களுள் 267, 268-ஆம் பாடல்கள் முற்றும் கிடைக்கவில்லை. 328 - ஆம் பாடலில், முதல் அடியின் முதல் சீரின் முதல் அசை இல்லை. 370 - ஆம் பாடலில் முதல் அடி முழுதும் இல்லை. 244 - ஆம் பாடலில் முதல் இரண்டரை அடிகள் மட்டுமே உள; பிற்பகுதி இல்லை. 355- ஆம் பாடலில் முதல் மூன்றடிகள் தவிரப் பிற்பகுதி இல்லை. இவைதவிர, ஏறக்குறைய 40 பாடல்களுக்கு இடையிடையே சில சொற்

களும் - சொற்றொடர்களும் – அடிகளும் இல்லை. இந்த இழப்புக்கள் சுவடி ஓலைகளின் சிதைவால் ஏற்பட்டவை.

புறநானூற்றில் முதலில் பாடலும், அதன் கீழே திணையும், துறையும், அவற்றின் கீழே ஆசிரியர் பெயரும் அமைக்கப் பட்டுள்ளன. இந் நூற்பாடல்களுக்கு உரிய துறைகள், நூலைத் தொகுத்தவரால் கொடுக்கப் பட்டதாகத் தெரியவில்லை; பின் வந்தவர்கள் கொடுத்திருக்க வேண்டும் - என்பது நச்சினார்க்கினியர் கருத்து. இதனை, தொல்காப்பியம்-புறத்திணையியலில், 'கொடுப்பார் ஏத்திக் கொடாஅர்ப் பழித்தலும்' என்று தொடங்கும் (35 - ஆம்) நூற்பாவின் கீழ் அவர் எழுதியுள்ள,

"தத்தம் புதுநூல் வழிகளால் புறநானூற்றிற்குத் துறை கூறினாரேனும், அகத்தியமும் தொல்காப்பியமுமே தொகைகளுக்கு நூலாகலின், அவர் சூத்திரப் பொருளாகத் துறைகூற வேண்டுமென் றுணர்க."

என்னும் உரைப் பகுதியால் அறியலாம். புறநானூற்றில் புறப்பொருளுக்கு உரிய பன்னிரண்டு திணைகளும் ஏறக் குறைய இடம் பெற்றுள்ளன. அத்திணைகள் பற்றிய விவரம் வருமாறு :— (1) வெட்சி = ஆனிரைகளைக் கவர்தல். (2) கரந்தை = ஆனிரைகளை மீட்டல். (3) வஞ்சி = பகைவர் நாட்டின் மேல் படையெடுத்தல். (4) காஞ்சி = நாட்டிற்கு உரியவர் தம் நாட்டைக் காத்தல். (5) உழிஞை = பகைவர் அரணைத் தாக்குதல். (6) நொச்சி = அரணுக்கு உரியவர் தம் அரணைக் காத்தல். (7) தும்பை = இருதரப்பினரும் தம் வலிமையை நிலைநாட்டப் போரிடுதல். (8) வாகை = வெற்றி பெறுதல்; போர் வெற்றியேயன்றி, மற்றத் துறை வெற்றிகளும் வாகையுள் அடங்கும். (9) பாடாண் = ஒருவருடைய கொடை, வீரம் முதலிய சிறப்புக்களைப் புகழ்ந்து பாடுதல். (10) பொதுவியல் = இதுவரை சொன்னவற்றிற்குப் பொதுவான செய்திகளையும், சொல்லாது விட்ட செய்திகளையும், நிலையாமை, வீடுபேறு முதலிய பொருள் பற்றியும் விளக்குதல். (11) கைக்கிளை = ஆண் பெண் இருபாலருள்

ஒருவரிடம் மட்டும் உள்ள ஒருதலைக் காமம். (12) பெருந்திணை=பொருந்தாக் காமம்.

இனி, புறநானூற்றில் ஒவ்வொரு திணைக்கும் உரிய பாடல் எண்ணிக்கை முறையே வருமாறு :—

1.	வெட்சி	... 5	7.	தும்பை	... 27
2.	கரந்தை	... 12	8.	வாகை	... 80
3.	வஞ்சி	... 11	9.	பாடாண் திணை	... 139
4.	காஞ்சி	... 33	10.	பொதுவியல்	... 73
5.	உழிஞை	... ?	11.	கைக்கிளை	... 3
6.	தொச்சி	... 6	12.	பெருந்திணை	... 5

புறநானூற்றில் இரண்டு பாடல்கள் முழுதும் கிடைக்கவில்லை. எனவே, அவற்றிற்குரிய திணைகள் தெரியவில்லை. வேறு சில பாடல்களின் திணைகளும் அறிவிக்கப்படவில்லை; அந்த இடம் செல்லரித்து விட்டது போலும்! மேலே தரப்பட்டுள்ள பட்டியலில் உழிஞைத் திணைக்கு ஒரு பாடலும் இல்லாததை அறியலாம். ஒருவேளை, கிடைக்காத பாடல்கள் உழிஞைத் திணையைப் பற்றியனவாயும் இருக்கலாம். உழிஞைத் திணைக்கெனத் தனிப்பாடல்கள் இல்லாவிடினும், சிலவேறு திணைப்பாடல்களின் ஊடே உழிஞைத் திணையும் மறைமுகமாக ஊடுருவி இடம் பெற்றிருப்பதை நூலை ஊன்றிக் கற்பவர் உணர்வர்.

புறநானூற்றில், பன்னிரு திணைகளுள், பாடாண் திணை நூற்று முப்பத்தொன்பது பாடல்களுக்குக் குறையாமல் பெற்று முதலிடத்தில் நிற்கிறது. எண்பது பாடல்களுக்குக் குறையாத வாகைத் திணை இரண்டாவது இடமும், எழுபத்து மூன்று பாடல்களுக்குக் குறையாத பொதுவியல் திணை மூன்றாவது இடமும் முறையே பெற்றுள்ளன. மற்றத் திணைகள் மற்றப் பாடல்களைக் குறைந்த அளவில் பங்கிட்டுக் கொண்டுள்ளன.

இந்த அமைப்பினை நோக்குங்கால், - மாடு பிடித்தல், நாடு பிடித்தல், அரண் முற்றுகை, வலிமைப் போர் ஆகிய புறத்திணையைக் காட்டிலும், ஒருதலைக் காமமும் பொருந்தாக்

காமமும் ஆகிய அகப்புறத்திணையைக் காட்டிலும், பாடாண் திணை, வாகைத் திணை, பொதுவியல் திணை என்னும் மூன்று புறத்திணைகளே புறநானூற்றில் பெரும்பாலும் பேசப் பட்டுள்ளன என்னும் உண்மை புலனாகும். முடியுடைப் பேரரசர்கள்-சிற்றரசர்கள்-குறுநில மன்னர்கள்-வள்ளல்கள் முதலியோரின் கொடை, வீரம், பண்பு முதலியவை சிறப்பிக்கப் பெற்றிருக்கும் காட்சியைப் புறநானூற்றில் மிகுதியாகக் காணலாம்; அடுத்து, பொதுவான உலக இயல்புகள் - நடைமுறைகள் - மெய்யறிவுக் கோட்பாடுகள், நிலையாமை யுணர்வுகள், உள்ளப் பண்பாட்டுக் கூறுகள் முதலியவை மிகுதியாக இடம் பெற்றுள்ளமையை அறிய லாம். எனவே, தமிழர்கள், அகப்பொருள் அல்லாத புறப் பொருள் என்னும் பெயரால் போரைப்பற்றியே பாடிக் கொண்டிருந்தார்கள் என்று கூற முடியாது; இம்மையிலும் மறுமையிலும் வாழ்வு வளம்பெறுதற்கு வேண்டிய வழி முறைகளையே வகுத்துள்ளார்கள் - என்னும் பேருண்மையும் புலனாகும். மற்றும், புறநானூற்றால், பண்டைக்கால வரலாறும் பண்பாடும் தெரியவருகின்றன.

புறநானூறு திணைவாரியாகத் தொகுக்கப் படவில்லை; பன்னிரு திணைகளும் கண்டபடி மாறிமாறிக் கலந்துள்ளன. புறநானூறு புலவர் வாரியாகவும் தொகுக்கப்படவில்லை; பலர் பாடல்களும் விட்டுவிட்டு மாறிமாறிக் கலந்தே அமைக் கப்பட்டுள்ளன. ஆனால், புறநானூற்றுத் தொகுப்பில் ஒரு வகைக் கலைநயம் கையாளப்பட்டுள்ளது; அஃதாவது, - புறநானூறு அரசர்களை மையமாகக் கொண்டு தொகுக்கப் பட்டுள்ளதாகத் தோன்றுகிறது. அரசர்களுள்ளும் முடியுடை மூவேந்தர் முதலிடம் பெற்றுள்ளனர்; அடுத்து, சிற்றரசர்கள், குறுநில மன்னர்கள், வள்ளல்கள், முதலியோர் மாறிமாறி இடம் பெற்றுள்ளனர். முற்பகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள முடியுடைய வேந்தர்கள் தொடர்பான பாடல்கள் நூல் முழுதும் இடையிடையே ஒரோவழி இருக்கத்தான் செய்கின்றன.

முடியுடை மூவேந்தர் தொடர்பான பாடல்களை அமைத்த முறையில் ஒருவகை அழகு உள்ளது. சேரமன்னர் முதலிலும் பாண்டியர் இரண்டாவதாகவும் சோழர் மூன்றாவதாகவும் மாறிமாறி இடம் பெற்றுள்ளனர். எடுத்துக்காட்டாக,-புறநானூற்றில் முதல் பாட்டு கடவுள் வாழ்த்து; இரண்டாவது பாட்டு சேரமன்னர் ஒருவர் பற்றியது; மூன்றாவது பாட்டு பாண்டிய மன்னர் ஒருவர் தொடர்பானது; நான்காவது பாடல் சோழர் ஒருவர் பற்றியது; மீண்டும் அதே முறை - ஐந்தாவது பாட்டு சேரர்; ஆறாவது பாண்டியர்; ஏழாவது சோழர்; மீண்டும் அதே எட்டாவது சேரர்; ஒன்பதாவது பாண்டியர்; பத்தாவது சோழர்; இப்படியே சுழல்முறை செல்கிறது. போகப் போகச் சில இடங்களில் சேரரும் பாண்டியரும் மட்டும் மாறிமாறி வருவர்; சில இடங்களில் பாண்டியரும் சோழரும் மாறிமாறி வருவர்; சில இடங்களில் ஒருகுடி மன்னர் சார்பான பாடல்கள் சில தொடர்ந்து வரும்: நெடுந்தொலைவு சென்றதும், இந்தச் சுழல் முறையில்லாமல், பலரைப் பற்றிய பாடல்களும், பல்பொருள் பற்றிய பாடல்களும் மாறிமாறிக் கலந்து வரும். கிடைத்திருக்கும் பாடல்களின் எண்ணிக்கைக்கு ஏற்பவும் பாடல்களில் அமைந்துள்ள பொருள்கட்கு ஏற்பவும் சுழல்முறை கையாளப்பட்டுள்ளது.

சேரர் - பாண்டியர் – சோழர் என்னும் சுழல்முறைக்கு எடுத்துக்காட்டாக, முதல் சுழலில் உள்ள பெயர்கள் வருமாறு :— இரண்டாவது பாட்டு சேரமான் பெருஞ்சோற்றுதியஞ் சேரலாதனை முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் பாடியது; மூன்றாவது பாட்டு: பாண்டியன் கருங்கையொள்வாட் பெரும்பெயர் வழுதியை இரும்பிடர்த் தலையார் பாடியது; நான்காவது பாட்டு: சோழன் உருவப் பஃறேர் இளஞ்சேட் சென்னியைப் பரணர் பாடியது; இவ்வாறாகச் சுழல்முறை சென்றுகொண்டிருக்கிறது. இந்தச் சுற்றுச் சுழல் முறை நமக்கு அறிவிப்பதாவது :—

இப்போது பலரும் சொல்லி வருகிற 'சேர சோழ பாண்டியர்' என்னும் வரிசை முறைக்கு மாறாக, 'சேர

பாண்டிய சோழர்' என்னும் வரிசை முறையை இச் சுழல் முறை நமக்கு நினைவூட்டுகிறது. புறநானூற்றைத் தொகுத்தவர் பெயரோ தொகுப்பித்தவர் பெயரோ நூலின் இறுதியில் - அல்லது, முதலில் - எங்கும் தரப்படவில்லை; ஆயினும், புறநானூற்றைக் கடைச் சங்கத்தினர் தொகுத்தனர் என்னும் முடிவுக்கு நாம் முன்னரே வந்துள்ளோம். புறநானூறு தொகுத்தவர்கள் 'நீக்குப் போக்கு' தெரிந்தவர்கள். புறநானூற்றிலுள்ள சேரர் தொடர்பான பாடல்களையெல்லாம் ஒரு சேரத் தொகுத்து முதலில் அமைத்தால், மற்ற இருகுடி மன்னர்க்கும் என்னவோபோல் இருக்கும். இதேபோலப் பாண்டியர்களின் பாடல்கள் அனைத்தையுமோ, சோழர்களின் பாடல்கள் அனைத்தையுமோ ஒரு சேரத் தொகுத்து முன்னால் அமைத்தால் மற்றவர்க்கு என்னவோபோல் இருக்கலாம். எனவே, முடியுடை மூவேந்தர்க்குள் வேறுபாட்டிற்கு இடமின்றி மூவர் பாடல்களையும் தலைக்கு ஒன்று வீதம் மாற்றிமாற்றி அமைத்துத் தொகுத்தனர்.

இந்தப் பொருத்தமான சுழல் முறையிலேகூட, சேரரை முதலிலும், பாண்டியரை இடையிலும், சோழரை இறுதியிலும் அமைத்ததற்கு ஏதேனும் தக்க காரணம் இருக்கமுடியுமா? இதற்கு உரிய தக்க காரணமாக ஒன்றும் சொல்லத் தோன்றவில்லை. மூவருள் யாராவது ஒருவர் முதலிலும், இன்னொருவர் இடையிலும், மற்றொருவர் இறுதியிலும் இருந்துதானே தீரவேண்டும்! எனவே, எந்தக் காரணமும் கருதாது இயற்கையாக இந்த முறையை அமைத்தனர் எனலாம். ஒருவேளை, திருவுளச் சீட்டுப் போட்டு வரிசை முறையைத் தீர்மானித்திருப்பரோ! எப்படியோ-அகநானூற்றில் ஒருவகை வரிசை முறையைக் கையாண்டு அழகுபடுத்தியிருப்பது போலவே, புறநானூற்றிலும் ஒருவகை வரிசை முறையினைக் கையாண்டு பொலிவுறச் செய்துள்ளனர். நூல் தொகுப்புக் கலையில் இது குறிப்பிடத்தக்க ஒரு சிறப்புக் கூறாகும்.

மூன்று நிலைகள் :

தமிழ் ஐயா. உ. வே. சாமிநாத ஐயர் அவர்கள் தமது புறநானூற்றுப் பதிப்பு முகவுரையில் பின்வருமாறு ஒரு கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார்கள் :—

''எனக்குக் கிடைத்த ஏட்டுச் சுவடிகளுள் ஒரு பிரதியின் தொடக்கத்தில் 'அறநிலை' என்று வரையப் பெற்றிருந்தது. அப்படியே பொருள்நிலை, இன்பநிலை என்ற பகுதிகள் எந்த எந்தப் பாடலிலிருந்து தொடங்குமோவென்று தேடிப் பார்த்ததில் ஒரு பிரதியிலும் கிடைக்கவில்லை; ஆனாலும் இந் நூல் அறநிலை, பொருள்நிலை, இன்பநிலை என்னும் மூன்று பகுதிகளாகப் பகுக்கப் பெற்றிருக்க வேண்டுமென்பது இதனால் ஊகித்தறியப் படுகின்றது.''—

இவ்வாறு உ. வே. சா. அவர்கள் எழுதியுள்ளார்கள். ஓர் ஓலைச்சுவடியின் தொடக்கத்தில் 'அறநிலை' என்று இருந்ததால், புறநானூறு மூன்று நிலைகளாகப் பகுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது உ. வே. சா. கருத்து. இதுபற்றி இதற்கு மேல் அவர்கள் ஒன்றும் தெரிவிக்கவில்லை. ஆனால், இதுபற்றி இன்னும் ஒரு சிறிது நாம் சொல்ல வேண்டியுள்ளது.

எந்த ஓலைச் சுவடியிலுமே இடையில் பொருள்நிலை, இன்பநிலை என்னும் தலைப்புக்கள் இல்லை என்றும், அறநிலை என்னும் தலைப்பு ஓர் ஓலைச் சுவடியில் மட்டும்-தொடக்கத்தில் மட்டும்-இருந்தது என்றும் உ. வே. சா. அவர்கள் அறிவித்துள்ளார்கள். இந்த நிலையில், புறநானூறு மூன்று நிலைகளாகப் பகுக்கப் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்று கூறுவதற்கு என்ன சான்று காட்ட முடியும்? உ. வே. சா. இருந்தால் அவரிடம் நேரில் சில செய்திகளைக் கேட்டறியலாம்; அவர் இல்லையே!

இப்பொழுது நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் புறநானூற்றுத் தொகுப்புப் படியில் (பிரதியில்), அறநிலை பற்றிய பாடல்களனைத்தும் தனியாகவும், பொருள்நிலை பற்றிய பாடல்கள் அனைத்தும் தனியாகவும், இன்பநிலை பற்றிய பாடல்கள் அனைத்தும் தனியாகவும் தொகுத்து அமைக்கப் பெற்றிருக்க

வில்லை. இந்த மூன்று நிலைப் பாடல்களும் மாறி மாறிக் கலந்தே உள்ளன. இந்த அமைப்பின்படி நோக்கின், புறநானூறு மூன்றுநிலைகளாகப் பகுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று எவ்வாறு கருத முடியும்? ஒருவேளை, 'அறநிலை' என்று தொடக்கத்தில் குறித்திருந்ததாக உ. வே. சா. குறிப்பிட்டுள்ள ஓலைச் சுவடியில் மட்டும், மூன்று நிலைப் பாடல்களும் தனித்தனியாகப் பகுக்கப்பட்டு எழுதப் பட்டிருக்கக் கூடுமா? அந்தச் சுவடியை நேரில் பார்த்தாலேயே உண்மை விளங்கும். அந்தச் சுவடியில் அப்படியிருந்ததாக உ. வே. சா. அவர்களும் குறிப்பிடவில்லையே!

புறநானூற்றைத் தொகுத்தவர்கள் மூன்றுநிலைப் பாடல்களையும் கண்டபடி மாறி மாறி அமைத்திருப்பினும், பிற்பாடு வந்த ஓர் அறிஞர், தமது விருப்பம்போல், நானூறு பாடல்களையும் மூன்று நிலைகளாக அடுக்கி வரிசைப்படுத்தி எழுதி வைத்துக் கொண்டு பயன்படுத்தி வந்திருக்கலாம். பின் வருபவர்கள் இவ்வாறு தம் வசதிக்கு ஏற்ப வரிசைப் படுத்திக் கொள்வது வழக்கந்தான். எட்டாம் நூற்றுண்டில் இயற்றப்பட்ட சேந்தன் திவாகரம், பிங்கலம் என்னும் நிகண்டுகளில், இக்கால அகர வரிசை (Alphabetical Order) முறையில் சொற்பொருள் விளக்கம் தரப்படாமல் கண்டபடி இருந்தது. எனவே, பின் வந்தவர்கள், இந்தச் சொற்பொருள் விளக்கும் சூத்திரங்களை அகர வரிசையில் அடுக்கி ஓலைச் சுவடியில் எழுதி வைத்துக் கொண்டார்கள். பிற்காலத்தில் இந்த அகரவரிசை முறையிலேயே அச்சிடப்பட்டது. ஆனல், நிகண்டு ஆசிரியர்கள் இந்த அகர வரிசை முறையில் எழுத வில்லை. பிற்காலத்தார் தம் விருப்பம்போல் சூத்திரங்களை வரிசைப்படுத்தி அமைத்துக் கொண்டனர். இவ்வாறே, புறநானூற்றிலும் மூன்றுநிலைப் பாடல்கள் பின் வந்தவரால் வரிசைப்படுத்தி எழுதப்பட்டிருக்கலாம். இத்தகு மனப் பான்மையின் விளைவே, ஓர் ஓலைச் சுவடியின் தொடக்கத்தில் 'அறநிலை' என்னும் தலைப்புத் தலைகாட்டியிருப்பதற்குக் காரணமாயிருக்கலாம்.

ஈண்டு இதுகுறித்து இன்னொரு விதமாகவும் எண்ணத் தோன்றுகிறது. பின்வந்தவர் புறநானூற்றுப் பாடல்களை மூன்று தனித்தனி நிலைகளாகப் பிரித்து எழுதி வைக்கும் முறை ஒருபுறம் இருக்க, - அந்தந்த நிலைக்கு உரிய பாடலுக்கு மேல் அறநிலை, பொருள்நிலை, இன்பநிலை என்னும் மூன்றனுள் உரிய தலைப்பு ஒன்றினை எழுதி வைக்கும் முறையினையும் கையாண்டிருக்கலாம் அல்லவா? சில பாடல்கள் இயற்கையாகவே குறிப்பிட்ட ஒரு நிலையைச் சேர்ந்தனவாய்ப் பக்கத்தில் - பக்கத்தில் உள்ளன. சில இடங்களில், குறிப்பிட்ட ஒருவரை ஒருவரே பாடிய பாடல்கள் சில, 'அவனை அவர் பாடியது' என்னும் கீழ்க் குறிப்புத் தொடருடன் தொடர்ந்து காணப்படும். இவ்வாறே, ஓரிடத்தில் கைக்கிளைத் திணைப் பாடல்கள் தொடர்ந்தும் மற்றோரிடத்தில் பெருந்திணைப் பாடல்கள் தொடர்ந்தும் இருக்கவும் காணலாம். இத்தகைய இடங்களில் பல பாடல் கட்கும் சேர்த்து ஒரு தலைப்பு இட்டிருக்கலாம். இங்ஙனம் செய்திருப்பின், மூன்று தலைப்புக்களும் புறநானூற்றுக்கு இடையிடையே பல இடங்களில் மாறி மாறி இடப் பட்டிருக்கும். இவ்வாறும் யாரேனும் செய்திருக்கலாம். இத்தகு முயற்சியின் ஒரு பகுதியே, ஓர் ஓலைச் சுவடியின் தொடக்கத்தில் 'அறநிலை' என்னும் தலைப்பு இருந்ததாகும் - என்றும் கொள்ளலாம். ஆனால், இத்தகு முயற்சியில் முழுவெற்றி கிடைக்காமல் ஒழிந்தது. இதில் முழு வெற்றி பெற்ற சுவடிகள் மறைந்து போயிருக்க வேண்டும். இப்படி ஏதேனும் ஓர் அடிப்படையை வைத்து நோக்கினாலேயே, உ. வே. சா. அவர்கள் கூறியிருப்பதை நம்ப முடியுமன்றோ!

இங்கே ஓர் ஐயம் எழ இடம் உண்டு. புறப்பொருளில் அறநிலை, பொருள்நிலை என்னும் இரண்டுதானே இருக்க முடியும்? இன்பநிலையும் எவ்வாறு இருக்கக் கூடும்? இன்ப நிலை அகப்பொருளுக்கு உரியதல்லவா? - என்ற ஐயமே அது. இதற்குத் தகுந்த விடை இல்லாமற் போகவில்லை. புறப் பொருளுக்கு அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்று

நிலைகளும் உண்டு எனப் பன்னிரு படலம் கூறுகின்றது. பன்னிரு படலம் இடைச்சங்க கால நூல் என்பதை மீண்டும் நினைவு செய்து கொள்ளவேண்டும்.

இனிப் பன்னிரு படல நூற்பாக்கள் வருமாறு :—

' ஆன்ற சிறப்பின் அறம்பொருள் இன்பமென
மூன்றுவகை நுதலியது உலகம் அவற்றுள்
அறமும் இன்பமும் அகலா தாகிப்
புறன்எனப் படுவது பொருள்குறித் தன்றே. '

' ஆங்ஙனம் உரைப்பின் அவற்றது வகையால்
பாங்குறக் கிளந்தனர் என்ப அவைதாம்
வெட்சி கரந்தை வஞ்சி காஞ்சி
உட்குவரு சிறப்பின் உழிஞை நொச்சி
முரண்மிகு சிறப்பின் தும்பையுள் ளிட்ட
மறனுடை மரபின் ஏழே ஏனை
அமர்கொள் மரபின் வாகையும் சிறந்த
பாடாண் பாட்டொடு பொதுவியல் என்ப. '

' கைக்கிளை ஏனைப் பெருந்திணை என்றாங்கு
அத்திணை யிரண்டும் அகத்திணைப் புறனே. '

புறத்திணைக்கு அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்று நிலைகளும் உண்டு. வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, உழிஞை, நொச்சி, தும்பை ஆகிய ஏழும் புறம் ஆகும்; வாகை, பாடாண், பொதுவியல் ஆகிய மூன்றும் புறத்துக்கும் புறமானவை (புறப்புறம்) ஆகும்; கைக்கிளை, பெருந்திணை ஆகிய இரண்டும் அகத்திற்குப் புறமான அகப்புறம் ஆகும்; ஆக இவை பன்னிரண்டும் ஏதாவது ஒருவகையில் புறம் என்னும் தகுதிக்கு உரியவையாகும் - என்பது மேலுள்ள நூற்பாக்களின் கருத்து.

இந்த இலக்கணப்படியே புறநானூற்றுப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. அப்பாடல்களுள், வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, உழிஞை, நொச்சி, தும்பை என்னும் ஏழு திணைகளைச் சேர்ந்த அனைத்துப் பாடல்களும், வாகை - பாடாண் —

பொதுவியல் ஆகிய திணைப்பாடல்களுள் சிலவும் 'பொருள் நிலை'யாகும்; வாகை, பாடாண், பொதுவியல் ஆகிய திணைப் பாடல்களுள் பல 'அறநிலை'யாகும். ஒருதலைக் காமமாகிய கைக்கிளை, பொருந்தாக் காமம் ஆகிய பெருந்திணை என்னும் இரு திணைப்பாடல்கள் அனைத்தும் 'இன்ப நிலை'யாகும். உ. வே. சா. அவர்கள் அறிவித்துள்ளபடி புறநானூற்றை மூன்று நிலைகளாகப் பாகுபாடு செய்திருப்பவர்கள் இந்த அடிப்படையில்தான் அமைத்திருக்கக் கூடும்.

கைக்கிளை, பெருந்திணை என்னும் இரண்டினையும் அகம் என்று தொல்காப்பியம் கூறினும், பன்னிரு படலம் போன்ற நூல்கள், இவ்விரண்டும் அகத்தோடு தொடர்புடைய புறம் (அகப்புறம்) என்று கூறியுள்ளன. நச்சினார்க்கினியரும், தொல்காப்பியம் - அகத்திணையியலில் உள்ள 'மக்கள் நுதலிய அகன் ஐந்திணையும்' என்னும் (54 -ஆம்) நூற்பாவின் கீழ்,

''அகனைந்திணை எனவே, அகமென்பது நடுவுநின்ற ஐந் திணை யாதலின் கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் அவற்றின் புறத்து நிற்றலின், 'அகப்புறம்' என்று பெயர் பெறுதலும் பெற்றும்''—

என்று கூறித் தொல்காப்பியத்தின் ஒட்டுறவைக் கொண்டே, கைக்கிளையையும் பெருந்திணையையும் அகம்புற மாக்கிக் காட்டியுள்ளார். எனவேதான், கைக்கிளைப் பாடல் களையும் பெருந்திணைப் பாடல்களையும் அந்தக் காலத்தில் புறநானூற்றில் சேர்த்துத் தொகுத்தார்கள். எனவே, புற நானூற்றில் 'இன்ப நிலை' இருப்பது குறித்து எந்த ஐயத்திற் கும் இடம் வேண்டியதில்லை.

புறத்திலும் அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்று நிலை களும் உண்டு எனப் பன்னிரு படலம் போன்ற நூல்கள் கூறி யிருத்தலாலும், திருக்குறளிலும் நாலடியாரிலுங்கூட இந்த மூன்று நிலைகளும் இருத்தலாலும், இவ்வாறு புறநானூற்றி லும் அமைத்துப் பார்க்கலாமே எனப் பின்வந்தவர் எவரோ இந்த மூன்று நிலைகளையும் புதிதாகப் புறநானூற்றிலும்

புகுத்தியிருக்க வேண்டும். இது சார்பாக இவ்வளவுதான் சொல்லமுடிகிறது. மேலும் அறிஞர்கள் ஆராய்ந்து காண்பாராக!

புறநானூற்றுப் புலவர்கள்

புறநானூற்றில் கிடைக்காத இரண்டு பாடல்கள் உட்பட மொத்தம் பதினாறு பாடல்களின் ஆசிரியர் பெயர்கள் தெரியவில்லை. பெயர் தெரிந்த புலவர்கள் நூற்றைம்பத்தெழுவர் (157 பேர்) ஆவர். இவர்களுள், 33 பாடல்களுக்கு உரியவரான ஔவையார் முதலிடமும், 28 பாடல்கட்கு உரிய கபிலர் இரண்டாவது இடமும்,15 பாடல்கட்கு உரிய கோவூர்க்கிழார் மூன்றாவது இடமும், 13 பாடல்களுக்கு உரியவர்களான பரணரும் உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியாரும் நான்காவது இடமும், பத்துப் பாடல்களுக்கு உரிய பெருஞ்சித்திரனார் ஆறாவது இடமும் முறையே பெற்றுள்ளனர். இந்த நூலிலும் ஔவையாருக்கு அடுத்தபடி, கபிலர் முன்னணியில் இருப்பது காண்க. அவரோடு இணைந்த பரணரும் அப்படியொன்றும் குறைந்து விடவில்லை.

அகப்பொருள் பற்றிய தொகை நூல்களினும் புறப்பொருள் பற்றிய புறநானூற்றில் ஔவையாரின் பாடல்கள் மிக்க இடம் பெற்றிருப்பது, அந்த நாளில் அரசர்களிடையே அவருக்கு இருந்த செல்வாக்கின் மிகுதியை அறிவிக்கின்றது. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன் எந்த நாட்டில் இவ்வளவு செல்வாக்கினைப் பெண்மணியொருவர் பெற்றிருக்க முடியும்!

புறநானூற்றைத் தொகுத்தவர்கள் பொன்னைத் தொகுத்துத் தந்தவர்களாவர்! 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' முதலிய உயர்ந்த கோட்பாடுகளை உலகிற்கு அளிக்கும் புறநானூற்றைத் தொகுத்துக் கொடுத்தவர்க்கு உலகம் செய்யக்கூடிய கைம்மாறு யாதோ? மற்றும், முறையான தமிழக வரலாறு இல்லாத குறையை இந்நூல் ஓரளவேனும் ஈடு செய்வதால், இந்நூலின் தொகுப்பாளர்க்குத் தமிழர்கள் செய்யக்கூடிய கடப்பாடு என்னவோ?

11. ஐங்குறுநூறு

பெயர் அமைப்பு

இந்த நூல், இறையனார் அகப்பொருள் உரையில் 'ஐங்குறுநூறு' என்னும் பெயருடன் ஐந்தாவதாக நிறுத்தப் பெற்றுள்ளது. அகப்பொருள் பற்றிய மருதம், நெய்தல், குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை என்னும் ஐந்து திணைகளிலும் - ஒவ்வொரு திணைக்கும் நூறுவீதமாக அமைந்த குறுகிய ஐந்நூறு ஆசிரியப் பாக்களின் தொகுப்பாதலின், இஃது 'ஐங்குறு நூறு' என்று வழங்கப் பட்டது. இந்நூற் பாடல்கள் மூன்றடிச் சிற்றெல்லையும் ஆறடிப் பேரெல்லையும் உடையவை. நெடுந்தொகை, குறுந்தொகை, நற்றிணை, புறநானூறு என்னும் நானூறு பாக்கள் கொண்ட நான்கு தொகை நூல்களைக் காட்டிலும், அடியளவால் இது குறுகியதாதலின் ஐங்'குறு' நூறு எனப்பட்டது.

அந்த நான்கு நூல்களும் இந்த நூலும் ஆசிரியப் பாவால் ஆனவை என்ற விதத்திலும் முதல் மூன்று நூல்களும் இந்நூலும் அகப்பொருள் பற்றியவை என்ற வகையிலும் ஒற்றுமை உடையனவாயினும், இவ்விரு தரப்புக்கும் இடையே சில வேற்றுமைகள் உண்டு. (1) பாடலின் அடியளவாலும் பாடலின் எண்ணிக்கையாலும் இவ் விரு தரப்பும் வேறுபட்டிருப்ப தல்லாமல் மேலும் குறிப்பிடத் தக்க சில வேறுபாடுகள் கொண்டுள்ளன. அவை வருமாறு:—

(2) அந்த நான்கும் நூற்றுவர்க்கு மேற்பட்ட பலரால் இயற்றப்பட்டவை; இந்நூல் குறிப்பிட்ட ஐவரால் ஆனது.

(3) அவை நான்கும் உதிரிப் பாடல்களின் தொகுப்புக்கள்; ஐங்குறு நூறோ, ஐவரால் ஆக்கப்பட்ட ஐந்து சிறு நூல்களின் திரட்டாகும்.

(4) அந்த நான்கினுள், முதல் மூன்றிலும் ஐந்து திணைப் பாடல்களும் மாறிமாறிக் கலந்துள்ளன. ஐங்குறு நூற்றில், திணைவாரியாகப் பாடல்கள் உள்ளன; அஃதாவது,— ஒரு திணைக்கு உரிய நூறு பாடல்கள் முடிந்த பின்னரே, அடுத்த திணைக்கு உரிய பாடல்கள் தொடங்கும்.

(5) அந்த மூன்றனுள் நெடுந்தொகை என்னும் நூலில் பாலை, குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்னும் வரிசை முறை ஒரு வகையில் கடைப்பிடிக்கப்பட்டுள்ளது; குறுந் தொகையிலும் நற்றிணையிலும் எந்த வரிசை முறையும் இன்றி ஐந்து திணைகளும் கண்டபடி மாறிமாறிக் கலந்துள்ளன. ஆனால், ஐங்குறு நூற்றில், மருதம், நெய்தல், குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை என்னும் வரிசைமுறை அமைந்துள்ளது.

(6) அந்த நூல்களில், இன்னின்ன திணைக்கு இத்தனை யித்தனை பாடல்கள் என்ற வரையறையின்றி, திணைக்குத் திணை கண்டபடி ஏறவும் தாழவும் உள்ளன. ஐங்குறு நூற்றில் ஒவ்வொரு திணைக்கும் நூறு - நூறு பாடல்கள் சரியீட்டில் உள்ளன.

இவ்வாறாக,'அகப்பொருள் பற்றிய ஆசிரியப் பாவாலான தொகை நூல்களுக் குள்ளேயே சில வேறுபாடுகளைக் காண முடிகிறது.' இந்த வேறுபாடுகளைக் கொண் டும் இந்த வேறுபாடுகளின் அடிப்படையில் எழுந்த 'ஐங்குறு நூறு' என்னும் பெயர் அமைப்பைக்கொண்டும், அந்த மூன்று அகப்பொருள் தொகை நூல்களுக்குப் பின்னரே, ஐங்குறு நூறு தொகுத்து வடிவமைக்கப்பட்டது என உய்த்துணர லாம். இதனை அறிவிக்கவே, இந்த வேறுபாடுகள் ஆராயப் பட்டன.

ஆசிரியர்கள்

இந்நூலின் மருதப் பகுதியைப் பாடிய புலவர் ஓரம் போகியார்; நெய்தலைப் பாடியவர் அம் மூவனார்; குறிஞ்சிப் பகுதியின் ஆசிரியர் கபிலர்; பாலை பாடியவர் ஓதலாந்தை யார்; முல்லையின் ஆசிரியர் பேயனார். இதனை,

'மருதமோ ரம்போகி நெய்தலம் மூவன்
கருதுங் குறிஞ்சி கபிலன் — கருதிய
பாலையோத லாந்தை பனிமுல்லை பேயனே
நூலையோ தைங்குறு நூறு.'

என்னும் வெண்பாவால் உணரலாம். இந்த ஐவரும், பாடிய ஐந்நூறு பாடல்களுக்கு முன்னால் அமைக்கப் பெற்றுள்ள கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலைப் பாடியவர், பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் ஆவார்.

தொகுப்பாளர்கள் ;

இந்நூல் படியின் இறுதியில், "இத்தொகை தொகுத்தார் புலத்துறை முற்றிய கூடலூர் கிழார்; இத்தொகை தொகுப்பித்தார் யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறையார்."— என, நூல் தொகுத்தவர் பெயரும் தொகுப்பித்தவர் பெயரும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இந்நூலைத் தொகுத்த 'கூடலூர் கிழார்' சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவர். இவர் பாடல்கள் குறுந்தொகையில் (166, 167, 214) மூன்றும், புறநானூற்றில் (229) ஒன்றும் உள்ளன. இவர் புலமை முதிர்ந்தவர் என்பதனைப் 'புலத்துறை முற்றிய கூடலூர் கிழார்' என்னும் பெயர் அமைப்பால் அறியலாம். கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்றாகிய முதுமொழிக் காஞ்சியை இயற்றிய 'மதுரைக் கூடலூர் கிழார்' என்னும் புலவரினும் இவர் வேறானவர் என்பதை யறியவும், 'புலத்துறை முற்றிய கூடலூர் கிழார்' என்னும் சிறப்பு அடைமொழிப் பெயர் உதவுகிறது. கூடலூர் என்னும் பெயரில் பல ஊர்கள் உள்ளன. புலத்துறை முற்றிய கூடலூர் கிழார் மலை நாட்டின்கண் உள்ள கூடலூர்க்காரர். இவர் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை என்னும் சேர மன்னனின் விருப்பத்தின்படி இந்நூலைத் தொகுத்தார்.

இந்தச் சேர மன்னன் சேரநாட்டுக் கடற்கரைப் பட்டினமாகிய தொண்டியைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டவன்; தமிழ் ஆர்வம் உடையவன்; தமிழ் வளர்த்தவன்; தமிழ்ப் புலவர்களை ஆதரித்தவன். இவனைக் கூடலூர் கிழார்,

குறுங்கோழியூர் கிழார், பொருந்தில் இளங்கீரனார் ஆகிய புலவர் மூவர் போற்றிப் பாடியுள்ளனர். எனவே, இவன் கூடலூர் கிழாரைக் கொண்டு ஐங்குறுநூற்றைத் தொகுப்பித்ததில் வியப்பில்லை. இவர்கள் இருவருக்குமிடையே நெருங்கிய பிணைப்பு இருந்தமை புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றால் புலப்படுகிறது. இந்தச் சேரனது ஆட்சியின்போது ஒருநாள் விண்மீன் ஒன்று விழுந்ததாம்; அதைக் கண்ட கூடலூர் கிழார், 'இத்தனையாவது நாளில் அரசன் இறந்து விடுவான்' என்று கணித்துத் தெரிந்து கொண்டு, அந்த முடிவுக்கு அஞ்சி வருந்தியிருந்தாராம். அவ்வாறே அந்த நாளில் இம் மன்னன் இறந்துவிட்டானாம். இவனது இழப்பைப் பொறாத கூடலூர் கிழார் மிகவும் இரங்கிப் பாடிய நீளமான பாடல் ஒன்று புறநானூற்றில் உள்ளது. அது, 'ஆடியல் அழல் குட்டத்து' என்று தொடங்கும் (229 -ஆம்) பாடலாகும். இதைக் கொண்டு இவர்களின் நெருங்கிய உறவை அறியலாம். எனவே, இந்தச் சேர மன்னனது தலைமையில் - ஆதரவில், கூடலூர் கிழார் ஐங்குறுநூறு தொகுத்தார் என்னும் செய்தி முற்றிலும் பொருந்தும்.

ஐங்குறுநூறு தொகுத்த காலத்தில் இச் சேரமன்னன் பட்டத்துக்கு வரவில்லை என்று உய்த்துணரப்படுகிறது. ஐங்குறுநூற்றுப் படியின் இறுதியில், "இத் தொகை தொகுப்பித்தார் யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறையார்" - என்றே உள்ளது. பட்டத்துக்கு வந்து விட்டால் 'கோச்சேரன்', 'கோச்சேரமான்' என்றெல்லாம் வழங்கப்படுவது மரபு. ஐங்குறு நூற்றின் இறுதியில், 'கோச்சேரமான்' என்னும் பட்டப் பெயர் இணைக்கப்படாததால், இவன் அப்போது பட்டத்துக்கு வரவில்லை என்பது பெறப்படும். பட்டத்துக்கு வந்தபின் இவன் 'கோச்சேரமான்' என வழங்கப்பட்ட செய்தியை, கூடலூர் கிழார் இவனைப்பற்றிப் பாடியுள்ள புறநானூற்றுப் பாடலின் கீழே உள்ள,

"கோச்சேரமான் யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை இன்ன நாளில் துஞ்சுமென அஞ்சி, அவன் துஞ்சியவிடத்துக் கூடலூர் கிழார் பாடியது,"—

என்னும் பகுதியால் அறியலாம். இவனது ஆட்சிக் காலம் கி. மு. 62 முதல் கி. மு. 42 வரை என்று பேராசிரியர் கா. சுப்பிரமணியப் பிள்ளை (M. L. பிள்ளை) யவர்கள் கூறியுள்ளார்கள். அங்ஙனமெனில், இவன் ஆட்சிக்கு வந்த கி. மு. 62 ஆம் ஆண்டுக்கு முன்பே ஐங்குறுநூறு தொகுக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். இந்த அடிப்படையில் நோக்கின், சங்கத் தொகை நூல்கள், கி. மு. முதல் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலேயே தொகுக்கப்பட்டுவிட்டன என்று கூறலாம். காலக்கணக்கு ஒரு சிறிது முன்பின்னாகவும் இருக்கக் கூடும்.

சில தொகை நூல்கள் பாண்டியரின் மேற்பார்வையில் தொகுக்கப்பட்டிருக்க, ஐங்குறுநூறு சேரர் மேற்பார்வையில் தொகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. முடியுடை மூவேந்தர்க்குள் ஆட்சியைப் பொறுத்தவரை வேறுபாடிருப்பினும், தமிழ் வளர்ச்சியைப் பொறுத்தவரை வேறுபாடு இல்லை. ஒரே புலவர் முத்தரப்பு மன்னர்களையும் பற்றிப் பாடியிருப்பது காண்க. மூவேந்தர்களின் ஆதரவில் - மேற்பார்வையில் தமிழ்ச் சங்கப் புலவர்கள் ஒருங்கிணைந்து செயல்பட்டனர். எனவே, எங்கு எவர் தலைமையில் எவரால் தொகுக்கப்படினும் அனைவர்க்கும் பொதுவே! இந்த ஒருங்கிணைந்த செயல்முறைக்குச் சான்று பகர, புறநானூற்றில் மூவேந்தர்களும் சுழல் முறையில் மாறி மாறி இடம் பெற்றிருப்பதொன்றே போதுமானதாகும்.

தொகையமைப்பு :

பல உதிரிப் பாடல்களின் தொகுப்பு 'பன்மலர் மாலை' போன்றதென்றும், பல சிறு நூல்களின் திரட்டு 'பன்மாலைத்திரள்' போன்றதென்றும் முன்பு ஓரிடத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. முதல் நான்கு தொகை நூல்களும் பல உதிரிப்பாடல்களின் தொகுப்பு ஆதலின், அவை 'பன் மலர் மாலை'யாகும். ஐங்குறுநூறு ஐந்து சிறு நூல்களின் திரட்டு

ஆதலின் 'பன்மாலைத் திரள்' ஆகும். ஐங்குறு நூற்றில் ஐந்து சிறு நூல்கள் உள்ளன. ஒவ்வொரு நூலும் ஒவ்வொரு புலவரால் ஒவ்வொரு திணைபற்றிப் பாடப்பெற்ற நூறு பாக்களைக் கொண்டதாகும். இந்த ஐந்து நூல்களும் எப்படி உருவாயின?' கூடலூர் கிழாார்க்கு எவ்வாறு கிடைத்தன?

சொல்லி வைத்தாற்போல் - அச்சில் வார்த்தாற்போல், ஐந்திணைகளையும் பற்றி ஆளுக்கு நூறு பாடல்கள் வீதம், முன்கூட்டியே ஒருவர்க்கொருவர் பேசி வைத்துக்கொண்டு எழுதினார்களா? நீ இந்தத் திணைபற்றி - அவர் அந்தத் திணை- நான் இந்தத் திணை பற்றி - என்று ஒருவர்க்கொருவர் பங்கு போட்டு எழுதினார்களா? அதிலும் ஒவ்வொரு திணைபற்றியும் நூறு ஆசிரியப் பாடல்கள் மட்டுமே எழுதுவது என்பது திட்டமா? மற்றும், பாடல்கள் மூன்று அடிக்குக் குறையாமலும் ஆறடிக்கு மிகாமலும் இருக்கவேண்டும் என்பது ஏற்பாடா? இவ்வளவு பொருத்தங்களும் இயற்கையாய் அமைந்தனவா? செயற்கையாய் அமைக்கப்பட்டனவா? இவ்வளவு பொருத்தங்களும் அமைய ஐந்து நூல்கள் கிடைத்ததால் கூடலூர் கிழார் அவற்றைத் தொகுத்து ஒரு நூலாக உருவாக்கினாரா?

ஒருவேளை, இப்படியிருக்குமா? பிற்காலத்தில் ஒவ்வொரு புலவரும் கலம்பகம் நூறு பாடல், அந்தாதி நூறு பாடல், பிள்ளைத் தமிழ் நூறு பாடல் என்று ஏராளமாகப் பாடித் தள்ளியது போலவே, முற்காலத்தில்-சங்க காலத்தில், புலவர் பலர் ஒவ்வொரு திணை பற்றியும் நூறு நூறு பாடல்கள் வீதம் பாடித் தள்ளினார்களா? இவ்வாறு, ஒவ்வொரு திணை பற்றியும் நூறு பாடல்கள் கொண்ட நூல்கள் பல இருக்க, அவற்றுள் மிகச் சிறந்தனவாக - திணைக்கு ஒன்று வீதம் ஐந்து நூல்களைத் தேர்ந்தெடுத்து, 'ஐங்குறு நூறு' என்னும் பெயரில் கூடலூர் கிழார் தொகுத்தளித்தாரா?

ஐங்குறுநூறு இப்படியிப்படி உருவாகியிருக்கலாம் என்று மேலே இரண்டு முறைகள் கற்பனை செய்து காட்டப்பட்டன. அவற்றுள் ஏதேனும் ஒன்றை நம்பத் தோன்றினும், இன்னும் வேறுமுறையிலும் இந்நூல் உருவாகியிருக்கலாம்!

ஐங்குறுநூறு போலவே ஐந்து அகப்பொருள் திணைகளைப் பற்றிப் பேசும் ஆசிரியப்பாவால் ஆன நெடுந்தொகை, குறுந்தொகை, நற்றிணை என்னும் மூன்று தொகை நூல்களின் பெயர்களைப் பார்த்த பின்னரே, 'ஐங்குறு நூறு' என்னும் பெயர் வைக்கப்பட்டது என்னும் செய்தி ஈண்டு மீண்டும் நினைவுக்கு வரவேண்டும். அவை நானூறாக இருப்பதால் இது 'ஐ—நூறு' எனப்பட்டது; அவற்றினும் இது குறுகிய பாடல்களை உடைத்தாயிருப்பதால், இது 'குறு நூறு' எனப் பட்டது. எனவே, ஐங்குறுநூறு என்னும் பெயர் அமைப்பிலிருந்தே, அந்த மூன்று நூல்களும் தொகுக்கப்பட்ட மாதிரியிலேயே இந்த நூலும் தொகுக்கப்பட்டது என உணரலாம். இதற்கு விளக்கம் வேண்டும் :

எண்ணிறந்து கிடந்த பாடல்களிலிருந்து தேர்ந்தெடுத்து ஒரு நானூறரை நெடுந்தொகை என்னும் பெயரிலும், மற்றொரு நானூறைக் குறுந்தொகை என்னும் பெயரிலும், இன்னொரு நானூறை நற்றிணை என்னும் பெயரிலும் தொகுத்தார்களல்லவா! அவ்வாறே ஐந்நூறு பாடல்களைத் தேர்ந்தெடுத்து ஐங்குறுநூறு என்னும் பெயரில் தொகுத்தனர். ஐங்குறுநூற்று ஆசிரியர்கள் ஐவரும் அவரவர் பாடியுள்ள திணையில் மிகவும் வல்லுநர் (Expert) ஆவர். அவர்கள் ஐங்குறு நூற்றில் உள்ள நூறு - நூறு பாடல்களோடு அமைந்து விடவில்லை. அவரவர்க்கு விருப்பமான திணையில் நூற்றுக்கு மேல் எண்ணிறந்த பாடல்கள் பாடியிருந்தனர். அப் பாடல்களுள் நெடுந்தொகைக்குச் சிலவும் குறுந்தொகைக்குச் சிலவும், நற்றிணைக்குச் சிலவும் அடியளவிற்கு ஏற்ப எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டன. எஞ்சியிருந்தனவற்றுள் சிறந்தனவாகத் திணைக்கு நூறு வீதம் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டு, ஐங்குறுநூறு என்னும் பெயரில் கூடலூர் கிழார் தொகுத்தார். இந்த உண்மையைப் பின்வரும் விளக்கத்தால் அறியலாம் :

ஐங்குறு நூற்றில், - மருதத்திணை பற்றிப் பாடியுள்ள ஓரம் போகியார், நெடுந்தொகையில் இரண்டு பாடல்களும், குறுந்தொகையில் ஐந்து பாடல்களும், நற்றிணையில் இரண்டு பாடல்களுமாக மற்ற நூல்களில்

மொத்தம் ஒன்பது பாடல்கள் பாடியுள்ளார்; இந்த ஒன்பதில் ஏழு பாடல்கள் மருதமாகும். இரண்டாவதாக நெய்தல் திணையைப் பாடியுள்ள அம்மூவனார் நெடுந்தொகையில் ஆறும், குறுந்தொகையில் பதினொன்றும், நற்றிணையில் பத்துமாக மொத்தம் இருபத்தேழு பாடல்கள் பாடியுள்ளார்; இவற்றுள் இருபத்து மூன்று பாடல்கள் நெய்தலாகும். குறிஞ்சி பாடிய கபிலர், நெடுந்தொகையில் பதினெட்டும் குறுந்தொகையில் இருபத்தொன்பதும், நற்றிணையில் இருபதும், கலித்தொகையில் இருபத் தொன்பதுமாக மொத்தம் தொண்ணூற்றுறு பாடல்கள் பாடியுள்ளார்; இவற்றுள் தொண்ணூறு பாடல்கள் குறிஞ்சியாகும்; இவையன்றி, பத்துப் பாட்டுள் ஒன்றாகிய 'குறிஞ்சிப் பாட்டு' என்னும் நூலையும் கபிலர் பாடியுள்ளார். நான்காவதாகப் பாலைபற்றிப் பாடியுள்ள ஓதலாந்தையார், குறுந்தொகையில் மட்டும் மூன்று பாடல்கள் பாடியுள்ளார்; இம் மூன்றில் இரண்டு பாலையாகும். இறுதியாக முல்லைத் திணை பற்றிப் பாடியுள்ள பேயனார், நெடுந்தொகையில் ஒன்றும் குறுந்தொகையில் நான்குமாக மொத்தம் ஐந்து பாடியுள்ளார்; இவ்வைந்தனுள் மூன்று முல்லையாகும்.

இந்த அமைப்பினை நோக்குங்கால்,— ஐங்குறு நூற்றுப் புலவர் ஐவருள், அவரவரும் ஐங்குறுநூற்றில் பாடியுள்ள தத்தம் திணைப்பற்றிய பாடல்களையே பிற நூல்களிலும் மிகுதியாகப் பாடியுள்ளமை புலப்படும். இதனால், அவரவரும் அவ்வத் திணையில் வல்லுநர் என்பது உறுதியாகிறது. இவ்வாறாக, இவர்கள் குறிப்பிட்ட திணைபற்றிப் பாடியிருந்த பாடல்கள் பலவற்றிலிருந்து, சிறந்தனவாக நூறு – நூறு வீதம் தேர்ந்தெடுத்துக் கூடலூர்கிழார் ஐங்குறுநூற்றை உருவாக்கியுள்ளார்.

இந்த ஐவரைப் போலவே, இன்னும் பலர் குறிப்பிட்ட திணைகளில் வல்லுநரா யிருந்திருப்பர். சான்றாகக் கலித்தொகைப் புலவர்களை எடுத்துக் கொள்வோம். கலித்தொகையில், பாலைக்கலியைப் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்

கோவும், குறிஞ்சிக் கலியைக் கபிலரும், மருதக் கலியை மருதனிள நாகனாரும், முல்லைக் கலியைச் சோழன் நல்லுருத்திரனும், நெய்தல் கலியை நல்லவந்துவனாரும் பாடியுள்ளனர். இவ்வைவருள் கபிலர் மட்டும் ஐங்குறு நூற்றிலும் இடம் பெற்றுள்ளார்; இவர் குறிஞ்சிபற்றி நூற்றுக்கணக்கில் பாடியதே அதற்குக் காரணமாகும். பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ பிற அகத்திணை நூல்களிலும் பாலைபற்றி நிரம்பப் பாடியுள்ளார்; ஆனால் இவர் பாடல்கள் ஐங்குறு நூற்றுக்கு ஏற்றவாறு நூற்றுக் கணக்கில் இருக்கவில்லை போலும்! மற்றக் கலித்தொகைப் புலவர் மூவருள் சோழன் நல்லுருத்திரனும் நல்லந்துவனாரும் கலித்தொகையில் தவிரப் பிற நூல்களில் தத்தம் திணைபற்றி ஒரு பாடலும் பாடவில்லை; எனவேதான், இவர்கள் ஐங்குறு நூற்றில் இடம் பெற முடியவில்லை. மருதக்கலி பாடிய மருதனிள நாகனார் பிற நூல்களில் பாடியுள்ள முப்பத்தொன்பது பாடல்களுள் மருதம் பற்றியவை நான்கே பாடல்கள்தாம். இவர் கலித்தொகையில் மருதக்கலி பாடியதாலேயே மருதனிளநாகனார் எனப் பெயர் பெற்றார்; மற்றப்படி இவர் நிரம்ப மருதப் பாடல்கள் பாடாமையால் ஐங்குறு நூற்றில் இடம் பெறவில்லை. இவரன்றி, 'மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ' என்னும் புலவர் ஒருவர் உள்ளார்; இவர் நெடுந்தொகையில் இரண்டு மருதப் பாடல்களும், நற்றிணையில் ஒரு மருதப் பாடலும் மட்டுமே பாடியுள்ளார்; இவரும் மருதம் பற்றி நிரம்பப் பாடாததால் ஐங்குறு நூற்றில் இடம்பெறவில்லை.

இங்கே மற்றொரு செய்தியும் நினைவுகூறத் தக்கது. ஐந்து திணைகளைப் பற்றித் தனித்தனியே கூறும் கலித்தொகை கலிப்பாவால் ஆனது; ஐங்குறு நூறோ ஆசிரியப்பாவால் ஆனது. எனவே, கலித்தொகை ஆசிரியர்கள் கலிப்பா பாடுவதில் வல்லுநர்; ஐங்குறு நூற்று ஆசிரியர்கள் ஆசிரியப்பா பாடுவதில் வல்லுநர், என உணரவேண்டும். வெண்பாவில் புகழேந்தியும் விருத்தத்தில் கம்பரும் வல்லுநர்கள் என்பதும், உலா பாடுவதில் ஒட்டக்கூத்தரும், பரணி பாடுவதில் சயங்கொண்டாரும், கலம்பகத்தில் இரட்டையர்களும் வல்லுநர்கள்

என்பதும் நாம் அறியாததல்ல. கலிப்பாவில் ஒரு சிலர் வல்லவர், ஆசிரியப்பாவில் ஒரு சிலர் வல்லவர் என்பது போலவே, ஒல்வொரு திணையிலும் ஒவ்வொருவர் வல்லவர் என்பதும் ஈண்டு எண்ணத்தக்கது. அந்த வல்லமைக்கு ஏற்ப, அந்தந்தத் திணைபற்றி அழகிய பாடல்கள் மிகுதியாகப் பாடியிருப்பர்.

இதுகாறும் கூறியவற்றால், குறிப்பிட்ட திணைபற்றி நூற்றுக்கு மேற்பட்ட பாடல்கள் இயற்றிய புலவர்களே ஐங்குறு நூற்றில் இடம்பெற முடிந்தது என்னும் உண்மை புலனாகும். இந்த ஐவரேயன்றி இன்னும் சிலர் நூற்றுக்கு மேல் பாடியிருக்கலாம்; ஆனால் அவை அழிந்து போயிருக்கக்கூடும் - அல்லது - ஐங்குறு நூற்றுப் பாடல்களினும் சிறப்பில்லாதனவா யிருந்திருக்க கூடும். எனவேதான், குறிப்பிட்ட சிறந்த ஐவரின் ஐந்நூறு பாடல்களைக் கூடலூர் கிழார் தேர்ந்தெடுத்து, 'ஐங்குறுநூறு' உருவாக்கினார்.

ஐங்குறு நூற்றிலுள்ள ஒவ்வொரு திணையும் உதிரிப் பாடல்களின் தொகுப்பாயினும், நூறு - நூறு பாடல்கள் வீதம் கொண்டிருப்பதால், ஒவ்வொரு திணையும் ஒரு நூலின் பெறுமானம் உடையதாகும். எனவேதான், ஐங்குறுநூறு ஐந்து நூல்களின் திரட்டு எனப்பட்டது. இது 'பன் மாலைத் திரள்' வகையைச் சேர்ந்தது.

நூல் அமைப்பு

ஐங்குறு நூற்றுத் தொகுப்பில் ஒரு புதுமாதிரியான கலை நயம் கையாளப்பட்டது. ஒவ்வொரு திணையும் பத்துப் பகுதிகளாகப் பிரிக்கப் பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு பகுதியிலும் பத்துப் பாடல்கள் உள்ளன. அதனால் ஒவ்வொரு பகுதியும் 'பத்து' என்னும் பெயரால் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இதைப் பார்த்தே,பின்வந்த நாயன்மார், ஆழ்வார்கள் முதலியோரின் பத்துப் பாடல்கள் கொண்ட பகுதிகள் 'பத்து' எனவும், 'பதிகம்' எனவும் அழைக்கப் பட்டிருக்க வேண்டும். ஐந்நூறு பாடல்கள் கொண்ட ஐங்குறு நூறு ஐம்பது பத்துக்களாகப் பகுக்கப் பட்டுள்ளது.

ஐங்குறு நூற்றில் ஒவ்வொரு பத்துக்கும் பெயர் வைத்திருக்கும் முறை, மிக்க கலைநயம் வாய்ந்ததாகும். சில பத்துக்கள் அந்தந்தத் திணைக்குரிய விலங்குகள், பறவைகள் போன்ற கருப் பொருள்களாலும், சில பத்துக்கள் இன்னார்க்கு இன்னார் சொல்லியது என்பது போன்ற துறைப் பெயர்களாலும், சில பத்துக்கள் பாடல்களிலுள்ள சிறப்புச் சொற்களாலும் சிறப்புத் தொடர்களாலும், சில பத்துக்கள் பாடல்களில் பொதிந்துள்ள பொதுக் கருத்தாலும், சில பத்துக்கள் இன்ன பிற காரணங்களாலும் பெயர் வழங்கப்பட்டுள்ளன. எடுத்துக் காட்டாகச் சில பெயர்கள் வருமாறு :—

வேட்கைப் பத்து, எருமைப் பத்து, தாய்க்கு உரைத்த பத்து, வெள்ளாங்குருகுப் பத்து, தொண்டிப் பத்து, அன்னாய் வாழிப் பத்து, கிள்ளைப் பத்து, செலவழுங்குவித்த பத்து. இளவேனில் பத்து, பாசறைப் பத்து - முதலியனவாம். ஒவ்வொரு பத்திலும் உள்ள பத்துப் பாடல்களிலும், அந்தப் பத்தின் தலைப்பாக உள்ள சொல்லோ, சொற்றொடரோ, பறவை - விலங்குப் பெயரோ, துறைக் கருத்தோ தவறாமல் இருக்கும். எடுத்துக் காட்டாக, - தாய்க்கு உரைத்த பத்தில் பத்துப் பாடல்களின் தொடக்கத்திலும், 'அன்னை வாழி வேண்டன்னை' என்னும் தொடர் உள்ளது. தொண்டிப் பத்தில் எல்லாப் பாடல்களிலும் 'தொண்டி' என்பது உள்ளது. இந்தப் பத்தில் உள்ள பாடல்கள் அனைத்தும் அந்தாதித் தொடையாய் அமைந்திருப்பது சுவையாயிருக்கிறது. அஃதாவது,— முதல் பாடலின் இறுதிப் பகுதி அடுத்த பாடலின் முதல் பகுதியாக அமைந்துள்ளது. பத்துப் பாடல்களும் இங்ஙனம் சங்கிலித் தொடர்போல் கோத்துக் கொண்டுள்ளன. பிற்காலத்தில் தோன்றிய அந்தாதி நூல்களுக்கு, இந்தத் தொண்டிப் பத்து முதல் முன்னோடியாய் ஐங்குறு நூற்றில் அமைந்திருப்பது நயத்தற்கும் வியத்தற்கும் உரியது. எடுத்துக் காட்டாக,—முதல் மூன்று பாக்களின் அந்தாதி அமைப்பினைக் காண்பாம். முதல் பாடலின் இறுதியடி, 'ஒண்டொடி யரிவை என் நெஞ்சு கொண்டோளே' என்பது; இரண்டாவது பாட்டின் முதலடி, 'ஒண்டொடி

யரிவை கொண்டனள் நெஞ்சே' என்பது; இரண்டாம் பாடலின் இறுதியடி, 'இரவினுனும் துயில் அறியேனே' என்பது; மூன்றும் பாட்டின் முதலடி, 'இரவினுனும் இன் துயில் அறியாது' என்பதாகும். இப்படியே சங்கிலித் தொடர் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. அடுத்து, —

கிழவற்கு உரைத்த பத்தின் எல்லாப் பாடல்களிலும், 'கண்டிகு மல்லமோ கொண்க நின் கேளே' என்பது முதல் அடியாகவும், புறவணி பத்தின் பாடல்கள் அனைத்திலும் 'நன்றே, காதலர் சென்ற ஆறே' என்பது முதல் அடியாகவும் இருப்பதும் நன்றுயுள்ளது. வெள்ளாங் குருகுப் பத்தின் எல்லாப் பாடல்களிலும்,

'வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளை செத்தெனக்
காணிய சென்ற மடநடை நாரை'

என்னும் இரண்டு அடிகளும் முதல் இரண்டு அடிகளாய் அமைந்திருப்பது மிகவும் நயமாயிருக்கிறது.

இந்த அமைப்பினை நோக்குங்கால்,— ஐங்குறுநூற்றுப் புலவர்கள், பத்துப் பாடல்கள் கொண்ட எண்ணிறந்த 'பத்துக்கள்' பாடியிருக்க வேண்டும் என்பது புலனுகும். ஒவ்வொருவரும் திட்டமிட்டு அழகுறப் பாடிய பத்துக்கள் பலவற்றுள், பத்துப் பத்துக்கள் வீதம் ஐம்பது பத்துக்களைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கூடலூரர் கிழார் ஐங்குறு நூற்றைத் தொகுத்து உருவாக்கியுள்ளார் என உய்த்துணரலாம்.

தனிப் பாடல்கள்

ஐங்குறு நூற்றில் 129, 130 ஆகிய எண் கொண்ட பாடல்கள் இரண்டும் முழுதும் கிடைக்கவில்லை. 416-ஆம் பாடலில் இரண்டாம் அடியில் பாதிக்கு மேலும், 490 - ஆம் பாடலில் இரண்டாம் அடியில் பாதிக்கு மேலும் மூன்றும் அடி முழுதும் கிடைக்கவில்லை. ஆனல், தென்காசிச் சுப்பையாப் பிள்ளையவர்களின் வீட்டுச் சுவடியில் மட்டும், கூடுதலாக ஆறு பாடல்கள் இருப்பதாக உ. வே. சாமிநாத ஐயரவர்கள் தெரிவித்து, அவர்தம் பதிப்பின் இறுதியில் அந்த ஆறு பாடல்களையும் தந்துள்ளார்கள்.

ஐங்குறு நூற்றில் முழுதும் கிடைக்காத 129, 130 ஆம் பாடல்கள் இரண்டும் கிழவற்கு உரைத்த பத்தைச் சேர்ந்தவை. அந்தப் பத்தின் முதல் எட்டுப் பாடல்களுமே 'கண்டிகு மல்லமோ கொண்க நின் கேளே' என்பதையே முதல் அடியாகக் கொண்டுள்ளன. எனவே, கிடைக்காத இறுதிப் பாடல்கள் இரண்டிலுங்கூட அந்த அடியே முதல் அடியாக இருக்கவேண்டும். சுப்பையாப் பிள்ளை வீட்டுச் சுவடியில் கூடுதலாக உள்ள ஆறு பாடல்களுள் எதிலும் அந்த அடி இல்லாமையால், கிடைக்காத (129, 130) இருபாடல்கள், இந்த ஆறு பாடல்களுள் இல்லை என்பது தெளிவு. மற்றும், இந்த ஆறு பாடல்களுள் முதல் நான்கு பாடல்களிலும், 'உள்ளார் கொல்லோ தோழி' என்னும் தொடரே தொடக்கத்தில் உள்ளது. இவ்வாறு தொடங்கும் பத்துப் பாடல்கள் கொண்ட 'பத்து' ஒன்று இருந்ததென்பது இதனால் புலனாகலாம். எனவே, எண்ணிறந்த பத்துக்களுள் குறிப்பிட்ட ஐம்பது பத்துக்களைக் கூடலூரார் கிழார் தேர்ந்தெடுத்துத் தொகுத்து ஐங்குறு நூற்றை உருவாக்கினார் என நாம் கூறியது பொருத்தமே யாகும்.

ஆழ்வார் நாயன்மார் முதலிய பிற்காலத்தவரின் படைப்புக்களுள் ஒரு பொருள்பற்றிப் பத்துப்பாடல்கள் கொண்ட பத்துக்கள் பலவகைப் பாவினங்களால் இயற்றப்பட்டிருப்பினும், சங்ககாலப் பதினெண் கீழ்க் கணக்கைச் சேர்ந்த திருக்குறளிலும் நாலடியாரிலும் ஒரு பொருள் பற்றிய 'பத்துக்கள்' வெண்பாப் பாடலால் ஆக்கப்பட்டுள்ளமையைக் காணலாம். ஆனால், சங்ககாலப் பதினெண் மேற்கணக்கைச் சேர்ந்த ஐங்குறு நூற்றிலும், பதிற்றுப் பத்திலும், ஒரு பொருள் பற்றிய 'பத்துக்கள்' ஆசிரியப்பாவால் ஆக்கப் பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதனை, நச்சினார்க்கினியர், தொல்காப்பியம் - செய்யுளியலில் 'தரவின்றாகித் தாழிசை பெற்றும்' என்று தொடங்கும் (149-ஆம்) நூற்பாவின் கீழ் வரைந்துள்ள,

"'இவ்வாறு கொச்சகத்தினை வரைந்தோதவே, ஆசிரியமும் வெண்பாவும் ஒரு பொருள்மேல் பல மூன்றும் ஐந்தும்

ஏழும் ஒன்பதும் பத்தும் ஆகி வருதலும் பிறவாறுய் வருதலும் வரையறை யிலவாயின; அவை ஐங்குறுநூறு, முத்தொள்ளாயிரம், கீழ்க்கணக்கு முதலியவற்றுள்ளும், பிறவற்றுள்ளுங் காண்க''—

என்னும் உரைப் பகுதியில் குறிப்பிட்டுள்ளமை காண்க.

துறைத் தொடர்கள் :

ஒவ்வொரு பாடலின் கீழும் துறைபோன்ற தொடர் எழுதப்பட்டுள்ளது. இது, பாடலின் உட்கிடையைச் சுருங்க அறிவிக்கின்றது. இத்தகைய துறைத் தொடர்களைப் பாடலாசிரியர் எழுதினரா, அல்லது தொகுத்தவர் எழுதினரா என்பது புலப்படவில்லை. இவற்றைப் பின்வந்தவர் எவரேனும் எழுதியிருக்கலாம் என்று கூறினும் வியப்படைவதற்கில்லை.

திணைப்பெயர் வழக்கு :

அகநானூற்றுப் பாடல்கள் களிற்றியானை நிரை, மணி மிடை பவளம், நித்திலக் கோவை என்னும் மூன்று பிரிவினைப் பெயரால் தொல்காப்பிய உரையாசிரியரால் சுட்டப் பட்டிருப்பது போலவே, ஐங்குறு நூற்றுப் பாடல்களும் திணைப் பிரிவினைப் பெயரால் வழங்கப்பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியம் - உவம இயலிலுள்ள 'கிழவோட்கு உவம மீரிடத் துரித்தே' என்னும் (29-ஆம்) நூற்பாவின் கீழ், பேராசிரியர், ஐங்குறுநூற்றின் நெய்தல் பகுதியிலுள்ள 'அன்னை வாழி வேண்டன்னை கழிய' என்னும் (108-ஆம்) பாடல் முழுவதையும் தந்து, அப் பாடலின் கீழே, ''என்பது நெய்தல்'' என்று எழுதியுள்ளார்; மற்றும் அதைத் தொடர்ந்தாற் போல், ஐங்குறு நூற்றின் குறிஞ்சிப் பகுதியில் உள்ள 'குன்றக் குறவன் புல்வேய் குரம்பை' என்னும் (252-ஆம்) பாடல் முழுவதையும் தந்து, அதன் கீழே,

''என்னும் குறிஞ்சிப் பாட்டினுள் வறுமை கூர்ந்த புல்வேய் குரம்பையை மழை புறமறைத்தாற்போல வாடை செய்யும் நோய் தீர்க்க வந்தானென்று உள்ளுறை யுவமஞ் செய்த வாறு கண்டு கொள்க.''—

என்று, ஐங்குறு நூற்றுப் பாடலைக் 'குறிஞ்சிப் பாட்டு' என்னும் பெயரால் வழங்கியுள்ளார். பத்துப்பாட்டில் ஒன்றாகிய 'குறிஞ்சிப் பாட்டு' என்னும் தனிநூல் ஈண்டு நினைவுகூரத் தக்கது. இப்படியாகக் குழப்பம் ஏற்படும் என்பதற்காகத்தான், பத்துப் பாட்டைச் சேர்ந்த 'குறிஞ்சிப் பாட்டு' என்னும் நூலைப் 'பெருங்குறிஞ்சி' என்னும் பெயரால் வழங்குவதுண்டு. இந்தச் செய்தி 'பத்துப் பாட்டு' என்னும் தலைப்பில் முன்பே அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. கலித் தொகையின் ஐந்து உட்பிரிவுகளும் பாலைக்கலி, குறிஞ்சிக்கலி, மருதக்கலி, முல்லைக் கலி, நெய்தல் கலி என வழங்கப்படுவதும் ஈண்டு ஒப்பு நோக்கற்பாலது. நூற்பெயருடன் செய்யுட்களைக் குறிப்பிடும் வழக்கமுடைய நச்சினார்க்கினியர், தொல்காப்பிய உரையில் ஏறக்குறைய இருபது இடங்கட்குமேல் 'ஐங்குறு நூறு' என்னும் பெயரை அப்படியே முழுதும் குறிப் பிட்டுள்ளார்.

முறை வைப்பு :

தொல்காப்பியத்தில் 'மாயோன் மேய', 'நடுவுநிலைத் திணையே' என்னும் நூற்பாக்களில் முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் வரிசையில் ஐந்து திணைகள் சொல்லப்பட்டிருக்க, தொகை நூல்களில் இந்த முறை மாறி யிருப்பினும் தவறில்லை; 'சொல்லிய முறையால் சொல்லவும் படுமே' என்று தொல்காப்பியர் கூறியுள்ள 'சொல்லவும்' என்பதிலுள்ள உம்மையால், இந்த முறையில் சொல்லாமல் வேறு முறையாலும் சொல்லலாம் என்பது பெறப்படுகிறது — என்னும் கருத்தை, இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் தொல்காப்பிய உரையில் கூறியிருக்கும் செய்தி, முன்பே 'நெடுந்தொகை' என்னும் தலைப்பில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. மற்றும், இது சார்பாக ஐங்குறு நூற்றைக் குறிப்பிட்டே கலித்தொகை உரைத் தொடக்கத்தில் நச்சினார்க்கினியர் கூறியுள்ள பகுதி வருமாறு :—

"இனிச் "சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே" என்றவழிச் சொல்லாத முறையாற் சொல்லவும் படுமென்று

பொருள் கொண்டமை பற்றி......ஐங்குறு நூற்றினும் பிறவற்றினும் வேறுபடக் கோத்தவாறுங் காண்க.''—

இவ்வாறு ஐந்திணை முறைமாற்றம் பற்றிக் கூறியுள்ளார். மற்றும் நாற்கவிராசநம்பி அகப்பொருளின் அகத்திணையியலில் உள்ள

'குறிஞ்சி பாலை முல்லை மருதம்
நெய்தல் ஐந்திணைக்கு எய்திய பெயரே'

என்னும் (6-ஆம்) நூற்பாவின் கீழே பழைய உரையாசிரியர் வரைந்துள்ள,

'''சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படும்' என்ற உம்மையாற் பிறவாற்ருனும் சொல்லப்படும் என்பதுபட நிற்றலானும், பத்துப் பாட்டும் கலித்தொகையும் ஐங்குறு நூறும் கீழ்க்கணக்கும் சிற்றட்டகமும் முதலாகிய சான்ருேர் செய்யுட்கள் எல்லாம் வேண்டிய முறையானே வைத்தலானும் இவ்வாற்ருன் எண்ணப்பட்டது எனக் கொள்க.''— என்னும் உரைப் பகுதியிலும், ஐங்குறுநூறு குறிப்பிட்டுக் கூறப்பட்டிருப்பது காண்க. எனவே, பிறநூல்களில் உள்ள முறை வைப்புக்கு மாருக, ஐங்குறு நூற்றில் மருதம், நெய்தல், குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை என்னும் வரிசையில் திணைகள் முறைப்படுத்தப்பட்டிருப்பது இயல்பே என உணரலாம்.

பிற நூல்களுக்கு மாருக ஐங்குறுநூற்றில் திணைமுறை வைப்பு இருப்பது தவறில்லை. ஆனல், ஐங்குறுநூற்றில் மருதமும் நெய்தலும் முதலிலும், குறிஞ்சி இடையிலும், பாலையும் முல்லையும் இறுதியிலும் வைத்துத் தொகுக்கப் பெற்றது எவ்வாறு பொருந்தும்? இது பொருந்தும். இதற்கு விடையாகத் தக்க காரணம் கூறமுடியும் :

ஐங்குறுநூற்றின் முதலில் உள்ள மருதப் பகுதியின் முதல் பத்து 'வேட்கைப் பத்து' என்னும் பெயருடையது. இதிலுள்ள பத்துப் பாடல்களிலுமே, 'வாழியாதன் வாழி அவினி' என்னும் தொடரே முதல் அடியாக உள்ளது.

எனவே, மருதப் பத்து 'வாழி' என்னும் மங்கலச் சொல் லுடன் தொடங்கப்பட்டிருப்பது புலனாகும். இந்த மங்கலத் தொடக்கத்தால் மருதப் பகுதி ஐங்குறு நூற்றில் முதலிடம் பெற்றிருக்கலாம் - மற்றும், - 'வாழி ஆதன் வாழி அவினி' என்னும் தொடரால் வாழ்த்தப்பட்டிருக்கும் 'ஆதன்' என்பவன் சேரமன்னன்; இந்த நூலைத் தொகுக்கச் செய்த யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறையாரும் சேர மன்னர்; நூலைத் தொகுத்த கூடலூர்கிழாரும் சேரநாட்டுப் பகுதியைச் சேர்ந்தவர்; எனவே, சேரமன்னன் ஒருவனது வாழ்த்துடன் தொடங்கும் மருதத் திணையை அவர்கள் முதலில் வைத்ததில் வியப்பில்லை.

இந்த முதல் அடியில், 'வாழி ஆதன் வாழி அவினி' என ஆதன், அவினி என்னும் இருவர் வாழ்த்தப்பட்டுள்ளனர். இந்த இருவரும் ஒருவரா அல்லது வெவ்வேறானவரா? இவ்விரு பெயர்களையும் இணைத்து 'ஆதனவினி' என்று சிலர் எழுதி யுள்ளனர். இவ்வாறே 'ஆதன்' என்பதை முதலாகக் கொண்டு ஆதனழிசி, ஆதனெழினி, ஆதனுங்கன், ஆதனோரி முதலிய பெயர்களில் இன்னும் சிலர் உளர். 'நெடுவேளா தன்' என்றதொரு பெயரும் புறநானூற்றில் (338) காணப் படுகிறது. மற்றப் பெயர்கள் ஒரு புறம் இருக்க, - ஆதனவினி என்னும் பெயரை மட்டுமே ஈண்டு நாம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். 'அவினி' என்னும் பெயர் ஐங்குறு நூற்றின் முதல் அடியில் தவிர, சங்க நூல்களில் வேறெதிலும் வந்திருப் பதாகத் தெரியவில்லை. எனவே, ஆதனுக்கும் அவினிக்கும் தொடர்பிருக்கிறது. ஆதனும் அவினியும் ஒருவரா யிருக் கட்டும் - அல்லது - உறவு கொண்ட இருவேறு சேரமன்னரா யிருக்கட்டும் - அதுபற்றியும் நமக்குக் கவலை வேண்டா! 'ஆதன்' என்ற பெயர் வரையிலும் ஈண்டு எடுத்துக் கொள் வோம். இந்த ஆதன் யார்?

இந்த ஆதன் என்பவன், 'செல்வக் கடுங்கோ வாழி யாதன்' என்னும் சேரமன்னனாய் ஏன் இருக்கக் கூடாது? இவன், கடுங்கோ வாழியாதன், செல்வக் கடுங்கோ

சேரமான் செல்வக் கடுங்கோ, சேரமான் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன், சேரமான் சிக்கற் பள்ளித் துஞ்சிய செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் என்றெல்லாம் பெயர் வழங்கப் பெறுகிறான். இவன் பெயருக்கு இறுதியில் உள்ள 'வாழி யாதன்' என்னும் பகுதியை உற்று நோக்கவேண்டும். இந்த வாழியாதன் என்னும் பெயர் இரட்டுற மொழிதலாக அமைந்து அழகு தரும்படி ஐங்குறு நூற்றுப் பாடல் 'வாழி யாதன்' என்று தொடங்கப்பட்டதா? அல்லது, – 'வாழி யாதன்' என ஐங்குறு நூற்றில் ஒரு பத்து முழுவதும் திரும்பத் திரும்பச் சிறப்புற வாழ்த்தப்பட்டதனால், இவன் பெயருக்குப் பின்னால் 'வாழியாதன்' என்பது இணைக்கப் பட்டிருக்கக்கூடுமா? இந்த அமைப்புக்குப் பதிற்றுப் பத்தும் துணை செய்கிறது :—

பதிற்றுப் பத்தின் ஏழாம் பத்துக்கு உரியவன் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன். இவன்மேல் இந்தப் பத்தைக் கபிலர் பாடியுள்ளார். இவர் இந்தப் பத்தின் மூன்றாம் பாடலின் இறுதியில்,

' ஆயிர வெள்ள வூழி
வாழி யாத வாழிய பலவே ''

என இவனை வாழ்த்தியுள்ளார். இதில் 'வாழி யாத' என்பது விளி போலவும் வாழ்த்துப் போலவும் இரட்டுற மொழி தலாக இருப்பது காண்க. குண்டுகட் பாலியாதனார் என்னும் புலவரின் புறநானூற்றுப் (387 - ஆம்) பாடலிலும், 'செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன்' என்னும் பெயர்த் தொடர் முப்பதாம் அடியாக அப்படியே முழுதும் உள்ளது. எனவே, ஐங்குறு நூற்றில் 'வாழியாதன்' என்று வாழ்த்தப்பட்டிருப்பவன், செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனாக இருக்கலாமன்றோ? 'இவனைப் பற்றி இங்கே இவ்வளவு சொல்ல வேண்டியதின் காரணமாவது :—

சேர மன்னர்களுள், உதியஞ்சேரல் மரபினர், இரும்பொறை மரபினர் என இருவகையினர் இருந்தனர். இவர்களுள், செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் இரும்பொறை

மரபினைச் சேர்ந்தவன். ஐங்குறு நூற்றைத் தொகுப்பித்த யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறையும் இரும்பொறை மரபைச் சேர்ந்தவன். செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனுக்குப் பின் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை ஆண்டதாக அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். முன்னவனது ஆட்சிக்காலம் கி. மு. 87 முதல் கி. மு. 62 வரை என்றும், பின்னவனது ஆட்சிக்காலம் கி. மு. 62 முதல் கி. மு. 42 வரை என்றும் கா. சுப்பிரமணியப் பிள்ளையவர்கள் கூறியுள்ளனர். இந்தக் காலக்கணக்கு சிறிது முன்பின்னாக இருப்பினும், இந்த மன்னர்கள் இருவருக்குள்ளும் நெருங்கிய உறவுமுறைத் தொடர்பு உண்டு என்பதில் ஐயமில்லை. எனவேதான், யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறையால் தொகுப்பிக்கப்பட்ட ஐங்குறுநூற்றில், 'வாழியாதன்' என்று தொடங்கும் மருதத்திணை முதலில் அமைக்கப் பெற்றது. இதனை நன்கு எண்ணிக் காண்க!

மருதத்திணையை முதலில் வைத்ததில் இன்னும் ஒரு வாழ்த்துப் பொருத்தம் உள்ளது. இந்தத் திணையின் முதல் பத்தின் முதலடிகள் 'வாழி யாதன் வாழி யவினி' என அரசனை வாழ்த்துகின்றன. இரண்டாம் அடிகளோ, பற்பல முறைகளில் பொது வாழ்த்துக்கள் அளிக்கின்றன. இது விளங்குவதற்காக, முதல் பத்தின் பத்துப் பாடல்களிலும் உள்ள இரண்டாம் அடிகள் முறையே வருமாறு :—

(1) 'நெல்பல பொலிக பொன்பெரிது சிறக்க.'

(2) 'விளைக வயலே வருக இரவலர்.'

(3) 'பால்பல ஊறுக பகடுபல சிறக்க.'

(4) 'பகைவர் புல் லார்க பார்ப்பார் ஓதுக.'

(5) 'பசியில் லாகுக பிணிசேண் நீங்குக.'

(6) 'வேந்து பகை தணிக யாண்டுபல நந்துக.'

(7) 'அறம்நனி சிறக்க அல்லது கெடுக.'

(8) 'அரசுமுறை செய்க களவுஇல் லாகுக.'

(9) ' நன்று பெரிது சிறக்க தீது இல்லாகுக. '

(10) ' மாரி வாய்க்க வளம்நனி சிறக்க. '

இந்தப் பத்து அடிகளும் பத்துப் பாடல்களின் இரண்டாம் அடிகளாகும். இந்த அடிகளிலுள்ள வாழ்த்துக் களினும், சிறந்த வாழ்த்துக்களை இன்னும் எங்கே காண முடியும்? எனவே, இத்தகைய வாழ்த்துக்கள் நிறைந்த தொடக்கத்தையுடைய மருதத்திணையை முதலில் வைத்தது மிகவும் பொருத்தமாகு மல்லவா?

மற்றும், இந்தப் பத்தின் எல்லாப் பாடல்களிலும், 'எனவேட் டோளே யாயே யாமே' என்பது மூன்றும் அடியாகவும், 'எனவேட் டேமே' என்பது பாடலின் இறுதிப் பகுதியாகவும் அமைந்திருப்பது நயமாயுள்ளது. மாதிரிக்காக, இந்தப் பத்தின் முதல் பாடலும் இறுதிப் பாடலும் வருமாறு :—

(வேட்கைப் பத்து — முதல் பாடல்)

' வாழி யாதன் வாழி யவினி
நெல்பல பொலிக பொன்பெரிது சிறக்க
எனவேட் டோளே யாயே யாமே
நனைய காஞ்சிச் சினைய சிறுமீன்
யாணர் ஊரன் வாழ்க
பாணனும் வாழ்க எனவேட் டேமே. '

(பத்தாவது பாடல்)

' வாழி யாதன் வாழி யவினி
மாரி வாய்க்க வளம்நனி சிறக்க
எனவேட் டோளே யாயே யாமே
பூத்த மாஅத்துப் புலாலஞ் சிறுமீன்
தண்டுறை யூரன் தன்னொடு
கொண்டனன் செல்க எனவேட் டேமே. '

இவ்வளவு சிறப்புமிக்க வேட்கைப் பத்தை முதலிலே கொண்ட மருதத்திணை ஐங்குறு நூற்றில் முதலில் அமைக்கப் பெற்றிருப்பது மிக்க பொருத்தமே!

மருதத்திணையை யடுத்து நெய்தல் திணை இரண்டாவதாக நிறுத்தப் பெற்றுள்ளது. இந்தத் திணையிலும், முதல் பத்தில் உள்ள எல்லாப் பாடல்களும் 'அன்னை வாழி வேண்டன்னை' எனவும், இரண்டாம் பத்தில் உள்ள எல்லாப் பாடல்களும் 'அம்ம வாழி தோழி' எனவும் வாழ்த்தொலியுடன் தொடங்கப் பட்டிருப்பதால், நெய்தல் திணை இரண்டாவதாக்கப்பட்டது என்று கூறலாம். இதனினும் சிறந்த காரணம் ஒன்று உண்டு. ஐங்குறு நூற்றைத் தொகுப்பித்தவன் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை. இவன் தொண்டியை யாண்டவன். இந்தத் தொண்டியின் பெயரால், 'தொண்டிப் பத்து' என்னும் ஒரு பத்து நெய்தல் திணைப் பகுதியில் உள்ளது. இந்தப் பத்திலுள்ள பாடல்கள் அனைத்திலும் தொண்டி மிகவும் சிறப்பித்துப் பாராட்டப் பெற்றுள்ளது. தொண்டி கடற்கரைப் பட்டணமாகும். நெய்தல் திணையும் கடற்கரை சார்ந்தது. எனவே, ஐங்குறு நூற்றில் நெய்தல் திணை இரண்டாவது இடம் பெற்றிருப்பது பொருத்தமேயாகும்.

மூன்றுவதாகக் குறிஞ்சித் திணை வைக்கப் பெற்றுள்ளது. இதைப் பாடியவர் கபிலர். இவர் சங்கப் புலவர்களுள் தலைமைப் புலவர் ஆவார். பரிபாடல் தவிர மற்ற எல்லாத் தொகை நூல்களிலும் இவர் பாடல்கள் உள்ளன. மேலும், குறிஞ்சியில் மிக வல்லுநர் இவர். எனவே, கபிலரைச் சிறப்பிக்கு முகத்தான், குறிஞ்சித் திணைக்கு நடுவிடம் கொடுத்ததில் வியப்பில்லை. குறிஞ்சித் திணையின் முதல் பத்திலுள்ள எல்லாப் பாடல்களும் 'அன்னய் வாழி வேண்டன்னை' என்னும் வாழ்த்தொலியுடன் தொடங்கப் பட்டிருப்பதும், அதனுல் அந்தப் பத்து 'அன்னய் வாழிப் பத்து' என்னும் பெயர் பெற்றிருப்பதும் இவண் குறிப்பிடத் தக்கது.

இன்னும் எஞ்சியிருப்பன பாலைத் திணையும் முல்லைத் திணையுமாகும். இவற்றுள், பாலை என்பது பிரிவு பற்றியது; முல்லை என்பது பிரிந்த பிறகு ஆற்றியிருப்பது. பிரிந்தபின் தானே ஆற்றியிருப்பது? எனவே, இவ்விரண்டனுள் பாலை

முதலுரிமை பெற்று ஐங்குறு நூற்றில் நான்காவதிடம் பெற்றுள்ளது. எஞ்சிய முல்லை ஐந்தாவதாக இறுதியில் இருத்தப் பெற்றது.

இவ்வாறு கூர்ந்து நோக்குவார்க்கு, ஐங்குறு நூற்று ஐந்திணை முறை வைப்பிற்குரிய பொருத்தமான காரணம் புலப்படாமற் போகாது. ஐங்குறு நூற்று அமைப்பும் தொகுப்பும் மிகவும் நயந்து வியந்து சுவைத்தற்குரியன.

12. பதிற்றுப் பத்து

பெயர் வைப்பு

'பதிற்றுப் பத்து' என்பது ஒருவகைப் பெருக்கல் வாய்ப்பாடு ஆகும் - அதாவது - பத்தாவது பெருக்கல் வாய்ப்பாட்டில் ஒரு கூறு ஆகும். இதன் விடை நூறு. 'பதிற்றுப் பத்து' என்பதற்கு, 'பத்தால் பெருக்கப்பட்ட பத்து' என்பது பொருள். பத்தால் பெருக்கப்பட்ட பத்து (10 × 10 = 100) நூறு அல்லவா? இங்கே, 'பதிற்று' என்பதிலுள்ள, 'இற்று' என்னும் சாரியை, '×' என்னும் பெருக்கல் குறியின் பொருளில் அமைந்திருக்கிறது. எனவே, பதிற்றுப் பத்து என்பது நூறு பாடல்கள் கொண்ட நூல் என்பது புலனாகும்.

இந்நூல், இறையனார் அகப்பொருள் உரையில் 'பதிற்றுப் பத்து' என்னும் பெயருடன் ஆறாவதாக அமைந்துள்ளது. நெடுந்தொகை நானூறு, குறுந்தொகை நானூறு, நற்றிணை நானூறு, புறநானூறு என்னும் எண்ணுப் பெயர் நூற்பெயரின் பிற்பாதியாக உள்ளது. ஐந்தாவது நூலாகிய ஐங்குறு நூற்றின் பெயர் முழுவதுமே ஐந்நூறு என எண்ணுப் பெயராக உள்ளது. ஐந்தாவதைப் போலவே, ஆறாவதாகிய பதிற்றுப் பத்தும், பத்துப் பத்து - அதாவது - நூறு எனப் பெயர் முழுவதும் எண்ணுப் பெயரால் அமைந்துள்ளது.

இவ்வாறு, வெற்று எண்ணுப் பெயர்களை நூல்களின் பெயர்களாக வைத்திருப்பது வியப்பா யிருக்கிறதல்லவா? இந்த அமைப்பு நமக்கு அறிவிப்பதாவது :— அந்த நானூறு - இந்த நானூறு என முதல் நான்கு நூல்கட்கும் நானூறு என்னும் பெயர் வழங்கப் பட்டு விட்டதால், ஐந்நூறு பாடல் கொண்ட ஐந்தாவது நூல் வெற்றுபடியாக ஐங்குறுநூறு என, அதாவது - ஐந்நூறு எனப் பெயர்

சூட்டப்பட்டது. அதைத் தொடர்ந்து, அடுத்த ஆறாவது நூல் நூறு பாடல்கள் கொண்டிருப்பதால், வெற்றுபடியாகவே பதிற்றுப் பத்து (நூறு) எனப் பெயர் வழங்கப்பட்டது. இதைக் கொண்டு, நானூறு பாடல்கள் கொண்ட நான்கு நூல்களும் முதலில் பெயர் வைக்கப் பட்டன. அவற்றிற்குப் பின்னால் ஐங்குறு நூறு பெயர் வைக்கப்பட்டது; அதற்குப் பின்னால் பதிற்றுப் பத்து பெயர் வைக்கப்பட்டது - என உணரலாம்.

நச்சினார்க்கினியர் தம் உரைகளில் பல இடங்களில் பதிற்றுப் பத்துப் பாடல்களை மேற்கோளாக எடுத்தாண்டுள்ளார்; தொல்காப்பிய உரையில் ஏறக்குறையப் பத்து இடங்களில் 'பதிற்றுப் பத்து' என்னும் நூற்பெயரையும் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

புறத்திணை

முதல் ஐந்து நூல்களைப் போலவே பதிற்றுப் பத்தும் ஆசிரியப் பாவால் ஆனது. புறநானூற்றைப் போலவே பதிற்றுப் பத்தின் பாடல்கட்கும் அடிவரையறையில்லை. பதிற்றுப் பத்தும் புறநானூறு போலவே புறப்பொருள் பற்றிய தொகை நூலாகும். ஆனால், புறநானூற்றில் புறப் பொருளுக்கு உரிய பன்னிரண்டு திணைகளும் ஏறக்குறைய உள்ளன; பதிற்றுப் பத்தில் அவ்வாறு இல்லை. பதிற்றுப் பத்துப் பாடல்கள் அனைத்தும், மன்னர்கள் பதின்மரைப் புலவர்கள் பதின்மர் புகழ்ந்து பாடிய பாடாண் பாட்டுக் களாகும். எனவே, புறப்பொருளுக்குரிய பன்னிரு திணை களுள் பாடாண்திணை ஒன்றையே பதிற்றுப்பத்துப் பாடல் கள் சார்ந்தவை என்பது புலனாகும். பதிற்றுப்பத்துப் பாடல் களில் மன்னர்களின் போர்ச் செய்திகள் விவரிக்கப் பட்டிருப் பதால், அப்பாடல்களுள் சில, வஞ்சி உழிஞை வாகை போன்ற வேறு சில திணைகளைச் சேர்ந்தவைபோல் தோன்றி னும், மன்னர்களைப் புகழ்ந்து பாடிப் பரிசில் பெற்றிருத்தலின் அவையனைத்துமே பாடாண் திணையே யாகும். இதனை நச்சினார்க்கினியர் நன்கு விளக்கியுள்ளார். தொல்காப்பியம் -

புறத்திணையியலில் உள்ள, 'பாடாண் பகுதி கைக்கிளைப் புறனே' என்னும் (25 - ஆம்) நூற்பாவின் உரைப்பகுதியில் நச்சினார்க்கினியர், 'அவலெறி யுலக்கை வாழைச் சேர்த்தி' என்னும் பதிற்றுப்பத்துப் (29) பாடல் முழுவதையும் எடுத்துத் தந்து, அப் பாடலைத் தொடர்ந்து,

"இதில் இமயவரம்பன் தம்பி பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனைப் பாலைக் கௌதமனார் துறக்கம் வேண்டினார் என்பது குறிப்பு வகையாற் கொள்ள வைத்தலின், இது வஞ்சிப் பொருள் வந்த பாடாண் ஆயிற்று. 'இலங்கு தொடி மருப்பின்' என்னும் பதிற்றுப் பத்து, உள்ளியது முடிக்கும் வேந்தனது சிறப்பாகிய உழிஞையாயினும், பதின்றுலாம் பொன் பரிசில் பெற்றமையின் பாடாண் ஆயிற்று."—

என்று வரைந்துள்ளார். மேலும் இதைத் தொடர்ந்து, 'பார்ப்பார்க் கல்லது பணிபறி யலையே' என்னும் (63 - ஆம்) பதிற்றுப் பத்துப் பாடல் முழுவதையும் தந்து, அதன் கீழே,

"இது வாகைத் துறைப் பாடாண் பாட்டு. இப் பதிற்றுப் பத்து நூறும் இவ்வாறே வருதலின் பாடாண் திணையே யாயிற்று. புறத்துள்ளும் இவ்வாறு வருவனவும் உணர்க"—

என்று எழுதியுள்ளார். நச்சினார்க்கினியரின் இவ்வுரைப் பகுதியால், பதிற்றுப் பத்து முழுவதும் பாடாண் திணை என்பது உறுதிப்படும். 'புறத்துள்ளும் இவ்வாறு வருவனவும் உணர்க' என்று, அவர் 'புறத்துள்ளும்' எனச் சுட்டியிருப்பது புறநானூற்றையாகும். பன்னிரண்டு திணைகளும் அமைந்துள்ள புறநானூற்றில் மூன்றில் ஒரு பங்குக்கு மேற்பட்ட (137) பாடல்கள் பாடாண் திணையைச் சார்ந்தவை என்பது ஈண்டு ஒப்பு நோக்கற்பாலது.

நூல் அமைப்பு

பதிற்றுப் பத்து பத்துப் பத்துப் பகுதிகள் கொண்டுள்ளது. ஒவ்வொரு பகுதியிலும் பத்துப் பாடல்கள் உள்ளன. அதனால், ஒவ்வொரு பகுதியும் ஒரு 'பத்து' என

வழங்கப்படுகிறது. எனவே, பத்துப் 'பத்துக்கள்' கொண்டது பதிற்றுப் பத்து என்பது புலப்படும். இக் காரணம்பற்றியும் 'பதிற்றுப் பத்து' என்னும் பெயர் வழங்கப்பட்டது எனலாம். ஐங்குறு நூற்றில் ஐம்பது பத்துக்கள் உள்ளமை போலப் பதிற்றுப் பத்தில் பத்துப் பத்துக்கள் உள்ளன. இந்தப் 'பத்து' முறையைப் பார்த்தே, பிற்காலத்தார், அந்தப் பத்து - இந்தப் பத்து எனப் பல பத்துக்கள் பாடலாயினர்.

ஐங்குறு நூற்றில் 'தொண்டிப் பத்து' அந்தாதித் தொடையாய் இருப்பது போலவே, பதிற்றுப் பத்தில் நான்காம் பத்து அந்தாதித் தொடையாய் உள்ளது. இந்தப் பத்தில் முதல் பாட்டின் இறுதி, 'மாண்டனே பலவே' என்பதாகும்; இரண்டாவது பாட்டின் முதலும், 'மாண்டனே பலவே' என்பதாகும்; இரண்டாவது பாட்டின் இறுதி 'இறும் பூதாற் பெரிதே' என்பது; மூன்ருவது பாட்டின் முதலும் 'இறும் பூதாற் பெரிதே' என்பதேயாகும். இவ்வாறு பத்துப் பாடல்களும் சங்கிலித் தொடர்போல் அந்தாதித் தொடையாய் அமைந்துள்ளன. பதிற்றுப் பத்தின் இந்த அந்தாதி அமைப்பைப் பார்த்துத்தான், பிற்காலத்தில் 'பதிற்றுப் பத்தந்தாதி' என்னும் பெயரில் பல நூல்கள் தோன்றின போலும். எடுத்துக் காட்டாக,- மதுரைப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி, திருக் கருவைப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி, இளசைப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி முதலியன காண்க. அந்தாதித் தொடையில் பத்துப் பாடல்கள் மட்டும் கொண்ட சிறு நூல், 'பதிற்றந் தாதி' எனப்படும் என இலக்கண விளக்கப் பாட்டியல் கூறுவதும், பதிற்றுப்பத்தின் நான்காம் பத்தால் பெற்ற படிப் பினையே போலும்!

'வெண்பாப் பத்துக் கலித்துறைப் பத்துப்
பண்புற மொழிதல் பதிற்றந் தாதி'

என்பது இலக்கண விளக்கப் பாட்டியல். (81 - ஆம் நூற்பா.)

பதிற்றந்தாதியைப் போலவே, 'ஒருபா ஒருபஃது' என்னும் நூலின் தோற்றமும் இத்தகைய படிப்பினையின் விளைவே! ஆசிரியமோ, வெண்பாவோ, கலித்துறையோ

அந்தாதித் தொடையில் பத்துப் பாடப்பெறின் 'ஒருபா ஒரு பஃது' எனப்படும், இதனை,

'வெள்ளை ஆதல் அகவல் ஆதல்
தள்ளா ஒருபது ஒருபா ஒருபஃது'

என்னும் பன்னிருபாட்டியல் (219-ஆம்) நூற்பாவாலும்,

'அகவல் வெண்பாக் கலித்துறை யதுகொண்டு
ஒருபா ஒருபஃது உறின் அப் பெயராம்'

என்னும் இலக்கண விளக்கப் பாட்டியல் (451-ஆம்) நூற்பாவாலும் அறியாலும். எடுத்துக்காட்டாக,—பட்டினத்தார் இயற்றிய 'திருவொற்றியூர் ஒருபா ஒருபஃது' என்னும் சிறு நூலைக் காண்க. இதில், பத்து ஆசிரியப்பாக்கள் அந்தாதித் தொடையில் அமைந்துள்ளன.

இவ்வாறுகப் பிற்காலத்தில் பல நூல்கள் தோன்றுவதற்குப் பதிற்றுப்பத்து முன்னேடியாக இருந்தது என்பதை அறியும்போது, இத் தொகை நூலின் இன்றியமையாமை விளங்குகிறது.

இந்த நூலில் ஒவ்வொரு பத்தின் தொடக்கத்திலும் 'பதிகம்' என்னும் பெயரில் ஒரு பகுதி உள்ளது. இதில், பாடியவர் பெயர், பாடப்பட்டவர் பெயர், அவரது ஆட்சியாண்டு, பாடல் தலைப்புக்கள், பெற்ற பரிசு முதலிய விவரங்கள் தரப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு பத்திலும் ஒவ்வொரு பாடலின் இறுதியிலும் துறை, வண்ணம், தூக்கு, பாடலின் பெயர் ஆகியவை தரப்பட்டுள்ளன. எடுத்துக் காட்டாக,— இரண்டாம் பத்தின் முதல்பாட்டின் இறுதியில்,

துறை : செந்துறைப் பாடாண் பாட்டு.

வண்ணம்: ஒழுகு வண்ணம்.

தூக்கு : செந்தூக்கு.

பெயர் : புண்ணுமிழ் குருதி.

என்று கொடுக்கப்பட்டிருப்பது காண்க. அடுத்து,— ஒவ்வொரு பத்தின் இறுதியிலும் பாடப்பட்டவர் பெயரும்,

பாடியவர் பெயரும், பாட்டு எண்ணிக்கையும் தரப்பட்டுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக,-இரண்டாம் பத்தின் இறுதியில்,

"'இமய வரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனைக் குமட்டூர்க் கண்ணனார் பாடினார் பத்துப்பாட்டு முற்றும்''—

என்றிருப்பது காணலாம்.

இந் நூலுக்குப் பழைய உரை ஒன்று உள்ளது. அந்த உரையில்லாத ஓலைச் சுவடிகளில் 'பதிகம்' என்னும் பகுதி எந்தப் பத்தின் முன்னாலும் இல்லை. எனவே, இந்தப் பதிகங்கள், நூலாசிரியர்களாலோ அல்லது நூலைத் தொகுத்தவராலோ இயற்றப் படவில்லை; பின்னால் வந்த உரையாசிரியராலோ அல்லது வேறு யாராலோ இயற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும்—என உணரலாம். இந்தப் பதிகங்கட்கும் பழையவுரை இருப்பதால், அந்த உரை எழுதும்போது பதிகங்களும் இருந்தமை புலப்படும். ஆனால், உரையில்லாமல் பாடல்கள் மட்டும் உள்ள ஓலைச்சுவடிகளில் தூக்கு, வண்ணம், துறை, பெயர் ஆகியவையிருப்பதால், இவற்றைப் பாடலாசிரியரோ அல்லது நூல் தொகுத்தவரோ எழுதியிருக்க வேண்டும் எனத் தெளியலாம். ஆகவே, பதிகங்கள் மட்டும், நூல் தொகுத்த பின்னர், பிற்காலத்தார் ஒருவரால் இயற்றப் பட்டன என்பதும் தெளிவாகிறது. இந்தப் பதிகப்பகுதிகளை நச்சினார்க்கினியர், அடியார்க்கு நல்லார் முதலியோர் எடுத்தாண்டிருப்பதால், பதினான்காம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பே இந்தப் பதிகங்கள் இயற்றப் பட்டன என்பதும் தெளிவு.

பாடினோரும் பாடப்பட்டோரும் :

பதிற்றுப்பத்தின் முதல்பத்தும் இறுதிப்பத்தும் இந்நாள் வரையும் கிடைக்காமையால், அவை, யாரைப்பற்றி யாரால் பாடப்பட்டன என்று அறிய முடியவில்லை. இடையிலுள்ள எட்டுப் பத்துக்கட்கும் பாடினோர் பெயரும் பாடப்பட்டோர் பெயரும் அரசரது ஆட்சி ஆண்டுக் காலமும் தெரிகின்றன. அவை முறையே வருமாறு:—

இரண்டாம் பத்து: இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனைக் குமட்டூர்க் கண்ணனார் பாடியது. இம் மன்னன் ஆண்ட மொத்த ஆண்டுக்காலம்: ஐம்பத் தெட்டாண்டு.

மூன்று: பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவனைப் பாலைக் கௌதமனார் பாடியது. ஆட்சிக்காலம்: இருபத்தைந் தாண்டு.

நான்கு: களங்காய்க் கண்ணி நார் முடிச்சேரலைக் காப்பியாற்றுக் காப்பியனார் பாடியது. இருபத்தைந் தாண்டு.

ஐந்து: கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவனைப் பரணர் பாடியது. அரசனது ஆட்சிக்காலம்: ஐம்பத்தைந்தாண்டு.

ஆறு: ஆடுகோட் பாட்டுச் சேரலாதனைக் காக்கை பாடினியார் நச்செள்ளையார் பாடியது. ஆட்சி: முப்பத் தெட்டாண்டு.

ஏழு: செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனைக் கபிலர் பாடியது. ஆட்சி: இருபத்தைந்தாண்டு.

எட்டு: தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையை அரிசில் கிழார் பாடியது. ஆட்சிக்காலம்: பதினேழாண்டு.

ஒன்பது: குடக்கோ இளஞ்சேரல் இரும்பொறையைப் பெருங்குன்றூர் கிழார் பாடியது. ஆட்சிக்காலம்: பதினாறாண்டு.

பாடப்பட்டோர் அனைவரும் சேர மன்னர்களே, இவர்களை இந்தப் புலவர்கள் பாடி, நம்ப முடியாமல் வியக்கத் தகுந்தவாறு மிகப் பெரிய அளவில் பரிசு பெற்றுள்ளார்கள். தலைமைப் புலவர்களாகிய கபிலரும் பரணரும் பதிற்றுப் பத்திலும் இடம் பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பதிற்றுப் பத்தில் இடம் பெற்றுள்ள சேர மன்னர்கள் சேரநாட்டிலேயே வெவ்வேறிடங்களில் முன் பின்னான காலங்களில் அரசாண்டவர்கள். இவர்கள் உதியன் மரபினர்

எனவும், இரும்பொறை மரபினர் எனவும் இரு வகையர், இவ் விரு வகையினரும் தாயத்தினர் - பங்காளி முறையினர். மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள எண்மருள் முதல் ஐவரும் உதியன் மரபினர்; இறுதி மூவரும் இரும்பொறை மரபினர். உதியஞ் சேரலின் மக்கள் இமய வரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனும் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனும் ஆகிய இருவராவர். இவர்களுள் முன்னவன் இரண்டாம் பத்திலும், பின்னவன் மூன்றும் பத்திலும் பாடப்பட்டுள்ளனர். இமயவரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதனுக்கு வேளாவிக் கோமான் மகள் வயிற்றில் பிறந்த களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல் நான்காம் பத்திலும், ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் ஆறும் பத்திலுமாகப் பாடப்பட்டுள்ளனர். அதே இமய வரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதனுக்குச் சோழன் மணக்கிள்ளி மகள் வயிற்றில் பிறந்த கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் ஐந்தாம் பத்தில் பாடப் பெற்றுள்ளான்; சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் சேரன் செங்குட்டுவன் இவனே. சிலப்பதிகார ஆசிரியர் இளங்கோவடிகள் மணக்கிள்ளி மகள் வயிற்றில் பிறந்த இளவலாயிருக்க வேண்டும். இதுகாறுங் கூறப்பட்ட ஐந்து பத்தின் தலைவர்களாகிய ஐவரும், அண்ணன்—தம்பியரும், அப்பன்—பிள்ளையுமான உறவு முறை உடையவர் என்பது புலனுகும்.

அடுத்து,—அந்தவஞ் சேரல் இரும் பொறையின் மகனுன செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் ஏழாம் பத்திற்கு உரியவன் ஆவான்; இந்தச் செல்வக் கடுங்கோவின் மைந்தனுகிய தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை ஒன்பதாம் பத்தில் இடம் பெற்றுள்ளான். எனவே, ஏழு - எட்டு, ஒன்பதாம் பத்திற்கு உரியவர்கள், தந்தையும் - மைந்தனும், பாட்டனும் - பேரனுமாகிய உறவு முறையினர் என்பது பெறப்படும்.

இந்த அமைப்பைக் கொண்டு, பதிற்றுப்பத்தின் முதல் பத்திற்கும் பத்தாம் பத்திற்கும் உரிய சேர மன்னர்களை உய்த்துணரலாம். இரண்டாம் பத்தின் தலைவனுகிய இமய

வரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் உதியஞ்சேரலின் மைந்தனு கையால், முதல் பத்தின் தலைவன் உதியஞ்சேரலாகத்தான் இருக்கக்கூடும் எனக் குழந்தையும் கூறமுடியுமே! இமயவரம்பனின் இளவலும் மக்களும் அடுத்தடுத்த பத்துக்களில் இடம் பெற்றிருப்பதால், அவன் தந்தை உதியஞ்சேரல் முதல் பத்திற்கு உரியவனுயிருப்பதில் வியப்பொன்றும் இல்லை. ஆனல், எப்படியோ முதல் பத்துக் காணுதொழிந்தது. இதன் ஆசிரியர் பெயரை அறிவது அரிது.

இவ்வாறே பத்தாம் பத்தின் தலைவனையும் கண்டுபிடிக்க முடியும். ஏழு - எட்டு - ஒன்பதாம் பத்துக்களின் தலைவர்கள் இரும்பொறை மரபினர் என அறிந்தோம்; எனவே, பத்தாம் பத்தின் தலைவன் இரும்பொறை மரபினனுகவே இருத்தல் கூடும். முற்கூறிய மூவரே யன்றி, இரும்பொறை மரபைச் சேர்ந்த மற்ற மன்னர்களுள், 'இரும்பொறை' என்னும் குடிப் பெயருடன் கூடியவர்கள், கோச்சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை, சேரமான் கருவூர் ஏறிய ஒள்வாட் கோப்பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை என்னும் இருவரே யாவர். இவர்களுள் பின்னையோனினும் முன்னையோனே தலைசிறந்தவனுகப் பாராட்டப் பெற்றுள்ளான்; இரும்பொறை மரபைச் சேர்ந்த மற்ற மன்னர்களுக்குள்ளும், இவனே தமிழோடும் - தமிழ்ப் புலவர்களோடும் மிகுதியாகத் தொடர்பு கொண்டுள்ளான்; மற்ற இரும்பொறை மன்னர் களினும் இவனே மிகுந்த புலவர்களால் பாடப் பெற் றுள்ளான்; இவனைக் கூடலூர் கிழார், குறுங்கோழியூர் கிழார், பொருந்தில் இளங்கீரனுர் முதலியோர் பாடி யுள்ளனர்; கூடலூர் கிழாரைக் கொண்டு ஐங்குறுநூற்றைத் தொகுப்பித்த தனிப் பெருமையும் இவனுக்கு உண்டு; எனவே, பதிற்றுப் பத்தின் பத்தாம் பத்துத் தலைவன் யானைக் கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறையாக இருக்கலாம். இவன் தலைமைப் புலவராகிய கபிலர்க்கு நண்பன் எனக் கூறப்படும் தமிழ்த்துறை தொடர்பான செய்தியும், பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனேடும், சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி

யோடும் போரிட்டவன் எனக் கூறப்படும் போர்த்துறைத் தொடர்பான செய்தியும், பதிற்றுப்பத்தின் ஒரு பத்துக்குத் தலைவனாய் விளங்கக் கூடிய தகுதியுடையவன் இவன் என்பதற்கு மேலும் சான்று பகரும். இவன், பதிற்றுப்பத்தில் இடம் பெற்றுள்ள இரும்பொறை மரபைச் சேர்ந்த மன்னர்கள் மூவருக்கும் அப்பன்- பிள்ளை, அல்லது அண்ணன்- தம்பி என்ற உறவு முறையுள்ள தாயத்தினனாவான்.

பத்தாம் பத்தின் தலைவனென உய்த்துணரப்பட்ட யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறையை அந்தப் பத்தில் பாடியவர் கூடலூர் கிழாராக இருக்கலாம். இவன் ஆதரவின்கீழ் இவனது ஆணைப்படி ஐங்குறுநூற்றை இப் புலவர் தொகுத்திருப்பதைக் கொண்டும், இவனது ஆட்சியின் போது ஒரு விண்மீன் வீழ்ந்ததால், இவன் இன்ன நாளில் இறந்துவிடக் கூடுமே என இப் புலவர் நடுங்கியிருந்ததைக் கொண்டும், அவ்வாறே இவன் இறந்துவிட்டபோது இப் புலவர் மிகவும் வருந்திப் பாடியிருப்பதைக் கொண்டும், பத்தாம் பத்தை இவரே பாடியிருக்கலாம் எனக் கருத இடமுண்டு. ஈண்டு மேலும் ஒன்று நோக்கத் தக்கது. பதிற்றுப் பத்துப் பாடிய புலவர் ஒவ்வொருவர்க்கும் தொடர்புடைய மன்னர் ஒவ்வொருவரும் வரையறையின்றி மிகுந்த பரிசில் அளித்திருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறே, யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறையும் வரையறையின்றி வழங்கும் வள்ளல் எனவும், தாம் அவனிடத்துப் பரிசு பெறும் இரவலர் எனவும், கூடலூர் கிழார் புறநானூற்றுப் பாடலில் (229) கூறியுள்ளார்; பாடல் பகுதி வருமாறு :—

"...ஒருமீன் விழுந்தன்றால் விசும்பி னானே
அதுகண்டு,
யாமும் பிறரும் பல்வேறு இரவலர்...
அழிந்த நெஞ்சம் மடியுளம் பரப்ப
அஞ்சினம் எழுநாள் வந்தன் றின்றே...

தன் துணை யாயம் மறந்தனன் கொல்லோ
பகைவர்ப் பிணிக்கும் ஆற்றல் நசைவர்க்கு
அளந்து கொடை அறியா ஈகை
மணிவரை யன்ன மாஅ யோனே!'

பதிற்றுப்பத்தின் மற்ற மன்னர்களைப் போலவே, யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறையும் வரையறையில்லாத வள்ளன்மை யுடையவன் என்றும், அதனால் இவன் பத்தாம் பத்தின் தலைமைக்குத் தக்கவன் என்றும், மேற்காட்டியுள்ள புறப்பாடலின் பகுதியால் உய்த்துணரலாம்.

பதிகங்கள் :

பதிற்றுப் பத்தின் ஒவ்வொரு பத்திற்கும் முன்னால் ஒவ்வொரு பதிகம் இருப்பதாக முன்பு கூறினோம். இப் பதிகங்கள் நூல் தொகுக்கப்பட்ட பின் எழுதப்பட்டவை எனப்படினும், நூல் தொகுப்பிற்குப்பின் பலகாலம் சென்று எழுதப்பட்டிருக்கமாட்டா. நூல் தொகுப்பை யடுத்தே எழுதப்பட்டிருக்கக் கூடும். இற்றைக்கு ஏறக்குறைய ஆயிரத் தைஞ்ஞூறு ஆண்டுகட்கு முன்பே எழுதப்பட்டதால்தான், இப் பதிகங்களில் போதிய விவரங்கள் தரப்பட்டுள்ளன. இந்தப் பதிகங்கள் இல்லையேல், இந்நூலைப் பற்றி அவ்வளவாக ஒன்றும் அறிய முடியாது. இதை விளங்கச் செய்ய, மாதிரிக்காக இரண்டாம் பத்தின் முகப்பில் உள்ள பதிகப் பகுதி வருமாறு :—

"இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனை ஆசிரியர் குமட்டூர்க் கண்ணனார் பாடிய இரண்டாம் பத்து.

பதிகம்

" மன்னிய பெரும்புகழ் மறுவில் வாய்மொழி
இன்னிசை முரசின் உதியஞ் சேரற்கு
வெளியன் வேண்மாள் நல்லினி யீன்றமகன்
அமைவரல் அருவி இமையம் விற்பொறித்
திமிழ்கடல் வேலித் தமிழகம் விளங்கத்
தன்கோல் நிறீஇத் தகைசால் சிறப்பொடு

பேரிசை மரபின் ஆரியர் வணக்கி
நெய்தலை பெய்து கையிற் கொளீஇ
அருவிலை நன்கலம் வயிரமொடு கொண்டு
பெருவிறல் மூதூர்த் தந்துபிறர்க் குதவி
அமையார்த் தேய்த்த அணங்குடை நோன்றாள்
இமைய வரம்பன் நெடுஞ்சேர லாதனைக்

குமட்டூர்க் கண்ணனார் பாடினார் பத்துப்பாட்டு. அவைதாம்: புண்ணுமிழ் குருதி, மறம் வீங்கு பல் புகழ், பூத்த நெய்தல், சான்றோர் மெய்ம்மறை, நிரைய வெள்ளம், துயிலின் பாயல், வலம்படு வியன் பணை, கூந்தல் விறலியர், வளனுறு பைதிரம், அட்டு மலர் மார்பன் —இவை பாட்டின் பதிகம்.

பாடிப் பெற்ற பரிசில்: உம்பற்காட்டு ஐஞ்ஞூறூர் பிரமதாயம் கொடுத்து முப்பத்தெட்டி யாண்டு தென்னாட்டுள் வருவதனிற் பாகம் கொடுத்தான் அக்கோ.

இமையவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் ஐம்பத்தெட்டி யாண்டு வீற்றிருந்தான்.''—

மேலுள்ளது பதிகப் பகுதி; அஃதாவது,— பாடலாலும் உரைநடையாலும் எழுதப்பட்டுள்ளது. இதே மாதிரியில் பின்னுள்ள பதிகங்களும் இருக்கின்றன. மேலுள்ள பதிகத்தின் பாடல் பகுதியில், இந்தப் பத்துக்கு உரிய அரசன் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் என்பதும், அவன் பெற்றோர் உதியஞ்சேரல் - வேண்மாள் நல்லினி என்பதும், அவன் பெற்ற வெற்றிச் சிறப்புக்களும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. பாட்டுப் பகுதியைத் தொடர்ந்து உரைநடையாக உள்ள மூன்று பத்திகளுள் முதல் பத்தியில், பாடலாசிரியரின் பெயரும், பாட்டு எண்ணிக்கையும், ஒவ்வொரு பாட்டின் பெயரும் கூறப்பட்டுள்ளன; இரண்டாம் பத்தியில், பாடிப் பெற்ற பரிசு விவரம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது; மூன்றும் பத்தியில் அரசன் ஆட்சி செலுத்திய மொத்த ஆண்டுக் காலம் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. பின்னுள்ள எல்லாப் பதிகங்களிலும் இதேபோன்ற முறை கட்டுப்பாடாய்க் கையாளப்பட்டுள்ளது. இப் பதிகங்கள் வரலாற்று ஆராய்ச்சிக்கு மிகவும் பயன்படுவன வன்றோ?

பதிகப் பகுதியில் பத்துப் பாடல்களின் பெயர்களும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமை கூர்ந்து நோக்கற்பாலது. பாடலில் உள்ள சிறப்புத்தொடர் ஒன்று பாடலின் பெயராக அமைக் கப்பட்டுள்ளது. முதல் பாடலில், 'வருநிறம் திறந்த புண்ணுமிழ் குருதியின்' என்னும் எட்டாவது அடியிலுள்ள, 'புண்ணுமிழ் குருதி' என்னும் சிறப்பான பொருள்பொதிந்த தொடர் அப்பாடலுக்குப் பெயராக்கப்பட்டுள்ளது. சங்கப் புலவர்களுள் சிலர், அவரவர் பாடலில் உள்ள சிறப்புத் தொடரால் பெயர் பெற்றுள்ளமை ஈண்டு ஒப்பு நோக்கற் பாலது. ஐங்குறு நூற்றில் பல பத்துக்கள் சிறப்புச் சொல் அல்லது சிறப்புத் தொடரால் பெயர் பெற்றுள்ளமையும் ஈண்டு நினைவுகூரத் தக்கது. பிற்காலத்தெழுந்த நூல்கள் சிலவற்றில் பாடலின் முதல்சொல் அல்லது முதல்தொடர் பெயராய் அமைந்திருப்பது, பதிற்றுப்பத்தும் ஐங்குறுநூறும் அளித்த படிப்பினையா யிருக்கலாம்.

பதிற்றுப் பத்துப் பதிகங்களின் அமைப்பைப் பார்த்துப் பிற்காலத்தினர் பெற்ற படிப்பினைகள் இன்னும் சில உண்டு. பிற்காலச் சோழவேந்தர்களின் கல்வெட்டுக்களின் தொடக் கத்தில், 'மெய்க்கீர்த்தி' என்னும் பகுதியொன்று இருக்கக் காணலாம். இந்த மெய்க்கீர்த்தியில் மன்னரது படை வீரம், கொடை வீரம், இன்ன பிற சிறப்புக்கள், ஆட்சியாண்டு முதலியவை கூறப் பெற்றிருக்கும். இந்த மெய்க்கீர்த்தி யமைப்பு, முதல் முதலாக முதலாம் இராசராச சோழனின் கல்வெட்டுக்களில்தான் காணப்படுகிறது. இந்த மெய்க் கீர்த்தி, பதிற்றுப் பத்துப் பதிகப் பாடல்கள் போலவே இருப்பதால், அத்தப் பதிகங்களைப் பார்த்தே அதே மாதிரியில் இது எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். முதலாம் இராசராசன் பத்தாம் நூற்றுண்டுக் காரனுதலால், பத்தாம் நூற்றுண்டுக்கும் பல நூற்றுண்டுகட்கு முன்பே பதிற்றுப் பத்தின் பதிகங்கள் எழுதப்பட்டுப் பரவலாகப் பயன் தந்து வந்தன என்பது புலனுகலாம்.

பதிற்றுப் பத்துப் பதிகம் தந்த அடுத்த படிப்பினை வருமாறு:— பதிற்றுப்பத்தில் பத்துப் பாடல்கள் கொண்ட

ஒவ்வொரு பத்துக்கும் முன்னுல் உள்ள 'பதிகம்' என்னும் பெயரைப் பார்த்து, பிற்காலத்தவர், பத்துப் பாடல்கள் கொண்ட சிறுசிறு மடல்களுக்குப் (சிறு நூல்களுக்குப்) 'பதிகம்' என்னும் பெயர்வைக்கத் தொடங்கி விட்டனர். அந்தப் பதிகம்—இந்தப் பதிகம் என இந்தக் காலத்தில் ஆயிரக் கணக்கான பதிகங்களைக் காணலாம். ஒவ்வொரு பதிகத்திலும் பத்துப் பாடல்கள் இருக்கும். 'பதிகம்' என்னும் சொல்லுக்குப் பத்துக் கொண்டது எனப் பொருள் செய்து ஏராளமான பதிகங்களை இயற்றித் தள்ளியுள்ளனர்.

மற்றும், 'பதிகம்' என்னும் சொல் 'பதியம்' என மாறிப் 'பாட்டு' என்னும் பொருளில்,

"அன்ன வயற்புதுவை ஆண்டாள் அரங்கற்குப்
பன்னு திருப்பாவைப் பல்பதியம்—இன்னிசையில்
பாடிக் கொடுத்தாள்நற் பாமாலை பூமாலை
சூடிக் கொடுத்தாளைச் சொல்"

என ஆண்டாளின் திருப்பாவைத் தனியனில் ஆளப்பட்டிருப் பதும் ஈண்டு எண்ணத்தக்கது. இந்தத் தனியன் ஒன்பதாம் நூற்ருண்டில் உய்யக்கொண்டார் என்பவரால் இயற்றப் பெற்ற தாகும்.

பதின்மூன்ரும் நூற்ருண்டில் நன்னூல் இயற்றிய பவணந்தி முனிவர், நன்னூல்—பொதுப் பாயிரம் முதல் நூற்பாவில், பாயிரம் என்பதற்கு உரிய வேறுபெயர்களுள் 'பதிகம்' என்பதும் ஒன்று எனத் தெரிவித்துள்ளார்:—

'முகவுரை பதிகம் அணிந்துரை நூன்முகம்
புறவுரை தந்துரை புனைந்துறை பாயிரம்'

என்பது அந் நூற்பா இதன் விருத்தியுரையில் 'பதிகம்' என்னும் சொல்லை விளக்கவந்த சங்கர நமச்சிவாயர்,

"பதிகக் கிளவி பல்வகைப் பொருளைத்
தொகுதி யாகச் சொல்லுதல் தானே'—

என்பவாகலின்... பல்வகைப் பொருளையும் தொகுத்துச் சொல்லுதலின் பதிகமென்றும்... பெயராம் என்றவாறு".—

என்று கூறியுள்ளார். பின்னால் விரிவாகச் சொல்லப் போகும் செய்திகளை முன்கூட்டித் தொகுத்துச் சொல்வது பாயிரமாகும். பதிற்றுப் பத்தில் ஒவ்வொரு பத்துக்கும் முன்னால் உள்ள பதிகம், அந்தப் பத்தைப் பற்றிய செய்தி களைச் சுருக்கிச் சொல்வதால், ஒவ்வொரு பதிகத்தையும் ஒவ்வொரு பத்தினுடைய பாயிரம் என்று சொல்லலாம் போல் தோன்றுகிற தல்லவா? எனவே, இந்தப் 'பதிகம்' என்னும் பெயரைப் பார்த்தே நன்னூலார் பாயிரத்திற்குப் 'பதிகம்' என்னும் பெயரும் உண்டு என்று கூறியிருக்க வேண்டும். இதை நன்கு உணர்ந்து கொண்ட சங்கர நமச்சிவாயர்,

> "பதிகக் கிளவி பல்வகைப் பொருளைத்
> தொகுதி யாகச் சொல்லுதல் தானே"

என்னும் திவாகர—பிங்கல நிகண்டு நூற்பாவை எடுத்துக் காட்டி நல்ல விளக்கம் தந்துள்ளார். இந்த மேற்கோள் நூற்பாவும் பதிற்றுப்பத்தின் பதிகத்தைப் பார்த்தே இயற்றப் பட்டிருக்க வேண்டும். இலக்கியம் கண்டதற்கே இலக்கணம் அன்றோ? மற்றும், எந்தப் பழைய பாட்டியல் நூலிலும் இடம்பெறாத 'பதிகம்' என்னும் நூலுக்குப் பன்னிரு பாட்டியில் என்னும் நூலில் பின்வருமாறு இலக்கணம் சொல்லப்பட் டுள்ளது:—

> "ஆசிரி யத்துறை அதனது விருத்தம்
> கலியின் விருத்தம் அவற்றின் நான்கடி
> எட்டின் காறும் உயர்ந்த வெண்பா
> மிசைவைத்து ஈரைந்து நாலைந்து என்னப்
> பாட்டுவரத் தொடுப்பது பதிகம் ஆகும்."

இதில், பத்துப் பாட்டு இருப்பதன்றி, இருபது பாட்டு இருப்பதும் பதிகம் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகக் கூடியும், பதிகம் என்னும் பெயரைப் பிற்காலத்தார் பல கோணங்களில் பயன்படுத்திக் கொள்வதற்கு முன்னோடியாக இருந்தது பதிற்றுப் பத்தின் பதிகம் என்பது பெறப்படும்.

பிற்காலத்தில், பதிகம் என்பதற்குப் பலவாறு விளக்கம் செய்து கொண்டுள்ளனராயினும், பதிற்றுப் பத்தில் பதிகப் பாடலை யடுத்துள்ள உரைநடைப் பகுதியில் வேறொரு வகையான விளக்கம் குறிப்பாகத் தரப்பட்டுள்ளது. இரண்டாம் பத்துப் பாடலை யடுத்துள்ள உரைநடைப் பகுதியை மீண்டும் காண்பாம்:

"குமட்டூர்க் கண்ணனார் பாடினார் பத்துப் பாட்டு. அவைதாம்: புண்ணுமிழ் குருதி, மறம் வீங்கு பல்புகழ், பூத்த நெய்தல், சான்றோர் மெய்ம்மறை, நிரைய வெள்ளம், துயிலின் பாயல், வலம்படு வியன் பணை, கூந்தல் விறலியர், வளனறு பைதிரம், அட்டு மலர் மார்பன் - இவை பாட்டின் பதிகம்"—

இதில், 'பாடினார் பத்துப் பாட்டு' என்று பாடல் தொகையைச் சொல்லி, பின்னர், 'அவைதாம்' என்று அந்தப் பத்துப் பாட்டுக்களின் பெயர்களைச் சொல்லத் தொடங்கி, 'புண்ணுமிழ் குருதி' முதல் 'அட்டு மலர் மார்பன்' வரையுள்ள பாட்டின் பத்துத் தலைப்புப் பெயர் களைச் சொல்லத் தொடங்கி, 'புண்ணுமிழ் குருதி' முதல் 'அட்டு மலர் மார்பன்' வரையுள்ள பாட்டின் பத்துத் தலைப்புப் பெயர்களையும் தந்து, இறுதியில் 'இவை பாட்டின் பதிகம்' எனக் கூறியுள்ளமை காண்க. 'இவை பாட்டின் பதிகம்' என்னும் தொடருக்குப் பொருள் என்ன? 'இவை' என்பது, பத்துத் தலைப்புப் பெயர்களையும் குறிக்கிறது; 'பாட்டின்' என்பது, மேலே 'பாடினார் பத்துப் பாட்டு' எனப்பட்டுள்ளதே—அந்தப் பத்துப் பாட்டையும் குறிக் கிறது; 'பதிகம்' என்பது, பாட்டில் பதிந்துள்ள பொருள் பொதிந்த பகுதி என்னும் கருத்தை யறிவிக்கிறது; அதாவது பதிகம் என்றால் 'பதிந்திருப்பது' என்று பொருள் பண்ணக் கூடியதாயுள்ளது; செடி கொடிகளைப் பதிய வைப்பதற்குப் 'பதிபோடுதல்: - பதிவு போடுதல் – பதியம் போடுதல் - என்றெல்லாம் பெயர் வழக்காறு உள்ளமை காண்க. மறைசை யந்தாதி என்னும் நூலில், இந்தப் பொருளில்,

'பதிகம் பரிக்கும் குழல் (17) என்பதாகச் செய்யுள் வழக்காறு இருப்பதும் அறிக.

எனவே, பதிற்றுப்பத்தில் உள்ள 'பதிகம்' என்பதற்கு' பின்னால் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் செய்திகள் முன்னால் சுருக்கமாகப் 'பதிந்திருப்பது' என்று பொருள் கொள்ளலாம். பதிந்தது பதிகம். இந்தப் பொருளின் அடிப்படையிலேயே, நன்னூலில் பவணந்தியார், பாயிரத்திற்குப் 'பதிகம்' என்னும் பெயரும் உண்டு எனக் கூறியுள்ளார்.

இதற்கு மேலும் சான்று வேண்டுமாயின், மணிமேகலை, சிலப்பதிகாரம் என்னும் இருபெருங் காவியங்கட்குச் செல்லலாம். மணிமேகலையில் முப்பது காதைகள் உள்ளன. இந்த முப்பது காதைகளையும் நூலுக்கு முன்னால் உள்ள 'பதிகம்' என்னும் பகுதி குறிப்பிடுகிறது. இந்தப் 'பதிகம்' என்னும் சொல்லுக்குக் 'கதை பொதி பாட்டு' எனப் பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது. தொண்ணூற்றெட்டு அடிகள் கொண்ட இந்தப் பதிகத்தில், காவியத்தின் உட்பொருள் முழுதும் சுருங்கத் தரப்பட்டுள்ளது. இந்தப் பதிகம் முப்பது காதைகளின் பெயர்களையும் முதலில் கூறி, இறுதியில்,

> "...இளங்கோ வேந்தன் அருளிக் கேட்ப
> வளங்கெழு கூல வாணிகன் சாத்தன்
> மாவண் தமிழ்த்திறம் மணிமேகலை துறவு
> ஆறைம் பாட்டினுள் அறியவைத் தனனென்."

என முடிக்கப் பெற்றுள்ளது. இவ்வாறே சிலப்பதிகாரத்தின் முன்னாலும் தொண்ணூறு அடிகள் கொண்ட பதிகம் ஒன்றுள்ளது. இதில் சிலப்பதிகாரச் சுருக்கமும் நூலிலுள்ள முப்பது காதைப் பெயர்களும் தரப்பட்டுள்ளன. இறுதியில்,

> "...இவ்வா றைந்தும்
> உரையிடை யிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள்
> உரைசால் அடிகள் அருள மதுரைக்

கூல வாணிகன் சாத்தன் கேட்டனன்
இது,
பால்வகை தெரிந்த பதிகத்தின் மரபென்.''

எனப் பதிகம் முடிக்கப் பெற்றுள்ளது. நூலின் உட்கிடையை முதலில் கூறி, இதுதான் 'பதிகம்' என இறுதி அடியில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது காண்க. இதுகொண்டு, பதிகம் என்றால் என்ன என்பதை நன்கு தெளிந்து கொள்ளலாம்.

இனி, பதிற்றுப் பத்தின் பதிகங்களின் இறுதியில் கூறப்பட்டுள்ள பரிசில் விவரம் முறையே வருமாறு :—

இரண்டாம் பத்து :— (முன்னரே கூறப்பட்டுள்ளது).

மூன்றாம் பத்து :— 'பாடிப் பெற்ற பரிசில்; நீர் வேண்டியது கொண்மின் என, யானும் என் பார்ப்பனியும் சுவர்க்கம் புகல் வேண்டும் என, பார்ப்பாரிற் பெரியோரைக் கேட்டு ஒன்பது பெருவேள்வி வேட்பிக்க, பத்தாம் பெருவேள்வியிற் பார்ப்பானையும் பார்ப்பனியையும் காணாராயினர்.'

நான்காம் பத்து.— 'பாடிப் பெற்ற பரிசில்; நாற்பது நூறாயிரம் பொன் ஒருங்கு கொடுத்துத் தான் ஆள்வதிற் பாகம் கொடுத்தான் அக்கோ.'

ஐந்தாம் பத்து :— 'பாடிப் பெற்ற பரிசில் : உம்பற் காட்டு வாரியையும் தன் மகன் குட்டுவன் சேரலையும் கொடுத்தான் அக்கோ.' (மகனைக் கொடுத்தான் என்றால், மாணாக்கனாக ஒப்படைத்திருப்பான் என்று கருதலாம்.)

ஆறாம் பத்து :— 'பாடிப் பெற்ற பரிசில் : கலன் அணிக என்று அவர்க்கு ஒன்பது காப் பொன்னும் நூறாயிரங் காணமுங் கொடுத்துத் தன் பக்கத்துக் கொண்டான் அக்கோ.'

ஏழாம் பத்து :— 'பாடிப் பெற்ற பரிசில் : சிறுபுறமென நூறாயிரங் காணங் கொடுத்து, நன்றா என்னும் குன்றேறி நின்று தன் கண்ணிற்கண்ட நாடெல்லாம் காட்டிக் கொடுத்தான் அக்கோ.'

எட்டாம் பத்து :— 'பாடிப் பெற்ற பரிசில் : தானும் கோயிலாளும் புறம்போந்து நின்று கோயிலுள்ள வெல்லாம்

கொண்மின் என்று, காணம் ஒன்பது நூறாயிரத்தோடு அரசு கட்டிற் கொடுப்ப, அவர், யான் இரப்ப இதனை யாள்க என்று அமைச்சுப் பூண்டார்.

ஒன்பதாம் பத்து :— 'பாடிப் பெற்ற பரிசில் : மருளில் லார்க்கு மருளக் கொடுக்க வென்று உவகையின் முப்பத் தீராயிரம் காணங் கொடுத்து, அவர் அறியாமை ஊரும் மனையும் வளமிகப் படைத்து, ஏரும் இன்பமும் இயல்வரப் பரப்பி, எண்ணற்காகா அருங்கல வெறுக்கையோடு பன்னூ றாயிரம் பாற்பட வகுத்துக் காப்பு மறம் தான் விட்டான் அக்கோ.'

ஒவ்வொரு புலவரும் பெற்றுள்ள பரிசு விவரங்களைப் படிக்குங்கால் தலை சுற்றுகிறது. ஒருவர் அரசனைப் பத்து வேள்விகள் செய்யவைத்துத் தன் மனைவியுடன் சுவர்க்கம் போயுள்ளார். சுவர்க்கத்திலும் மனைவியைவிட்டுப் பிரிய மனமில்லாத அவர் நல்லவர் போலும்! மற்றொருவர், அரசனது ஆட்சியில் பாதிப் பாகம் பெற்றுள்ளார். இன்னொருவர் மன்னன் மகனையே பெற்றுக் கொண்டுள்ளார்- வேறொருவர், குன்றின்மேல் ஏறிநின்று கண்ணில் தெரியும் பகுதியெல் லாம் எய்தியுள்ளார். ஒருவர், அரண்மனைப் பொருள் களுடன் அரசுகட்டிலும் கொடுப்பக் கொள்ளாது அமைச்சர் பதவியை ஏற்றுள்ளார். இன்னொருவர், தம்மூர் சென்ற பிறகு, தமக்குத் தெரியாமலே அங்கே முன்கூட்டி உரியவாக் கப் பட்டிருந்த ஊரும் மனையும் இன்ன பிறவும் எதிர்பாராது பெற்றுள்ளார். இவையன்றி, ஒவ்வொருவரும் கணக்கற்ற பொன்னும் பொருளும் ஊர்களும் பெற்றுள்ளதாகப் பதிகங் களுள் பறைசாற்றப் படுகின்றன. இதனால், அன்று தமிழ்ப் புலவோர்க்கு இருந்த பெருஞ்சிறப்பும், மன்னர்களின் பெரு வண்மையும் புலனாகும். ஆனால், இந்தப் பரிசு விவரங்களைச் சிலர் நம்பாமல் ஐயுறக் கூடும். இவை உண்மையே என்பது அறிஞர்களின் கருத்து. சான்றும் கூற முடியும்.

மூன்றாம் பத்தில் தன்னைப் பாடிய பாலைக் கௌதமனாரின் வேண்டுகோளின் படி, பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன்

வேள்விகள் செய்து, அவரை மேலுலகிற்கு அனுப்பினுன் என்னும் செய்தியை, அம் மன்னனின் அண்ணன் மகனுகிய இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரத்தில் - வஞ்சிக்காண்டம் நடுகற் காதையில்,

'நான்மறை யாளன் செய்யுட் கொண்டு
மேல்நிலை யுலகம் விடுத்தோ னுயினும்' (137 - 38)

என்னும் பகுதியில் அறிவித்துள்ளார். இந் நிகழ்ச்சி இளங்கோவடிகள் அறிந்ததா யிருக்க வேண்டும். மன்னன் தொடர்ந்து வேள்விசெய்து கொண்டு வந்திருப்பான்; பத்தாவது வேள்வியின் போது பாலைக் கௌதமனுர் இயற்கை எய்தி விட்டிருக்கிருர். இயற்கையாய் இது நடந்திருக்கலாம். வேள்விகள் என்னவோ, புலவரின் நன்மைக்காகச் செய்யப் பட்டுள்ளன - அவ்வளவுதான்!

மற்றப் பரிசுகளையும் நம்புவதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன. பாலைக் கௌதமனுர்க்காக வேள்வி செய்யப்பட்ட வரலாறு இன்றும் மலைநாட்டில் வழங்கப் படுகிறதாம். மற்றும், புறநானூற்றுப் பாடல்கள், கல்வெட்டுக்கள், செப்பேடுகள் போன்றவற்றிலும் சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. குமட்டூர்க் கண்ணனுர், பரணர், காக்கை பாடினியார் நச்செள்ளையார் ஆகியோர் பரிசாகப் பெற்ற இடங்கள் கண்ணன் காடு, பரணன் கானம், காக்கையூர் என முறையே கல்வெட்டுக் களிலும் செப்பேடுகளிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதாக உயர்திரு. சதாசிவப் பண்டாரத்தாரவர்கள் கூறியிருப்பது ஈண்டு எண்ணத்தக்கது.

கடவுள் வாழ்த்து

எல்லாத்தொகை நூல்களிலும் கடவுள் வாழ்த்து இருந்தும் பதிற்றுப்பத்தில் இல்லாமைக்குக் காரணம், நூலின் முன் பகுதியாகிய முதற்பத்து கிடைக்கா தொழிந்தமையே யாகும். முதல் பத்துப் பாடல்களே கிடைக்காதபோது, அவற்றிற்கும் முன்னுல் இருந்த கடவுள்வாழ்த்து எவ்வாறு கிடைத்திருக்க முடியும்? பதிற்றுப்பத்தின் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் பழைய ஓலைச் சுவடிகளில் இல்லாது போயினும், இக்காலத்தினர்

அச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ள பதிற்றுப் பத்துப் பதிப்புக்களில், 'எரி யெள்ளுவன்ன நிறத்தன்' என்று தொடங்கும் பன்னிரண்டடி கொண்ட பாடல் ஒன்று, கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலாக நூலின் முன்னுல் சேர்த்து அச்சிடப்பெற்றுள்ளது. இந்தப் பாடல், தொல்காப்பியம் - புறத்திணையியலில் 'அமரர் கண் முடியும் அறுவகை யானும்' என்று தொடங்கும் (26-ஆம்) நூற்பாவின் உரைப்பகுதியிடையே நச்சினுர்க்கினியரால் எடுத்துக்காட் டப் பெற்றுள்ளது. பாடல் முழுதும் வருமாறு :-

'எரியெள்ளு வன்ன நிறத்தன் விரியிணர்க்
கொன்றையம் பைந்தார் அகலத்தன் பொன்ருர்
எயிலெரி யூட்டிய வில்லன் பயிலிருட்
காடமர்ந் தாடிய ஆடலன் நீடிப்
புறம்புதை தாழ்ந்த சடையன் குறங் கறைந்து
வெண்மணி யார்க்கும் விழவினன் நுண்ணூற்
சிரந்தை யிரட்டும் விரலனிரண் டுருவா
ஙீரணி பெற்றவெழிற் றகையன் நேரும்
இளம்பிறை சேர்ந்த நுதலன் களங்கனி
மாறேர்க்கும் பண்பின் மறுமிடற்றன் தேறிய
சூலம் பிடித்த சுடர்ப்படைக்
காலக் கடவுட் குயர்கமா வலனே. '

தொல்காப்பிய உரையில் பெரும்பாலான பாடல்களை நூற்பெயருடன் கொடுக்கும் நச்சினுர்க்கினியர், இந்தப் பாடலுக்கு உரிய நூற்பெயரைக் கூருது விட்டிருப்பது நமது தீப் பேறே. அப்படியிருக்கவும், இந்தப் பாடல் பதிற்றுப் பத்தின் கடவுள் வாழ்த்தாயிருக்கலாம் என ஒரு தோற்றமாக இக் காலத்தினர் இதனை எடுத்துச் சேர்த்துள்ளனர். இது பதிற்றுப் பத்தின் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலே என்பதை நாம் ஆராய்ந்து நிறுவ முடியும் :—

'அமரர்கண் முடியும் அறுவகையானும்' என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவின் உரையிடையே, கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலுக்கு எடுத்துக்காட்டுத் (உதாரணம்) தர

வந்த நச்சினார்க்கினியர், 'எரியெள்ளு வன்ன நிறத்தன்' என்று தொடங்கும் இந்தப் பாடல் முழுவதையும் தந்து, இப் பாடலின் கீழே,

> ''இது கடவுள் வாழ்த்து, தொகைகளிலும் கீழ்க் கணக்கிலும் உள்ள கடவுள் வாழ்த்தெல்லாம் இதன்கண் அடங்கும்—

என வரைந்துள்ளார். கடவுள் வாழ்த்துக்கு எடுத்துக் காட்டாகத் தொகை நூல்களிலும் கீழ்க்கணக்கு நூல்களிலும் உள்ள கடவுள்வாழ்த்துப் பாடல்களையே விதந்து குறிப்பிட்டுள்ள நச்சினார்க்கினியரால் காட்டப்பட்டுள்ள 'எரியெள்ளு வன்ன நிறத்தன்' என்னும் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலும், ஏதேனும் ஒரு தொகைநூலைச் சேர்ந்த பாடலாகத்தானே இருக்கக் கூடும்? தொகை நூல்களுள் பதிற்றுப்பத்தில் தவிர மற்றவற்றில் எல்லாம் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் இருப்பதால், இந்தப் பாடல் பதிற்றுப்பத்தின் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலாகத்தானே இருக்கக் கூடும்? பதிற்றுப்பத்தின் பதிகப் பாடலை முதற்கொண்டு எடுத்தாளும் நச்சினார்க்கினியர், அந் நூலின் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலை எடுத்தாண்டிருப்பதில் வியப்பேது மில்லை.

''இது பதிற்றுப்பத்தின் கடவுள்வாழ்த்துப் பாடலெனில், இப் பாடலின் கீழே பதிற்றுப் பத்து' என நூலின் பெயரை நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிட்டிருப்பாரே?'' —எனச் சிலர் வினவலாம். நூற்பெயரைக் குறிப்பிடும் வழக்கம் அவரிடம் மிகவும் உண்டெனினும், சில இடங்களில் அவர் குறிப்பிடாமலேயே சென்றுள்ளார். மற்றும், இந்தக் கடவுள்வாழ்த்துப் பாடல், பதிற்றுப் பத்தைச் சேர்ந்த நூறு பாட்டுக்களுள் ஒன்றன்று ஆதலானும், தனியாக வேறொருவரால் இயற்றிச் சேர்க்கப்பட்ட தாதலானும், இந்தப் பாடலைப் 'பதிற்றுப் பத்து' என்னும் நூற்பெயரால் குறிப்பிடாது விட்டார் போலும்! எனவே, நச்சினார்க்கினியர் வரைந்துள்ள உரைப் பகுதியின் சூழ்நிலையை நன்கு ஆராய்வார்க்கு, இப் பாடல்

பதிற்றுப் பத்தின் கடவுள் வாழ்த்தே என்பது விளங்காமற் போகாது.

பாடலேயே பனிமூட்டம் சூழ்ந்துள்ளபோது, அதன் ஆசிரியர் பெயரை எவ்வாறு அறிவது? இந்தப் பாடலைப் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் தலையில் கட்டி விடலாமா? ஏன் செய்யக் கூடாது? இதற்குமுன் பேசப்பட்டுள்ள ஐந்து தொகை நூல்களின் முன்னால் உள்ள கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல்கள் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரால் பாடப்பட்டிருக்கும்போது, ஆறாவது தொகை நூலாகிய பதிற்றுப் பத்தின் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் மட்டும் ஏன் இவருடையதாக இருக்க முடியாது? இவரால் பாடப்பட்டனவாகிய 'கார்விரி கொன்றைப் பொன்னேர் புதுமலர்த் தாரன்' என்று தொடங்கும் அகநானூற்றுக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலையும், 'கண்ணி கார் நறுங் கொன்றை கார்வண்ண மார்பின் தாரும் கொன்றை' என்று தொடங்கும் புறநானூற்றுக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலையும் ஊன்றி நோக்கி, அவற்றின் அமைப்பினை ஆராய்ந்து காணின், பதிற்றுப் பத்தின் கடவுள் வாழ்த்தாகக் கருதப்படும் 'எரியெள்ளு வன்ன நிறத்தன், விரியிணர்க் கொன்றையம் பைந்தார் அகலத்தன்' என்று தொடங்கும் பாடலும் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாருடையதாகவே இருக்கக் கூடும் என்பது புரியாமற் போகாது.

பதிற்றுப் பத்தின் இந்தக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலைப் பற்றி ஒரு தடை எழுப்பப்பட்டுள்ளது. பதிற்றுப் பத்து உட்பட இதுவரை பேசப்பட்டு வந்துள்ள ஆறு தொகை நூல்களும் ஆசிரியப் பாவால் ஆனவை; முதல் ஐந்து நூல்களின் கடவுள் வாழ்த்துக்களும் பெருந்தேவனாரால் ஆசிரியப் பாவாலேயே இயற்றப்பட்டுள்ளன. ஆனால், பதிற்றுப் பத்துக் கடவுள் வாழ்த்தாகக் கருதப்படும் 'எரியெள்ளு வன்ன நிறத்தன்' என்னும் பாடல், வெண்பாவும் ஆசிரியப்பாவும் கலந்த மருட்பா வாகும். எனவே, ஆசிரியப்பாவால் ஆன பதிற்றுப்பத்தின் கடவுள் வாழ்த்தும் ஆசிரியப் பாவாகத்தானே இருக்க வேண்டும்?

அங்ஙனமன்றி மருட்பாவாக இருத்தலின், இது பதிற்றுப் பத்தின் கடவுள் வாழ்த்தாக இருக்கமுடியாது; அதேபோல, மற்றக் கடவுள் வாழ்த்துக்களை ஆசிரியப்பாவால் இயற்றி யுள்ள பெருந்தேவனாரின் பாடலாகவும் இஃது இருக்க முடியாது - இப்படியாக ஒரு தடை எழுப்பப்பட்டுள்ளது. மற்றும், வேறொருவரால் இயற்றப்பட்டதாகக் கூறப்படும் கலித்தொகைக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல், கலித்தொகைப் பாடல்கள் போலவே கலிப்பாவாக இருப்பதும் இங்கே சுட்டிக் காட்டப்படுகிறது. இந்தத் தடைக்கு வேண்டுமே விடை!

ஆசிரியப் பாவால் ஆன ஒரு நூலுக்கு, வெண்பாவும் ஆசிரியமும் கலந்த மருட்பாவால் கடவுள் வாழ்த்து அமைப்பதில் அப்படியொன்றும் தவறு இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. இதில் ஓரளவு ஆசிரியமும் கலந்திருப்பதால்- பிற்பகுதி ஆசிரியப்பாவால் முடிந்திருப்பதால், இதனைப் பொருத்தப்பாடுடைய தென்றே அமைதி செய்துகொள் ளலாம். அன்றியும், ஆசிரியமாகவே எல்லாப் பாடல்களும் இல்லாமல், மருட்பாவும் கலந்து மாறுதல் பெற்றிருப்பது ஒருவகைச் சுவையின்பம் அல்லவா? மாறுதலை விரும்புவது மக்கள் இயல்புதானே! பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார்க்கு வெண்பாப் பாடுதலும் கைவந்த கலையாகும் என்பதும் ஈண்டு நினைவுகூரத் தக்கது. எனவே, மருட்பா என்னும் கரடியை விட்டு மறுக்க வேண்டியதில்லை. தெரியாத ஒன்றைப் பற்றித் திட்டவட்டமாக முடிவு கூறுதல் அரிதெனினும், இதனை ஆராய்ந்து காண்க.

இல்லாத பத்துக்கள் :

பதிற்றுப் பத்தில் முதல் பத்தும் பத்தாம் பத்தும் ஆகிய இருபது பத்துக்களைச் சேர்ந்த இருபது பாடல்களும் இல்லை யென்பது அறிந்த செய்தி. பதிற்றுப் பத்து ஓலைச் சுவடி களில் இந்த இருபதும் இல்லையாயினும், இவற்றுள் ஐந்து பாடல்கள் மட்டும், புறத்திரட்டாலும் தொல்காப்பிய உரை களாலும் சிந்தாமணி உரையாலும் அறியப்படுகின்றன.

இவ்வைந்தனுள் மூன்று பாடல்கள் முழுமையாகக் கிடைத்துள்ளன; ஒரு பாடலில் இறுதி மூன்று அடிகள் மட்டும் அகப்பட்டுள்ளன; மற்றொரு பாடலின், 'முதற்குறிப்பு' மட்டும் அறியப்பட்டுள்ளது. இவை பற்றிய விவரம் வருமாறு :—

புறத்திரட்டு என்பது பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிற்கு மேல் தொகுக்கப்பட்ட தொகை நூலாகும். இதில், பலநூல்களிலுள்ள சிற்சில பாடல்கள் நூற் பெயர்களுடன் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. பதிற்றுப் பத்திலிருந்து ஆறு பாடல்கள் பதிற்றுப் பத்து என்னும் நூற்பெயருடன் புறத்திரட்டில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த ஆறனுள், புறத்திரட்டுச் செய்யுள் வரிசைப்படி 845, 1267, 1283, 1505 என்னும் நான்கு எண்கள், நான்கு பாடல்கள், பதிற்றுப் பத்தில் இப்போது கிடைத்துள்ள எண்பது பாடல்களுள் உள்ளன. இந்த நான்கும் பதிற்றுப் பத்துப் பாடல் வரிசைப்படி முறையே 28 (845), 83 (1267), 26 (1283), 63 (1505) என்னும் எண் கொண்டவையாகும். ஆறனுள் மற்ற இரு பாடலும் இப்போது கிடைத்துள்ள எண்பது பாடல்களுள் இல்லை; எனவே இவையிரண்டும் பதிற்றுப் பத்தின் முதல் பத்தையோ பத்தாம் பத்தையோ சேர்ந்தனவாயிருத்தல் வேண்டும். இவை புறத்திரட்டில் 1260, 1275 எண்கள் கொண்டனவாகும். இவற்றுள் 1260-ஆம் எண் கொண்ட பாடல் வருமாறு :—

'இருங்கண் யானையொ டருங்கலந் தெறுத்துப்
பணிந்துகுறை மொழிவ தல்லது பகைவர்
வணங்கா ராதல் யாவதோ மற்றே
யுருமுடன்று சிலைத்தலின் விசும்பதிர்ந் தாங்குக்
கண்ணதிர்பு முழங்கும் கடுங்குரல் முரசமொடு
கால்கிளர்ந் தன்ன ஊர்தி கான்முளை
எரிநிகழ்ந் தன்ன நிறையருஞ் சீற்றத்து
நளியிரும் பரப்பின் மாக்கடல் முன்னி
நீர்துனைந் தன்ன செலவின்
நிலந்திரைப் பன்ன தானையோய் நினக்கே.'

இந்தப் பாடல் நூற்பெயருடன் புறத்திரட்டில் கிடைத்திருப்ப தன்றி, தொல்காப்பியம்-புறத்திணையியலில் 'இயங்கு படை யரவம்' என்று தொடங்கும் (7-ஆம்) நூற்பாவின் உரையிடையே, 'வபாங்கல் எய்திய பெருமை' என்னும் துறைக்கு எடுத்துக்காட்டாக இளம் பூரணராலும் தரப் பட்டுள்ளது; ஆனால், இளம்பூரணர் நூற்பெயர் குறிப் பிடாமல் பாடலை மட்டும் முழுதும் தந்துள்ளார். இதே நூற்பாவின் உரையிடையே, 'வென்றோர் விளக்கம்' என்னும் துறைக்கு எடுத்துக் காட்டாக, இந்தப் பாடலின் முதல் மூன்று அடிகளை மட்டும், பதிற்றுப்பத்து என்னும் நூற்பெய ருடன் நச்சினார்க்கினியர் கொடுத்துள்ளார். மற்றும், சீவக சிந்தாமணி - நாமகள் இலம்பகத்தில் உள்ள 'உருவ மாமதி' என்று தொடங்கும் (310) செய்யுளின் உரையிடையே, "'முன்பு நிறைமதி போலும் முகத்தில் ஒளி, இப்பொழுது வருத்தத்தாற் கெட்ட கரிய வொளி; 'இருங் கண் யானை' போல...'' - என இந்தப் பதிற்றுப் பத்துப் பாடலின் முற்பகுதியை நச்சினார்க்கினியர் எடுத்தாண்டிருப்பதும் காண்க. எனவே, 'இருங்கண் யானையொடு' என்று தொடங்கும் பாடல், பதிற்றுப் பத்தில் இல்லாத இருபது பாடல்களுள் ஒன்று என்பது விளங்கும். அடுத்து, - புறத்திரட்டில் 1275-ஆம் எண் கொண்டுள்ள பதிற்றுப் பத்துப் பாடல் வருமாறு:—

'வந்தனென் பெரும கண்டனென் செலற்கே
களிறு கலிமாத் தேரொடு சுரந்து
நன்கல னீயும் நகைசா லிருக்கை
மாரி யென்னாய் பனியென மடியாய்
பகைவெம் மையி னசையா வூக்கலை
வேறுபுலத் திறுத்த விறல்வெங் தானையொடு
மாறா மைந்தர் மாறுநிலை தேய
மைந்துமலி யூக்கத்த கந்துகால் கீழ்ந்து
கடாஅ யானை முழங்கும்
இடாஅ வேணிநின் பாசறை யோனே.'

இந்தப் பாடல் புறத்திரட்டில் தவிர வேறு எதிலும் காணப்படவில்லை. எனவே, தெரியாதிருந்த இந்தப் பதிற்றுப் பத்துப்பாடலைத் தெரிவித்த பெருமை புறத்திரட்டு ஒன்றுக்கே உரியது.

மேற்காட்டிய இரு முழுப்பாடல் தவிர, இன்னொரு முழுப்பாடல் நச்சினார்க்கினியர் உரையால் அறியப்படுகிறது. தொல்காப்பியம் - புறத்திணையியலில், 'கொள்ளார் தேஎங் குறித்த கொற்றமும்' என்று தொடங்கும் (12-ஆம்) நூற்பாவின் உரையிடையே நச்சினார்க்கினியர் பின்வருமாறு ஒரு பகுதி வரைந்துள்ளார்:—

''உதாரணம் முற்காட்டியவே; வேறு வேறு காட்டினும் அமையும். இத்திணைக்குப் படையியங்கரவம் முதலியனவும் அதிகாரத்தாற் கொள்க; அது,

'இலங்கு தொடி மருப்பிற் கடாஅம் வார்ந்து
நிலம்புடையூஉ வெழுதரும் வலம்படு குஞ்சரம்
எரியவிழ்ந் தன்ன விரியுளை சூட்டிக்
கால்கிளர்ந் தன்ன கடுஞ்செலல் இவுளி
கோன்முனைக் கொடியினம் வரவா வல்லோ
னேன்வினை கடுக்குந் தோன்றல பெரிதெழுந்
தருவியி னொலிக்கும் வரிபுனை நெடுந்தேர்
கண்வேட் டனவே முரசங் கண்ணுற்றுக்
கதத்தெழு மாதிரங் கல்லென வொலிப்பக்
கறங்கிசை வயிரொடு வலம்புரி யார்ப்ப
நெடுமதில் நிரைஞாயிற்
கடிமிளைக் குண்டு கிடங்கின்
மீப்புடை யாரரண் காப்புடைத் தேஎ
நெஞ்சுபுக லழிந்து நிலைதளர் பொரீஇ
யொல்லா மன்னர் நடுங்க
நல்ல மன்றவிவண் வீங்கிய செலவே.'

என வரும்.''—

மேலே நச்சினார்க்கினியர் எடுத்துக் காட்டியுள்ள பாடல் பதிற்றுப் பத்துப் பாடலாகும். அவர் இங்கே நூல்

பெயரைக் குறிப்பிடவில்லை. ஆனால் அவரே, தொல்காப்பியம் - புறத்திணையியலில் உள்ள 'பாடாண் பகுதி கைக்கிளைப் புறனே' என்னும் (25-ஆம்) நூற்பாவின் உரையிடையே,

"'இலங்கு தொடி மருப்பின்' என்னும் பதிற்றுப் பத்து உள்ளியது முடிக்கும் வேந்தனது சிறப்பாகிய உழிஞை யாயினும், பதின்றுலாம் பொன் பரிசில் பெற்ற மையிற் பாடாணுயிற்று."—

என, 'இலங்கு தொடி மருப்பின்' என்று தொடங்கும் இப் பாடலைப் பதிற்றுப்பத்துப் பாடல் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்தப் பாடல், கிடைத்துள்ள எண்பது பாடல்களுள் இல்லாமையால், இது முதல்பத்து அல்லது பத்தாம் பத்தைச் சேர்ந்ததாக இருக்கவேண்டும்.

அடுத்து, - தொல்காப்பியம் - கற்பியலில் 'தற்புகழ் கிளவி' எனத் தொடங்கும் (39-ஆம்) நூற்பாவின் உரையிறுதியில்,

"தலைவன் முன்னர் இல்லையெனவே அவன் முன்னரல்லாத விடத்துப் புகழ்தல் பெற்றும். அவை காமக் கிழத்தியரும் அவர்க்குப் பாங்காயினுருங் கேட்பப் புகழ்தலாம்.

'பேணுதகு சிறப்பிற் பெண்ணியல் பாயினும்
என்னேடு புரையுநள் அல்லள்
தன்னெடு புரையுநர்த் தானறி குநளே.'

எனப் பதிற்றுப் பத்தில் வந்தது."—

என நச்சினர்க்கினியர் வரைந்திருப்பதிலிருந்து, மேலே அவரால் காட்டப்பட்டுள்ள மூன்று அடிகளும், பதிற்றுப் பத்துப் பாடல் ஒன்றின் இறுதி அடிகள் என்பது புலனுகும். இந்த மூன்று அடிகளும், இப்போதுள்ள எண்பது பாடல்களுள் எதிலும் இல்லாமையால், பதிற்றுப் பத்தின் முதல் பத்து அல்லது பத்தாம் பத்தைச் சேர்ந்த ஏதோ ஒரு பாடலின் இறுதிப் பகுதி என்பது தெளிவு. நச்சினர்க்கினியர் இந்தப் பாடல் முழுவதையும் கொடாதது நமது தீப்பேறே.

மற்றும், - தொல்காப்பியப் புறத்திணையியலில் 'அறு வகைப் பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்' என்று தொடங்கும் (20-ஆம்) நூற்பாவின் உரையிடையே,

''விசையந் தப்பிய' என்னும் பதிற்றுப்பத்து ஈகை கூறிற்று''—

என நச்சினுர்க்கினியர், பதிற்றுப் பத்துப் பாடலொன்றைச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். இந்தப் பாடலும் எண்பது பாடல்களுள் இல்லை. எனவே, இஃதும், முதல் அல்லது பத்தாம் பத்தைச் சேர்ந்ததாகவே இருக்க வேண்டும். நச்சினுர்க்கினியர் இந்தப் பாடலை முதற்குறிப்போடு விட்டு விட்டது நமக்குப் பேரிழப்பாகும்.

புதையலெனக் கிடைந்த ஐந்து பாடல்களுள், 'விசையந் தப்பிய' என்னும் பாடல் அந்த முதற்குறிப்போடு மட்டும் நின்று விட்டதாதலின், அதனை விடுத்து, மற்ற நான்கு பாடல்களுள் முதல் பத்திற்கு உரியவை எவை - பத்தாம் பத்திற்கு உரியவை எவை - என ஒரு சிறிது காண்பாம்:—

முதல் பத்து உதியஞ் சேரலைப் பற்றியது என முன்பு நாம் முடிவு கட்டியுள்ளோம். உதியஞ்சேரலின் மகன் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன்; அவன் மகன் சேரன் செங்குட்டுவன். எனவே, சேரன் செங்குட்டுவனின் பாட்டனும் இமயவரம்பனின் தந்தையுமாவான் உதியஞ் சேரல் என்பது பெற்ரும். இமயம் வரை படையெடுத்துச் சென்று வென்று வந்தவர்கள் என்பது சிலப்பதிகாரம் முதலியவற்ருல் அறியப்பட்ட வரலாறு. எனவே, இவர்தம் முன்னேனுகிய உதியஞ் சேரலும் வடக்கே நெடுந்தொலைவு படையெடுத்துச் சென்று வென்றுவந்தவன் என்ற வரலாறு அறியப்படும். உதியஞ்சேரல் வடக்கே படையெடுத்துச் சென்றதன் தொடர்ச்சியாகவே அவன் மகனும் பேரனும் சென்று வந்திருக்கிருர்கள். "தென்னகத்தார் வடநாட்டுக்குப் படையெடுத்து வந்தபோது எம்போலும் முடிமன்னர் ஈங்கில்லை போலும்''— என்று வடநாட்டு மன்னர்களாகிய கனக விசயர் கதைத்ததைப்

பொறுக்காமல் செங்குட்டுவன் அவர்கள் மேல் படையெடுத்துச் சென்ருன் என்று வரலாறு கூறுகிறதென்ருல், அவனுக்கு முன்பே பாட்டன்மார் படையெடுத்துச் சென்ற வரலாறு அறிந்ததொன்றே.

இந்த அடிப்படையுடன் நோக்குங்கால், - புறத்திரட்டாலும் தொல்காப்பிய உரைகளாலும் அறியப்பட்டுள்ள பதிற்றுப் பத்துப் பாடல்கள் நான்கனுள், 'இருங்கண் யானையொடு' என்று தொடங்கும் பாடலிலும், 'இலங்கு தொடி மருப்பின்' என்று தொடங்கும் பாடலிலும், மன்னனது வெளிநாட்டுப் பயணச்செலவு குறிப்பிடப் பட்டிருத்தலினுலும், முதல்பாடல் புறத்திரட்டில் 'பகை வயிற்சேறல்' என்னும் தலைப்பின்கீழ்க் கொடுக்கப்பட்டிருத் தலினுலும், இரண்டாவது பாடல் முன்னதற்கு இளைத்த தாய்த் தெரியவில்லை யாதலினுலும், இவ்விரு பாடல்களையும், உதியஞ்சேரலுக்கு உரியதாகக் கருதப்படும் முதல்பத்தைச் சேர்ந்தவை எனக் கூறலாம்.

அடுத்து,— பத்தாம் பத்து, யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறையைப் பற்றிக் கூடலூர் கிழாரால் பாடப்பட்டிருக்கலாம் என முன்பு கூறப்பட்டுள்ளது. புறத்திரட்டால் அறியப் பெற்றுள்ள, "வந்தனென் பெரும கண்டெனென் செயற்கே... கடாஅ யானை முழங்கும் இடாஅ வேணி நின் பாசறை யோனே' என்னும் பாடலில், புலவர் அரசனைக் கண்டு வருவதற்காகப் பாசறைப் பக்கம் சென்ற செய்தி கூறப்பட்டிருத்தலானும், பாடலிடையே 'நன்கலன் ஈயும் நகைசால் இருக்கை' என அரசனது ஈகை சிறப்பிக்கப் பெற்றிருத்தலானும், இந்தச் செய்தி யானைக்கட்சேய் மாந் தரஞ்சேரல் இரும்பொறையைக் கூடலூர் கிழார் பாடியுள்ள புறநானூற்றுப் பாடலோடு ஒத்து வராததால், இந்தப் பாடலைப் பத்தாம் பத்துக்கு உரிய பாடலாகக் கருதலாம். குதிரையைக் குறிக்கும் 'கலிமா' என்னும் பெயர், இந்தப் பதிற்றுப் பத்துப் பாடலிலும், கூடலூர் கிழாரின் புறநானூற்றுப் பாடலிலும் வந்திருப்பது ஈண்டு எண்ணத் தக்கது.

இறுதியாக,— பதிற்றுப் பத்துப் பாடல் ஒன்றின் பிற் பகுதியாகிய 'பேணு தகு சிறப்பின்' என்று தொடங்கும் மூன்று அடிகளைக் காண்பாம்! இந்தப் பகுதியில், பெண் களைப் பற்றிய அந்தப்புரத்துச் செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. நச்சினார்க்கினியரும், தலைவி கூறுவதற்கு எடுத்துக் காட்டா கவே இந்தப் பாடலைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மன்னனுக்கு ஒருத் திக்குமேல் துணைவியர் இன்னும் சிலர் உளர் என்னும் சூழ்நிலையில் பின்னப்பட்டு இப்பாடற் பகுதி எடுத்தாளப்பட் டுள்ளது. இந்தப் பகுதி, யானைக்கட்சேயைக் கூடலூர்கிழார் பாடியுள்ள புறநானூற்றுப் பாடலிலுள்ள,

'ஒண்டொடி மகளிர்க்கு உறுதுணை யாகித்
தன் துணை யாயம் மறந்தனன் கொல்லோ'

என்னும் பகுதியோடு ஒத்து வருகின்றதல்லவா? எனவே, இந்தப் பதிற்றுப்பத்துப் பாடற்பகுதி, யானைக்கட் சேயைக் கூடலூர் கிழார் பாடியதாகக் கருதப்படும் பத்தாம் பத்தின் ஒரு பாடலைச் சேர்ந்ததாயிருக்கலாம் எனக் கருத லாம்.

இனம் தெரியாத பதிற்றுப் பத்துப் பாடல்கள் நான்கும், முதல் பத்துக்கும் பத்தாம் பத்துக்கும் இங்கே பங்கிடப் பெற்றுள்ளன. இந்த உய்த்துணர்வு தவறாகவும் இருக்கலாம்- சரியாகவும் இருக்கலாம். கிடைக்காத இரு பத்துக்களும் கிடைக்குங்கால் உண்மை விளங்கும்.

மறைந்த மாயம்

பதிற்றுப் பத்தின் முதல் பத்தும் இறுதிப் பத்தும் மறைந்த மாயம் எப்படியோ! இதில் மாயம் ஒன்றும் இல்லை. ஒரு நூலின் முதல் பகுதியும் இறுதிப் பகுதியும் கிழிந்து அழிந்து போவது இயல்பே. இந்தக் காலத்திலும் - சிறுவர் கள் என்றென்ன – பெரியவர்கள் வைத்துப் பயன்படுத்தும் அச்சு நூல்களும் முன்னும் பின்னும் கிழிந்து சிதைந்து போவதைக் காண்கின்றோம். இவ்வாறே, பதிற்றுப் பத்தின் முதலும் கடையும் அழிந்துபோயின.

பதிற்றுப் பத்தின் நூறு பாடல்களுள் முதல் இரண்டு மூன்று பாடல்களும் இறுதி யிரண்டு மூன்று பாடல்களும் சிதைந்து போயிருப்பின் இயற்கை யெனலாம்; ஆனல், சொல்லிவைத்தாற் போல் ஒன்றுகூட நில்லாமல் முதலில் சரியாய்ப் பத்துப் பாடல்களும் இறுதியில் சரியாய்ப் பத்துப் பாடல்களும் இல்லாதுபோனது எவ்வாறு? இதிலும் வியப் பொன்றும் இல்லை. இந்த நிலைமையிலிருந்து நமக்கு விளங்குவதாவது :—

பதிற்றுப் பத்தின் ஒவ்வொரு பத்துக்கும் உரிய ஓலைச் சுவடிகள் தனித்தனிப் பத்தாகக் கட்டுக் கட்டி முறையே அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. இந்த நிலையில், 'முதலும் கடையும் சிதைவது இயற்கை' என்ற பொது முறைப்படி, முதல் கட்டும் இறுதிக் கட்டும் சிதைந்து போயின.

சரி, -கட்டாக இருந்தது எவ்வாறு காணமற் போயிற்று? யாராவது திருடிக் கொண்டிருக்கலா மெனில், முதலையும் கடையையும் மட்டும் திருடுவானேன்? செல்லரித்திருக்கலா மெனில், முதல் கட்டிலும் இறுதிக்கட்டிலும் ஓர் ஓலையைக் கூட மீதி வைக்கவில்லையா? அவ்வாறே நடந்திருப்பினும், எல்லாருடைய வீட்டு ஓலைச் சுவடிகளிலுமா இவ்வாறு நடந்திருக்கக்கூடும்? சிலர் வீட்டில் இப்படி நடந்திருப்பினும், வேறு சிலர் வீட்டிலாயினும் முழுதும் இருந்திருக்கக் கூடுமே! அப்படியே எல்லாருடைய வீட்டிலும் செல்லரித் திருப்பினும், சிலர் வீட்டில் முன்பகுதியில் மட்டும் அரித்திருக்க வேண்டும் - வேறு சிலர் வீட்டில் பின் பகுதியில் மட்டும் அரித்திருக்க வேண்டு மல்லவா? அவ்வாறே எல்லா ருடைய வீட்டிலும் இருபுறங்களிலும் அரித்திருப்பினும், சிலர் வீட்டில் முன்பகுதியிலாவது சில பாடல்களும், சிலர் வீட்டில் பின் பகுதியிலாவது சில பாடல்களும், விட்டு வைக்கப்பட்டிருக்கலாமே! எல்லாருடைய சுவடிகளிலும் முதல் பத்து முழுதும், இறுதிப் பத்து முழுதும் தொலைந்து போனது எவ்வாறு? அதிலும், தமிழ் வழங்கும் பல்வேறு பகுதிகளிலும் இந்த நிலைமை ஏற்பட்டது எவ்வாறு?

1904-ஆம் ஆண்டு முதன் முதலாகப் பதிற்றுப் பத்தைப் பதிப்பித்த தமிழ் ஐயா உ. வே. சாமிநாத ஐயரவர்கள் தமது ஆராய்ச்சிக்குக் கிடைத்த பதிற்றுப்பத்தின் ஆறு ஓலைச் சுவடிப் படிகளைப் பற்றி தமது முகவுரையில் குறிப் பிட்டுள்ளார். அவை ஆறும் வருமாறு:—

1. திருவாவடுதுறை ஆதீனத்துப் பிரதி.
2. சென்னை இராசாங்கத்துக் கையெழுத்துப் புத்தக சாலைப் பிரதி.
3. ஆழ்வார் திருநகரி, தே. லட்சுமணக் கவிராயர் வீட்டுப் பிரதி.
4. ஜே. எம். வேலுப்பிள்ளையவர்கள் பிரதி.
5. தி. த. கனகசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் பிரதி.
6. திருமயிலை வித்துவான் சண்முகம் பிள்ளையவர்கள் பிரதி.

உ. வே. சா. அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ள இந்த ஆறு படி (பிரதி) களிலும் முதல் பத்தும் இறுதிப் பத்தும் இல்லையாம். இவை ஆறும் வெவ்வேறு இடங்களைச் சேர்ந்தவை. வேலுப் பிள்ளை திருநெல்வேலியைச் சேர்ந்தவர். கனகசுந்தரம் பிள்ளை இலங்கை - யாழ்ப்பாணத்தார். இவ்வாறு பலரி டமும் இருந்த படிகளுள் ஒன்றிலாயினும் இரண்டு பத்துக் களும் இருக்கக் கூடாதா? ஒரு பத்தாயினும் - ஒரு பத்தில் சில பாடல்களாயினும் இருக்கக் கூடாதா? இந்த ஆறு படிகளே யன்றி, இன்னும் சில படிகள் தமக்குக் கிடைத்த தாக உ. வே. சா. கூறியுள்ளார். எதிலுமே இரண்டும் இல்லை - பழைய உரை இருந்த படிகளிலும் இல்லையாம்.

பழைய உரையுடன் கூடிய படியொன்றில் ஒன்பதாம் பத்தின் இறுதியில், "பதிற்றுப் பத்து மூலமும் உரையும். முடிந்தது; சுப மஸ்து."— என்று எழுதப்பட்டிருந்தாக உயர்திரு ஔவை. சு. துரைசாமிப் பிள்ளையவர்கள் தெரிவித் துள்ளார்கள்.

புறத்திரட்டு தொகுக்கப்பட்ட காலத்திலும், பதினன் காம் நூற்றுண்டினராகிய நச்சினர்க்கினியர் காலத்திலும்,

முழு உருவத்தில் இருந்த பதிற்றுப் பத்திலிருந்து இரு பத்துக்கள் பிற்காலத்தில் காணுமற்போனது எவ்வாறு? இதற்குத் தக்க விடை கூற முடியும்.

பழைய தமிழ் நூல்களுள் இப்பொழுது கிடைத்திருப்பன சிலவே; அழிந்து போனவையே மிகப் பல. பல நூல்களின் பெயர்கள்மட்டும் இப்போது அறியப்படுகின்றன. நூல்கள் கிடைக்கவில்லை. சில நூல்களில் தப்பித் தவறிச் சில பகுதிகள் மட்டும் கிடைத்துள்ளன. இதற்குக் காரணம் என்ன? பழைய ஓலைச்சுவடிகள் பலவும் இயற்கையாகவும் அழிந்தன—வேண்டும் என்றே திட்டமிட்டும் அழிக்கப் பட்டன. இந்த இருமுறைகளில் ஏதோ ஒரு முறையில், பதிற்றுப் பத்தும் அழிந்து போயிற்று - அல்லது - அழிக்கப் பட்டு விட்டது. ஏசுநாதர் மீண்டும் உயிர்த்தெழுந்ததைப் போல, எங்கோ ஒளிந்து கொண்டிருந்த ஒரே ஒரு சுவடி மட்டும் பின்பொருநாள் தலைகாட்டியது. இந்தச் சுவடியில் முதல் பத்தும் இறுதிப் பத்தும் இழக்கப்பட்டிருந்தன. இந்தச் சுவடியைப் பார்த்தே பின்னர்ப் பல படிகள் பலராலும் எடுத்துக்கொள்ளப் பட்டன. இவ்வாறு முதலும் கடையும் குறைந்த உருவத்தில் பதிற்றுப் பத்து மீண்டும் பரவத் தொடங்கியது. இப்பொழுது கிடைத்துள்ள ஓலைச் சுவடிப் படிகளிலெல்லாம் முதலும் இறுதியும் இல்லாது போனதன் காரணம் இப்போது ஒருவாறு விளங்கலாம். சரி, - மீண்டும் உயிர்த்தெழுந்ததாகக் கூறப்பட்ட ஒரே ஓர் ஓலைச் சுவடியில் முதலும் கடையும் குறைந்தது எவ்வாறு?

பதிற்றுப் பத்தின் ஒவ்வொரு பத்தும் தனித்தனியாகக் கட்டப்பட்டுப் பின் இணைத்து வைக்கப்பட்டிருந்திருக்கும் என முன்பே கூறினோம். இந்தப் பதிற்றுப் பத்துச் சுவடி மற்ற நூல்சுவடிகளின் இடையே வைக்கப்பட்டிருக்கும். இந்நிலையில், பதிற்றுப்பத்துச் சுவடியின் முன்னால் வைக்கப் பட்டிருந்த வேறு நூல் சுவடியுடன் பதிற்றுப்பத்தின் முதல் பத்து கலந்து விட்டிருக்கும்; பதிற்றுப் பத்துச் சுவடியின்

பின்னுல் வைக்கப் பட்டிருந்த வேறு நூல் சுவடியுடன் பதிற்றுப் பத்தின் இறுதிப் பத்து கலந்து விட்டிருக்கும். இச் சுவடிகளைக் கையாண்டு படித்தவர் இறந்து போக, அவரின் வழித்தோன்றல்கள் இவற்றைப் பற்றி ஒன்றும் அறிய மாட்டாமையால், இவ்வாறு முதல்பத்தும் இறுதிப் பத்தும் வேறு நூல் சுவடிகளுடன் தவறுதலாகக் கலக்க விட்டிருக்கலாம்; அல்லது வேறு விதமாகவும் நேர்ந்திருக் கலாம்; அஃதாவது:—

'முதலும் இறுதியும் சிதைவது இயற்கை' என்னும் பொது முறைப்படி, பதிற்றுப் பத்துச் சுவடியைக் கையாண்டு படித்து வந்தவர்களால் முதல் பத்தும் இறுதிப் பத்தும் சிதைந்த நிலையில் இருக்க, பின் வந்தவர்கள் அவற்றைப் பற்றி ஒன்றும் அறியாராதலின், சிதைந்த நிலையிலிருந்த அந்த இரு பத்துக்களையும் எடுத்து எறிந்து விட்டு, இடையிலே நல்ல நிலையில் இருந்த எட்டுப் பத்துக்களை மட்டும் எடுத்துத் தனியே கட்டி வைத்திருக்கலாம். இப்படியாக ஏதோ ஒரு வகையில் முதல் பத்தும் இறுதிப் பத்தும் இழக்கப்பட்டு விட, இடையிலே உள்ள எட்டுப் பத்துக்கள் மட்டும், 'பதிற்றுப் பத்து' என்னும் உருவத்தில் உயிர்த் திருந்தன. பதிற்றுப் பத்தின் ஓலைச் சுவடிப் படிகள் எல்லாம் அழிந்து போக - அல்லது - அழிக்கப்பட்டு விட, ஒரே ஓர் ஓலைச் சுவடிப் படி மட்டும் உயிர்த்தெழுந்திருந்த தாக முன்பு கூறினேமே, அந்தப் 'படி' தான் இப்படி எட்டுப் பத்துக்களோடு நின்றுவிட்ட படியாகும். அந்தப் படியைப் பார்த்துப் பின்னர்ப் பல படிகள் எடுக்கப்பட்டன. பதிற்றுப் பத்தின் முதல் பத்தும் இறுதிப் பத்தும் மறைந்த மாய வரலாறு இவ்வாறுகத்தான் இருக்கக் கூடும்.

பதிற்றுப் பத்தின் முதல் பத்தும் இறுதிப் பத்தும் இழக்கப் பட்டனவெனில், நூல் பெயர் எவ்வாறு தெரிய வந்தது? முதல் பத்தின் முகப்பில், 'பதிற்றுப் பத்து' என நூற்பெயர் எழுதப் பட்டிருக்கும்; இறுதிப் பத்தின் இறுதி யிலும் 'பதிற்றுப் பத்து முற்றும்' என நூற்பெயர் குறிப்

பிடப்பட்டிருக்கும். ஆனால், இவ்விரு பத்துக்களும் கிடைக் காமையால், இடையே எஞ்சியிருந்த எட்டுப் பத்துக்களும் பதிற்றுப் பத்து என்னும் நூலைச் சேர்ந்தவை என்பது, எவ்வாறு தெரிய வந்தது? இதற்கு விடை கூறல் எளிது:—

கிடைத்திருக்கும் எட்டுப் பத்தின் எண்பது பாடல்களுள், சில புறத்திரட்டிலும் தொல்காப்பிய உரையிலும் பிறவற்றிலும் நூற்பெயருடன் கொடுக்கப் பட்டிருப்பதால், அந்தப் பாடல்களைக் கொண்ட எட்டுப் பத்துக்களும் பதிற்றுப் பத்தைச் சேர்ந்தவை என உணரப்படவே, பதிற்றுப் பத்து என ஒரு நூல் இருக்கவேண்டும் எனவும், அந்நூலின் முதல் பத்தும் இறுதிப் பத்தும் இழக்கப்பட்டன எனவும் எளிதில் அறிய முடிந்தது. மற்றும், பதிற்றுப் பத்துப் பாடல்களை வழி வழியாகச் செவி வழிக் கேட்டறிந்து வந்தவர்கட்கும் நூற்பெயர் தெரிந்திருக்கு மல்லவா? இவ்வாறாக, நூற்பெயரை அறிந்து கொள்ள இன்னும் எத்தனையோ வகைத் துணைகள் உண்டு.

தொகுப்பு :

பதிற்றுப் பத்தின் இறுதிப் பகுதி கிடைக்காததால் நூலைத் தொகுத்தவர் பெயரும் தொகுப்பித்தவர் பெயரும் தெரியவில்லை. இந்நூலின் பத்துப் பத்துக்களுமே பத்துச் சேர மன்னர்களைப் பற்றியதா யிருத்தலின், இந்நூலைச் சேர மன்னர் ஒருவர் தொகுப்பித்திருக்கலாம். பொதுவான அகத்திணை நூலாகிய ஐங்குறுநூறே யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை என்னும் சேரமன்னரால் தொகுக்கப்பட்டிருக்கும் போது, சேர மன்னர்களைப் பற்றிய இந்நூல் சேரமன்னர் ஒருவரால் தொகுக்கப் பட்டிருந்தால் வியப்படைவதற்கில்லை. இவ்வாறே, நூல் தொகுத்தவரும், சேர மன்னர்களோடு நெருங்கிய தொடர்புடைய சேரநாட்டுப் புலவர் ஒருவராயிருக்கலாம். அல்லது, தொகுத் தவரும் தொகுப்பித்தவரும் வேறு பிறராயும் இருக்கலாம். இஃது ஓர் உய்த்துணர்வே யன்றி முற்றமுடிந்த முடிபன்று.

அடுத்து, - நூல் தொகுத்த முறை யாதாயிருக்கலாம் என்பது பற்றி ஆராய வேண்டுமே !

நூல் தொகுத்தவருக்குப் பத்துப் பத்துக்களும் எவ்வாறு – எந்த உருவத்தில் கிடைத்திருக்கக்கூடும்? சொல்லி வைத்தாற் போல், பத்து மன்னர்களைப் பற்றி மட்டுமே - பத்துப் புலவர் மட்டுமே – பத்துப் பத்துப் பாடல்கள் வீதம் மட்டுமே எவ்வாறு பாடியிருக்க முடியும்? ஒரு வேளை, முன்கூட்டித் திட்டமிட்டே இவ்வாறு செய்யப் பட்டதா?

தொகுப்பித்தவரும் தொகுத்தவரும் வேண்டிக் கொள்ள, பத்து மன்னர்கள்மேல் பத்துப் புலவர்களால் பப்பத்துப் பாடல்கள் பாடிக் கொடுக்கப்பட, இந்நூல் தொகுத்து உருவாக்கப்பட்டும் இருக்கலாம். இவ்வாறு நடந்திருப்பின், இந்தப் பத்துப் புலவர்களுள் ஒருவரே இந்நூலைத் தொகுக்கும் பணியையும் ஏற்றுக் கொண்டிருப்பர். கலித்தொகைப் பாடல்களைப் பாடிய புலவர்களுள் ஒருவரான நல்லந்துவனார் என்பவரே கலித்தொகையைத் தொகுத்தார் என்னும் செய்தி ஈண்டு ஒப்பு நோக்கற்பாலது. ஆனால், இப்படி முன்கூட்டித் திட்டமிட்டுப் பதின்மரிடம் சொல்லிப் பாடவைத்துத் தொகுக்கப்பட்டது என்னும் செய்தி ஒத்துக்கொள்ளக் கூடியதா? உண்மையானதா? இவ்வாறு சொல்லிப் பாடச் செய்திருந்தால், தொகுப்பாளர்க்குப் பெரிய வேலை யொன்றும் இருந்திராது.

ஈண்டு, மற்றத் தொகை நூல்கள் தொகுக்கப்பட்டதிலிருந்த தொல்லையையும் தொகுப்புக் கலை நுட்பத்தையும் ஊன்றி நோக்கவேண்டும். எண்ணிறந்து பரந்துபட்டுக் கிடந்த பாடல்கள் பலவற்றிலிருந்து, எடுத்துக் கொண்ட பொருளுக்கு ஏற்பச் சிறந்துநிற்கும் சில பாடல்களைத் தேர்ந்தெடுத்து ஒரு நூலாகத் தொகுப்பதே தொகுப்புக் கலையாகும் - அவ்வாறு தொகுக்கப்பட்டதே தொகை நூல் எனப்படும் - அவ்வாறு தொகுத்த புலவரே, 'இந்நூலைத் தொகுத்தவர் இன்னார்' என்று விதந்து குறிப்பிடுதற்கு

உரிய சிறப்பினையுடையவர் ஆவார். சொல்லி வைத்துச் செய்த நூறு பாடல்களைத் தொகுப்பது ஒரு தொகை யாகாது - அவ்வாறு தொகுத்தவர், 'தொகுப்பாளர்' என்னும் சிறப்புத் தகுதிக்கு உரியவராக முடியாது.

எனவே, பத்துக்கு மேற்பட்ட சேரமன்னர்கள் பலரைப் பற்றி, பத்துக்கு மேற்பட்ட புலவர்கள் பலர் பப்பத்து வீதத் துக்கு மேல் பாடிய எண்ணிறந்த பாடல்களிலிருந்து தொகுத்து உருவாக்கப்பட்டதே பதிற்றுப்பத்து என்னும் நூல் என்பது புலனாகலாம். சேரமன்னர் ஒருவர்மேல் புலவர் ஒருவரே பத்துக்குமேல் பல பாக்கள் பாடியிருப்பர். இவ்வாறு பலர்மேல் பலர் பாடிய பல பாக்களைக் கண்ட ஒருவர், சிறந்த பத்து மன்னர்களைப்பற்றிப் பத்துப் புலவர் கள் பாடியுள்ள பத்துப் பத்துப் பாடல்வீதம் நூறு பாடல் களை மட்டும் தேர்ந்தெடுத்து அழகுபெறப் 'பதிற்றுப் பத்து' என்னும் பெயருடன் ஒரு நூலாகத் தொகுத்திருக்கலாம். இந்த அமைப்பைப் பார்த்த - பின்வந்த ஒருவர், 'இன்னார் மேல் இன்னார் பாடினார் பத்துப் பாட்டு, எனப் பதிகத்தில் எழுதிவிட்டிருக்க வேண்டும். அல்லது, இன்னொரு விதமா கவும் இருக்கலாம்.

ஒரு புலவர், ஒரு மன்னன் மேல் 'பத்து' என்னும் பெயரில் பத்துப் பாடல்கள் பாடும் மரபு அந்தக் காலத்தில் இருந்திருக்கலாம். அந்த மரபின் படியும் இந்தப் பத்துப் பத்துக்களும் பாடப் பட்டிருக்கல்ாம். எனவே, இப் பத்துக் கள் சொல்லி வைத்துச் செயற்கையாய்ப் பாடப்பட்டன அல்ல; இயற்கையாய் பாடப்பட்ட பத்துக்கள் எனக் கொள் ளலாம். இயற்கையாய்ப் பாடப்பட்டன வெனினும், பத்துப் பத்துக்கள் மட்டுமே பாடப்பட்டிருக்க மாட்டா; பத்துக்கு மேல் எண்ணிறந்த பத்துக்கள் பாடப்பட்டிருந்திருக்கும் அஃதாவது, - மன்னர்கள் பலரைப் பற்றிப் புலவர்கள் பலர் 'பத்து' என்னும் பெயரில் பத்துப் பாடல்கள் கொண்ட பல பத்துக்கள் பாடியிருக்கலாம். அந்தப் பத்துக்கள் பல வற்றிலிருந்து சிறந்த பத்துப் பத்துக்களைத் தேர்ந்தெடுத்து

இந்தப் பதிற்றுப் பத்து நூலாகத் தொகுத்திருக்கலாம். 'பத்து' என்னும் பெயரில் பத்துப் பாடல்கள் கொண்ட பத்துக்கள் பல ஐங்குறு நூற்றில் இருப்பதும் ஈண்டு ஒப்பு நோக்கற்பாற்று. எனவே, 'பத்து' பாடும் மரபு பழங்காலத்திலேயே இருந்தது என்பது தெளிவு.

இதுகாறும், பதிற்றுப் பத்துத் தொகுப்புமுறையைப் பல கோணங்களில் நின்று பார்த்தோம். இறுதியாக, - 'பத்து' என்னும் பெயரில் பத்துப் பாடல்கள் வீதம் பாடப்பட்டிருந்த பத்துக்கள் பலவற்றிலிருந்து சிறந்த பத்துப் பத்துக்களைத் தேர்ந்தெடுத்துத் தொகுத்து உருவாக்கியதே பதிற்றுப் பத்து - என்ற முடிவுக்கு வரலாம்.

அடுத்து, - நூல் தொகுத்தவரின் சிறந்த வேலைப்பாடு ஒன்றினை இவண் குறிப்பிட வேண்டும். பதிற்றுப் பத்தின் ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் துறையும் வண்ணமும் தூக்கும் பெயரும் கொடுத்திருப்பதுதான் அந்த வேலைப்பாடு. ஒவ்வொரு பாடலையும் படித்துப் பார்த்து, பொருள் பொதிந்து சிறந்துநிற்கும் ஒரு தொடரை அந்தப் பாடலில் இருந்து தேர்ந்தெடுத்து அந்தப் பாடலுக்குப் பெயராகத் தந்துள்ளார். துறை, வண்ணம், தூக்கு ஆகியவற்றைத் தொல்காப்பியத்தை ஒட்டித் தந்துள்ளார். ஆனல், துறைக்கு முன் திணை கொடுக்கப் படவில்லை. எல்லாப் பாடல்களுமே பாடாண்திணை என முன்பு சான்றுடன் கூறியுள்ளோம். எல்லாமே பாடாண் திணையாய் இருப்பதால் திணை கூறப்படவில்லை என்று சொல்ல முடியாது. முதல் பத்தின் தொடக்கத்தில், முதல் பாட்டின், திணை பாடாண் திணை எனக் கூறிப் பின்வரும் பாடல்கள் யாவும் அதே திணை என்று குறிப்பிட்டிருப்பார். நூலின் முற்பகுதி கிடைக்காமற் போனதால், அந்த விவரமும் கிடைக்காமற் போயிற்று. மற்ற அகத்திணைத் தொகை நூல்களுக்கும் புறநானூற்றிற்கும் திணையும் துறையும் கூறப்பட்டிருப்பது போலவே, பதிற்றுப் பத்துக்கும் திணையும் துறையும் கூறியதல்லாமல், அந்தத் தொகை நூல்களில் கூறப்படாத வண்ணமும் தூக்கும் கூடுதலாகக் கூறியிருப்பது, பதிற்றுப்

பத்துத் தொகுப்பாளரின் வேலைப்பாடு மிகுந்த தொகுப்புக் கலைத்திறனுக்குச் சிறந்த சான்றாகும்.

தொகுப்பின் பயன் :

பதிற்றுப் பத்து நூல் தொகுத்து உருவாக்கியதனால் பெறப்பட்ட பயன்களாகப் பல கூறமுடியும். இந்நூல் அமைப்பைப் பார்த்துப் பத்து, பதிகம், பதிற்றந்தாதி, ஒருபா ஒருபஃது, பதிற்றுப்பத் தந்தாதி போன்ற பெயர்களில், பிற்காலத்தில் பல நூல்கள் தோன்றிய பயன் ஒருபுறம் இருக்க, —

தமிழர்களின் வீரம், கொடை, புலமைத் திறமை, இலக்கியச் சுவையின்பம், பண்பு, வாழ்வு முறை முதலியவற்றின் சிறப்பு அறியப்பட்ட பயன் மற்றொரு புறம் இருக்க,—

முடியுடை மூவேந்தர்களுள் ஒருவகையினராகிய சேர மன்னர்களின் வரலாற்றினை ஓரளவு சுருக்கமாகவாவது தொகுத்து அறிவதற்கு இந்தத் தொகுப்புப் பெருந்துணை புரியும் பயனை மறக்க முடியாது. பண்டை நாளில் தமிழில் முறையாக வரலாறு எழுதப்படாத குறையை இத்தகைய தொகுப்புக்களே ஓரளவு ஈடு செய்கின்றன. எனவே, தமிழக வரலாற்றுத் துறையில் புறநானூற்றைப் போலவே பதிற்றுப் பத்துக்கும் தக்க பங்கு உண்டு என்பது வெளிப்படை.

13. கலித்தொகையும் பரிபாடலும்

பாடல் எண்ணிக்கை :

இறையனார் அகப்பொருள் உரையில் கலித்தொகை என்னும் நூல் 'நூற்றைம்பது கலி' என்னும் பெயருடன் ஏழாவது தொகை நூலாகவும், பரிபாடல் என்னும் நூல், "எழுபது பரிபாடல்" என்னும் பெயருடன் எட்டாவதாகவும் அமைக்கப் பெற்றுள்ளன. நெடுந்தொகை நானூறு, குறுந் தொகை நானூறு, நற்றிணை நானூறு, புறநானூறு என்னும் நூற்பெயர்களின் இறுதியில் நூற்பாடல்களின் எண்ணளவு குறிக்கப்பட்டிருப்பது போல் இல்லாமல், நூற்றைம்பது கலி, எழுபது பரிபாடல் என நூற்பாடல்களின் எண்ணளவு நூற்பெயர்களின் முன்னுலேயே குறிப்பிடப் பட்டிருப்பது ஒரு புதுமாதிரியாகும்.

தலைச்சங்க நூல்களுள் 'பரிபாடல்' என்னும் ஒன்றையும், இடைச்சங்க நூல்களுள் 'கலி' என ஒன்றையும் இறையனார் அகப்பொருள் உரை குறிப்பிட்டுக் கூறியிருப்பதால், அவற்றினும் வேறுபாடு தெரிவதற்காக, நூற்றைம்பது கலி, எழுபது பரிபாடல் என இக் கடைச்சங்கத் தொகை நூல்களை இறையனார் அகப்பொருள் உரை எண்ணிக்கையிட்டுக் கூறியது போலும்! இவ்வாறு எண்ணிட்டுக் கூறியிருப்பதால் இன்னொரு நன்மையும் உண்டு. கலித்தொகையில் இத்தனை பாடல்களும் பரிபாடலில் இத்தனை பாடல்களும் உண்டு என்னும் உறுதியான முடிவு நமக்குக் கிடைக்கிறது. இப்போதுள்ள பரிபாடல் நூலில் இருபத்திரண்டு பாடல்களே உள்ளன; மற்றவை கிடைக்கவில்லை. ஆயினும், இறையனார் அகப்பொருள் உரையால், பரிபாடல் எழுபது பாடல் கொண்டது என்னும் உண்மை தெரியவருகிறது.

இறையனார் அகப்பொருள் உரையின் மரபை யொட்டிப் பின்வந்தவரும் நூற்றைம்பது கலி, எழுபது பரிபாடல்

எனக் கூறலாயினர். தொல்காப்பியம் - செய்யுளியலில் உள்ள 'தரவின்றாகித் தாழிசை பெற்றும்' என்னும் (149-ஆம்) நூற்பாவின்கீழ்ப் பேராசிரியர் வரைந்துள்ள,

''இனி நூற்றைம்பது கலியும் எழுபது பரிபாடலும் எனச் சங்கத்தார் தொகுத்தவற்றுள் ஒன்றனை யில்லை யென்றார்...''

என்னும் உரைப் பகுதியும், மற்றும் செய்யுளியலில், 'ஒத்தாழிசைக் கலி' என்னும் (130-ஆம்) நூற்பாவின் கீழ், ''...நூற்றைம்பது கலியுள்ளும் ஒத்தாழிசை அறுபத்தெட்டு வந்தன வாகலின் அது பெருவரவின எனப்பட்டுச் சிறப் புடைத் தாயிற்று...'' எனவும், 'அவற்றுள் ஒத்தாழிசைக் கலி இருவகைத்தாகும்' என்னும் (131-ஆம்) நூற்பாவின் கீழ், ''...அற்றன்று, நூற்றைம்பது கலியுள்ளும் ஒத்தாழி சைக் கலியின் அராக உறுப்பும் அம்போதரங்க உறுப்பும் பெற்றுவருவன இன்மையின் அவை பொருளன்றென்பது...'' எனவும், 'ஒரு பொருள் நுதலிய' என்னும் (153-ஆம்) நூற் பாவின் கீழ், ''நூற்றைம்பது கலியுள்ளும் கலிவெண்பாட்டு எட்டாகலின், அவற்றுள் ஒரு பொருள் நுதலி வருவன பிறவும் உள...'' எனவும், 'தரவும் போக்கும்' என்னும் (154-ஆம்) நூற்பாவின் கீழ், ''...நூற்றைம்பது கலியுள்ளும் அன்னதோர் கலிவெண்பாட்டின்மையின் அது சான்றோர் செய்யுளோடு மாறுகோளா மென மறுக்க...'' எனவும், 'பாநிலை வகையே' என்னும் (155-ஆம்) நூற்பாவின் கீழ், ''...இது நூற்றைம்பது கலியுள் ஒன்றாகலின் வெண்பா வாகியும் தனித்து வரும்...'' எனவும், 'கலிவெண்பாட்டே' என்று தொடங்கும் (செய்யுளியல் - 160-ஆம்) நூற்பாவின் கீழ், ''...நூற்றைம்பது கலியுள்ளும் கைக்கிளை பற்றி இவ்வாறு வரும் கலிவெண்பாட்டுக் காணுமாயினமையிற் காட்டாமாயினும்... நூற்றைம்பது கலியுள்ளும் இவை கோப்புண்டன வென்பது நினையாதாரும் இவற்றுள் ஒரு பொருள் முதலியன ஒழிந்தனவெல்லாம் வெண்பாவென்று அடிவரை கூறாதொழிய...''— எனவும், பேராசிரியர்

வரைந்துள்ள உரைப் பகுதிகளும் காண்க. மற்றும், தொல்காப்பியம் - செய்யுளியலில் 'ஒத்தாழிசைக் கலி' என்னும் (130-ஆம்) நூற்பாவின்கீழ் நச்சினார்க்கினியர் வரைந்துள்ள,

"...நூற்றைம்பது கலியுள்ளும் ஒத்தாழிசைக் கலி அறுபத்தெட்டு வந்தது..."

என்னும் உரைப்பகுதியிலும், 'ஒரு பொருள் நுதலிய என்னும் (செய்-153 ஆம்) நூற்பாவின் கீழ் அவர் வரைந்துள்ள,

"நூற்றைம்பது கலியுள் கலிவெண்பாட்டு எட்டு; அவற்றுள் ஒரு பொருள் நுதலி வருவனவற்றின் பொருள் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க..."

என்னும் உரைப் பகுதியிலும், 'தரவும் போக்கும்' என்னும் (செய் - 154 ஆம்) நூற்பாவின்கீழ் அவர் வரைந்துள்ள,

"நூற்றைம்பது கலியுள் அவ்வாறு வருவன இன்மையின் அது சான்றோர் செய்யுளொடு மாறு கொள்ளுமென மறுக்க"—

என்னும் உரைப் பகுதியிலும், கலித்தொகை 'நூற்றைம்பது கலி' எனக் குறிப்பிடப் பட்டிருப்பது காண்க.

கலி என்னும் பெயர் :

மேலே காட்டப்பட்டுள்ள பேராசிரியர் உரைப்பகுதிகளிலும் நச்சினார்க்கினியர் உரைப் பகுதியிலும் கலித்தொகை 'கலி' என்னும் பெயரால் சுட்டப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இவர்கள் இன்னும் வேறிடங்களிலும் 'கலி' என்னும் பெயரால் குறிப்பிட்டுள்ளனர். 'ஒத்தாழிசைக் கலி' என்னும் (செய் - 130 - ஆம்) நூற்பாவின் கீழ்ப் பேராசிரியர் வரைந்துள்ள,

"...கலியும் பரிபாடலும் என எட்டுத் தொகையுள் இரண்டு தொகை தம்மின் வேறுதலின் அவ்வாறு கூறுவர் செய்யுள் அறியாதார் என்பது..."

என்னும் உரைப் பகுதியிலும், ''ஆசிரியப் பாட்டின். என்னும் (செய் - 157-ஆம்) நூற்பாவின் கீழ் நச்சினார்க் கினியர் எழுதியுள்ள,

''...பரிபாடலும் கலியும் ஒழிந்த தொகையாறும் இடை யளவிற்கு எல்லை...''

என்னும் உரைப்பகுதியிலும், 'கலி' என்னும் பெயரால் கலித்தொகை குறிப்பிடப் பட்டிருப்பது காண்க.

கலிப்பா என்னும் பெயர் :

கலித்தொகை 'கலிப்பா' என்னும் பெயராலும் சுட்டப் பட்டுள்ளது. இதனை, 'வெண்பா வியலினும் பண்புற முடியும்' என்னும் செய்யுளியல் (76-ஆம்) நூற்பாவின்கீழ்ப் பேராசிரியர், 'அரிதாய வறன் என்னும் (11) கலிப் பாவினுள்' எனவும், 'மணிநிற மலர்ப் பொய்கை என்னும் (70) கலிப்பாவினுள்' எனவும் கூறியிருப்பதனால் அறியலாம்.

கலிப் பாட்டு :

கலித்தொகை 'கலிப்பாட்டு' என்னும் பெயராலும் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. இதனைத் தொல்காப்பியம் - கற்பியலில், 'புணர்ந்துடன் போகிய' என்னும் (7-ஆம்) நூற்பாவின்கீழ் நச்சினார்க்கினியர் வரைந்துள்ள,

''அரிதாய வறனெய்தி' என்னும் (11) கலிப்பாட்டுத் தலைவன் அன்புறுதக்கன கூறக்கேட்ட தலைவி அவற்றைக் கூறிப் புனைநலம் வாட்டுநர் அல்லரென வரவுகருதிக் கூறிய வாறு காண்க'' —

என்னும் உரைப்பகுதியில் காணலாம்.

பரிபாட்டு

கலித்தொகை 'கலிப்பாட்டு' என வழங்கப்பட்டிருப்பது போலவே, பரிபாடலும் 'பரிபாட்டு' என வழங்கப்பட் டுள்ளது. இதனைப் பரிபாடல் என்னும் தொகைநூலின் முதல் பாட்டின் உரையில் பரிமேலழகர் எழுதியுள்ள, 'பரிபாட்டென்பது இசைப்பாவாதலின், இஃது இசைப் பகுப்புப் படைத்த புலவரும் பண்ணும் மிட்டு...''

என்னும் உரைப் பகுதியால் உணரலாம். தொல்காப்பியரேகூட, 'கலியே பரிபாட்டு ஆயிரு பாவினும்' (அகத்திணையியல்–56) எனவும், 'கைக்கிளை பரிபாட்டு அங்கதச் செய்யுளோடு (செய்யுளியல்-118) எனவும், பரிபாடலைப் 'பரிபாட்டு' எனக் கூறியுள்ளமையைக் காணலாம். உரையாசிரியர்களும் 'பரிபாட்டு' என வழங்கியுள்ளனர்.

இசைப்பாட்டு :

"பாடல் வகையால் பெயர் வழங்கப் படுகிற கலித்தொகையும் பரிபாடலும் இசைப்பாட்டால் ஆனவையாகும். 'பரிபாட்டு என்பது இசைப்பாவாதலின்" எனப் பரிமேலழகர் கூறியிருப்பது மேலே எடுத்துக்காட்டப் பட்டுள்ளது. மறறும், 'இழைபு' என்னும் வனப்புக்கு இலக்கணம் கூறும் 'ஒற்றொடு புணர்ந்த' என்னும் செய்யுளியல் (242 - ஆம்) நூற்பாவின்கீழ்ப் பேராசிரியர் எழுதியுள்ள, "அவையாவன, கலியும் பரிபாடலும்போலும் இசைப்பாட்டாகிய செந்துறை மார்க்கத்தன வென்பது" - என்னும் உரைப்பகுதியாலும், அதே நூற்பாவின்கீழ் நச்சினார்க்கினியர் வரைந்துள்ள, "அவ்வாறு வருவன கலியும் பரிபாடலும் போலும் இசைப் பாட்டாகிய செந்துறை மார்க்கத்தன என்றுணர்க" - என்னும் உரைப்பகுதியாலும் இதனை நன்கறியலாம். இதுகாறும், இருநூல்களையும் பற்றிய பொதுச்செய்திகள் பேசப் பட்டன. இனி, ஒவ்வொன்றையும் பற்றித் தனித்தனியே காண்பாம்.

நூற்றைம்பது கலித்தொகை—
எண்ணிக்கையும் ஆசிரியரும் :

கடவுள் வாழ்த்து உட்பட நூற்றைம்பது கலிப்பாக்களின் தொகுப்பு கலித்தொகையாகும். ஐங்குறு நூற்றைப் போலவே கலித்தொகையிலும் பாடல்கள் திணைவாரியாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. முதல் பாடல் கடவுள் வாழ்த்து; முதலில் நிறுத்தப்பட்டுள்ள பாலைத்திணை முப்பத்தைந்து பாடல் கொண்டது; இரண்டாவதான குறிஞ்சி இருபத்தொன்பது; அடுத்த மருதம் முப்பத்தைந்து; நான்காவது

முல்லை பதினேழு; இறுதியில் உள்ள நெய்தல் முப்பத்து மூன்று; ஆக மொத்தம் நூற்றைம்பது பாடல்கள் ஆகின்றன. இதனை,

"இறை வாழ்த்தொன் றேழைந்து பாலைநா லேழொன்
றிறைகுறிஞ்சி யின்மருத மேழைந்—துறைமுல்லை
ஈரெட்டொன் றுநெய்தல் எண்ணான்கொன் றைங்கலியாச்
சேரெண்ணே மூவைம்ப தே."

என்னும் பழம்பாட லொன்றால் அறியலாம். இவற்றுள் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடியவர் நல்லந்துவனார் என்று சொல்லப்படுகிறார். பாலைக் கலியைச் சேரமான் பாலை பாடிய பெருங்கோவும், குறிஞ்சிக் கலியைக் கபிலரும், மருதக் கலியை மருதனிள நாகனாரும், முல்லைக் கலியைச் சோழன் நல்லுருத்திரனும், நெய்தல் கலியை நல்லந்துவனாரும் இயற்றியதாகச் சொல்கின்றனர். இத்தத் திணையமைப்பு முறைவைப்பினையும், ஒவ்வொரு திணைக்கும் உரிய ஆசிரியர் இன்னின்னார் என்பதனையும்,

"போக்கெல்லாம் பாலை புணர்தல் நறுங்குறிஞ்சி
ஆக்கமளி ஊடல் அணிமருதம் —நோக்கொன்றி
இல்லிருத்தல் முல்லை இரங்கியபோக் கேர்நெய்தல்
புல்லும் கலிமுறை கோப்பு."

"பெருங் கடுங்கோன் பாலை கபிலன் குறிஞ்சி
மருதனிள நாகன் மருத—மருஞ்சோழன்
நல்லுருத் திரன்முல்லை நல்லந் துவனெய்தல்
கல்விவலார் கண்ட கலி."

என்னும் பழம்பாடல்கள் அறிவிக்கின்றன.

தொகுத்தவர் :

இந்நூலைத் தொகுப்பித்தவர் பெயர் தெரியவில்லை. தொகுத்தவர் நல்லந்துவனார். கலித்தொகை நூல் முழுமைக்கும் நச்சினார்க்கினியர் உரையெழுதியுள்ளார். அவர் தமது உரையின் முகப்பிலும் இறுதியிலும் கலித்தொகையை நல்லந்துவனார் கோத்ததாக - தொகுத்ததாகக் கூறியுள்ளார். முதலில், முகப்பிலுள்ள உரைப்பகுதி வருமாறு :—

"...ஆதலான் ஈண்டுப் பாலைத் திணையையும் திணையாக ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் கோத்தாரென்று கூறுக." இனி உரையின் இறுதிப் பகுதி வருமாறு: "இத் தொகையைப் பாலை குறிஞ்சி மருதம் முல்லை நெய்தல் என இம்முறையே கோத்தார் நல்லுவந்துவனார்" —

இந்த உரைப் பகுதிகளால், கலித்தொகை தொகுத்தவர் நல்லந்துவனார் என்பது விளங்கும். இன்னும் இதனை,

"நாடும் பொருள் சான்ற நல்லந் துவனுசான்
சூடுபிறைச் சொக்கன் துணைப்புலவோர் — தேடுவார்
கூட்டுணவே வாழ்த்தோடு கொங்காங் கலியினையே
கூட்டினுன் ஞாலத்தோர்க் கு."

என்னும் பழம் பாடலாலும் அறியலாம்.

எத்தனை ஆசிரியர்கள்?

கலித்தொகையின் ஆசிரியர்கள் ஐவர் என மேலே கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால், சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை, கே. என். சிவராசப் பிள்ளை, எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை, வே. வேங்கடராசுலு ரெட்டியார் முதலிய தமிழறிஞர்கள் கலித்தொகையைப் பாடியவர் ஒருவரே எனக் கூறியுள்ளனர். ஐவர் பாடியதாகக் கூறும் வெண்பா எந்தக் கலித்தொகை ஓலைச் சுவடியிலும் இல்லையாதலின், அது பிற்காலத்தார் ஒருவரின் கற்பனைச் சரக்கு என்பது இவர்களின் கொள்கை. இயற்றியவர் ஐவர் அல்லர் - ஒருவரே என்பதற்கு இவர்கள் கூறும் காரணங்கள் வருமாறு :—

"பாலைக் கலியைப் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோவும் குறிஞ்சிக் கலியைக் கபிலரும் பாடினர் என்பது ஓரளவு பொருந்தும், இவர்கள் மற்றத் தொகை நூல்களிலும் முறையே பாலை பற்றியும் குறிஞ்சி பற்றியும் நிரம்பப் பாடியுள்ளனர் ஆதலின், ஆனல், மருதனிள நாகனார் வேறு தொகை நூல் களில் மருதத்தைப் பற்றி நிரம்பப் பாடியிருக்கவில்லை யாதலின், அவர் மருதக் கலியைப் பாடியிருக்க முடியாது. சோழன் நல்லுருத்திரன் புறநானூற்றில் ஒரு செய்யுளை

பாடியுள்ளார். ஆதலின், அவர் முல்லைக் கலியைப் பாடியிருக்க முடியாது. நல்லந்துவனார் வேறு நூல்களில் நெய்தல் திணையைப் பற்றி ஒரு பாடலும் பாடவில்லை யாதலின் அவர் நெய்தல்கலியைப் பாடியிருக்க முடியாது.''—

மேலேயுள்ளவாறு அறிஞர்கள் கூறி, கலித்தொகையை ஐவர் இயற்றவில்லை - ஒருவரே இயற்றினார்—என்று கூறுகின்றனர். இது பொருந்தாது. பாலைக்கலியைப் பெருங்கடுங்கோவும் குறிஞ்சியைக் கபிலரும் பாடினர் என்பது பொருந்தும்போது, கலித்தொகை முழுவதையும் ஒருவரே இயற்றினார் என்பது எவ்வாறு பொருந்தும்? அடுத்து, - மருதனிள நாகனார் மற்ற நூல்களில் மருதம் பற்றி நிரம்பப் பாடவில்லை யாதலின், இவர் மருதக்கலியைப் பாடியிருக்க முடியாது என்கின்றனர். மற்ற நூல்களில் மிகுதியாகப் பாடாமற் போனால் என்ன? கலித்தொகையில் மருதம்பற்றி முப்பத்தைந்து பாடல்கள் பாடியுள்ளாராதலின்,இவர் மருதனிள நாகனார் எனத் திணைப் பெயரால் அடைமொழி தந்து வழங்கப்படுகிறார் எனக் கூறலாமல்லவா! இவ்வாறே, நல்லுருத்திரனும் நல்லந்துவனாரும் வேறு நூல்களில் முறையே முல்லை பற்றியும் நெய்தல்பற்றியும் பாடாமற் போனாலென்ன? மற்றத் தொகை நூல்கள் ஆசிரியத்தாலானவை. இவர்கள் கலிப்பாப் பாடுவதில் வல்லமையும் ஆர்வமும் உடையவரா யிருக்கலாம்; அதனால் இத் திணைகள் பற்றிக் கலிப்பாவால் பாடியிருக்கலாம். இவர்கள் ஆசிரியப்பாவாலும் இத்திணைகள்பற்றிப் பாடியிருக்கலாம்; அவை கிடைக்காமற் போயிருக்கலாம். அல்லது, – மற்றத் தொகை நூல்களில் எண்ணிக்கை சரியாய்ப் போய்விட்டதால், இவர்கள் பாடல் இடம்பெறாமல் போயிருக்கலாம். எனவே, மற்ற நூல்களில் இவர்கள் இத்திணைகளைப் பற்றிப் பாடியிருக்கவில்லை யென்பதனால், கலித்தொகையிலும் இவர்கள் இத்திணைகள் பற்றிப் பாடியிருக்க முடியாது எனக் கூறுதல் பொருந்தாது. முன்பு, ஐங்குறுநூறு என்னும் தனித் தலைப்பில் திணை வாரியாகப் புலவர் ஐவரையும் பற்றிக் கூறியுள்ள ஆய்வுரையை ஈண்டு நினைவுகூர்தல் நல்லது.

இவ்வாறே இன்னும் என்னென்னவோ பொருந்தாக் காரணங்கள் கூறிக் கலித்தொகையை ஒருவரே இயற்றினர் என அவர்கள் தெரிவித்துள்ளனர். அவர்கள் கூறியுள்ள மற்றக் காரணங்களை எளிதில் மறுத்துவிடலாம். மற்ற ஏழு தொகை நூல்களும் புலவர் பலர் இயற்றிய பாடல்களின் தொகுப்பாயிருக்கும் போது, கலித்தொகைமட்டும் ஒருவர் இயற்றியதாக இருக்க முடியாது. எனவே, அவர்தம் கூற்றை விடுப்பாம்.

இது சார்பாக இன்னொரு கொள்கையும் ஒருவரால் கூறப்படுகிறது. 'கலித்தொகையை இயற்றியவர் ஒருவரும் அல்லர் - ஐவரும் அல்லர் - ஐவருக்கும் மேற்பட்ட பலர்' - என்பது இவர்தம் கொள்கை. இதற்கு இவர்கள் கூறும் காரணங்களாவன :—

(1) குறிப்பிட்ட ஒருதிணைக் கலிக்குள்ளேயே சொன்ன கருத்துக்களே திரும்பத்திரும்பக் கூறப்பட்டுள்ளன.

(2) சில கருத்துக்கள் முன்னுக்குப்பின் முரணாயுள்ளன.

(3) பாடல்கள் மொழி நடையில் வேறுபட்டுள்ளன.

(4) உயர்வற்ற எளிய செய்திகள் சில இடம் பெற்றுள்ளன.

(5) வடவர் செய்திகள் - ஆரியக் கொள்கைகள் ஒருசில உள்ளன. எனவே, பழங்காலத்து உயர்ந்த புலவர் முதல் பிற்காலத்து எளிய புலவர்வரை பலரால் இயற்றப்பட்ட உதிரிப் பாடல்களின் தொகுப்பே கலித்தொகை - என்று இவர்கள் கூறுகின்றனர்.

இவ்வாறு ஏதேனும் குறைபாடு எல்லா நூல்கட்கும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கலாம். ஆரியக் கொள்கைகள் தொல்காப்பியத்திலேயே புகுந்துவிட்டன. எனவே, இந்தக் காரணங்களையெல்லாம் அவ்வளவாக ஏற்றுக் கொள்வதற்கில்லை. கலித்தொகை மற்றத் தொகைநூல்களைப் போலவே ஐவருக்குமேல் பலரால் பாடப்பட்டிருக்குமாயின், மற்றத் தொகை நூலைப்போலவே பலரால் பாடப்பட்டது கலித்

தொகை என்று சொல்லியிருப்பார்களே. இந்த ஐவரை மட்டும் குறிப்பிட்டதேன்? அங்ஙனமெனில், நெடுந்தொகையினையும் ஐவர் அல்லது பதின்மரே பாடினர் என்று கூறியிருக்கலாமே! பலரை மறைத்து ஐவரை மட்டும் குறிப்பிடுவதால் கிடைக்கும் ஆதாயம் என்ன? ஏதோ தக்க ஆதாரம் இல்லாமல் இந்த ஐவர் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டிருக்க முடியாது. எனவே, இது குறித்து வீணாகக் குழம்பிக் கொண்டிருக்க வேண்டியதில்லை.

தொகுப்பு முறை :

கலித்தொகையை நல்லந்துவனார் தொகுத்தார் என்பது முன்னரே கூறப்பட்டுள்ளது. இவர் ஐந்து கலியுள் நெய்தல் கலியையும் பாடியவராவார். இதனை, நெய்தல் கலியில் இருபத்தைந்தாம் பாடலின் உரையிடையே நச்சினார்க்கினியர் வரைந்துள்ள உரைப் பகுதியாலும் அறியலாம். அது வருமாறு :—

''சொல்லொடும் குறிப்போடும் முடிவுகொள் இயற்கை, புல்லிய கிளவி யெச்ச மாகும்' என்பதனாற் சொல்லெச்சமுங் குறிப்பெச்சமுமாகத் தம் பேரறிவு தோன்ற ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் செய்யுட் செய்தார்.''—

இந்த உரைப்பகுதியால், நெய்தல் கலியின் ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் என்பது நன்கு விளங்கும். நல்லந்துவனார் தாம் பாடிய நெய்தல் கலியை இறுதியில் அமைத்துத் தொகுத்துக் கலித்தொகையை உருவாக்கியுள்ளார். கலித்தொகையில் ஒவ்வொரு திணைக்கும் உரிய பாடல் எண்ணிக்கையை நோக்குங்கால், எப்படியாவது நூற்றைம்பது என்னும் எண்ணிக்கை அமையவேண்டும் என நல்லந்துவனார் திட்டமிட்டுச் செய்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. மற்ற நால்வரும் நான்கு திணைகள் பற்றிப் பாடியுள்ள கலிப்பாக்களுள் சிறந்தன சிலவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அல்லது, மற்ற நால்வரும் இப்பொழுது கலித்தொகையில் உள்ன பாடல்களைமட்டுமே பாடியிருக்கக்கூடும். அல்லது, மற்ற நால்வரும் இன்னும் மிகுதியாகப் பாடியிருப்

பினும், இந்த அளவு பாடல்களே நல்லந்துவனூர்க்குக் கிடைத்திருக்கக் கூடும். அந்தப் பாடல்களுக்கு முன்னால் கடவுள் வாழ்த்து ஒன்று பாடிச் சேர்த்திருக்க வேண்டும். இறுதியில், தம் நெய்தல் கலிப் பாடல்களையும் சேர்த்து நூற்றைம்பது என்னும் ஓர் அழகிய எண்ணிக்கை உருவாக்க வேண்டும் என எண்ணியிருப்பார். அதற்காக, முப்பத்து மூன்று நெய்தல்கலிப் பாடல்களைச் சேர்த்து எண்ணிக்கையை ஒழுங்குசெய்து நூலைத் தொகுத்து உருவாக்கி யிருக்கிறார்.

கலித்தொகை உரையின் முகப்பில், "...ஆதலான் ஈண்டுப் பாலைத் திணையையும் திணையாக ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் கோத்தார் என்று கூறுக......ஆகலின், இத் தொகைக் கண்ணும் அவை மயங்கிவரக் கோத்தார் என்று கூறி விடுக்க... ஐங்குறு நூற்றினும் பிறவற்றினும் வேறுபடக் கோத்தவாறுங் காண்க"... என்றும், உரையின் இறுதியில் "இம்முறையே கோத்தார் நல்லந்துவனார்" என்றும் நச்சினார்க்கினியர் எழுதியிருப்பதிலிருந்து, கலித்தொகை முழுவதையும் நல்லந்துவனார் இயற்றவில்லை - அவர் தொகுத்தார் - என்பது விளங்கும். கோத்தல் என்றால் தொகுப்பது தானே! நல்லந்துவனார் பாடல்கள் அகநானூறு, நற்றிணை, பரிபாடல் ஆகியவற்றிலும் இருப்பதால், இவர், மற்றத் தொகை நூல்களைப் போலவே கலித்தொகையினையும் சங்க காலத்திலேயே தொகுத்துவிட்டார் என்பது புலனாகலாம்.

நூல்அமைப்பும் முறைவைப்பும் :

நூலின் முதலில் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலும், அடுத்து, பாலை, குறிஞ்சி, மருதம், முல்லை, நெய்தல் என்னும் வரிசையில் அவ்வத்திணைக்கு உரிய பாடல்களும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு பாடலின் இறுதியிலும், அந்தப் பாடல் எது பற்றியது என்பதை அறிவிக்கும் துறை கூறப்பட்டுள்ளது, இது, உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் கைச்சரக்கு என உணரலாம்.

நெடுந்தொகை, குறுந்தொகை, நற்றிணை என்னும் மூன்று நூல்களைப்போல் கலித்தொகையும் அகப்பொருள் நூலா

யினும், அவற்றிற்கும் இதற்கும் சில வேறுபாடுகள் உண்டு. அவையாவன :—

(1) அவை மூன்றும் ஆசிரியப் பாவால் ஆனவை; இது கலிப்பாவால் ஆனது.

(2) அவற்றின் பாடல்கள் அடி வரையறை உடையவை; இதற்கு அடிவரையறை யில்லை.

(3) அவை நூற்றுவர்க்கு மேற்பட்ட பலரால் இயற்றப் பட்டவை; ஐங்குறுநூறு போல் இது குறிப்பிட்ட ஐவரால் இயற்றப்பட்டது.

(4) அவை உதிரிப் பாடல்களின் தொகுப்புக்கள்; இது ஐங்குறு நூறுபோல் ஐவரால் ஆக்கப்பட்ட ஐந்து சிறு நூல் களின் திரட்டாகும். எனவே, இதனைப் 'பன்மாலைத்திரள்' எனலாம்.

(5) அவற்றில் ஐந்திணைப் பாடல்களும் மாறி மாறிக் கலந்துள்ள இது, ஐங்குறு நூறு போல் திணை வாரியாக உள்ளது.

(6) மற்ற நூல்களில் ஐந்திணைவரிசை முறைவைப்பு வெவ்வேறு விதமாக உள்ளது; இதில் பாலை, குறிஞ்சி, மருதம், முல்லை, நெய்தல் என்னும் முறைவைப்பு உள்ளது.

ஐந்திணைகளும் எந்த வரிசையிலும் இருக்கலாம் என்னும் செய்தி முன்பு பலவிடங்களில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. இது பற்றிக் கலித்தொகை உரையின் இறுதியில் நச்சினார்க் கினியரும் கூறியுள்ளார். அப் பகுதி வருமாறு :—

"'முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச் சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே' என்புழிச் சொல்லாத முறையாற் சொல்லவும்படும் என்றலின், இத்தொகையைப் பாலை குறிஞ்சி மருதம் முல்லை நெய்தல் என இம் முறையே கோத்தார் நல்லந்துவனார்."

இதனால், திணைகளின் முறைவைப்பு எப்படியும் இருக்க லாம் என்பது தெளிவு. நல்லந்துவனார் தாம் பாடிய நெய்தல்

திணையை இறுதியில் வைத்திருப்பது அவரது அடக்கத்தை அறிவிக்கிறது.

திணைப்பெயர் வழக்கு :

நெடுந்தொகைப் பாடல்கள் களிற்றியானை நிரை, மணி மிடை பவளம், நித்திலக் கோவை என்னும் மூன்று பிரிவினைப் பெயர்களால் தொல்காப்பிய உரையில் சுட்டப்பட்டிருப்பது போலவே, கலித்தொகைப் பாடல்கள் பாலைக்கலி, குறிஞ்சிக் கலி, மருதக்கலி, முல்லைக்கலி, நெய்தல்கலி எனத் திணைப் பிரிவினைப் பெயர்களால் வழங்கப்பட்டுள்ளன. இதற்குத் தொல்காப்பிய உரைகளிலிருந்து எத்தனையோ எடுத்துக் காட்டுக்கள் தரமுடியும். இதனை விரிப்பிற் பெருகுமாதலின் இம் மட்டில் விடுப்போம். இந்தத் திணைப்பெயர் வழக்காறு இந்தக் காலத்திலும் உள்ளமை ஈண்டு நினைவுகூரத் தக்கது.

திணைப்பெயர் வழக்கை மிகுதியாகக் கையாண்டிருப்பவர் நச்சினார்க்கினியர் எனலாம். இவர் இன்னொரு புதுமையையும் கையாண்டுள்ளார். தொல்காப்பியம் செய்யுளியலில் 'தரவும் போக்கும்' என்னும் (154-ஆம்) நூற்பாவின் உரையிடையே, ''காராரப் பெய்த' என்னும் முல்லைப்பாட்டுள்...'' என, முல்லைக் கலியை 'முல்லைப் பாட்டு' எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். பத்துப்பாட்டிலும், 'முல்லைப்பாட்டு' என்னும் பெயருடைய நூல் ஒன்றிருப்பது ஈண்டு நினைவுகூரத் தக்கது.

இந்தத் துறையில் பேராசிரியரும் இளைத்தவராகத் தெரியவில்லை; நச்சினார்க்கினியரினும் முனைப்பாகவே காணப் படுகிறார். தொல்காப்பியம் - செய்யுளியலில், கலிப்பாவுக்கு இலக்கணம் கூறுகிற நூற்பாக்களின் உரைப்பகுதிகளில், ''காராரப் பெய்த' (கலித்தொகை - 109) என்னும் முல்லைப் பாட்டு'' எனவும், ''வாரி நெறிப்பட் டிரும்புறந் தாஅழ்ந்து' (கலி-114) என்னும் முல்லைப் பாட்டும்'' எனவும், ''சுணங்கணி வனமுலைச் சுடர் கொண்ட' (கலி - 60) என்னும் குறிஞ்சிப் பாட்டினுள்'' எனவும், கலித்தொகைப் பாடல்களை முல்லைப் பாட்டு எனவும் குறிஞ்சிப்பாட்டு எனவும் பேராசிரியர் குறிப்

பிட்டுள்ளார். முல்லைப்பாட்டு என்னும் நூலைப் போலவே குறிஞ்சிப்பாட்டு என்னும் நூலும் பத்துப் பாட்டில் ஒன்றாகும் என்னும் செய்தியும் இங்கே நினைவுகூரற் பாலது. இவ்வாறு கலித்தொகை உரையாசிரியர்களால் பல பெயர் களில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது.

'கற்றறிந்தோர் ஏத்தும் கலி', 'கல்வி வலார் கண்ட கலி' என்றெல்லாம் சிறப்பிக்கப் பெற்றுள்ள கலித்தொகை கற்பதற்கு மிகவும் சுவையானது; அதன் நயம் மிகவும் இனியது. இந் நூற்பாடல்களை உரையாசிரியர்கள் மிகுதியாக எடுத்தாண்டுள்ளனர். நச்சினார்க்கினியர் ஐம்பதுக்கு மேற் பட்ட இடங்களில் இந்நூலை எடுத்தாண் டிருப்பதிலிருந்து இதன் பெருமை நன்கு விளங்கும்.

14. எழுபது பரிபாடல்

தலைச்சங்க நூல்களுள் ஒன்றாக 'எத்துணையோ பரிபாடல்' என ஒரு நூல் இறையனார் அகப்பொருள் உரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள செய்தி முன்னரே விளக்கப்பட்டுள்ளது. அதனின்றும் வேறு பிரித்துக் காட்டுவதற்காக, 'எழுபது பரிபாடல்' என்னும் பெயரில் இந்தக் கடைச்சங்கத் தொகை நூல் இங்கே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பரிபாடல் என்னும் பாடல் வகையைப் பற்றிய பொதுச் செய்திகள், தலைச்சங்க நூல்களுள் ஒன்றான 'எத்துணையோ பரிபாடல்' என்னும் தலைப்பின்கீழ் முன்பு விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. போதாக் குறைக்கு, இந்தத் தலைப்புக்கு முன்னே உள்ள 'கலித்தொகையும் பரிபாடலும்' என்னும் பொதுத்தலைப்பின் கீழும் உரிய செய்திகள் தரப்பட்டுள்ளன.

தொல்காப்பியம் - செய்யுளியலில் பரிபாடலுக்கு இலக்கணம் கூறப்பட்டுள்ள நூற்பாக்கள் அனைத்தும் முன்பு எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. அந் நூற்பாக்களுக்கு உரையாசிரியர்கள் வரைந்துள்ள உரைப்பகுதிகளைக் காணின், பரிபாடலுக்கு உரிய இலக்கணங்கள் நன்கு புலனாகும். உரையாசிரியர்கள் கூறியுள்ளபடி, பரிந்துவரும் பாடலாகிய அந்தப் பரிபாடல் என்னும் வகைப் பாடல்களின் தொகுப்பாகிய 'எழுபது பரிபாடல்' என்னும் நூலுக்கு வருவோம்.

பாடல் பங்கு:

எழுபது பரிபாடல்களுள் திருமாலுக்கு எட்டுப்பாடல்களும், முருகனுக்கு முப்பத்தொரு பாடல்களும், காடுகிழாளுக்கு ஒன்றும், வையை யாற்றிற்கு இருபத்தாறும், மதுரைக்கு நான்கும் உரிய பாங்காகும். இதனை,

''திருமாற்கு இருநான்கு செவ்வேட்கு முப்பத்
தொருபாட்டுக் காடுகாட் கொன்று—மருவினிய
வையையிரு பத்தாறு மாமதுரை நான்கென்ப
செய்யபரி பாடல் திறம்''

என்னும் பழைய வெண்பாவால் அறியலாம். இவ்வாறு எழுபது பரிபாடலால் தொகுக்கப்பட்ட இந்நூலில் இப்போது இருபத்திரண்டு பாடல்களே கிடைத்து அச்சிடப்பட்டுள்ளன. இவ்விருபத்திரண்டனுள் திருமாலுக்கு ஆறும், முருகனுக்கு எட்டும் வையைக்கு எட்டும் உரியனவாம். கிடைத்துள்ள ஓலைச் சுவடிகளில் மற்றப் பாடல்கள் காணப்படவில்லை. கிடைத்துள்ள பாடல்களுக்குப் பரிமேலழகர் உரையும் கிடைத்துள்ளன. அவர் எழுபது பாடல்களுக்கும் உரையெழுதியிருப்பார். நமக்குக் கிடைத்தவை உரையுடன்கூடிய இருபத்திரண்டு பாடல்களே.

பாடல் ஆசிரியர்கள்:

கிடைத்துள்ளவற்றுள் முதலும் இறுதியும்தவிர இடையிலுள்ள இருபது பாடல்களுக்கும் உரிய ஆசிரியர் பெயர்கள் கிடைத்துள்ளன. அவர்கள் பதின்மூவர் ஆவர். பெயர்கள் வருமாறு: — ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் (6, 8, 11, 20), இளம்பெருவழுதியார் (15), கடுவன் இளவெயினனார் (3, 4, 5), கரும்பிள்ளைப் பூதனார் (10), கீரந்தையார் (2), குன்றம் பூதனார் (9, 18), கேசவனார் (14) நப்பண்ணனார் (19), நல்லச்சுதனார் (21), நல்லழிசியார் (16, 17), நல்லெழுனியார் (12), நல்வழுதியார் (12), மையோடக் கோவனார் (7)— ஆகியவர் ஆவர். இப் பதின்மூவருள் ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் நான்கு பாடல்களுக்கு உரியவராகி முதன்மை பெற்றுள்ளார்.

பரிபாடல் ஓலைச் சுவடியில் முதல் பாடல் இல்லை. அதனால், அதன் ஆசிரியர் பெயர் தெரியாது போயிற்று. தொல்காப்பியம் செய்யுளியலிலுள்ள 'கட்டுரை வகையின்' என்னும் (119-ஆம்) நூற்பாவின்கீழ் இளம்பூரணர் எழுதியுள்ள உரையிடையே காணப்படும், 'ஆயிரம் விரித்த' என்னும் செய்யுள் பரிபாடல் நூலின் முதல் செய்யுளாக

அமைக்கப்பட்டது. இந்தப் பாடலின் இறுதிப் பகுதிக்கு உரிய உரை ஓலைச்சுவடியின் முகப்பில் இருந்ததால், இந்தப் பாடல் தானே முதல் பாட்டாக இருக்கமுடியும்! அடுத்த படியாக, - பரிபாடலின் இருபத்திரண்டாம் பாடலின் இறுதிப்பகுதி கிடைக்காததாய், அதன் ஆசிரியர் பெயரும் தெரியவில்லை.

இசையாசிரியர்கள்:

பரிபாடல் ஒருவகை இசைப்பாட்டு என்பது முன்னரே கூறப்பட்டது. ஒவ்வொரு பாட்டுக்கும் இசை வகுக்கப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு பாட்டின் இறுதியில் பாடல் ஆசிரியர் பெயருடன் இசையமைத்த ஆசிரியர் பெயரும், இசைப் பெயரும் தரப்பட்டுள்ளன. முதல் பாடலுக்கும் இறுதிப் பாடலுக்கும் பாடல் ஆசிரியர் பெயர் தெரியாதது போலவே இசையாசிரியர் பெயரும் தெரியவில்லை. மற்றும், பதின் மூன்றும் பாடலின் இசையாசிரியர் பெயரும் தெரியாதபடி ஓலைச்சுவடி சிதைந்துள்ளது. எனவே, பத்தொன்பது பாடல்களுக்கு இசையமைத்த பதின்மர் பெயர்கள் தெரிய வருகின்றன. அவர்கள் கண்ணகனார் (21-ஆம் பாடல்), கண்ணனாகனார் (5), கேசவனார் (14), நந்நாகனார் (12), நல்லச்சுதனார் (16, 17, 18, 20), நன்னாகனார் (2), பித்தாமத்தர் (7), பெட்டகனார் (3,4), மருத்துவன் நல்லச்சுதனார் (6, 8, 9, 10, 15, 19) ஆகியவராவர். இவர்களுள் கேசவனார் தம் (14) பாடலுக்குத் தாமே இசைவகுத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

நூல்அமைப்பும் தொகுப்பும்:

இருக்கும் இருபத்திரண்டு பாடல்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு நூலமைப்பை ஆராயுங்கால், பாடல்கள் ஆசிரியர் வாரியாகவோ அல்லது பொருள் வாரியாகவோ வரிசைப் படுத்தப்பட் டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆசிரியர் பதின்மூவரின் பாடல்களும் மாறிமாறிக் கலந்து வந்துள்ளன. அவ்வாறே, திருமால், செவ்வேள், வையை ஆகிய முப்பொருள் பற்றிய பாடல்களும் மாறிமாறிக் கலந்தே

அமைக்கப்பெற்றுள்ளன. இதைக் காண வியப்பாயிருந்தது. நூலைத் தொகுத்தவர் ஆசிரியர் வாரியாகப் பாடல்களை வரிசைப்படுத்தாவிடினும், பொருள் வாரியாகவாவது வரிசைப் படுத்தியிருக்கலாமே! அஃதாவது, - முதலில் திருமாலைப் பற்றிய பாடல்களையும், இரண்டாவதாகச் செவ்வேளைப் பற்றிய பாடல்களையும், அடுத்து வையையைப் பற்றிய பாடல் களையும், அடுத்து மதுரையைப் பற்றிய பாடல்களையுமாக - இப்படியாவது வரிசைப்படுத்தித் தொகுத்திருக்கலாமே!

இவ்வாறு பொருள் வாரியாகவாவது தொகுக்காமல், கண்டபடி அமைத்துத் தொகுத்திருப்பதை எண்ணியபோது தொகுப்பாசிரியர்மேல் வருத்தம் ஏற்பட்டது. பின்னர் ஓர் உண்மை புலப்பட்டபோது, தொகுப்பாசிரியர்மேல் ஏற்பட்ட வருத்தம் நீங்கியது. அந்த உண்மையாவது:— பரிபாடல் ஓர் இசைப்பாட்டு என்றோம். எனவே, இந்நூற் பாடல்கள் தேவாரம்போல இசைவாரியாக வரிசைப்படுத்தித் தொகுக் கப்பட்டுள்ளன என்னும் உண்மை கூர்ந்து நோக்கியபின் விளங்கிற்று. முதல் பாடலுக்கும் இருபத்திரண்டாம் பாடலுக்கும் இசை தெரியாது. இரண்டு முதல் பன்னிரண்டு வரையான பாடல்கள் 'பண்ணுப் பாலையாழ்' என்னும் இசையமைந்தவை. பதின்மூன்று முதல் பதினேழு வரையும் 'பண் நோதிறம்' என்னும் இசையுடையவை. பதினெட்டு முதல் இருபத்தொன்று வரை, 'காந்தாரம்' என்னும் பண்ணிசை பெற்றனவாகும். இந்த அமைப்பை நோக்குங் கால், இந்நூற் பாடல்கள் இசைவாரியாக வரிசைப்படுத்தித் தொகுக்கப்பட்ட பேருண்மை நன்கு புலனாகலாம். அந்தக் காலத்தில் பரிபாடல் பண்ணமைத்துப் பாடப்பட்டது என்னும் செய்தியும் இதனால் விளங்குகிறது. பரிபாடல் அமைப்பின் மாதிரிக்காக, செவ்வேளைப் பற்றிய ஐந்தாம் பாடலின் இறுதியில் உள்ள பகுதி வருமாறு :—

கடவுள் வாழ்த்து
கடுவனிள வெயினனார் பாட்டு
கண்ணனாகனார் இசை
பண்ணுப் பாலைப் யாழ்

மேலுள்ளவாறு ஒவ்வொரு பாடலின் இறுதியிலும் உரிய விவரங்கள் இருக்கக் காணலாம். இவ்வாறு பாடலாசிரியர் பெயர், இசையாசிரியர் பெயர், பண் பெயர் எல்லாம் தந்து நூலைத் தொகுத்த தொகுப்பாசிரியர் மிகவும் பாராட்டத் தக்கவர். ஒவ்வொரு தொகை நூலின் இறுதியிலும் தொகுத்தவர் பெயரும், தொகுப்பித்தவர் பெயரும் குறிப் பிடப்பட்டிருக்கும். ஆனால், பரிபாடல் ஓலைச்சுவடி முழுதும் கிடைக்காமையால், தொகுத்தவரையும் தொகுப்பித்த வரையும் அறிந்துகொள்ள வாய்ப்பில்லாமற் போயிற்று. பாடல்களே ஏழில் ஐந்து பங்கு கிடைக்காதபோது, தொகுத் தவர் பெயரும் தொகுப்பித்தவர் பெயரும் கிடைக்காததில் வியப்பில்லை.

பரிபாடலில் கிடைத்துள்ள பாடல்கள் வரையும் நோக் குங்கால், கேசவனார் என்னும் புலவர்மட்டும் தமது (14-ஆம்) பாடலுக்குத் தாமே இசையமைத்துள்ளார் என்பதும், மற்றவர் பாடலுக்கு வேறு பிறர் இசையமைத்துள்ளனர் என்பதும் புலனாகும். ஒவ்வொரு பாடலாசிரியரும் தத்தம் பாடலுக்கு இசையமைத்து உதவுமாறு இசையாசிரியர்களை அணுகிக் கேட்டு அமைத்து வைத்துச் சென்றிருப்பாரா? அல்லது, இசையாசிரியர்கள் தமக்குக் கிடைத்த பாடல் களுக்குத் தாமாக இசையமைத்துப் பாடிப்பார்த்து மகிழ்ந் திருப்பார்களா? அல்லது, பரிபாடலைத் தொகுத்தவர், ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் இசையமைத்துத் தருமாறு இசை யாசிரியர் பலரை யணுகிக்கேட்டு இசையமைக்கச் செய்து நூலைத் தொகுத்திருப்பாரா?

மேற் கூறிய எல்லா வகையிலும் இசையமைக்கப் பட்டிருக்கலாம். எழுபது பாடல்களுள் சிலவற்றிற்குப் பாடலாசிரியர்களே இசையமைத்திருக்கலாம். சிலவற்றிற்குப் பாடலாசியர்கள் இசையாசிரியர்களை யணுகிக்கேட்டு இசை யமைக்கச் செய்திருக்கலாம். சிலவற்றிற்கு இசையாசிரியர்கள் தாமாகவே இசையமைத்துப் பாடியிருக்கலாம். இவ்வாறு இசையமைத்துப் பாடப்பட்டு நாடுமுழுதும் பரவியிருந்த

பாடல்களை ஒருவர் தொகுத்து ஒரு தொகைநூலாக்கி யிருக்கலாம். இசையமைக்கப் படாதிருந்திருக்கக் கூடிய சில பாடல்களுக்கு இசையமைக்கச் செய்யும் பொறுப்பைத் தொகுப்பாசிரியரும் எடுத்துக் கொண்டிருக்கலாம். இந்தக் காலத்தில் தமிழிசைப் பாடல் தொகுப்பு நூல்கள், மேலே கூறப்பட்டுள்ள எல்லாவகையிலும் இசையமைக்கப் பட்டுள்ளமை ஈண்டு ஒப்புநோக்கற் பாலது.

கண்டெடுத்த பாடல்கள் :

கிடைத்திருக்கும் பரிபாடல் நூலின் இருபத்திரண்டு பாடல்களும் முதல் பாட்டு தொல்காப்பிய - இளம்பூரணர் உரையினுல் அறியப்பட்டுச் சேர்க்கப்பட்டது என்னும் செய்தி முன்னரே அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த இருபத்திரண்டு பாடல்கள் அல்லாமல், மேற்கொண்டு இரண்டு முழுப்பாடல்களும் பதினொரு குறைப்பாடல்களும் பல்வேறு நூல்களிலிருந்து கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன - ஏன் - கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன என்றே கூறலாம். இவைபற்றிய விவரம் வருமாறு :—

(1) தொல்காப்பியம் - செய்யுளியலில் பரிபாடலுக்கு இலக்கணம் கூறும் 'கொச்சகம் அராகம்' என்னும் (121-ஆம்) நூற்பாவின் உரையிடையே, பேராசிரியரும் நச்சினர்க்கினியரும் ''வானுரெழிலி'' என்று தொடங்கும் நீளமான முழுப் பாடல் ஒன்றினை எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர். பரிபாடல் இனப்பாடலுக்கு எடுத்துக் காட்டாக இப்பாட்டுக் காட்டப் பட்டுள்ளமையின், இஃது, 'எழுபது பரிபாடல்' என்னும் நூற்பாடல்களுள் ஒன்றுக இருக்கக்கூடும். இது திருமாலைப் பற்றியது.

(2) தொல்காப்பியம் - செய்யுளியலில் பரிபாடலுக்கு இலக்கணங் கூறும் 'கட்டுரை வகையான்' என்னும் (119-ஆம்) நூற்பாவின் உரையிடையே, இளம்பூரணர், 'மாநிலம் தோன்றுமை' என்று தொடங்கும் நீளமான முழுப்பாடல் ஒன்றினை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இஃதும் எழுபது

பரிபாடலுள் ஒன்றாக இருக்கவேண்டும். இது வையையைப் பற்றியது.

(3) 'கொச்சகம் அராகம்' (செய்யுளியல் - 121) என்னும் நூற்பாவின் உரையிடையே,

"'அறவோர் உள்ளார் அருமறை காப்ப' என்னும் பரிபாடலுள்,

'செறுநர் விழையாச் செறிந்தநங் கேண்மை
மறுமுறை யானும் இயைக நெறிமாண்ட
தண்வரல் வையை யெமக்கு'—

இது வெள்ளைச் சுரிதகத்தான் இற்றது''

எனப் பேராசிரியர் வரைந்துள்ளார். இவ்வாறே நச்சினார்க்கினியரும் வரைந்துள்ளார். இதனால், ''அறவோர் உள்ளார்'' என்று தொடங்கும் பரிபாடல் ஒன்று இருந்தமை புலனாகும். இப் பாடல் வையையைப் பற்றியது.

(4) செய்யுளியலில், 'பரிபாடல்லே' என்று தொடங்கும் (120-ஆம்) நூற்பாவின் உரையிடையே,

''மண்ணார்ந் திசைத்த முழவொடு கொண்ட தோள்
கண்ணோ டெனவிழூஉங் காரிகை கண்டார்க்குத்
தம்மோடு நிற்குமோ நெஞ்சு'—

எனப் பரிபாடல் வெண்பா உறுப்பாக வந்தது'' - எனப் பேராசிரியர் ஒரு பரிபாடலின் பகுதியை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இவ்வாறே நச்சினார்க்கினியரும் வரைந்துள்ளார். இது ஒரு கடவுளைப் பற்றிய பரிபாடல் பகுதியாக இருக்கலாம்.

(5) நம்பியகப் பொருளில் உள்ள 'அணிந்துழி நாணியது உணர்ந்து தெளிவித்தலும்' என்னும் (129-ஆம்) நூற்பாவின் உரையிடையே, பழைய உரையாசிரியர் எழுதியுள்ள,

''அணிந்துழி நாணியது உணர்ந்து தெளிவித்ததற்கு விழி யாதோ வெனின்,

"முன்புற் றறியா முதற்புணர்ச்சி மொய்குழலை
யின்புற் றணிந்த வியலணியும் — வன்பணியு
நாணேனும் தொல்லை யணியென்ன நன்னுதலை
... னந்து'

என்னும் பரிபாட்டினுட் செய்யுளாம் எனக் கொள்க.''

என்னும் உரைப்பகுதியால், பரிபாடல் பாடல் ஒன்றின் ஒரு பகுதி தெரிய வருகிறது. இது வையை பற்றியதாயிருக்கலாமோ? (6-11). புறத்திரட்டு என்னும் தொகுப்பு நூலிலிருந்து பரிபாடல் நூலின் ஆறு பாடல்களின் பகுதிகள் அறியப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு பாடல் பகுதியின் கீழும் புறத்திரட்டு என எழுதப்பட்டுள்ளது. இந்த ஆறு பாடல் பகுதிகளும் புறத்திரட்டு நூலில் 866, 874, 875, 876, 877, 878 என முறையே வரிசை எண்கள் தரப்பட்டுள்ளன. இந்த ஆறு பாடல் பகுதிகளின் முதற் குறிப்புக்கள் வருமாறு :—

'உலகம் ஒரு நிறையா' (4 அடிகள்)
'மாயோன் கொப்பூழ்' (11 அடிகள்)
'தண்டமிழ் வேலி' (4 அடிகள்)
'செய்யாட் கிழைத்த' (4 அடிகள்)
'கார்த்திகை காதில்' (4 அடிகள்)
'ஈவாரைக் கொண்டாடி' (4 அடிகள்)

இந்த ஆறு பாடல்களும் மதுரையைப் பற்றியனவாகும்.

(12) தொல்காப்பியம் - மெய்ப்பாட்டியலில் 'செல்வம் புலனே' என்னும் (11-ஆம்) நூற்பா உரையின் இறுதியில்,

''வையை வருபுனல் ஆடல் இனிதுகொல்
செவ்வேற்கோ குன்ற நுகர்தல் இனிது கொல்
வைவ்வேல் நுதியன்ன கண்ணார் துணையாக
எவ்வாறு செய்வாங்கொல் யாமென நாளும்
வழிமயக் குற்று மருடல் நெடியான்
நெடுமாடக் கூடற் கியல்பு''

என்னும் பாடல் பகுதி இளம்பூரணரால் எடுத்துக்காட்டப் பட்டுள்ளது. இது பரிபாடல் நூற்பாடல் ஒன்றின் பகுதியாக இருக்கலாம் என அறிஞர் சிலர் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளனர். அங்ஙனமாயின், இதனை மதுரை பற்றிய பாடலாகக் கொள்ளலாம்.

(13) 'இருமை வகை தெரிந்து' என்னும் (23-ஆம்) திருக்குறளின் உரையில், "தெரிமாண் தமிழ் மும்மைத் தென்னம் பொருப்பன்' என்புழிப்போல, இருமை என்றது ஈண்டு எண்ணின்கண் நின்றது"—எனப் பரிமேலழகர் ஒரு பாடலை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இங்கே காட்டப்பட்டுள்ள,

"தெரிமாண் தமிழ்மும்மைத் தென்னம் பொருப்பன்
பரிமா நிரையின் பரந்தன்று வையை"

என்னும் பாடல் பகுதி, பரிபாடல்நூற் பாடலொன்றின் பகுதி என்பதாகத் திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரை-நுண்பொருள் மாலை என்னும் நூலில் அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இப் பாடல் வையை பற்றியதாகத் தோன்றுகிறது.

இவ்வாறாக, இழக்கப்பட்ட பரிபாடல் பாக்களுள் இரு முழுப் பாக்களும் பதினொரு பாடற்பகுதிகளும் பிற நூல் களின் வாயிலாக அறியப்படுகின்றன. எழுபது பரிபாடல் களும் என்று எங்கே எவ்வாறு கிடைக்குமோ!

முதல் பத்தும் இறுதிப் பத்தும் இல்லாத பதிற்றுப்பத்து நூலின் ஓலைச்சுவடி ஒன்றே ஒன்று கிடைத்தது போலவே, இருபத்திரண்டாவது பாடல்வரை மட்டுமே உள்ள பரிபாடல் ஓலைச்சுவடி ஒன்றே ஒன்று தப்பித் தவறிக் கிடைத்திருக்க, அதைக்கொண்டு அதேபோல் பல படிகள் எடுக்கப்பட்டுப் படிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

இந்த எழுபது பரிபாடல்களே யல்லாமல், இன்னும்பல பரிபாடல்கள் காலந்தோறும் எழுதப்பட்டு வந்துள்ளன. அவற்றுள், 'பாப்பாவினம்' என்னும் நூலின் ஆசிரியரால் இயற்றப்பெற்றுள்ள நான்கு பரிபாடல்கள் குறிப்பிடத் தக்கன.

நூலின் ஆட்சியும் மாட்சியும்

பதின்மூன்ரும் நூற்ருண்டினர் எனப்படும் பரிமேலழகரும், பதிஞன்காம் நூற்ருண்டினர் எனப்படும் நச்சிஞர்க்கினியரும் பரிபாடல் பாடல் பகுதிகளைத் தம் உரைகளில் எடுத்தாண் டுள்ளனர். பதிஞரும் நூற்ருண்டிற்கு முன் தொகுக்கப் பட்டதாகச் சொல்லப்படும் புறத்திரட்டில், பரிபாடல் பாடற் பகுதிகள் ஆறு இடம் பெற்றுள்ளன. எனவே, பதினைந்தாம் நூற்ருண்டு வரையும் எழுபது பரிபாடல்களும் முழு உருவத் தில் ஆட்சியில் இருந்தமை பெறப்படும்.

கடலில் அமிழ்தம் தோன்றியதாகக் கதை சொல்லப் படுகிறது. கடைச் சங்கம் என்னும் கடலிலிருந்து பரிபாடல் என்னும் அமிழ்தம் தோன்றியதாம். இது பலராலும் பெயர்த் தெழுதிப் படிகள் எடுக்கப்பட்டும் பொருள் விளக்கப்பட்டும் பாடப்பட்டும் பரவியிருந்ததாம். இந் நிலையில், அரசு மாற்றங் களிஞலும், படியெடுப்போர், பாடுவோர் முதலியோரால் செய்யப்பட்ட தவறுகளிஞலும் பரிபாடல் தனது பழைய உருவத்திலிருந்து மாறுதல் பெற்றிருந்ததாம். இதனைப் பரிமேலழகர் கவனித்துத் திருத்தி ஒழுங்குசெய்து உரை யெழுதிஞராம். இச் செய்திகளைப் பின்வரும் உரைச் சிறப்புப் பாயிரப் பாடலால் அறியலாம்.

“கண்ணுதற் கடவுள் அண்ணலங் குறுமுனி
முனைவேல் முருகன் எனவிவர் முதலிய
திருந்துமொழிப் புலவர் அருந்தமிழ் ஆய்ந்த
சங்கம் என்னும் துங்கமலி கடலுள்
அரிதின் எழுந்த பரிபாட் டமுதம்
அரசுநிலை திரீஇய அளப்பருங் காலம்
கோதில் சொன்மகள் நோதகக் கிடந்தலின்
பாடிய சான்றவர் பீடுநன் குணர
மிகைபடு பொருளை நகைபடு புன்சொலின்
தந்திடை மடுத்த கந்திதன் பிழைப்பும்
எழுதினர் பிழைப்பும் எழுத்துரு வொக்கும்
பகுதியின் வந்த பாடகர் பிழைப்பும்

ஒருங்குடன் கிடந்த ஒவ்வாப் பாடம்
திருந்திய காட்சியோர் செவிமுதல் வெதுப்பலின்
சிற்றறி வினர்க்கும் தெற்றெனத் தோன்ற
மதியின் றகைப்பு விதியுளி யகற்றி
எல்லையில் சிறப்பின் தொல்லோர் பாடிய
அணிதிகழ் பாடத்துத் துணிதரு பொருளைச்
சுருங்கிய உரையின் விளங்கக் காட்டினன்
நீணிலங் கடந்தோன் தாள்தொழு மரபின்
பரிமே லழகன் உரிமையின் உணர்ந்தே.''

இந்தப் பாடலில் பரிமேலழகரின் உரைச் சிறப்பினும், அந்த நாளில் பரிபாடல் பெற்றிருந்த ஆட்சியும் மாட்சியுமே மிகவும் புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அரசு மாற்றங்களால் சிலகாலம் பரிபாடல் ஆட்சியிழந்திருந்தது குறித்துக் கலைமகளே வருந்தியிருந்ததாகவும், பலர் பரிபாடலைத் தவறுதலாக எழுதியதையும் பாடியதையும் அறிந்த பெரியோர் வருந்தியதாகவும், இந்தக் குறை பரிமேலழகரின் முயற்சியால் நீங்கியதாகவும் இப் பாயிரப் பாடல் அறிவிக்கிறது. இதனால், அந்நாளில் பரிபாடல் பெற்றிருந்த பரந்துபட்ட ஆட்சியும் மாட்சியும் நனிவிளங்கும். உரையாசிரியர்கள் இந் நூற் பாடல்களை மேற்கோளாக எடுத்தாண்டு போற்றியுள்ளனர்.

இதுகாறும் பதினெண் மேற்கணக்கு நூல்களைப்பற்றி ஆராய்ந்தோம். இனிப் பதினென் கீழ்க்கணக்கு நூல்களை நோக்கிச் செல்வோம்.

15. பதினெண் கீழ்க்கணக்கு

தொகைப் பெயர்

பத்துப்பாட்டு, எட்டுத் தொகை ஆகிய பதினெட்டு நூல்களையும் சேர்த்துப் 'பதினெண் மேற் கணக்கு' என வழங்குவதாக முன்பு கூறினோம். அவ்வாறே, வேறு பதினெட்டு நூல்களைச் சேர்த்துப் 'பதினெண் கீழ்க் கணக்கு" என்று சொல்லும் மரபு பெருவாரியாக உள்ளது. 'பதினெண் கீழ்க் கணக்கு' என்பது, பதினெட்டு நூல்களையும் சேர்த்துத் தொகுத்துக் கூறும் ஒருவகைத் தொகைப் பெயராகும். எனவேதான் இதுபற்றி இந்நூலில் ஆராயவேண்டியுள்ளது. இத் தொகைப் பெயரைப் 'பன் மலர் மாலைத் திரள்' எனக் கூறலாம்.

கீழ்க் கணக்கு - இலக்கணம்

மேல் கணக்கு, கீழ்க்கணக்கு ஆகியவற்றிற்குப் பன்னிரு பாட்டியலில் இலக்கணம் கூறப்பட்டுள்ளது. அடியளவால் நிமிர்ந்த - நீண்ட - பெரிய பாடல்களாகிய ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, பரிபாடல் ஆகியவற்றால் ஆன தொகுப்பு நூல்கள் மேற்கணக்காகும்; அடியளவால் நிமிராத - நீளாத - குறுகிய வெண்பாவகைப் பாடலால் அறம், பொருள், இன்பம் ஆகியவை பற்றித் திறம்படக் கூறும் நூல்கள் கீழ்க்கணக் காகும் - எனப் பன்னிரு பாட்டியல் கூறுகிறது.

"அகவலும் கலிப்பா வும்பரி பாடலும்
பதிற்றைந் தாதி பதிற்றைம்ப தீரு
மிகுத்துடன் தொகுப்பன மேற்கணக் கெனவும்
வெள்ளைத் தொகையும் அவ்வகை எண்பெறின்
எள்ளறு கீழ்க்கணக்கு எனவும் கொளலே." (346)

"அடிநிமிர் பில்லாச் செய்யுள் தொகுதி
அறம்பொருள் இன்பம் அடுக்கி அவ்வத்
திறம்பட வருவது கீழ்க்கணக் காகும்." (348)

என்பன, பன்னிரு பாட்டியல் நூற்பாக்களாம்; இவை இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் கூறியுள்ளன.

அம்மை

தொல்காப்பியர் செய்யுளுக்கு உரியனவாகக் கூறியுள்ள எட்டு வனப்புக்களுள் 'அம்மை' என்பதும் ஒன்று. அந்த 'அம்மை' என்னும் வனப்புக்கு எடுத்துக்காட்டாகப் பதினெண் கீழ்க் கணக்கு நூல்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர் உரையாசிரியர்கள். இனி அம்மை பற்றிய தொல்காப்பிய நூற்பாவையும் அதன் உரைப் பகுதிகளையும் காண்பாம்:

"வனப்பியல் தானே வகுக்குங் காலைச்
சின்மென் மொழியால் தாய பனுவலோடு
அம்மை தானே அடிநிமிர் பின்றே"

என்பது தொல்காப்பியம் - செய்யுளியல் (235-ஆம்) நூற்பா. இதற்குப் பேராசிரியர் வரைந்துள்ள உரையிலிருந்து ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதி வருமாறு :—

"...சிலவாய மெல்லியவாய சொல்லோடும் இடையிட்டு வந்த பனுவல் இலக்கணத்தோடும் அடி நிமிர்வில்லது அம்மையாம்..." அடிநிமிரா தென்றது, ஐந்தடியின் ஏறா தென்றவாறு.

"தாய பனுவலோ டென்றது, அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்றற்கும் இலக்கணஞ் சொல்லுப (போன்று) வேறிடையிடை அவையன்றியுந் தாய்ச்செல்வ தென்றவாறு; அஃதாவது, பதினெண் கீழ்க்கணக்கெ‌ன வுணர்க. அதனுள், இரண்டடியானும் ஐந்தடியானும் ஒரோ செய்யுள் வந்த வாறும், அவை சிலவாய மெல்லிய சொற்களான் வந்த வாறும், அறம் பொருள் இன்பம் என அவற்றுக்கு இலக்கணம் கூறிய பாட்டுப் பயின்று வருமாறும், கார்நாற்பது களவழி நாற்பது முதலாயின வந்தவாறுங் கண்டு கொள்க.

'பொருள்கருவி காலம் வினையிடனோ டைந்தும்
இருள்தீர எண்ணிச் செயல்' (குறள்-675)

என்பது இலக்கணம் கூறியதாகலின் பனுவலோ டென்றான்.

'மலர்காணின் மையாத்தி நெஞ்சே யிவள்கண்
பலர்காணும் பூவொக்கு மென்று.' '(குறள் – 1112)

என இஃது இலக்கிய மாகலான் 'தாய பனுவல்' எனப் பட்டது...... அம்மை என்பது குணப் பெயர். அமைதிப் பட்டு நிற்றலின் அம்மை யென்ருயிற்று...''

இது பேராசிரியரின் உரைப்பகுதி. இனி நச்சினார்க் கினியர்க்கினியரின் உரைப்பகுதி வருமாறு :—

''... இது முறையே அம்மை கூறுகின்றது. அம்மை குணப் பெயர். அமைதிப்பட்டு நிற்றலின் அம்மையாயிற்று.

சின்மையாய் மெல்லியவாய சொல்லானும் இடையிட்டு வந்த பனுவல் இலக்கணத்தானும் அடிநிமிர்வின்ருய் வருவது தான் அம்மை எனப்படும்.

அடிநிமிரா தென்றது ஆறடியின் ஏருமையை சிலவாதல் சொல் லெண்ணுச் சுருங்குதல்.

மெல்லிய வாதல் சிலவாகிய சொற்களும் எழுத்தினுன் அகன்று காட்டாது சிலவெழுத்தான் வருதல்.

தாய பனுவலின் என்பது, அறம் பொருள் இன்பம் என்றும் மூன்றற்கும் இலக்கணம் கூறுவன போன்றும் இடை யிடையே அன்ருயும் தாவிச்செல்வ தென்றவாறு. அங்ஙனம் வந்தது பதினெண் கீழ்க் கணக்கு. அதனுள் இரண்டடியானும் ஐந்தடியானும் சிறுபான்மை ஆறடியானும் ஒரோ செய்யுள் வந்தவாறும் அவை சின்மென் மொழியாய் வந்தவாறும், அறம் பொருள் இன்பத் திலக்கணம் கூறிய பாட்டுக் களும் பயின்று வந்தவாறும், இடையிடையே கார் நாற்பதும் களவழி நாற்பதும் முதலியன வந்தவாறுங் காண்க. உள்ளுறுப்பாய்ப் பதினெட்டையும் (பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களையும்) வனப்பு எனப்படும் என்றுங் கொள்க,

'பொருள்கருவி காலம் வினையிடனே டைந்தும்
இருள்தீர எண்ணிச் செயல்.' (குறள் - 675)

இஃது இலக்கணம் கூறலின் 'பனுவலின்' என்ருர்.

'மலர்காணின் மையாத்தி நெஞ்சே யிவள்கண்
பலர்காணும் பூவொக்கு மென்று' (குறள் – 1112)

இஃது இலக்கிய மாதலின் 'தாய' என்றார்...... ஆசாரக் கோவையுள் 'ஆறெயின் மூன்றும்' ஆறடியாற் சிறுபான்மை வந்தது.''

இது நச்சினார்க்கினியர் உரைப்பகுதி. இனி இளம் பூரணரின் உரை வருமாறு :—

''சிலவாய் மெல்லியவாகிய மொழியினானே தொடுக்கப் பட்ட அடிநிமிர்வில்லாத செய்யுள் அம்மையாம் என்றவாறு. உதாரணம் :

'அறிவினான் ஆகுவ துண்டோ பிறிதினோய்
தன்னோய்போல் போற்றாக் கடை.' (குறள் - 315)

என வரும்''.—

மேற்காட்டியுள்ள உரைப் பகுதிகளால், அம்மை என்பதன் இலக்கணமும் அதற்குப் பதினெண்கீழ்க் கணக்கு நூல்கள் பொருந்துமாறும் புலனாகும். உரையாசிரியர்கள் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் பதினெட்டையுமே பொதுவாகக் குறிப் பிட்டிருப்பதல்லாமல், திருக்குறள், கார் நாற்பது, களவழி நாற்பது, ஆசாரக் கோவை ஆகிய கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் சிலவற்றைச் சிறப்பாக விதந்து குறிப்பிட்டிருப்பது ஈண்டு எண்ணத்தக்கது.

பெயர்க் காரணம்

கணக்கு என்பதற்கு நூல் என்பது பொருளாம். மக்கள் தொடக்கக் காலத்தில் மொழி பேசுதல் மட்டும் செய்தனர்; எழுதவில்லை; எழுதவும் தெரியாது. கொடுத்தல் வாங்குதல் ஆகிய கணக்குவிவரம் குறிப்பிடவே முதல்முதல் ஏதோ குறியீடு செய்து வரிவடிவத்திற்கு அடிகோலினர். கணக்குக் குறித்து வைத்த சுவடி கணக்குச் சுவடி எனப்பட்டது. நாளடைவில் எது எழுதப்பட்ட சுவடிக்கும் கணக்கு என்னும் பெயர் ஏற்பட்டது; அஃதாவது, எழுதி வைக்கப்பட்ட

குறிப்பு கணக்கு எனப்பட்டது. இப்படியாக, கருத்துக்கள் எழுதப்பட்ட நூல்களும் கணக்கு எனப்பட்டன. நூல் கற்பிக்கும் ஆசிரியர் கணக்காயர் எனப்பட்டார். கணக்கு நூலாக மாறிய வரலாறு இது.

இந்த அடிப்படையுடன் மேற்கணக்கு – கீழ்க்கணக்குக்கு வருவோம். மிக்க அடிகள் கொண்ட நீண்ட பாக்களால் ஆன நூல்கள் மேற்கணக்கு எனவும், குறைந்த அடிகள் கொண்ட குறுகிய பாக்களால் ஆன நூல்கள் கீழ்க்கணக்கு எனவும் வழங்கப்பட்டன. ஆனல், பன்னிரு பாட்டியலில் தவிர வேறு எந்த நூலிலும் யாராலும் மேற்கணக்கு என்னும் பெயர் வழங்கப்படவே யில்லை. அதற்கு மாருகக் கீழ்க் கணக்கு என்னும் பெயர் பல நூல்களிலும் பலராலும் நிரம்ப வழங்கப்பட்டுள்ளது. இதைக் கொண்டு,— 'மேற் கணக்கு என்னும் வழக்காறு அன்று இல்லை; கீழ்க்கணக்கு என ஒன்று இருப்பதால், அதற்கு நேர்எதிராக மேற்கணக்கு என ஒன்றைப் புதிதாகப் படைத்துக் கொண்டு, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் போலவே பதினெண் மேற்கணக்கு நூல்களும் உள என எண்ணிக்கை உருவாக்கி விட்டனர்' — என்று சிலர் கூறுகின்றனர். இந்தக் கருத்தை ஏற்றுக் கொள் வதற்கு இல்லை. ஏன்?

'மேல்' இல்லாமல் 'கீழ்' இருக்கமுடியாது; 'கீழ்' இல்லா மல் 'மேல்' இருக்கமுடியாது. எனவே, கீழ்க்கணக்கு என்னும் வழக்காறு இருப்பதனல், கீழ்க்கணக்கு அல்லாத இன்னும் பெரிய - நீண்ட வேறு கணக்கு ஏதோ இருக்க வேண்டும் என்பது புலனகும். மேற்கணக்கு என்னும் பெயரில் இல்லா விடினும், வேறு பெயரிலாயினும் இருந்திருக்க வேண்டும். மேற்கணக்கு என்னும் வழக்காறு உள்ள நூற்பகுதி நமக்குக் கிடைக்காமல் போயிருக்கலாம்.

உரையாசிரியர்கள் பலரும் பதினெண் கீழ்க்கணக்கைக் குறிப்பிட்டுள்ளனரே தவிரப் பதினெண் மேற்கணக்கு என எங்கும் குறிப்பிடவில்லையே என்று வினவலாம். பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் சிறுசிறு நூல்களாக இருந்தமையின்

அவற்றை இணைத்து அவ்வாறு குறிப்பிட்டனர். ஆனால் பதினெண் மேற்கணக்கு நூல்கள், பத்துப்பாட்டு, எட்டுத் தொகை என்னும் இருபெரும் பிரிவினவாய் உள்ளமையின், உரையாசிரியர்கள் பாட்டுக்கள் எனவும், தனித்தனியே குறிப்பிட்டனர்; அதனால் பதினெண் மேற்கணக்கு எனக் குறிப்பிட வேண்டிய சூழ்நிலை அவர்கட்கு இல்லாது போயிற்று.

மற்றும், பழந்தமிழ்க் கணக்கில், மேல்வாய் இலக்கம், கீழ்வாய் இலக்கம், மேல்வாய்க் கணக்கு - கீழ்வாய்க் கணக்கு, மேல்வாய் - கீழ்வாய் என்றெல்லாம் பெயர்கள் வழங்கப் பட்டமை ஈண்டு எண்ணத்தக்கது. மேலும், தமிழ் எழுத் துக்கள் அனைத்தும் கொண்ட நீண்ட பட்டியலுக்கு, 'நெடுங் கணக்கு' என்னும் பெயர் வழக்காறு உள்ளமையும் ஈண்டு ஒப்பு நோக்கற் பாலது. எண்ணுக்கு ஏற்பட்ட கணக்கு என்னும் பெயர், பின்னர் எழுத்துக்கும் வழங்கப்பட்டது. கணக்கு நூலுக்கு ஏற்பட்ட கணக்கு என்னும் பெயர், பின்னர்ப் பிற நூல்கட்கும் உரியதாயிற்று.

இப்போது உலகியலில், ஓர் ஏட்டின் அடியில் எழுதப் படும் சிறு குறிப்பு, கீழ்க்குறிப்பு அல்லது அடிக்குறிப்பு (Foot Notes) என வழங்கப்படுவதைக் காணலாம். மேலே, விரிவான குறிப்பு இருப்பதனால்தான், கீழே குறிப்பதைக் கீழ்க் குறிப்பு என்கிறோம். மற்றும், சிறுகுறிப்பு, பெருங் குறிப்பு என்னும் பொருளமைந்த வழக்காறுகளைப்பெரியோர் பாடல்களிலும் காணலாம். திருநாவுக்கரசர் தேவாரத்தில் உள்ள,

"தொழுது தூமலர் தூவித் துதித்து நின்று
அழுது காமுற் றரற்றுகின் றாரையும்
பொழுது போக்கிப் புறக்கணிப் பாரையும்
எழுதும் கீழ்க் கணக்கு இன்னம்பர் ஈசனே."

என்னும் பாடலில், ஒவ்வொருவரையும் பற்றி எழுதிவைக்கப் படும் சிறு குறிப்பு கீழ்க்கணக்கெனக் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது காண்க. இதற்கு நேர் எதிராக, பட்டினத்தாரின் 'கோயில்

நான்மணி மாலை' என்னும் நூலில் நெடுங்குறிப்பு ஒன்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அதனை,

"ஒருபதி னுயிரம் திருநெடு நாமமும்
உரிமையிற் பாடித் திருமணப் பந்தருள்
அமரர் முன்புகுந்து அறுகு சாத்திநின்
தமர்பெயர் எழுதிய வரிநெடும் புத்தகத்து
என்னையும் எழுத வேண்டுவன்"

என்னும் (4 - ஆம்) பாடல் பகுதியால் அறியலாம். இப் பாடல் பகுதியில் உள்ள 'வரிநெடும் புத்தகம்' என்னும் வழக்காற்றினைக் காண்க.

இதுகாறும் கூறியவற்றால், கீழ்க்கணக்கு என்பதில் கணக்கு என்பது நூல் எனப் பொருள்படும் எனவும், 'கீழ்' என்னும் அடைமொழி தகுதிபற்றியதன்று - அளவுபற்றிய தாகும் எனவும் நன்கு தெளியலாம்.

தொகைப் பெயர் வழக்காறு :

அம்மை என்னும் வனப்பு பற்றிய தொல்காப்பிய நூற் பாவின் உரைகளில், பதினெண் கீழ்க்கணக்கு சுட்டப் பட்டிருப்பது முன்பு காட்டப்பட்டது. இன்னும், தொல் காப்பிய உரைகளிலும், நம்பியகப் பொருள், நன்னூல், யாப்பருங்கலக் காரிகை முதலியவற்றின் உரைகளிலும் இன்ன பிறவற்றிலும், 'கீழ்க்கணக்கு - பதினெண் கீழ்க்கணக்கு' என்னும் பெயர் வழக்காறு உள்ளமையைக் காணலாம். அவற்றுள் சில வருமாறு :— தொல்காப்பியம் செய்யுளியலில் உள்ள,

'நெடுவெண் பாட்டே முந்நா லடித்தே
குறுவெண் பாட்டிற்கு அளவெழு சீரே'

என்னும் (158 -ஆம்) நூற்பாவின்கீழ்ப் பேராசிரியர் வரைந் துள்ள,

"... இங்ஙனம் அளவியல் வெண்பாச் சிறப்புடைத்தாதல் நோக்கிப் பதினெண் கீழ்க்கணக்கினுள்ளும் முத்தொள்ளா

யிரத்துள்ளும் ஆறடியின் ஏருமற் செய்யுள் செய்தார் பிற சான்றேருரும் எனக் கொள்க''—

என்னும் உரைப்பகுதியிலும், அதே நூற்பாவின் கீழ் நச்சிஞர்க்கினியர் வரைந்துள்ள,

''... இக் கருத்தானே கீழ்க்கணக்கில் நான்கடியும் ஈரடியுமே மிக வந்தவாறுங் காண்க''—

என்னும் உரைப்பகுதியிலும் இவ்வழக்காறு வந்துள்ளமை காணலாம். மற்றும், தொல்காப்பியம் - அகத்திணையியலில் 'மாயோன் மேய' என்னும் (5 -ஆம்) நூற்பாவின்கீழ், ''அது தொகைகளினும் கீழ்க்கணக்குகளினும் இம்முறை மயங்கிவரக் கோத்தவாறு காண்க'' எனவும், 'நாடக வழக்கினும்' என்னும் (53 -ஆம்) நூற்பாவின்கீழ், ''ஆசிரியமும் வெண்பாவும் வஞ்சியும் அகம் புறம் என்னும் இரண்டிற்கும் பொதுவாய் வருமாறு நெடுந்தொகையும் புறமும் கீழ்க் கணக்கும் மதுரைக்காஞ்சியும் பட்டினப்பாலையும் என்பன வற்றுட் காண்க'' - எனவும், புறத்திணையியலில் 'அமரர்கண் முடியும்' என்னும் (26 -ஆம்) நூற்பாவின்கீழ், ''தொகை களிலும் கீழ்க்கணக்கிலும் உள்ள கடவுள் வாழ்த்தெல்லாம் இதன்கண் அடக்குக''-எனவும், செய்யுளியலில் 'தரவின்ருகி' என்னும் (149 -ஆம்) நூற்பாவின் கீழ், ''... ஆசிரியமும் வெண்பாவும் ஒரு பொருள்மேல் பல...... வருதலும் பிறவாருய் வருதலும் வரையறை யிலவாயின. அவை ஐங்குறுநூறு, முத்தொள்ளாயிரம், கீழ்க்கணக்கு முதலிய வற்றுள்ளும் பிறவற்றுள்ளும் காண்க'' - எனவும், நச்சிஞர்க்கினியர் வரைந்துள்ள உரைப் பகுதிகளில் பதினெட்டு நூல்கட்கும் பொதுத் தொகைப் பெயராகக் 'கீழ்க்கணக்கு' என்னும் பெயர் வழக்காறு ஆளப்பட் டுள்ளமை காண்க.

இன்னும், நம்பியகப் பொருள் - அகத்திணையியலில் 'குறிஞ்சி பாலை' என்னும் (6 -ஆம்) நூற்பாவின் கீழ், ''... பத்துப் பாட்டும், கலித்தொகையும், ஐங்குறு நூறும்,

கீழ்க்கணக்கும், சிற்றட்டகமும் முதலாய சான்றோர் செய்யுட்கள் எல்லாம் வேண்டிய முறையானே வைத்த லானும் இவ்வாற்றான் எண்ணப்பட்டது எனக் கொள்க''- என வரையப்பட்டுள்ள பழைய உரைப்பகுதியிலும், நன்னூல் - பொதுவியலில் 'எப்பொருள் எச் சொலின்' என்னும் (37 - ஆம்) நூற்பாவின்கீழ் மயிலைநாதர் வரைந் துள்ள ''ஐம்பெருங் காப்பியம், எண் பெருந்தொகை, பத்துப் பாட்டு, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என்னும் இவ்விலக்கியங் களுள்ளும் விரிந்த உரிச்சொல் பனுவல்களுள்ளும் உரைத்த வாறு அறிந்து வழங்குக'' - என்னும் உரைப் பகுதியிலும், யாப்பருங்கலக் காரிகை - ஒழிபியலில் 'மாஞ்சீர் கலியுட் புகா' என்னும் (40 - ஆம்) நூற்பாவின்கீழ்க் குணசாகரர் வரைந் துள்ள ''... திருவள்ளுவப் பயன், நாலடி நானூறு முதலாகிய கீழ்க் கணக்குள்ளும் முத்தொள்ளாயிரம் முதலாகிய சான்றோர் செய்யுளுள்ளும் வஞ்சியுரிச் சீர் வந்திலாமை யானும்...'' என்னும் உரைப்பகுதியிலும், இன்னபிற வற்றிலும், பதினெட்டு நூல்கட்கும் பொதுவாகிய கீழ்க் கணக்கு என்னும் பெயர் வழக்காற்றைக் காணலாம்.

கீழ்க் கணக்கு எனப்படும் பதினெட்டு நூல்களும் எந்தெந்தக் கோணத்திலெல்லாம் ஒரு தொகைப்படுத்திக் காட்டப்பட்டுள்ளன என்பதை அறிவிப்பதற்காகவே ஈண்டு இவ்வளவு சான்றுகள் தரப்பட்டன.

பதினெட்டு நூல்கள் :

பதினெண் கீழ்க் கணக்கு என்னும் தொகுப்பைச் சேர்ந்த பதினெட்டு நூல்களும் இன்னின்னவை எனத் தெளிவுபடுத்து வதில் அறிஞர்க்கிடையே கருத்து வேறுபாடு உள்ளது. அஃதாவது, - பதினேழு நூல்களைப் பற்றிப் பெரும்பாலும் அறிஞர்களிடையே கருத்தொற்றுமை உள்ளது; பதினெட் டாவது நூல் 'இன்னிலை' என்பதா? 'கைந்நிலை' என்பதா? - என்பது பற்றியே கருத்து வேறுபாடு நிலவுகிறது. பதினெட்டு நூல்களும் வருமாறு :—

1. நாலடியார்
2. நான்மணிக்கடிகை
3. இனியவை நாற்பது
4. இன்னா நாற்பது
5. கார் நாற்பது
6. களவழி நாற்பது
7. ஐந்திணை ஐம்பது
8. ஐந்திணை எழுபது
9. திணைமொழி ஐம்பது
10. திணைமாலை நூற்றைம்பது
11. திருக்குறள்
12. திரிகடுகம்
13. ஆசாரக்கோவை
14. பழமொழி
15. சிறுபஞ்சமூலம்
16. முதுமொழிக்கோவை
17. ஏலாதி
18. இன்னிலை அல்லது கைந்நிலை.

இந்தப் பதினெட்டு நூல்களும், இந்த வரிசையில், பின்வரும் பழம் பாடலொன்றின் துணைகொண்டு தரப் பட்டுள்ளன.

"நாலடி நான்மணி நானாற்ப தைந்திணைமுப்
பால் கடுகம் கோவை பழமொழி மாமூலம்
இன்னிலைய காஞ்சியோ டேலாதி யென்பவே
கைந்நிலைய வாங் கீழ்க் கணக்கு."

என்பது அந்தப் பாடல். இதிலுள்ள நூல் விளக்கம் வருமாறு :— நாலடி = நாலடியார். நான் மணி = நான் மணிக் கடிகை. நானாற்ப தைந்திணை என்பதை நால் நாற்பது ஐந்திணை எனப் பிரித்து, நால் என்பதை நாற்பது என்ப துடனும் ஐந்திணை என்பதுடனும் தனித்தனியே கூட்டி, நாற்பது பாடல்கள் வீதம் கொண்ட நூல்கள் நான்கு எனவும், ஐந்திணைகளைப் பற்றிக் கூறும் நூல்கள் நான்கு எனவும் கொள்ளவேண்டும். முதல் நான்கு நூல்கள் : இனியவை நாற்பது, இன்னா நாற்பது, கார் நாற்பது, களவழி நாற்பது என்பன. அடுத்த நான்கு : ஐந்திணை ஐம்பது. ஐந்திணை எழுபது, திணைமொழி எழுபது, திணைமாலை நூற்றைம்பது ஆகும். அடுத்து, முப்பால் என்பது திருக்குறள், கடுகம் = திரிகடுகம். கோவை = ஆசாரக் கோவை. பழ மொழி = பழமொழி என்னும் நூல். மா மூலம் = சிறுபஞ்ச

மூலம். காஞ்சி = முதுமொழிக் காஞ்சி. ஏலாதி = ஏலாதி என்னும் நூல். ஆக இதுவரை பதினேழு கணக்காகியுள்ளன. பதினெட்டாவதாக இன்னிலையை யாவது கைந்நிலையை யாவது கொள்ள வேண்டும்.

இன்னிலையைக் கழித்துக் கட்டுபவர்கள், 'இன்னிலைய காஞ்சி' என்பதற்கு, இனிய இயல்பையுடைய முதுமொழிக் காஞ்சி' எனப் பொருள் கூறுகின்றனர்; சிலர் 'மெய்ந்நிலைய காஞ்சி எனப் பாடம் கொண்டு, இன்னிலையை ஒழித்துக்கட்டு கின்றனர். இன்னிலையையும் ஒரு நூலாகக் கொள் பவர்கள், 'இன்னிலை சொல் காஞ்சி' எனப் பாடங் கொண் டுள்ளனர். கைந்நிலையை விலக்குபவர்கள், 'என்பவே கைந் நிலைய வாங் கீழ்க் கணக்கு' எனப் பாடங்கொண்டு, 'சிறிய அளவான கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் நாலடியார் முதல் ஏலாதி வரையும் என்று கூறுவர்' எனப் பொருள் கூறுகின்றனர். 'கைந்நிலைய' என்றால் 'சிறிய அளவான' என்று பொருளாம். இவர்கள் இன்னிலையை ஒரு நூலாகக் கொண்டு விட்டதால், பாடலின் மூன்றாம் அடியின் இறுதியில் 'என்பவே' என்று இருப்பதைத் தமக்குச் சான்றாகக் கொண்டு, முதல் மூன்று அடிகளிலுமே பதினெட்டு நூல்களும் சொல்லி முடிக்கப்பட்டு விட்டதாக நம்புகின்றனர். இறுதியடியை, 'நன்னிலைய தாகும் கணக்கு' எனப் பாடம் ஓதுவாரும் உளர்.

உயர்திரு. ரா. இராகவையங்கார், 'நூல் நாற்பதைந் திணை' என்பதில், நூல் என்பதை ஐந்திணை என்பதோடு கூட்டாமல், ஐந்திணை என்றால் ஐந்து நூல்கள் - அஃதாவது - திணை பற்றிக்கூறும் ஐந்து நூல்களே ஐந்திணை எனப்பட்டன என்று கொண்டு, முன்பு கூறிய திணை நூல்கள் நான்குடன் கைந்நிலை என்பதையும் சேர்த்து, 'ஐந்திணை' - அஃதாவது ஐந்து திணை நூல்கள் எனப் பொருள் கூறியுள்ளார். இவர் இறுதியடியை 'நன்னிலைய தாகுங் கணக்கு' எனப் பாடங் கொண்டுள்ளார். இது வலிந்து கொள்ளும் பொருளாகும்.

இன்னிலையை விலக்கிக் கைந்நிலையைக் கொள்ளும் உயர்திரு வை. அனந்தராமையர்,

'இன்னிலைய காஞ்சியொ டேலாதி யென்பதூஉம்
கைந்நிலையும் ஆகும் கணக்கு'

எனப் பாடங்கொண்டுள்ளனர். இதே கொள்கையுடைய உயர்திரு. வையாபுரிப்பிள்ளை,

'இன்னிலைய காஞ்சியுடன் ஏலாதி யென்பவும்
கைந்நிலையு மாம்கீழ்க் கணக்கு'

எனப் பாடம் கொள்ளலாம் எனக் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார். இதே கருத்துடைய வேம்பத்தூர் முத்து வேங்கட சுப்ப பாரதியார் என்பவர், கி. பி. 1849-இல் தாம் இயற்றிய 'பிரபந்த தீபிகை' என்னும் நூலின் பாடல் ஒன்றில், பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களைப் பின்வருமாறு தெரிவித்துள்ளார்:

''ஈரொன் பதின்கீழ்க் கணக்கினுட் படும்வகை
இயம்பு நாலடி நானூறும்
இன்னுமை நாற்பது நான்மணிக் கடிகை சதம்
இனிய நூற்பான் காரதே
ஆருகள வழிநாற்ப தைந்திணையு மைம்பதும்
ஐம்பதுட னிருபானு மாம்
அலகிலா சாரக் கோவை சதம் திரிகடுகம்
ஐயிருப தாகு மென்பர்
சீருறும் பழமொழிகள் நானூறு நூறதாம்
சிறுபஞ்ச மூலம் நூறு
சேர்முது மொழிக்காஞ்சி ஏலாதி எண்பதாம்
சிறு கைந் நிலை அறுபதாகும்
வாரிதிணை மாலைநூற் றைம்பதாம் திணைமொழி
வழுத்தைம்ப தாம் வள்ளுவ
மாலையீ ரொன்பதாய்ச் சாற்று பிரபந்தம்
வழுத்துவர்கள் புலவோர்க ளே.''

இப் பாடலில், பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல் ஒவ்வொன்றிலுமுள்ள மொத்தப் பாடல்கள் பெரும்பாலும் தரப்பட்டுள்ளன. கைந்நிலையில் அறுபது பாடல்கள் இருப்பதாக இப் பாடல் அறிவிக்கிறது.

இன்னிலை, கைந்நிலை என்னும் நூல்களுள் எது பதினெண் கீழ்க்கணக்கைச் சேர்ந்தது என நாம் தீர்மானிக்க வேண்டும். 'நாலடி நான்மணி' என்னும் பழைய வெண்பா, ஓலைச் சுவடிக்கு ஓலைச்சுவடி வேறுபட்டிருப்பதால், அறிஞர் களிடையே குழப்பத்தை உண்டு பண்ணியுள்ளது. இன்னிலை கொள்கையைச் சேர்ந்தவர்கள் சிலர் வருமாறு:— தி. சு. பாலசுந்தரம்பிள்ளை (இளவழகனார்), ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார், வா. மகாதேவமுதலியார், த.மு. சொர்ணம் பிள்ளை, வ. உ. சிதம்பரம்பிள்ளை, செவ்வக் கேசவராய முதலியார் முதலியோர் ஆவர். இனிக் கைந்நிலை கொள்கையைச் சேர்ந்தவர்கள் சிலர் வருமாறு: - பு. சி. புன்னைவனநாத முதலியார், அ. நடராசபிள்ளை, களத்தூர் வேதகிரி முதலியார், த. கனகசுந்தரம் பிள்ளை, சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை, ரா. இராகவையங்கார், உ. வே. சாமிநாதையர், வை. அனந்தராமையர், எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை, வேம்பத்தூர் முத்து வேங்கடசுப்பபாரதி முதலியோர் ஆவர். மேற்கூறிய அனைவரும் உரையாசிரியர்கள், அல்லது பதிப்பாசிரியர்கள், அல்லது நூலாசிரியர்கள், அல்லது எல்லா ஆசிரியர்களுமாவர். இந்நிலையில் நாம் எந்தக் கொள்கையை ஏற்றுக் கொள்வது?

இன்னிலையா யிருந்தா லென்ன? கைந்நிலையாயிருந்தா லென்ன? பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களும், "நாலடி நான்மணி" என்னும் பழைய வெண்பாவினை அடிப்படையாகக் கொண்டே பெயர் கூறப்பட்டுள்ளன. அந்த வெண்பாவின்படி நோக்கின் இன்னிலை என்ற கொள்கைகையே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. சிலர் இன்னிலையை நீக்கிவிட்டு, 'மெய்ந்நிலைய காஞ்சியோ டேலாதி யென்பவே' என்று பாடம் கூறுகின்றனர்; இதில் மோனையில்லை யாதலின் இது சரியன்று. சிலர் 'நன்னிலையதாகும் கணக்கு' எனக் கூறுகின்றனர்; இதிலும் மோனையில்லை யாதலின் இஃதும் சரியன்று. நடுநிலையுடன் நோக்கின், மூன்றும் அடியின் இறுதியில் 'என்பவே' (என்று சொல்லுவர்) என்றிருப்பதால், மூன்றும் அடிக்குள்ளேயே பதினெட்டு நூல்களையும் சொல்லி விட்டதாகக் கொள்வதே பொருந்தும். எனவே, நாலாவது

அடியிலுள்ள 'கைந்நிலையவாம்' என்பதை, கீழ்க்கணக்கு என்பதன் அடைமொழியாகவே கொள்ளவேண்டும். அஃதாவது, - 'சிறிய அளவினவாகிய - சிறிய அளவுப் பாடல்களை உடையனவாகிய' என்னும் பொருளில் 'கைந்நிலையவாம்' என்னும் அடைமொழி உள்ளது. கைந்நிலை சிறுநிலை; எனவே, பதினெண் கீழ்க்கணக்கை அறிமுகப் படுத்தும் பாடல் பின்வருமாறு இருக்கவேண்டும்:

''நாலடி நான்மணி நானாற்ப தைந்திணை முப்
பால்கடுகம் கோவை பழமொழி மாமூலம்
இன்னிலை காஞ்சியோ டேலாதி யென்பவே
கைந்நிலைய வாங்கீழ்க் கணக்கு.''

ஏறக்குறைய இது சரியான பாடமாயிருக்கலாம். 'இன்னிலை' என்பதோடு நிறுத்திக் கொள்ளவேண்டும். 'இன்னிலைய' என்று பாடங் கொள்ளின், அது காஞ்சிக்கு அடைமொழியாகி, இனிய இயல்புடைய காஞ்சி எனப் பொருளாகி விடும்; எனவே அங்ஙனம் கொள்ளலாகாது. எதற்கும் அடைமொழி யில்லாதபோது காஞ்சிக்கு மட்டும் அடைமொழி ஏன்? பதினெட்டு நூல்களையும் அடக்குவதற்கு இடம் நெருக்கடியாயிருக்கும் போது, தேவையில்லாமல் 'இன்னிலைய' என்ற அடைமொழியைப் போடவேண்டிய தில்லை. ஆனல், நான்காம் அடியில், கீழ்க்கணக்கு என்ருல் என்ன என்று உணர்த்துவதற்காக, 'கைந்நிலையவாம்' என்னும் அடைமொழியிருக்கலாம். எனவே, இந்தப் பழைய வெண்பாவின்படி நோக்கின், பதினெண் கீழ்க்கணக்கில் இன்னிலை என்னும் நூல் இடம் பெறவே இயற்கையான வாய்ப்பு உள்ளது. கைந்நிலை என்ற பெயரிலும் ஒரு நல்ல நூல் உண்டு. அது பற்றி நமக்குக் கவலையில்லை. இந்தப் பாடலின்படி பதினெண் கீழ்க்கணக்கைச் சேர்ந்தது இன்னிலையே யாகும். அறிஞர்கள் இதனை மேலும் ஆய்ந்து உண்மை முடிபு காண்பார்களாக!

வரிசை முறை:

பழைய வெண்பாவில் நாலடியார் முதலிடத்தையும் ஏலாதி இறுதியிடத்தையும் பெற்றுள்ளது. திருக்குறள்

இடையில் உள்ளது. இந்த வரிசை முறையே சரியானது என்று கூற முடியாது. வெண்பாவை எதுகை மோனையுடன் தளை தவறுமல் யாப்பதற்காகவே இந்த முறை பின்பற்றப் பட்டுள்ளது. எனவே, உண்மையான வரிசை முறை இன்னதுதான் என்று கூறுவதற்கில்லை. ஆயினும், தகுதி, தரம், பொருள், அளவு முதலியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒருவாறு பின்வருமாறு வரிசைப் படுத்தலாம்:

1. திருக்குறள்
2. நாலடியார்
3. பழமொழி
4. திரிகடுகம்
5. நான்மணிக்கடிகை
6. சிறுபஞ்ச மூலம்
7. ஏலாதி
8. முதுமொழிக் காஞ்சி
9. ஆசாரக் கோவை
10. ஐந்திணை ஐம்பது
11. ஐந்திணை எழுபது
12. திணைமொழி ஐம்பது
13. திணைமாலை நூற்றைம்பது
14. கார் நாற்பது
15. களவழி நாற்பது
16. இன்னு நாற்பது
17. இனியவை நாற்பது
18. இன்னிலை (அல்லது - கைந்நிலை)

இந்த வரிசைமுறை முற்றமுடிந்த முடிபன்று. ஓரள வேனும் பொருத்தமாயிருக்க வேண்டும் என்று கருதி அமைக் கப்பட்ட ஒருசார் வரிசையமைப்பே இது. மற்றும், இன்னிலையும் கைந்நிலையும் ஒன்று என்று கூறுவாரும் உளர் என்னும் வியத்தகு செய்தியும் ஈண்டு அறியத்தக்கது.

காலம் :

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களின் காலத்தைத் திட்டவட்டமாய் வரையறுத்துக் கூறவியலாது. இவை யனைத்தும் ஒரேகாலத்தில் இயற்றப்பட்டவையல்ல. சில சங்க காலத்திலும், சில சங்கத்தை யொட்டிய பிற்காலத்திலும் இயற்றப்பட்டன. சங்க காலத்திற்குப் பின், இந்தப் பதினெட்டையும் இணைத்துப் 'பதினெண் கீழ்க்கணக்கு' என்னும் தொகைப் பெயர் தந்துள்ளனர். இம்மட்டோடு கீழ்க்கணக்கின் காலக்கணக்கை நிறுத்திக் கொள்ளலாம்.

நூல் விவரம் :

இனி, ஒவ்வொரு நூல் பற்றிய விவரமும் முறையே சுருக்கமாக வருமாறு :—

1. **திருக்குறள் :** ஆசிரியர் திருவள்ளுவர்; 1330 குறள் வெண்பாக்களைக் கொண்டது; அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் என்னும் முப்பெரும் பிரிவு உடையது; உலகப் பொதுமறை யெனப் புகழப்படுவது; ஏறக்குறைய இருநூறு மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப் பெற்றிருப்பது.

2. **நாலடியார் :** நானூறு வெண்பாக்கள் கொண்டது; நாலடி நானூறு என்றும் வழங்கப்படுவது; திருக்குறள் போலவே அறம், பொருள், காமம் என்னும் மூன்று பிரிவு உடையது; சமண முனிவர்கள் பலர் பாடிய பாடல்களின் தொகுப்பு எனப்படுகிறது. இதனை நக்கீரர் பாடியதாக இப்போது ஒரு கருத்துச் சொல்லப்படுகிறது.

3. **பழமொழி :** நானூறு வெண்பாக்கள் கொண்டது; முன்றுறை யரையனரால் இயற்றப்பட்டது. ஒவ்வொரு பாடலின் இறுதியிலும் ஒரு பழமொழி அமைந்திருப்பது.

4. **திரிகடுகம் :** ஆசிரியர் நல்லாதனார். உடலுக்கு நன்மை பயக்கும் சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி என்னும் மூன்று காரச் சரக்குகளால் ஆன திரிகடுகம் என்னும் மருந்தே போன்று, உயிர்க்கு நன்மை பயக்கும் மும்மூன்று நற்கருத்துக்களைக் கொண்ட நூறு வெண்பாக்களை உடையது. கடவுள் வாழ்த்து தனியே உள்ளது.

5. **நான்மணிக்கடிகை :** ஆசிரியர் விளம்பிநாகனார். நான்கு மணிகள் கொண்ட அணிகலன் போன்று, நந்நான்கு நல்ல கருத்துக்களைக் கொண்ட (கடவுள் வாழ்த்து உட்பட) நூற்றுறு வெண்பாக்களை உடையது.

6. **சிறுபஞ்ச மூலம் :** ஆசிரியர் காரியாசான். பஞ்ச மூலம் என்றால் ஐந்து வேர்கள் என்பது பொருள். உடலுக்கு நன்மை செய்யும் கண்டங்கத்தரிவேர், சிறு வழுதுணைவேர், சிறு மல்லி வேர், நெருஞ்சி வேர், பெருமல்லி வேர் ஆகிய

ஐந்தாலான மருந்தைப் போல, உயிருக்கு நன்மை தரும் அவ்வைந்து நல்ல கருத்துக்களைக் கூறும் (கடவுள் வாழ்த்து உட்பட) தொண்ணூற்றேழு வெண்பாக்களைக் கொண்டது இந்நூல்.

7. ஏலாதி : ஆசிரியர் கணிமேதையார். ஏலம், இலவங்கம், சிறு நாவல் பூ, மிளகு, திப்பிலி, சுக்கு என்னும் ஆறு சரக்குகள் கொண்ட மருந்து போன்று, ஆறு ஆறு நற்கருத்துக்கள் கூறும் நூறு பாக்கள் கொண்டது. பாயிரப் பாக்கள் தனியே இரண்டு உள்ளன.

8. முதுமொழிக் காஞ்சி : மதுரைக் கூடலூர் கிழார் இயற்றியது. காஞ்சி யென்பது உயர்ந்த மெய்யுணர்வுக் கருத்தைக் கூறுவது. ஒவ்வொன்றும் முதுமொழியாயிருத்தலின் முதுமொழிக் காஞ்சி எனப்பட்டது. இந்நூல் பத்துப் பத்துக்களை உடையது. ஒவ்வொரு பத்திலும் பத்து முதுமொழிகள் உள்ளன.

9. ஆசாரக்கோவை : ஆசிரியர் பெருவாயின் முள்ளியார். நீதி நல்லொழுக்கத்தின் தொகுப்பாதலின் ஆசாரக்கோவை எனப்பட்டது. நூறு வெண்பாக்கள் கொண்டது. இந்நூலில் பலவகை வெண்பாக்கள் உள்ளன. ஐந்தடிப் பாடல்களும் இதில் உள.

10. ஐந்திணை ஐம்பது : ஆசிரியர் மாறன் பொறையனார். முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், பாலை, நெய்தல் என்னும் ஐந்திணை பற்றிப் பத்துப்பத்துப் பாடல்கள் வீதம் ஐம்பது பாடல்கள் கொண்ட அகப்பொருள் நூல் இது.

11. ஐந்திணை எழுபது : மூவாதியார் இயற்றியது. திணைக்குப் பதினான்கு பாடல்கள் வீதம் ஐந்திணைக்கும் எழுபது பாடல்கள் கொண்டது. இறுதியில் நெய்தல் திணைக்கு உரிய இரு பாடல்கள் காணப்படவில்லை.

12. திணைமொழி ஐம்பது : ஆசிரியர் கண்ணன் சேந்தனார். திணைக்குப் பத்துப் பாடல்கள் வீதம் ஐந்திணைகளுக்கும் ஐம்பது பாடல்கள் கொண்ட நூல் இது.

13. திணைமாலை நூற்றைம்பது : கணி மேதாவியார் இயற்றியது. திணைக்கு முப்பது பாடல்கள் வீதம் ஐந்திணைக்கும் நூற்றைம்பது பாடல்கள் இருப்பதோடு, குறிஞ்சி, நெய்தல், முல்லை ஆகிய மூன்றிலும் ஒவ்வொரு பாடல் கூடுதலாக இருப்பதால், இந் நூலில் மொத்தம் நூற்றைம்பத்து மூன்று பாடல்கள் உள்ளன.

14. கார் நாற்பது : ஆசிரியர் மதுரைக் கண்ணங் கூத்தனார். பிரிந்து சென்ற தலைவனின் கார்காலத்து வருகையைப் பற்றிக் கூறும் நாற்பது பாடல்கள் கொண்டது இந்நூல்.

15. களவழி நாற்பது : ஆசிரியர் பொய்கையார். சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறையைச் சோழன் செங்கணான் பொருது வென்ற போர்க்களச்சிறப்பைப் பற்றிய நாற்பது பாடல்கள் கொண்ட நூல் இது. பொய்கையார் களம்பாடிச் சிறைவைக்கப்பட்ட சேரனை வீடு கொண்டாராம்.

16. இன்னா நாற்பது : கபிலர் இயற்றியது. இன்னா= துன்பம்; இனிமையில்லாதவை. இனிமையில்லாத - துன்பம் தரத்தக்க செய்திகளைச் சுட்டிக்காட்டித் திருத்தும் நாற்பது பாடல்கள் உடையது இது. இந் நூற் பாடல்களில் 'இன்னா' என்னும் சொல் நிரம்ப இடம் பெற்றிருக்கும்.

17. இனியவை நாற்பது : பூதஞ் சேந்தனார் இயற்றியது. நன்மை பயக்கும் இனிய செய்திகளைக் கூறும் நாற்பது பாடல்கள் கொண்டது இந் நூல். பாடல்களில் 'இனிது' என்னும் சொல்லை நிரம்பக் காணலாம்.

18. இன்னிலை : இந்நூலை 1915 -இல் பதிப்பித்த திரு. வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளையவர்கள் இந்நூற் பாடல்களைப் பொய்கையார் பாடியதாகவும், கடவுள் வாழ்த்தைப் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் இயற்றியதாகவும், மதுரையாசிரியார் என்பவர் இந்நூலைத் தொகுத்ததாகவும் தெரிவித்துள்ளார். இந்நூல் நாற்பத்தைந்து வெண்பாக்கள் கொண்டது. அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நாற்பொருள் பற்றியது.

மேலே பதினெட்டு நூல்கள் பற்றிய விவரங்கள் சுருக்கமாகத் தரப்பட்டுள்ளன. 'கைந்நிலை' என்னும் நூலையே ஏற்றுக் கொள்பவர்கட்காக, அதுபற்றிய விவரமும் ஒரு சிறிது வருமாறு :—

கைந்நிலை : ஐந்திணைகளைப் பற்றிய அறுபது வெண்பாக்கள் கொண்ட அகப்பொருள் நூல் இது. ஆசிரியர் : மாறோக்கத்து முள்ளி நாட்டு நல்லூர்க் காவிதியார் மகனார் புல்லங் காடனார் என்பவர்.

இதுகாறும், 'பதினெண் கீழ்க் கணக்கு' என்னும் தொகைப் பெயரை அடிப்படையாகக் கொண்டு உரிய விளக்கம் தரப்பட்டது. இனி, இந்தப் பதினெண் கீழ்க் கணக்கில் உள்ள தொகை நூல்களைத் தனித்தனியே காண்பாம்.

16. நாலடியார்

பெயர்க் காரணம் :

நான்கு அடி கொண்ட வெண்பாக்களால் ஆன நூல் ஆதலின் இது நாலடியார் எனப்பட்டது. இதில் நானூறு பாக்கள் உள்ளதால் இதனை 'நாலடி நானூறு' என்றும் வழங்குவர். தமிழரின் மறைநூல் என்ற பொருளில் இது 'வேளாண் வேதம்' என்றும் வழங்கப்படுகிறது. பதினெண் கீழ்க் கணக்கு நூல்களுள் பெரும்பாலானவை நாலடி வெண்பாக்களால் ஆனவையா யிருப்பினும், இந்நூல் மட்டும் நாலடியார் என வழங்கப்படுவதிலிருந்து இதன் தொன்மை புலப்படுகிறது. இந் நூலுக்கு முதலில் நாலடியார் என்னும் பெயர் வைத்துவிட்டதால், பின் வந்த நாலடிப் பாடல் நூல் களுக்கு இப் பெயர் வைக்க முடியாது போயிற்று.

நூற் பெருமை :

இரண்டடி கொண்ட குறள் வெண்பாக்களாலான திருக்குறளோடு ஒத்த பெருமை யுடையது நாலடியார் என்னும் செய்தியை,

"நாலும் இரண்டும் சொல்லுக்கு உறுதி."

"பழகுதமிழ்ச் சொல்லருமை நாலிரண்டில்."

"நாலடி இரண்டடி கற்றவ னிடத்து
வாயடி கையடி அடிக்காதே".

முதலிய வழக்காறுகளால் நன்கு அறியலாம்.

நூல் அமைப்பு

நாலடியாரின் நானூறு பாடல்களும், திருக்குறளைப் போலவே 'வகை தொகை' செய்யப் பெற்றுள்ளன. அஃதாவது,— அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் என மூன்று பால்களும், ஒவ்வொரு பாலிலும் பல தலைப்புக்களும்

(அதிகாரங்களும்), ஒவ்வொரு தலைப்பிலும் பத்துப் பத்துப் பாடல்களுமாக நாலடியார் வடிவமைக்கப் பெற்றுள்ளது. எனவே நாலடியாரில், பத்துப் பத்துப் பாடல்கள் கொண்ட நாற்பது தலைப்புக்கள் உள்ளன என உணரலாம்.

நூல் தொகுப்பு வரலாறு :

மதுரையில் எண்ணாயிரம் சமண முனிவர்கள் ஆளுக்கு ஒரு பாடலாக எழுதிவைத்துவிட்டுப் போன எண்ணாயிரம் பனையோலைச் சுவடிகளை, என்னவோ குப்பை என எண்ணிப் பாண்டிய மன்னன் வைகையாற்றில் எறியச் செய்ய, அவற்றுள் நானூறு பாடல்கள் மட்டும் எதிர்த்து நீந்திக் கரையேறி வந்ததாகவும், அவற்றின் அருமை யுணர்ந்து அவற்றைத் தொகுத்து 'நாலடியார்' என்னும் பெயருடைய நூலாக்கியதாகவும் கதை கூறப்படுகிறது. ஆமாம் - கதையேதான் இது!

இந்தக் கதையிலிருந்து நாம் அறியக் கூடிய கருத்தாவது:— 'திருக்குறள் திருவள்ளுவர்' என்னும் ஒருவராலேயே இயற்றப்பட்டதுபோல நாலடியார் ஒருவராலேயே இயற்றப்படவில்லை; பலர் இயற்றிய பாடல்களின் தொகுப்பே 'நாலடியார்' - என்பதாகும். நாலடியார், பதுமனார் என்னும் புலவரால் தொகுக்கப் பெற்றதாகச் சொல்லப் படுகிறது. எனவே, நாலடியார் ஒரு 'தொகைநூல்' என்பது போதரும்.

புதுக் கொள்கை :

'பலர் பாடல்களின் தொகுப்பு நூல் நாலடியார்' என்னும் கருத்து இதுகாறுங் கூறப்பட்டு வந்தது. இப்போது ஒரு புதுக் கருத்துப் புகலப் படுகிறது. அஃதாவது,— 'நாலடியார் பலர் பாடல்களின் தொகுப்பு அன்று; நக்கீரர் என்னும் ஒரே புலவரால் இயற்றப்பெற்ற நூலே நாலடியார்; இந்த உண்மை யாப்பருங்கல விருத்தியுரையிலிருந்து அறியப் பட்டுள்ளது' - என்பதே அந்தப் புதுக் கருத்தாகும்.

யாப்பருங்கல விருத்தியுரையால் கிடைக்கும் குறிப்புத் தவறாகவும் இருக்கலாம். பொதுவாக நாலடியாரின் அமைப்பினை நோக்குங்கால், நானூறு பாடல்களும் ஒருவராலேயே

பாடப்பட்டனவாகத் தோன்றவில்லை. சில கருத்துக்கள் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. சில கருத்துக்கள் முரணுயுள்ளன. திருக்குறளில் ஒவ்வொரு தலைப்பையும் சேர்ந்த பத்துப் பத்துப் பாடல்களும் அந்தந்தத் தலைப்போடு பொருந்தியுள்ளன; ஆனால், நாலடியார் முழுவதையும் கூர்ந்து நோக்கின் சில பாடல்கள் தலைப்போடு பொருந்தாதிருப்பதை அறியலாம். இதிலிருந்து தெரிவதாவது :— 'நானூறு உதிரிப் பாடல்களையும் பத்துப் பத்துப் பாடல்கள் வீதம் எப்படியாவது நாற்பது தலைப்புக்களின் அடக்கிவிட வேண்டும் என ஒருவர் திட்டமிட்டுச் செய்து தொடுத்தமைத்துள்ளார்' – என்பதுதான். அறிஞர்கள் மிகவும் ஆராய வேண்டிய செய்தி இது.

ஏன், யாப்பருங்கல விருத்தியுரைப் பகுதியையே சிறிது ஆராய்ந்து பார்ப்போமே! யாப்பருங்கல விருத்தியுரையின் பவானந்தம் பிள்ளை பதிப்பில், செய்யுளியலிலுள்ள 'செப்பல் இசையன வெண்பா' என்னும் (4 - ஆம்) நூற்பாவின் உரையிடையே, சில வெண்பாக்கள் எடுத்துக்காட்டுக்களாகத் தரப்பட்டுள்ளன. இறுதி வெண்பா, 'அரக்காம்பல் நாறும் வாய்' என்னும் நாலடியார்ப் (396) பாடலாகும். இதன் கீழ்ப் பின்வருமாறு எழுதப்பட்டுள்ளது :

"இன்னவை பிறவும் நக்கீரர் நாலடி நானூற்றில் வண்ணத்தால் வருவனவும் எல்லாம் தூங்கிசைச் செப்பலோசை, பிறவும் அன்ன."

இந்தப் பகுதியில், 'நக்கீரர் நாலடி நானூறு' என்றிருப்பதைக் கொண்டு, நானூறு பாடல் கொண்ட நாலடியாரை நக்கீரர் இயற்றினர் என்று ஒரு சாரார் கூறுகின்றனர். இந்த உரைப் பகுதியை ஊன்றி நோக்க வேண்டும். 'இன்னவை பிறவும்' என்னும் தொடர், மேலே உள்ள நாலடியார்ப் பாடல் முதலியவற்றைக் குறிக்கிறதெனவும், 'நக்கீரர் நாலடி நானூற்றில் வண்ணத்தால் வருவனவும்' என்னும் தொடர் மேலேயுள்ள நாலடியார்ப் பாடல் முதலிய

வற்றைக் குறிக்காமல், வேறு ஏதோ ஒரு நூற்பாடலைக் குறிக்கிறதெனவும் உய்த்துணரலாம்.

இந்த உரைப் பகுதியேகூட, தமிழக அரசின் கீழைக்கலை ஓலைச் சுவடி நூலக நிறுவனத்தால் (Government Oriental Manuscripts Library, Madras) 1960 - இல் வெளியிடப் பட்டுள்ள பதிப்பில், 'நக்கீரர்' என்னும் பெயரின்றி,

"இன்னவை பிறவும் நாலடி நானூற்றில் வண்ணத்தால் வருவனவும் எல்லாம் தூங்கிசைச் செப்பலோசை; பிறவும் அன்ன."

என்றே உள்ளது. எனவே, சுவடிக்குச் சுவடி பாட வேறுபாடு உள்ளமை புலப்படலாம். யாப்பிலக்கணம் பற்றி வெண்பாவால் இயற்றப் பெற்ற நக்கீரர் நாலடி நாற்பது என்னும் நூல் ஒன்று யாப்பருங்கல விருத்தியுரையால் நன்கு அறியப்பட்டுள்ளது. அந்த நினைவை வைத்துக் கொண்டு, சுவடி பெயர்த்து எழுதியவர், நாலடி நானூறு என்பதையும் 'நக்கீரர் நாலடி நானூறு' என எழுதி விட்டிருப்பாரா? ஒருவேளை, சமண முனிவர் எழுதிய நாலடியாரினும் வேறானதாய், நக்கீரரால் 'நாலடி நானூறு' என்னும் பெயரில் வேறொரு நூல் எழுதப்பட்டிருக்கக் கூடுமா? சிலர் இவ்வாறு கூறியுமுள்ளனர். அஃதாவது, — நானூறு வெண்பாக்களால் நக்கீரர் யாப்பிலக்கண நூலொன்று இயற்றியுள்ளார் - என்று கூறுகின்றனர். இஃது உண்மையாயிருக்க முடியுமா? 'நாலடி நாற்பது' என்னும் பெயரில் நாற்பது வெண்பாக்களால் நக்கீரர் இயற்றியுள்ள யாப்பிலக்கண நூலை, 'நாலடி நானூறு' எனத் திரிபாக உணர்ந்து கொண்டு இவ்வாறு கூறுகின்றனரா? மேலும், 'நக்கீரர் அடி நூல்' என்னும் பெயரில் யாப்பிலக்கண நூல் ஒன்று இருப்பதாகத் தொல்காப்பிய உரைகளிலிருந்து அறியப்படுகிறது; இந் நூலைச் சேர்ந்த 'ஐஞ்சீ ரடுக்கலும்' என்னும் நூற்பா தொல்காப்பிய உரைகளில் எடுத்தாளப் பட்டுள்ளது - என்னும் செய்தியும் ஈண்டு ஒப்புநோக்கற்பாலது.

மற்றும், நக்கீரர் ஒருவரா பலரா என்ற சிக்கலும் ஈண்டு எழுகிறது. எட்டுத் தொகை பத்துப் பாட்டில் பாடல்கள் இயற்றியுள்ள நக்கீரரும், நாலடியார் இயற்றியதாகக் கூறப் படும் நக்கீரரும், நாலடி நாற்பது என்னும் யாப்பிலக்கண நூல் எழுதியதாகக் கூறப்படும் நக்கீரரும், நாலடி நானூறு என்னும் யாப்பிலக்கண நூல் எழுதியதாகச் சொல்லப்படும் நக்கீரரும், 'நக்கீரர் அடி நூல்' என்னும் யாப்பிலக்கணம் எழுதிய நக்கீரரும் ஒருவரா, அல்லது வெவ்வேருனவரா?

மற்றும், நாலடியாரை நக்கீரர் இயற்றியதாகக் கூறுப வர்கள், ''இந்த நக்கீரர், பத்துப் பாட்டுள் ஒன்ருகிய திருமுரு காற்றுப் படையை இயற்றிய நக்கீரர் அல்லர்; இவர் ஒரு சமண முனிவர்'' என்று கூறுகின்றனர். நாலடியார் இயற்றிய நக்கீரர் ஒரு சமண முனிவர் ஆதலின், நாலடியாரைச் சமண முனிவுர் இயற்றியதாகக் கூறி வந்தனர்; பின்னர்ச் சமண முனிவர்கள் இயற்றியதாகக் கூறத் தொடங்கிவிட்டனர். என்று இக் கொள்கையினர் கருதுகின்றனர்.

எது சரி? எது தவறு? ஒரே குழப்பமாயுள்ளது. இங்கே இன்னெரு கருத்தும் கூறுதற்கு இடமுண்டு. யாப்பருங் கலம் - உறுப்பியலில் உள்ள, 'இரண்டாம் எழுத்தொன் றியைவதே எதுகை' என்னும் (4-ஆம்) நூற்பாவின் விருத்தி யுரை யிடையே,

(இன்னிசை வெண்பா)

''ஊசி யறுகை யுறுமுத்தம் கோப்பனபோல்
மாசி யுகுபனிநீர் வந்துறைப்ப — மூசும்
முலைக்கோடு புல்லுதற்கொன் றில்லாதான் காண்மோ
விறக்கோடு கொண்டெறிக்கின் றேன்.'

இந் நக்கீரர் வாக்கினுள் கடையிரண்டையும் மூன்ரும் எழுத்து ஒன்றி வந்தவாறு கண்டு கொள்க.''—

என்னும் உரைப்பகுதி உள்ளது. மேலே உள்ள பாட்டு 'நக்கிரர் வாக்கு' எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த வெண்பா

அகப்பொருள் பற்றியதாகும். இவ்வாறு நக்கீரர் நானூறு வெண்பாக்கள் பாடி, 'நாலடி நானூறு' என்னும் பெயரில் ஒரு நூல் படைத்திருக்கலாம். இந்த நக்கீரர் நாலடி நானூறு என்னும் நூலை யாப்பருங்கல விருத்தியுரை சுட்டி யிருக்கலாம். அங்ஙனமாயின், இந்த நாலடி நானூறு வேறு என்பதும் உய்த்துணரப்படலாம்.

நடுநிலையுடன் பல கோணங்களிலும் நின்று ஆராய்ந்து நோக்குங்கால், நாலடியார் பலர் பாடிய பாடல்களின் தொகுப்பு நூல் என்றே தோன்றுகிறது.

17. பழமொழி

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் நாலடியார் ஒன்று மட்டுமே உதிரிப்பாடல்களின் தொகுப்பு நூலாகும்; மற்றப் பதினேழும் ஒவ்வொருவரால் இயற்றப்பெற்ற தனித்தனி முழு நூல்களாகும். நாலடியாரும் இப்போது நக்கீரர் தலையில் கட்டப்பட்டு வருகிறது. இந் நிலையில், பதினெண் கீழ்க்கணக்கில் தொகை நூல்களாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை வேறு இல்லையெனினும், ஏதேனும் ஒவ்வொரு கோணத்தில் சில நூல்களைத் தொகைநூல்களாகக் குறிப்பிடலாம்.

இந்த அடிப்படையில், பழமொழி என்னும் நூலை ஒரு கோணத்தில் தொகைநூலாகக் கூறலாம். அஃதாவது, பல உதிரிப் பாடல்களின் தொகுப்பு அன்று; பல பழமொழி களின் தொகுப்பு இந் நூல். இந் நூலில் நானூறு பாடல்கள் உள்ளனவாதலின் இது 'பழமொழி நானூறு' எனவும் வழங்கப்படும். ஒரு பாடலுக்கு ஒரு பழமொழி வீதம், நானூறு பாடல்களிலும் நானூறு பழமொழிகள் அமைத்து விளக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே, இந்தக் கோணத்தில், நானூறு பழமொழிகளின் தொகுப்பாகிய இந்நூலை ஒரு தொகை நூல் எனலாம். இலத்தீன், பிரெஞ்சு, ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில் உள்ள பழமொழிகளின் தொகுப்பு நூல்கள், தொகை நூல்களின் வரிசையில் இடம் பெற்றிருப்பதுபற்றி முன்போரிடத்தில் விளக்கப்பட்டிருப்பது ஈண்டு ஒப்புநோக்கற்பாலது.

நானூறு வெண்பாக்கள் கொண்ட இந்நூலின் ஆசிரியர் முன்றுறை யரையனார் என்பவர். சங்க காலத்திலேயே நானூறு பழமொழிகளை நானூறு பாடல்களால் விளக்கியிருப் பதைக் கொண்டு, பண்டைக் காலத்தில் தமிழ் மொழியில் இருந்த பழமொழிச் செல்வ வளத்தின் செழிப்பினை அறியலாம்.

18. இன்னிலை

இன்னிலை என்னும் நூல் பொய்கையார் இயற்றிய நாற்பத்தைந்து வெண்பாக்களைக் கொண்டது. இதற்குப் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் இயற்றிய கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் ஒன்றும் உண்டு. 1915-இல் இந்த நூலைப் பதிப்பித்த வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளையவர்கள், இந்த நூலை 'மதுரை யாசிரியர்' என்பவர் தொகுத்ததாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். இதைக் கொண்டு இந்நூலை ஒரு தொகைநூல் எனலாம். ஆனால், இந்நூற் பாடல்கள் பலரால் பாடப் பட்டவை யல்ல; பொய்கையார் என்னும் ஒருவராலேயே இயற்றப் பட்டவை - என்பதாக அறிவிக்கப் பட்டுள்ளது. இந்த நிலையில், இந்நூலை ஒரு தொகை நூல் என்பது எவ்வாறு?

ஒருவேளை,— பொய்கையார் இயற்றிய பல உதிரிப் பாடல்களிலிருந்து சிறந்த நாற்பத்தைந்து நல்ல பாடல்களை மதுரையாசிரியர் தேர்ந்தெடுத்துத் தொகுத்திருக்கலாம். மற்றும், பொய்கையார் பாடல்களுடன், பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரின் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலையும் மதுரை யாசிரியர் சேர்த்துத் தொகுத்ததால், அவர் இந்நூலின் தொகுப்பாசிரியர் எனப்பட்டார் போலும்? எப்படியோ, - இந்நூலுக்குத் தொகுப்பாசிரியர் என ஒருவர் சுட்டப் பட்டிருப்பதால், ஒருவகையில் இந்நூலையும் ஒரு தொகை நூல் எனலாம். இந்நூல் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கினைப் பற்றிக் கூறுவதாகும்.

19. ஆசாரக் கோவை

பெருவாயின் முள்ளியார் இயற்றிய நூறு பாடல்களைக் கொண்ட ஆசாரக் கோவை ஒரு தொகை நூல் அன்று; ஆயினும், நூலின் பெயரில் உள்ள 'கோவை' என்னும் சொல் சிறிது எண்ணத்தைக் கிளறுகிறது. தொகை நூலைக் கோவை யென்னும் சொல்லால் குறிக்கும் மரபுண்டு. எட்டுத் தொகை நூல்கள் 'எண் கோவை' என வழங்கப் பட்டிருப்பதும், அகநானூற்றில் 'நித்திலக்கோவை' என ஒரு பிரிவு இருப்பதும், பிற்காலத் தொகை நூல்கள் சில 'கோவை' என்னும் பெயரால் வழங்கப்படுவதும் ஈண்டு நினைவுகூரத் தக்கன. ஆனால், அக் கோவை நூல்களைப்போல ஆசாரக் கோவை பலர் பாடிய பாடல்களின் கோவையாகிய தொகுப்பன்று. நல்லொழுக்கங்களைத் (ஆசாரங்களைத்) தொகுத்துக் கூறுவதால் இஃது ஆசாரக் கோவை எனப் பட்டது. எனவே, இந்த நூலைப் பலர் பாடிய பல உதிரிப் பாடல்களின் தொகுப்பாகக் கொள்ளாமல், பல நல்லொழுக் கங்களின் தொகுப்பு நூலாகக் கொள்ளவேண்டும்.

பிற நூல்கள்

> ''தொகைநிலைச் செய்யுள் தோன்றக் கூறின்
> ஒருவர் உரைத்தவும் பல்லோர் பகர்ந்தவும்
> பொருளிடம் காலம் தொழிலென நான்கினும்
> பாட்டினும் அளவினும் கூட்டிய வாகும்.''

என்னும் தண்டியலங்காரப் பொதுவணியியல் (5-ஆம்) நூற்பாவின் கீழ்ச் சுப்பிரமணிய தேசிகர் எழுதிய உரை யிடையே உள்ள,

''அவற்றுள், ஒருவரால் உரைக்கப்பட்டது திருவள்ளுவப் பயன் (திருக்குறள்); பலரால் உரைக்கப்பட்டது நெடுந் தொகை; இஃது எல்லாத் தொகைக்கும் பொதுவிலக்கணம்.

பொருளால் தொகுத்தது புறநானூறு. இடத்தால் தொகுத்தது களவழி நாற்பது. காலத்தால் தொகுத்தது கார் நாற்பது. தொழிலால் தொகுத்தது ஐந்திணை. பாட்டால் தொகுத்தது கலித்தொகை. அளவால் தொகுத்தது குறுந்தொகை. இவை சிறப்பிலக்கணம்'' —

என்னும் உரைப்பகுதியைக் காணுங்கால், திருக்குறள், களவழி நாற்பது, கார் நாற்பது, நான்கு ஐந்திணை நூல்கள் முதலிய கீழ்க்கணக்கு நூல்களையும் ஒவ்வொரு கோணத்தில் தொகை நூலாகச் சொல்லத் தோன்றும். இவ்வாறு பார்த்தால், எல்லாமே தொகை நூல்களாகி, எல்லையற்றுப் போகுமாதலின் இம் மட்டில் விடுப்பாம்.

20. திருவள்ளுவ மாலை

தனிநூற் பெருமை:

திருக்குறளை இயற்றிய திருவள்ளுவரின் சிறப்புக்களைக் கூறும் உதிரிப் பாடல்களின் தொகுப்பே திருவள்ளுவ மாலை யாகும். இந் நூலில், புலவர்கள் ஐம்பத்தைவர் இயற்றிய ஐம்பத்தைந்து பாடல்கள் தொகுக்கப் பெற்றுள்ளன.

ஒரு நூலின் சிறப்புக்களைப் பாராட்டி கூறும் பாடல் களைச் சிறப்புப் பாயிரம் என வழங்குதல் மரபு. அவ்வாறு பார்த்தால், திருவள்ளுவ மாலையைத் திருக்குறளின் சிறப்புப் பாயிரம் எனக் கூறவேண்டும். ஆனால், அங்ஙனம் கூறப் பெறுமல், திருவள்ளுவ மாலை என்னும் தனி நூற் பெயராக வழங்கப்படும் அளவிற்கு இத் தொகுப்பு உயர்ந்துள்ளது.

திருவள்ளுவ மாலையில் உள்ள ஐம்பத்தைந்து பாடல் களுள் முதல் பாடல் அசரீரி என்ற பெயரிலும், இரண்டாம் பாடல் நாமகள் என்ற பெயரிலும் உள்ளன. மற்ற ஐம்பத்து மூன்று பாடல்களும் இறையனர் முதல் ஔவையார் ஈருக உள்ள ஐம்பத்து மூன்று சங்கப் புலவர்களால் பாடப் பெற்றவை யாகும். 'முதல் இரு பாடல்களும் முறையே அசரீரியாகவும் நாமகளுடையதாகவும் இருக்க முடியாது; யாரோ ஒருவரால் கற்பனையாக எழுதிச் சேர்க்கப்பட்ட வையே இவை' – என்பது சிலர் கருத்து. இந்தக் கருத்து உண்மையாகவும் இருக்கலாம். இருந்து போகட்டுமே! சங்கப் புலவர்கள் - பலருடைய பாராட்டுப் பாடல்களைக் கண்ட யாரோ ஒருவர் அசரீரி பெயராலும் நாமகள் பெய ராலும் புகழ்ச்சிப் பாடல்கள் புனைந்துவிட்டார் போலும்!

தொகுப்பு நூலே :

இவ்விரு பாடல்கள் தவிர, மற்றப் பாடல்களையும் பிற்காலத்தார் யாரோ ஒருவர் இயற்றிப் பெருமைக்காகச்

சங்கப் புலவர்கள் பெயர்களைப் பொய்யாகச் சூட்டி விட்டார் எனச் சிலர் கூறுகின்றனர். இந்தக் கருத்தை ஏற்றுக் கொள்வதற்கில்லை. கபிலர், பரணர், நக்கீரர், மாமூலனர், சீத்தலைச் சாத்தனர், மருத்துவன் தாமோதரனர், பொன்முடியார், ஔவையார் முதலிய சங்கப் புலவர்கள் இயற்றிய பாராட்டுப் பாடல்களின் தொகுப்பே திருவள்ளுவ மாலையாகும். இப் பாடல்களுக்குள் சிற்சில வகையான கருத்து வேறுபாடுகள் இருப்பதால், இவை அனைத்தையும் ஒருவரே இயற்றியிருக்க முடியவே முடியாது. பல்வேறு புலவர்கள் இயற்றியிருப்பதால்தான் கருத்து வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. கருத்து வேறுபாடு என்றால், திருவள்ளுவரின் பெருமையைச் சொல்வதில் கருத்து வேறுபாடு இல்லை; திருக்குறளின் அமைப்புப் பற்றி வெளி யிடுவதிலேயே கருத்து வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன.

திருக்குறளின் அமைப்பினைப் பற்றிக் கூறியிருப்பதில் சங்கப் புலவர்கள் 'சனி யீசுவரன் கோயில் சாமிகள்' போல் காட்சி யளிக்கின்றனர். அக் கோயிலில் ஒன்று கிழக்கே பார்க்கும்; மற்றொன்று மேற்கே பார்க்கும்; இன்னொன்று தெற்கே பார்க்கும்; மற்றொன்று வடக்கே பார்க்கும். இவ்வாறே, இப் புலவர்களும் பல்வேறு வகையான கருத்துக்களை வெளியிட்டுள்ளனர். அவை புலவர் பெயர் களுடனும் பாடல் எண்களுடனும் முறையே வருமாறு:—

(1) திருக்குறள் அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் முப்பிரிவுகளுடையது. (கல்லாடர் - 9; சீத்தலைச் சாத்தனர் - 10; மருத்துவன் தாமோதரனர் - 11; நாகன் தேவனர் - 12; கோதமனர் - 15; முகையலூர்ச் சிறுகருந் தும்பியார் - 19; பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனர் - 30; உருத்திர சன்ம கண்ணர் - 31; உறையூர் முது கூற்றனர் - 39; அக்காரக் கனி நச்சுமனர் - 46; தேனீக் குடிக் கீரனர் - 49; ஆலங்குடி வங்கனர் - 53.)

(2) திருக்குறள் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கு பிரிவுகளுடையது. (நக்கீரனர் - 7;

மாமூலனார் - 8; சிறு மேதாவியார் - 20; நரி வெரூஉத் தலையார் - 33; இழிகட் பெருங்கண்ணனார் - 40.)

(3) திருவள்ளுவர் மூன்றிலேயே நான்கையும் அடக்கி யிருக்கிறார். (தொடித்தலை விழுத்தண்டினார்-22; களத்தூர்க் கிழார்-44).

(4) திருவள்ளுவர் வேதக் கருத்தைத் தமிழில் எழுதினார். (உக்கிரப் பெருவழுதியார் - 4; காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக் காரிக் கண்ணனார் - 28; மதுரைப் பெரு மருதனார் - 37; செயலூர்க் கொடுஞ் செங்கண்ணனார் - 42).

(5) திருவள்ளுவர் திருக்குறளைத் தாமாகவே, தம் சொந்த அறிவு - பட்டறிவுத் திறமையின் துணைகொண்டே செய்தார். (நக்கீரனார்-7.)

(6) திருக்குறளின் முதலிலுள்ள பாயிரம் என்னும் பகுதியே வீட்டுப்பால் ஆகும். (சிறு மேதாவியார் - 20.)

(7) நான்கையும் இன்பம் (காமம்), பொருள், அறம், வீடு என்னும் முறையில் வரிசைப் படுத்தி யமைத்தல். (நரிவெரூஉத் தலையார் - 33.)

(8) பொருட்பால் ஏழு பிரிவுகளையுடையது. (தொடித் தலை விழுத்தண்டினார் - 22; போக்கியார் - 26). ஆனால், உரையாசிரியர்களுள் மணக்குடவர் ஆறு பிரிவாகவும் பரிமேலழகர் மூன்று பிரிவாகவும் பிரித்துக் கொண்டுள்ளனர்.

(9) காமத்துப்பால் மூன்று பிரிவுகளுடையது. (தொடித் தலை விழுத்தண்டினார் - 22; மோசிகீரனார் - 27). ஆனால், உரையாசிரியர்கள் இருவரும் இரண்டாகப் பிரித்துள்ளனர்.

(10) ஒரு கடுகைத் துளைத்து அதனுள் ஏழு கடலைப் புகட்டினாற் போன்றது திருக்குறளின் கருத்துச் செறிவு என இடைக்காடனார் கூறியுள்ளார் (பாடல் - 54). ஆனால், ஓர் அணுவைத் துளைத்து அதனுள் ஏழுகடலைப் புகட்டினாற் போன்றது குறளின் கருத்துச் செறிவு என ஔவையார் கூறி யுள்ளார் (பாடல் - 55).

புலவர்க்குப் புலவர் மாறுபட்டுக் கூறியுள்ள பத்துக் கருத்துக்கள் மேலே எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. எல்லாப் பாடல்களையும் ஒருவரே இயற்றியிருப்பின், இவ்வளவு

மாறுபாடுகட்கு இடம் இருக்க முடியுமா? இதனை நன்கு எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். எனவே, திருவள்ளுவ மாலை ஒருவர் இயற்றியதன்று; பலர் இயற்றிய பாடல்களின் தொகுப்பு நூலே - என்பது நன்கு தெளிவாகும்.

திருவள்ளுவரின் காலத்தைக் கடைச்சங்க காலத்திற்குப் பின்னுக்குத் தள்ளுபவர் சிலர், 'கடைச் சங்கப் புலவர்கள் தமக்குப் பிற்பட்ட திருவள்ளுவரைப் புகழ்ந்து பாடியிருக்க முடியாது; பிற்காலத்தில் எவரோ பாடிய பாடல்களைச் சங்கப் புலவர்களின் பெயரால் தொகுத்துவிட்டனர்'— எனக் கூறுகின்றனர். இவர்களை நாம் திருத்த முடியாது; திருக்குறள் சங்க காலத்தைச்/சேர்ந்த நூல் என்னும் உண்மையான கொள்கையில் நாம் உறுதியாக நிற்போமாயின், இவர்தம் கருத்து அடிபட்டுப் போகும்.

அகச் சான்று :

திருவள்ளுவ மாலைப் பாடல்கள் சங்க காலத்திலேயே - சங்கப் புலவர்களாலேயே இயற்றப்பெற்றவை என்பதற்குத் திருவள்ளுவ மாலையிலிருந்தே அகச்சான்றுகள் தர முடியும். திருவள்ளுவர் வேதத்தின் கருத்தைத் தமிழில் எழுதினர் என்னும் பொருளில், 'நான்மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருளா' (4) என உக்கிரப் பெருவழுதியாரும், 'மெய்யாய வேதப் பொருள் விளங்க' (28) எனக் காரிக் கண்ணனாரும், வேத விழுப்பொருளை வெண்குறளால்' (37) என மதுரைப் பெரு மருதனாரும், 'வேதப் பொருளை விரகால் விரித்து' (42) எனச் செயலூர்க் கொடுஞ் செங்கண்ணனாரும் கூறியுள்ளனர். ஆனல் நக்கீரரோ, 'தானே முழுதுணர்ந்து தண் தமிழின் வெண் குறளால்' (7) என, திருவள்ளுவர் தாமாகவே தண் தமிழில் திருக்குறள் இயற்றினர் எனக் கூறியுள்ளார். தமிழைத் தாழ்த்திப் பேசிய ஒருவன் சாகுமாறு பாடிய நக்கீரரின் தமிழ்ப் பற்று இந்தப் பாடலில் பளிச்சிட்டுள்ளது. எனவே, இந்தப் பாடலை நக்கீரரேதான் பாடியிருக்க வேண்டும். மற்றுமொரு சான்று : திருவள்ளுவ மாலையில் மருத்துவன் தாமோதரனர்,

" சீந்திநீர்க் கண்டம் தெறிசுக்குத் தேனளாய்
மோந்தபின் யார்க்கும் தலைக்குத்தில்—காந்தி
மலைக்குத்து மால்யானை வள்ளுவர்முப் பாலால்
தலைக்குத்துத் தீர்வுசாத் தற்கு "

எனப் பாடியுள்ளார். இவர் மருத்துவராதலின் மருத்துவன் தாமோதரனார் என வழங்கப்படுகிறார். தமது பெயருக்கும் தொழிலுக்கும் ஏற்பவே, இவர் இப்பாடலில் தலைநோய் மருந்தைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார். எனவே இப்பாடல் இவர் இயற்றியதேயாகும் என்பது தெளிவு. மேலும், சங்கப் புலவராகிய சாத்தனார்க்குத் திருக்குறளைக் கேட்டதும் தலைநோய் தீர்ந்து விட்டதாக இப் பாடல் அறிவிக்கிறது. எனவே, சங்க காலத்திலேயே திருக்குறள் இயற்றப்பட்ட உண்மை தெற்றென விளங்கும். சாத்தனாரது பாடலும் திருவள்ளுவ மாலையில் உள்ளது. எனவே, இன்னபிற அகச் சான்றுகளால், திருவள்ளுவ மாலைப் பாடல்கள் சங்க காலத்திலேயே - சங்கப் புலவர்களாலேயே இயற்றப் பெற்றன எனத் தெளிவாக நம்பலாம்.

தொகுப்பாசிரியர் :

திருவள்ளுவரின் பெருமையைக் கூறும் உதிரிப் பாடல்களைத் 'திருவள்ளுவ மாலை' என்னும் பெயரில் தொகுத்தவர் இன்னார் எனத் தெரியவில்லை. இந்தத் தொகுப்பு முயற்சி குறிப்பிட்ட ஒருவருடையதாக இல்லாமல், மொத்தத்தில் சங்கத்தாருடையதாகவும் இருந்திருக்கலாம். திருக்குறளின் பெருமையை ஏற்றுக்கொண்ட சங்கப் புலவர்கள் பலர் அதனைப் பாராட்டிப் பாடல் இயற்றினர். அவற்றைச் சங்கத்தார் தொகுத்துத் 'திருவள்ளுவ மாலை' என்னும் பெயரில் திருக்குறளின் சிறப்புப் பாயிரமாக ஆக்கியிருக்கலாம். ஒரு வேளை, இந்த முயற்சியை ஒருவரே மேற்கொண்டிருப்பினும், அதற்குச் சங்கப் புலவர்களின் ஒத்துழைப்பு இருந்திருக்கக் கூடும். மற்றும், திருவள்ளுவர் காலத்திலேயே இந்தப் பாடல்கள் சங்கப் புலவர்களால் இயற்றப்பட்டிருப்பினும், பிற்காலத்திலேதான் இவை திருவள்ளுவமாலை என்னும் பெயரில் ஒரு நூலாகத் தொகுக்கப் பெற்றன - என்று கூறுவாரும் உளர்.

எது எப்படி யிருந்த போதிலும், பலர் பாடிய பாடல்களின் தொகுப்பே திருவள்ளுவ மாலை என்பதில் ஐயமில்லை.

மாலையின் மாண்பு:

திருவள்ளுவ மாலைப் பாடல்களுள் இறுதியிலுள்ள இடைக் காடர் பாடலும் ஔவையார் பாடலும் குறள் வெண்பாக் களால் ஆனவை; மற்றவை நேரிசை வெண்பாக்களால் ஆனவை. இடைக்காடரும் ஔவையாரும் திருக்குறளின் கருத்துச் செறிவைப் போட்டிபோட்டுச் சிறப்பித்துள்ளனர். திருக்குறளுக்கு எவ்வளவு பெருமை உண்டோ அவ்வளவு பெருமையினையும் சங்கப் புலவர்கள் கூறத் தவறவில்லை. திருக்குறள் இப்பொழுது என்னென்ன சிறப்புக்கள் பெற்றுள்ளதோ - எவ்வெவ் வகையில் உலகத்தாரால் பாராட்டிப் பயன்படுத்தப் படுகின்றதோ - அவை யனைத் தையும் சங்கப் புலவர்கள் அப்போதே முன்கூட்டி யறிந்து வைத்துத் திருவள்ளுவ மாலையில் அறிவித்துள்ள அரும் பெருந் திறனைத் திருவள்ளுவ மாலையைக் கற்பவர்கள் நன்கறிவர்.

"என்றும் புலராது யாணர்நாட் செல்லுகினும்
நின்றலர்ந்து தேன்பிலிற்று நீர்மைய தாய்"—

(இறையனார்—3);

"வள்ளுவரும் தங்குறள்வெண் பாவடியால் வையத்தார்
உள்ளுவவெல் லாம் அளந்தார் ஓர்ந்து"— (பரணர் : 6);

"தந்தான் உலகிற்குத் தான் வள்ளுவனாகி" -

(காரிக் கண்ணனார்—28);

"வள்ளுவர் உலகம் கொள்ள மொழிந்தார் குறள்" -

(நரி வெரூஉத் தலையார்—33);

"...உலகடைய உண்ணுமால்
வண்டமிழின் முப்பால் மகிழ்ந்து" -

(ஆலங்குடி வங்கனார்—53).

இந்தப் பாடற் பகுதிகளால், திருக்குறள் என்றும் அழியாத புத்தம்புதிய உலகப் பொதுநூல் என்பது புலப் படும். இத்தகைய சரியான கணிப்பின் வாயிலாகத் திருவள்ளுவ மாலையின் மாண்பு மிகவும் உயர்ந்து காணப் பெறுகிறது.

21. ஆசிரிய மாலை

நூல் அறிமுகம் :

கடைச் சங்க காலத்தை யடுத்த நூல்களுள் ஒன்றாக ஆசிரிய மாலையைக் குறிப்பிடலாம். இது பல ஆசிரியப்பாக் களின் தொகுப்பு நூல் என்பது பெயரிலிருந்தே தெரிகிறது. பலர் பாக்களின் தொகை நூலாகக் கருதப்படும் இந்நூல் இப்பொழுது முழுவதும் கிடைக்கவில்லை. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டிலோ அல்லது அதற்கு முன்போ தொகுக்கப்பட்ட தாகக் கருதப்படும் புறத்திரட்டு என்னும் நூலில், ஆசிரிய மாலை எனப் பெயர் குறிப்பிடப்பட்டுப் பதினாறு பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. இந்தப் புறத்திரட்டு என்னும் தொகை நூல் இல்லையேல் ஆசிரிய மாலை என்னும் நூற் பெயரை அறிந்து கொண்டிருக்க முடியாது.

புறத்திரட்டில் உள்ள ஆசிரியமாலைப் பாடல்கள் அறன் வலியுறுத்தல், தவம், நிலையாமை, கொடுங்கோன்மை, நிரை கோடல், இராமகாதை முதலிய பல்வேறு பொருள்களைப் பற்றியனவாயிருத்தலின், பல்வேறு காலத்தில் பல்வேறு இடங்களில் வாழ்ந்த புலவர்கள் பலரால் இயற்றப்பெற்ற பல உதிரி ஆசிரியப் பாக்களின் தொகுப்பு நூல் இது - என்னும் செய்தி உறுதியாகிறது. வெண்பாவால் ஆன புறப் பொருள் வெண்பாமாலை என்னும் நூல் 'வெண்பா மாலை' என வழங்கப்படுவது போல, ஆசிரியப் பாவாலான இந்நூல் 'ஆசிரிய மாலை' என வழங்கப்பட்டுள்ளது.

மேற்கோள் ஆட்சி :

ஆசிரிய மாலைப் பாடல்களைத் தொல்காப்பிய உரைகளில் மேற்கோளாக எடுத்தாண்டுள்ள உரையாசிரியர்கள் நூற் பெயரைக் குறிப்பிடவில்லை. தொல்காப்பியம் - புறத்திணை யியலில், 'கூதிர்வேனில்' என்னும் நூற்பாவின் இடையே யுள்ள 'எட்டு வகை நுதலிய அவையகத்தானும்' என்னும்

பகுதிக்கு விளக்கம் கூறியுள்ள இளம்பூரணர், 'குடிப்பிறப் புடுத்து' என்னும் ஆசிரிய மாலைப் பாடலை மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். அந்த உரை விளக்கமும் பாடலும் வருமாறு:—

''எட்டு வகை நுதலிய அவையகமும்=எட்டுப் பாகுபாட்டைக் குறித்த அவையகமும்.

எட்டுவகை குறித்த அவையகம் என்றமையான், ஏனைய அவையின் இவ்வவை மிகுதி உடைத் தென்றவாறு. அவை யாவன:— குடிப்பிறப்பு, கல்வி, ஒழுக்கம், வாய்மை, தூய்மை, நடுவுநிலைமை, அழுக்காறுமை, அவாவின்மை என்பன. அவை எட்டினுனும் அவை வருமாறு:—

'குடிப்பிறப் புடுத்துப் பனுவல் சூடி
விழுப்பேர் ஒழுக்கம் பூண்டு காமுற
வாய்மைவாய் மடுத்து மாந்தித் தூய்மையின்
காதல் இன்பத்துள் தங்கித் தீதறு
நடுவுநிலை நெடுநகர் வைகி வைகலும்
அழுக்கா றின்மை அவாஅ இன்மையென
இருபெரு நிதியமும் ஒருதாம் ஈட்டும்
தோலா நாவின் மேலோர் பேரவை
உடனமர் இருக்கை ஒருநாள் பெறுமெனின்
பெறுகதில் அம்ம யாமே வரன்முறைத்
தோன்றுவழித் தோன்றுவழிப் புலவுப் பொதிந்து
நின்றுழி நின்றுழி ஞாங்கர் நில்லாது
நிலையழி யாக்கை வாய்ப்பஇம்
மலர்தலை உலகத்துக் கொட்கும் பிறப்பே.''—

இளம்பூரணர் உரைப் பகுதி இது. பாடல் முழுவதையும் தந்தவர் நூற்பெயரைக் குறிப்பிடவில்லை. பெரும்பாலும் நூற்பெயர்களுடன் பால்களைத் தரும் நச்சினார்க்கினியரும் நூற்பெயரின்றி இப் பாடலைத் தந்துள்ளார். இதே தொல்காப்பியப் பகுதிக்கு அவர் வரைந்துள்ள உரைப் பகுதி வருமாறு:—

''எட்டுவகை நுதலிய அவையத்தானும்=எண் வகைக் குணத்தினைக் கருதிய அவையத்தாரது நிலைமையானும்.

அவை குடிப்பிறப்புக் கல்வி ஒழுக்கம் வாய்மை தூய்மை நடுவுநிலைமை அழுக்காறின்மை அவாவின்மை எனவிவை யுடையராய் அவைக்கண் முந்தியிருப்போர் வெற்றியைக் கூறுதல் :

'குடிப்பிறப் புடுத்துப் பனுவல் சூடி
....
மலர்தலை யுலகத்துக் கொட்கும் பிறப்பே'

என இதனுள் எட்டும் வந்தன''—

இது நச்சிஞர்க்கினியர் உரைப் பகுதி. இவரும் இளம்பூரணர் போலவே முழுப் பாடலையும் சிறுசிறு பாடவேறுபாடுகளுடன் (பிரதி பேதம்) தந்துள்ளார். இந்தப் பாடல் ஆசிரிய மாலை என்னும் நூலைச் சேர்ந்தது என்பது, நூற்பெயருடன் இப்பாடல் புறத்திரட்டில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளதால் தெரிகிறது.

"எட்டுவகை நுதலிய அவை, தொல்காப்பியப் பகுதிக்கும் இந்தப் பாடலுக்கும் சொல்லிவைத்துச் செய்தாற் போன்ற பொருத்தம் காணப்படுகிறது. இந்தப் பாடலைப் பார்த்துத் தொல்காப்பியர் நூற்பா இயற்றிஞரா? இந்த நூற்பாவைப் பார்த்து இப் பாடல் இயற்றப்பட்டதா? - என்று ஐயுறக்கூடிய வகையில் பொருத்தப்பாடு உள்ளது. அதஞல், இந்தப் பாடல் மிகவும் பழமையானது என்பது தெளிவாகிறது. எனவே, ஆசிரியமாலை, சங்க காலத்தை யொட்டிய பழம் பாடல்களையும் தன்னகத்தே தொகுக்கப் பெற்று வைத்துள்ளது என உணரலாம்.

தொல்காப்பியம் புறத்திணையியலில், 'கொள்ளார் தேஎங் குறித்த கொற்றமும்' என்னும் (12 - ஆம்) நூற்பாவின் இடையேயுள்ள 'தோலின் பெருக்கமும்' என்னும் பகுதிக்கு உரிய உரை விளக்கத்திலும் நச்சிஞர்க்கினியர் ஆசிரிய மாலைப் பாடலொன்றை எடுத்தாண்டுள்ளார். அந்த உரைப்பகுதி வருமாறு :—

''தோலின் பெருக்கமும் = அங்ஙனம் மதின்மேற் சென்றுழி மதிலகத்தோர் அப்புமாரி விலக்குதற்குக் கிடுகுங் கேடகமும் மிடையக் கொண்டு சேறலும் :

'இருசுடர் இயங்காப் பெருமூ திலங்கை
நெடுந்தோள் இராமன் கடந்த ஞான்றை
யெண்கிடை மிடைந்த பைங்கட் சேனையிற்
பச்சை போர்த்த பல்புறத் தண்டை
எச்சார் மருங்கினும் எயிற்புறத் திறுத்தலிற்
கடற்சூழ் அரணம் போன்ற
துடல்சின வேந்தன் முற்றிய வூரே.''

என வரும்''.—

ஈண்டு உரையாசிரியர் பாடலுக்குரிய நூற்பெயரைத் தரவில்லை. இப் பாடல் ஆசிரியமாலையைச் சேர்ந்தது என்பது புறத்திரட்டின் வாயிலாகத் தெரிய வந்தது. இவ்வாறு இன்னும் பல ஆசிரியமாலைப் பாடல்கள் பல்வேறு உரைகளிலும் வந்திருக்கலாம்; நூற்பெயர் குறிப்பிடப்படாமையால் அவை அறியப்படாமல் இருக்கலாம். புறத்திரட்டில் பதினாறு பாடல்கள் மட்டுந்தாமே தொகுக்கப் பெற்றுள்ளன! அதில் வராத பாடல்கள் வேறு உரை நூல்களில் வந்திருந்தால் கண்டுபிடிக்க முடியாதல்லவா?

தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் நூற்பெயர் குறிப்பிடாமல் ஆசிரிய மாலைப் பாடல்களை எடுத்துக் காட்டியிருப்பினும், சிலப்பதிகாரத்தின் பழைய அரும்பத உரையாசிரியர் நூற்பெயருடன் ஆசிரிய மாலைப் பாடல் பகுதியொன்றினை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். சிலப்பதிகாரம் - வேனிற் காதையில் உள்ள,

'ஒன்பான் விருத்தியுட் டலைக்கண் விருத்தி
நன்பா லமைந்த விருக்கைய ளாகி' —

என்னும் (அடி : 25, 26) பகுதிக்கு அரும்பதவுரையாசிரியர் வரைந்துள்ள உரைப்பகுதி வருமாறு :—

''ஒன்பான் விருத்தியுட் டலைக்கண் விருத்தியாவது, இருபத்தொரு கோவை முதலாக நானூற் கோவை யீறாகக் கிடந்த கோவைகளுள் ஒன்பான் கோவையில் மேற்செம்பாலை தாரமுத லென்பது, 'தலையின தாரஞ் செய்யுந் தாரம்' என்பதனாற் பெற்றும். ஒன்பான் கோவை: 'தொண்டு படு திவவின்

முண்டக நல்யாழ்' என ஆசிரிய மாலை யுள்ளுங் கண்டு கொள்க''—

மேற்காட்டிய உரைப் பகுதியிலிருந்து, 'தொண்டு படு திவவின் முண்டக நல்யாழ்' என்பது, ஆசிரிய மாலைப் பாட லொன்றின் பகுதி என்பது புலனாகிறது. தொண்டு என்றால் ஈண்டு ஒன்பது என்று பொருளாம். அதனால்தான், ஒன்பான் கோவைக்கு எடுத்துக் காட்டாக, 'தொண்டுபடு திவவின் முண்டக நல் யாழ்' என்பதை உரையாசிரியர் குறிப்பிட் டுள்ளார். இப்படியொரு வழக்காறு,

'தொடித் திரிவன்ன தொண்டுபடு திவவின்' எனச் சங்க நூலாகிய மலைபடு கடாத்திலும் (வரி : 21) வந்துள்ளது. இத்தகைய ஒப்புமை யமைப்பினைக் காணுங்கால், ஆசிரிய மாலைப் பாடல்கள் சங்கத் தொகை நூற்பாடல்களைப் போலவே தொன்மையுடையன என்பது புலனாகலாம்.

தமிழிசை நூலா?

ஆசிரிய மாலை ஒரு தமிழிசைப் பாடல் நூல் என ஒரு சாரார் கூறுகின்றனர். 'தொண்டு படு திவவின் முண்டக நல்யாழ்' என யாழைப் பற்றிக் கூறப்பட்டிருத்தலின் அவர் கள் அங்ஙனம் கருதுவதாகத் தெரிகிறது. யாழ் பற்றிய செய்திகள் பல நூல்களிலும் வருவதாலும், ஆசிரிய மாலையின் மற்றப் பாடல்களைக் காணுங்கால் இசை நூலாகத் தெரிய வில்லையாதலாலும், இங்ஙனம் பார்த்தால் எல்லாப் பாடல் நூல்களுமே இசை நூல்களாகும் எனச் சொல்ல வேண்டு மாதலானும், இவர்தம் கருத்துப் பொருந்துமாறில்லை. ஒரு வேளை, இந்நூற் பாடல்கள் இசையமைத்துப் பாடப் பட்டிருக்கலாமோ என்னவோ!

பழம் பாடல்களின் தொகுப்பு நூலாகத் தோன்றுகின்ற ஆசிரிய மாலைப் பாடல்களின் ஆசிரியர்கள் பற்றியோ, காலம் பற்றியோ, தொகுப்பாசிரியர் பற்றியோ, தொகுத்த முறை பற்றியோ ஒன்றும் புலப்படவில்லை. இந்நூலைப் பற்றி ஓரளவாயினும் அறிமுகஞ் செய்து வைத்த புறத்திரட்டு வாழ்க!

22. பன்னிரு பாட்டியல்

பாட்டியல் என்பது யாப்பிலக்கணம் ஆகும். தொல் காப்பியர் தமது தொல்காப்பிய நூலில் தாம் இயற்றியுள்ள யாப்பிலக்கணப் பகுதிக்குச் 'செய்யுள் இயல்' எனப் பெயர் இட்டுள்ளார். தொல்காப்பியத்துக்கு முன்னும் பின்னும் யாப்பிலக்கண நூல்கள் பல தோன்றியுள்ளன. 'பாட்டியல்' என்னும் பெயரில் உள்ள யாப்பிலக்கண நூல்கள் பலவாகும். அவற்றுள் 'பன்னிரு பாட்டியல்' என்பதும் ஒன்று.

பாட்டியல் என்னும் நூற்பெயர் வழக்காறு மிகவும் பிற்காலத்த தாகும். சங்க காலத்தில் 'பாட்டியல்' என்னும் பெயரில் யாப்பிலக்கண நூல் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. பன்னிரு பாட்டியல் என்னும் நூலின் ஆசிரியர் பெயரோ காலமோ வேறு வரலாருே ஒன்றும் தெரியவில்லை.

இந்த நூலில் எழுத்தியல், சொல்லியல், இனவியல் என மூன்று இயல்கள் உள்ளன. எழுத்தியல், சொல்லியல் ஆகிய இரண்டிலும் சிறப்பாகப் பன்னிரண்டு பொருள்கள் கூறப் பட்டுள்ளன. அதனால் இந்நூலுக்குப் பன்னிரு பாட்டியல் என்னும் பெயர் வழங்கப்பட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அப் பன்னிரண்டும் வருமாறு :—

எழுத்தியல் : 1. எழுத்துக்களின் பிறப்பு; 2. வருணப் பொருத்தம்; 3. கதிப் பொருத்தம்; 4. உண்டிப் பொருத்தம்; 5. பால் பொருத்தம்; 6. தானப் பொருத்தம்; 7. கன்னல் பொருத்தம்; 8. புள் பொருத்தம்; 9. நாள் பொருத்தம்; சொல்லியலில் : 10. சீர்க்கணப் பொருத்தம்; 11. மங்கலப் பொருத்தம்; 12. பெயர்ப் பொருத்தம்.

இந்தப் பன்னிரு செய்திகள் கூறப்பட்டிருப்பதால் பன்னிரு பாட்டியல் எனப் பெயர் வழங்கப்பட்டதாம். மூன்ருவதான இனவியலில் பல்வேறு இன நூல்களுக்கு

உரிய இலக்கணங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. இப்பகுதியில் ஐம்பத்தொன்பது வகை நூல்கட்கு இலக்கணம் கூறியுள்ளனர்.

இஃது ஒருபுறம் இருக்க, – பன்னிருவர் இயற்றிய தொகுப்பு நூலாகிய பன்னிரு படலம் என்பதைப் போலவே, பன்னிரு பாட்டியலிலும் பன்னிருவர் இயற்றிய நூற்பாக்களின் தொகுப்பு நூலாகும் என்று ஒருசாரார் கூறுகின்றனர். இதனை மற்றொரு சாரார் மறுக்கின்றனர்.

பன்னிரு பாட்டியலுக்கு உரையெழுதியுள்ள திரு. கா. ர. கோவிந்தராச முதலியார் பன்னிரு பாட்டியலுக்கு உரியனவாக 232 நூற்பாக்களைத் தந்துள்ளார். இந்நூற்பாக்களை இயற்றிய நூலாசிரியர் பெயர் அறிவிக்கப்படவில்லை. மேலும் அவர், இந்த 232 நூற்பாக்களுக்கு உரிய மேற்கோள் நூற்பாக்களாக 137 நூற்பாக்களைத் தந்துள்ளார். இந்த 137 நூற்பாக்களுள் 103 நூற்பாக்களுக்கு ஆசிரியர் பெயர்கள் அறிவிக்கப்பட்டுள்ளன; மற்ற 34 நூற்பாக்களுக்கு உரிய ஆசிரியர் பெயர்கள் தெரியவில்லை. கோவிந்தராச முதலியாரின் பதிப்பில், 103 மேற்கோள் நூற்பாக்களுக்கு உரிய ஆசிரியர்களாகப் பதின்மூவர் அறிவிக்கப்பட்டுள்ளனர். அவர்தம் பெயர்களும் அவர்கள் இயற்றியுள்ள நூற்பாக்களின் எண்ணிக்கையும் முறையே வருமாறு :—

1.	பொய்கையார்	— 14	8.	சேந்தம் பூதனார்	— 5
2.	பரணர்	— 12	9.	கோவூர் கிழார்	— 4
3.	இந்திரகாளியார்	— 34	10.	மாபூதனார்	— 3
4.	அவிநயனார்	— 9	11.	சீத்தலையார்	— 2
5.	அகத்தியர் (பாட்டியல்)	— 1	12.	பல்காயனார்	— 1
6.	கல்லாடனார்	— 13	13.	பெருங்குன்றூர் கிழார்	2
7.	கபிலர்	— 3			

நூலுக்கு உரியனவாகச் சொல்லப்படும் 232 நூற்பாக்களின் இடையிடையே மேற்கோள் நூற்பாக்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. நூலாசிரியர் ஒருவர், பெயர் தெரிந்த மேற்கோள் நூற்பாக்களின் ஆசிரியர்கள் பதின்மூவர், பெயர்

தெரியாத 34 மேற்கோள் நூற்பாக்களின் ஆசிரியர்கள் ஆகிய அனைவரையும் கூட்டிக் கணக்கிடின், பன்னிரு பாட்டியலில் உள்ள மொத்த நூற்பாக்களின் ஆசிரியர்களின் எண்ணிக்கை பன்னிரண்டுக்குமேல் போகிறது. எனவே, 'பன்னிருவர் இயற்றிய நூற்பாக்களின் தொகுப்பு ஆதலின் இந்நூல் பன்னிரு பாட்டியல் என்னும் பெயர் பெற்றது' என்று கூறும் பெயர்க் காரணம் பொருந்தாது என்பது சிலர் கொள்கை.

பன்னிருவர் இயற்றிய நூல்தான் பன்னிரு பாட்டியல் என்று வலியுறுத்திக் கூறுபவர்கள், மேலே காட்டிய ஆசிரியர்களுள் சிலர் பெயர்கள் இடையிலே புகுத்தப்பட்டன என்று கூறுவர்.

கோவிந்தராச முதலியாரின் பதிப்பில் நூலுக்கு உரியனவாகக் கருதப்படும் 232 நூற்பாக்களுக்கும் தனி எண் வரிசையும், மேற்கோள்களாகக் கருதப்படும் 137 நூற்பாக்களுக்கும் தனிஎண் வரிசையும் வெவ்வேறாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால், திரு. ரா. இராகவையங்காரால் செந்தமிழின் பன்னிரண்டாம் வெளியீடாக 1904 - ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்ட பன்னிரு பாட்டியல் பதிப்பில், நூலுக்கு உரிய நூற்பாக்களுக்கும் மேற்கோள் நூற்பாக்களுக்கும் தனித்தனியாக எண்வரிசை கொடுக்கப்படாமல், எல்லாவற்றிற்கும் சேர்த்து ஒரே எண் வரிசை கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தப் பதிப்பில் பாயிரம் ஒன்று உட்பட மொத்தம் 360 நூற்பாக்கள் எண் வரிசை தரப்பட்டுள்ளன. கோவிந்தராச முதலியார் பதிப்பில் பதின்மூவர் பெயர்கள் தரப்பட்டுள்ளன. இராகவையங்கார் பதிப்பில், இப் பதின்மூவருடன் செயிற்றியனார், நற்றத்தனார் என்னும் இருவர் கூடுதலாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளனர். நற்றத்தனார் நூற்பா ஒன்றும், செயிற்றியனார் நூற்பா மூன்றும் இதில் உள்ளன. ஆக இப்பதிப்பில் பதினைவர் பெயர்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. இந்தப் பதிப்பின்படி நோக்கினும், பன்னிருவர் நூற்பாக்களின் தொகுப்பு பன்னிரு பாட்டியலாகும் என்னும் கொள்கை பொருந்தாது போகிறது.

பன்னிரு பாட்டியலிலுள்ள நூற்பாக்களின் ஆசிரியர் பெயர்களைப் பார்க்குங்கால், பெரும்பாலானவை சங்கப் புலவர்களின் பெயர்களாக உள்ளன; எனவே, சங்கப் புலவர்கள் பலர் யாப்பிலக்கண நூல்களும் இயற்றியிருந்தனர்; அவற்றினின்று சிற்சில நூற்பாக்களை எடுத்துத் தொகுத்துப் பன்னிரு பாட்டியலைப் பின்வந்த ஒருவர் உருவாக்கினர் - எனச் சிலர் கருதுகின்றனர். இதற்குச் சான்று பகர்வதுபோல் இலக்கண விளக்கப் பாட்டியலுரை அமைந்துள்ளது. இலக்கண விளக்கப் பாட்டியல் உரையில் மாமூலரின் சில நூற்பாக்கள் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. ஆனால், இவருடைய நூற்பாக்கள் பன்னிரு பாட்டியலில் இல்லை. மற்றும், பன்னிரு பாட்டியலில் இடம் பெற்றுள்ள இந்திர காளியார் என்பவரின் நூற்பாக்கள் சிலவும் இலக்கண விளக்கப் பாட்டியல் உரையில் காட்டப் பெற்றுள்ளன; இந் நூற்பாக்கள் பன்னிரு பாட்டியலில் இல்லை. ''எனவே, பாட்டியல் என்னும் பெயரில் இல்லாமல், வெவ்வேறு பெயர்களில் பண்டைப் புலவர்கள் யாப்பிலக்கண நூல்களும் இயற்றியிருந்தனர்; அவற்றுள், சிலர் நூல்களிலிருந்து சில நூற்பாக்களை எடுத்துத் தொகுத்துப் பன்னிரு பாட்டியல் என்னும் ஒரு தொகைநூலைப் பிற்காலத்தில் உருவாக்கினர்''- என்பது சிலர் கருத்து.

இந்தக் கருத்தை மறுப்பவர் கூற்று வருமாறு:— ''பன்னிரு பாட்டியலில் சொல்லப்பட்டுள்ள பல செய்திகள் வடநூற் சார்பானவை; பிற்காலத்தில் தமிழுக்கு வந்தவை; எனவே, இந்தச் செய்திகளைச் சங்கப் புலவர்கள் எழுதித் தெரிவித்திருக்கமாட்டார்கள்; பிற்காலத்தார் எவரோ இந் நூற்பாக்களை இயற்றி, இவற்றிற்குப் பெருமை யுண்டாவதற்காக, இவற்றைச் சங்கப் புலவர்கள் தலையில் கட்டிவிட்டனர். மற்றும், பாட்டியல் என்னும் பெயரில் யாப்பிலக்கண நூல்கள் சங்க காலத்தில் இயற்றப்படவில்லை—'' இவ்வாறாகப் பல பல கூறி மறுக்கின்றனர்.

மேலுள்ள கருத்தை மறுப்பவர் கூற்றாவது:— ''வடநூற் சார்பான கருத்துக்கள் சங்க காலத்திலேயே தமிழ்

நூல்களில் புகுந்து விட்டன. எனவே, எல்லா நூற்பாக் களையும் பிற்காலத்தன எனத் தள்ளுவதற்கில்லை. சங்க காலத்தில் பாட்டியல் என்னும் பெயரால் இந்நூல் தொகுக் கப்பட்டிருக்கவில்லையாயினும், பிற்காலத்தில் இந்தத் தொகுப்பு நூலுக்குப் பாட்டியல் என்னும் பெயர் கொடுக்கப் பட்டிருக்கலாம். எனவே, சங்கப் புலவர்கள் சிலர் யாப் பிலக்கண நூல்கள் இயற்றிய உண்மையை மறைப்பதற் கில்லை'' - என்பது இவர்தம் கருத்து.

பொதுவாக நோக்குமிடத்து, - பன்னிரு பாட்டியலி லுள்ள நூற்பாக்கள் ஒரேகாலத்தில் இயற்றப்பட்டனவல்ல; பல காலத்தில் வாழ்ந்த பலர் இயற்றிய நூற்பாக்களின் தொகுப்பேயாகும் - என்பது போதரும். இந்நூலில், கீழ்க் கணக்கு, மேற்கணக்கு, பத்துப்பாட்டு ஆகியவற்றிற்கும் ஆசிரியர் பெயர் தெரியாத சில நூற்பாக்கள் இலக்கணம் கூறுவதால், இன்னவை, 'இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் கூறல்' என்ற முறையில், சங்க இலக்கியங்கட்குப் பிற் காலத்தில் இயற்றப்பட்டவை என்பது புலனாகும்.

கோவிந்தராச முதலியார், நூலுக்கு உரிய நூற்பாக்கள் சில - மேற்கோள் நூற்பாக்கள் சில என்று கூறியிருப்பினும், ஆசிரியர்கள் பலருடைய நூற்பாக்கள் இதில் ஒருங்கு தொகுத்துத் தரப்பட்டிருப்பதால் இந்நூல் ஒரு தொகை நூலாகும். இது பன்னிரு படலம் போல இலக்கணத் தொகை நூலானாலும், தொகை நூல் என்னும் இனம்பற்றி, 'தொகுப்புக் கலை' என்னும் இவ்வெளியீட்டில் இடம் பெற் றுள்ளது. சங்கப் புலவர்கள் பலர் பெயரால் உள்ள நூற் பாக்களின் தொகுப்பு நூலாயிருத்தலின், சங்கச் சார்புடைய - சங்க காலத்தையடுத்த - நூல்களின் வரிசையில் இந்நூலும் சேர்க்கப் பெற்றது.

அடுத்த அறிமுகம் :

இதுகாறும் இந்நூலின் இந்த முதல் தொகுதியில், பாடல் கலையின் சிறப்பு, உலக மொழிகளின் நூல் தொகுப்புக்கலை வரலாறு, தமிழ் மொழி நூல் தொகுப்புக்கலை வரலாறு

ஆகியவை பற்றியும், தலைச்சங்கம் - இடைச்சங்கம் - கடைச் சங்கம் ஆகிய முச்சங்க காலத் தொகை நூல்கள் பற்றியும் சங்க காலத்தைச் சார்ந்த தொகை நூல்கள் பற்றியும் ஆய்வு செய்யப்பட்டது.

இனி, இதையடுத்த இரண்டாம் தொகுதியில், இடைக் காலத் தொகை நூல்கள், பிற்காலத் தொகை நூல்கள், இருபதாம் நூற்றுண்டுத் தொகை நூல்கள் ஆகியவை ஆராயப்படும். தொகை நூல்கள் என்று வழங்கப்படும் தகுதி யுடையனவாய்த் தமிழில் இதுவரை ஏறக்குறைய இரண் டாயிரம் வெளியீடுகள் வந்துள்ளன எனலாம். இந்த எண்ணிக்கை சிலருக்கு ஐயமாகவும் வியப்பாகவும் இருக் கலாம். ஆனல் இஃது உண்மை. ஏறத்தாழ இவையனைத்தும் இயன்றவரை இரண்டாம் தொகுதியில் இடம்பெறக் கூடும்.

அன்று தொட்டு இன்றுவரை வெளியாகியுள்ள பல்வேறு வகைத் தமிழ்த் தொகை நூல்களின் எண்ணிக்கையை நோக்குங்கால், தமிழ்மொழியின் மாபெருஞ் சிறப்பும் வளமும் தெற்றென விளங்கும்.